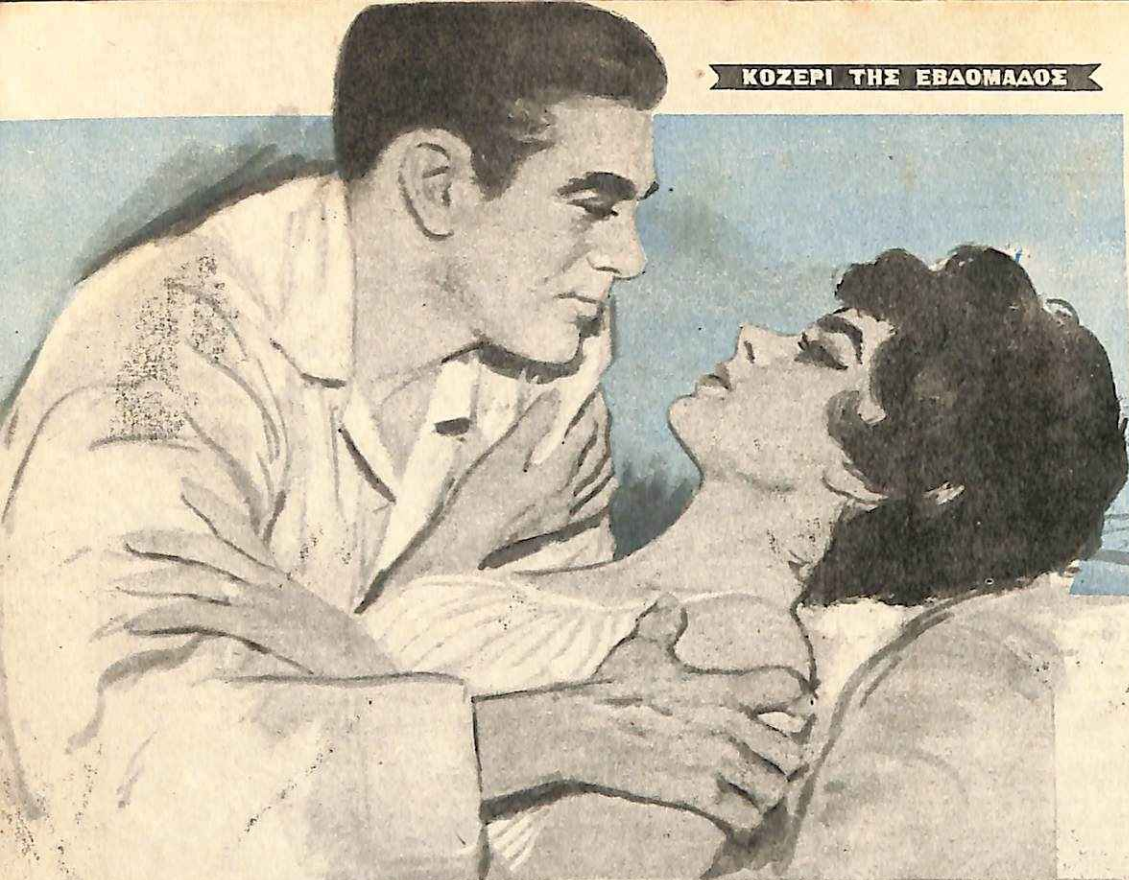

ΘΗΣΑΥΡΟΣ

«Το ίδιο βράδυ τον άφησα να με πάρη στην αγκαλιά του»...

και η άτιμία σε δλη την ανάπτυξή τους. Το κακό όμως έγινε. Το παιδί ήρθε στη ζωή. Παιδί με πατέρα, που δεν το αναγνωρίζει. Έμφυση απόδειξι του ολισθήματος της ανυμφευτης νύμφης. Τι γίνεται όμως από δω και πέρα; Για όλες δύσκολη ή απεκατάστατη. Λίγες οι τυχές, που χωρίς προίκα, μάταια περιμένουν το βασιλόπουλο των ονείρων τους. Όσο δε προχωρούν σε ηλικία, τόσο γίνονται περισσότερο συμβιβαστικές, κάνουν αδαρίες, είνε διατεθειμένες να δεχθούν για σύζυγο πρόσωπα που αν τους τα αναφέρτε τότε που είχαν τις ελπίδες τους, θα τώπαιρναν για προσβολή. Συμβαίνει όμως ούτε οι φτηνοί γαμβροί να τις προσέχουν. Μάταια καλούν τον υπαλληλάκο με το χιλιάρικο το μήνα, τον μικροεπαγγελματία, τον οποιοδήποτε άρσενικό που θα τις συντροφεύει στη ζωή. Ο νυμφίος δεν έρχεται. Θα σας έτυχε να γνωρίσετε και κοπέλλες που δεν είνε επί ξύλου κρεμάμενες. Έχουν μία σχετική προίκα. Και πάλι με δυσκολία βρίσκουν το σύντροφο. Ξήτημα τύχης και συμπτώσεων.

Όταν όμως υπάρχει πρόβλημα γάμου για τις νέες, που βρίσκονται σε ομαλούς δρόμους, θέλω να πω για νέες που δεν έχουν ερωτικό παρελθόν, καταλαβαίνετε πόσα μεγαλύτερες γίνονται οι δυσκολίες για κοπέλλες που το ερωτικό τους στάδιο είνε τόσο έντονα χρωματισμένο. Ένα παιδί, καρπός παράνομου έρωτα, που με την ύπαρξή του διαλαλεί τα αμαρτωλά περασμένα. Δεν είνε η χήρα που ο γάμος της άφησε ένα παιδί. Έδω προκειται για την άγαμη μητέρα. Για την αποκατάστασι μιάς κοπέλλας με τη ζωντανή μαρτυρία της αταξίας της, ένα από τα δυο χρειάζονται: ή η μεγάλη προίκα που κτεπάζει κάτω από τον όγκο της το αμάρτημα, ή ο κεραυνόβολος έρωτας που σε κάνει ν' αδιαφορή για τους κοινωνικούς φραγμούς, όσο ανυπερ-

ΜΠΑΜ και κάτω. Έρωτας πυραυλοκίνητος.

Με το σιγανό επήγαυε όταν σιγανό ήταν και τα μέσα της συγκοινωνίας. Έτσι είνε. Η τεχνική ορίζει τη ζωή των ανθρώπων. Έγώιστες καθώς είμαστε, νομίζουμε ότι έμεις ρυθμίζουμε όπως μας γουστάρει την πορεία μας. Αν όμως προσέξετε λίγο, θα δήτε ότι κάθε εποχή είνει δούλη των τεχνικών μέσων που διαθέτει. Διαφορετικά ζούμε σήμερα με το τηλέφωνο και διαφορετικά τότε που το μέσο αυτό επικοινωνίας δεν υπήρχε. Ο αιώνας του ηλεκτρισμού δεν έχει καμμία σχέση με τον αιώνα της λάμπας πετρελαίου, κι' αυτός πάλι με τους αιώνας που λυχαριού.

Σκεφθήτε τα θαύματα που συντελέστηκαν στον αιώνα μας. Καμμία εποχή της ανθρωπότητας δεν έχει να επιδείξει ανάλογα μ' αυτά σε αριθμό και σε σπουδαιότητα. Ραδιόφωνο, αυτοκίνητο, αεροπλάνο.

Αν είνει ποτέ δυνατόν να νοηθί ότι μία τέτοια αναστάτωση θ' άφηνε ανεπηρέαστη τη ζωή. Δεν προχωρούμε σ' όλες τις εκδηλώσεις. Περιορίζομαστε στις έρωτικές που σχετίζονται με το σημερινό μας θέμα. Έπανάστασι στον έρωτα. Γίνεται κάθε τόσο λόγος για τα ήθη. Τα βρίσκουμε σε τεράστια απόστασι από τα ήθη του παρελθόντος: μία απόστασι που ολόένα εύρυνεται. Μη θέλετε, σε καιρούς που πατάς γκάκι και χάνεσαι στα χιλιόμετρα της άσφαλτου, ο έρωτας να διατηρή την ίδια μορφή που είχε όταν τη βροδάρα είχαν για κούρα οι άνθρωποι.

Την ήθικη είνε κοινωνίας την κρίνει ανάλογα με τα τεχνικά της μέσα. Πέσαμε όμως σε βαθεία νερά και ούτε το θέμα προλάβαμε να θέσουμε ακόμη.

Μπάμ και κάτω, είπαμε. Τη μέρα που γνωρίστηκαν, την ίδια μέρα ολόκληρσαν και τη γνωριμία. «Τί ιδέα θα σχηματίσετε για μένα όταν μάθετε την ιστορία μου; Δεν έκλεισα ακόμη τα δεκαοχτώ μου χρόνια. Φέτος τελειώνω το Γυμνάσιο. Πολλά φλέρτ είχα ως τώρα. Τιποτά όμως το προχωρημένο και το σοβαρό...». Παιχνίδι με αγόρια της ηλικίας της. Περιέργατα, άργα και που καμμία συνάντησι, κανένα σφίξιμο χεριού, αστείακια, ραντεβουδάκια, χαδάκια.

Όλα με το υποκριτικό. Κάποτε όμως ενέσκηψε η θύελλα. Δεν ήταν αυτός από τους νεαρούληδες που σαχλαμαρίζουν. Τριαντάρης, πιο ώριμος από την ηλικία του, τολμηρός, αποφασιστικός, άδίστακτος, κυνικός, την πρώτη μέρα της γνωριμίας, παραβόλισε και παρέσπερ την κοπέλα.

«Ούτ' εγώ μπορώ να σας περιγράψω πώς είνε. Τον γνώρισα σε μία συντροφιά. Ήταν πολύ άντρας και πολύ βαρύς. Με την πρώτη παλιά, που μου έριξε, ένοιωσα να παραλύω. Όταν με σήκωσε να χορεύουμε και μ' έσφιξε άπαυον του δεν έφερα καμμία αντίστασι. Ήμουν σά μεθυσμένη. Μου είπε να πάω μαζί του. Το ίδιο βράδυ τον ακολούθησα χωρίς να λογαριάσω τίποτα και τον άφησα να με πάρη στην αγκαλιά του. Δεν λογάρισα ούτε τους γνωρίσιμους μου, ούτε τον εαυτό μου. Σά να με μάγεψε. Τη συνέχεια την καταλαβαίνετε...»

Η συνέχεια είνει ότι δεν ήταν ενδιαιρούμενος μόνο η βροδιά εκείνη της μέρας. Φοβερά... ενδιαφέροντα ήταν και η κατάσταση, που δημιούρ-

Υποταγή στο πάθος

γήθηκε ύστερα από τη συνάντησι εκείνη. Γόνιμος είνει ο άσπασμός. Η πνοή του έρωτα δημιουργήσε τη νέα ύπαρξι στα σπλάχνα της κοπέλλας. Το δράμα. Γονείς δεν υπήρχαν. Ο πατέρας πέθανε σε αυτοκινητικό δυστύχημα. Ύστερα από λίγο προσδλήθηκε η μητέρα από την κακία αρρώστειας και τον ακολούθησε στον τάφο.

Κατά καλή τύχη υπάρχει μία μικρή περιουσία για τη συντήρησι του κοριτσιού. Την περιουσία αυτή διαχειρίζεται ο θεός της, που μένει σε κωμπολι. Μόνο βρέθηκε το κορίτσι στην Αθήνα. Η έγκυμοσύνη προχωρούσε χωρίς εμπόδιο. Αναγκάσθηκε να φύγη από το σχολείο. Τάχασε ο θεός όταν τόμαθε κι' έτρεξε να βρη τον πατέρα του παιδιού.

Λίγες φορές τάχα είχε τρέξει και η έπιτοκη μητέρα; «Αυτός όμως τίποτα δεν άκουσε. Ούτε στις απειλές του θεού μου έδωσε σημασία. Του είπε, μάλιστα, ότι το παιδί δεν είνε δικό του. Σ' έμένα, φυσικά, δεν μπορούσε να πη τα ίδια...». Άλλά τι όφελει; Και απέναντί της η στάσι του ήταν άρνρητική. Απέκρουε το γάμο. Ούτε συζήτησι δεχόταν πάνω σ' αυτό. Απέφυγε μάλιστα και τις συναντήσεις. «Ίσως έπιείθη φοβόταν. Η άναντη και πρόστυχη συμπεριφορά. Αφήνουν στο κορίτσι δόλοκληρο το βάρος της ευθύνης που βαρύνει και τα τους δού.

Δεν ρίχνουμε στους άντρες άκέραιο το βάρος. Δεν μιλούμε για άπάτη, για βία, για εκμετάλλευσι αδυναμιών. Δεχόμαστε, για μία στιγμή, ότι οι κοπέλλες της εποχής μας δεν είνε τόσο άπλοικές ώστε να μη ξέρουν τί τους γίνεται. Όταν ένας άντρας τις καλεί σε άπομόνωσι, ξέρουν τί θα ακολούθησ. Κι' όταν πάλι τις βεβαιώνη ότι ο γάμος θα νομιμοποιήσ όσα παθαίνουν όστι, έχουν οι πιο νέες άρκετή πείρα, ράβνομα έγιναν, έχουν οι πιο νέες άρκετή πείρα, ώστε να μη άμφισβάζουν ότι οι υποσχέσεις, που γίνονται σε τέτοιες άρες, τις περισσότερες φορές δεν πραγματοποιούνται.

Άλλωστε, το κορίτσι δεν γράφει στην έπιτολή της ότι προηγήθηκε όποιαδήποτε υπόσχεσι. Περιορίζεται να σημειώσ ότι ακολούθησε το σι. Περιορίζεται, δίχως να εναντιώθ, δίχως να ν' αναβάλη, χωρίς να τού θέσθ όρους.

Δεχόμενος, λοιπόν, ότι δεν μεταχειρίσθηκε βία και άπάτη ο άντρας που την άπόκτησε. Από κει όμως και θέλησε και τον ακολούθησε. Η ευθύνη, ο άνδρας που είνε η έντιμότητα, η καρπός της περιμέρας του; Το παιδί που είνε καρπός της υπέσθς του, τοποθετείται μόν από τη φύσι στα ηθρικά σπλάχνα, δεν παύει όμως να είνε παιδί ηθρικά σπλάχνα. Δεν παύει όμως να είνε παιδί και των δυο παραγόντων της δημιουργίας. Αν δεκαί των δυο παραγόντων της δημιουργίας υπάρχουν εθδους, δεν λέμε ότι είνε ο μόνος υπεύθυνος. Πώς όμως άρνείται ότι είνει ο συνυπεύθυνος; Συνηθισμένη τακτική, που ρίχνει πολύ χαμηλά το έπίπεδο του άνδρικού γένους. Η κακοήθεια

δλήτοι κι' αν φαίνονται στους άλλους. Ο πρώτος, δηλαδή, λαχόνος του λαχείου. Και να ότι της έπεσε το λαχείο. Προίκα σημαντική δεν υπάρχει.

Υπάρχει όμως έρωτας. Ένας άντρας την άγάπησε. Πολλοί μπορούσαν να την έπιθυμούσαν. Όταν προκειται να ικανοποιήσουμε τους πόθους μας, δεν ρωτάμε για την διαγωγή του προσώπου που μας έμπνεε την έπιθυμία. Άλλά ο άνθρωπος δεν είνε από εκείνους, που άρκούνται σε μία ικανοποίηση. Μακροχρόνιο συνδεσμο της ζήτησης. Κάτι παραπάνω: την κάλεσε σε γάμο. Δεν ήταν δέ κανένας άνθρωπος της άπελπισίας, άποδότης της ζωής, κακόσχημος, άποκοσμητικός, φτωχός, άξεστος, ή προχωρημένος σε ηλικία.

Γαμπρός με τα δλα του, συμπαθέστατος, νόστιμος, κομψός, καλοκοιμένος, μορφωμένος. Λαμπρή και η επαγγελματική του θέσι. «... Όταν τον πρωτακόμισα ότι θέλει να με πάρη δεν πίστευα σ' αυτό! μου. Νόμισα πως άκουα παραμύθι. Δεν τού έκρυψα ότι είχα παιδί. Θα γίνη και δικό μου παιδί. Πήρε τη μητέρα, έ.

Αυτό πράγματι και είνε το παιδί. Ο καλός Θεός δωσε το όνομα και του στο παιδί. Ο καλός Θεός που δεν σώζει άπλάς μία ύπαρξι που θεωρούσε χαμένο τον εαυτό της, άλλα της δίνει και την ευτυχία, την πληρότητα.

Πόσον καιρό έζησε μέσα σ' αυτό τον παράδεισο της; Ως τη στιγμή που έλασε το πρώτο. Κακία άρα. Είχε λείψει έν τως μεταξή ο πρώτος, στο έξωτερικό. Συναντήθηκαν τυχαία στο δρόμο. Σταμάτησαν, μίλησαν. Του είπε εκείνη τα καβέκαστα. Μασκαράς που ώθει τη μασκαρωμένη του ως το έγκλημα εκείνος, άντ' να εκδηλώσ την ικανοποίησι του για την ευτυχία της και να τραβήξ το δρόμο του, άρχισε να της πουλά άγάπες και να την καλή σε έρωτικές συναντήσεις.

Και να που η παλιά της φλογα ξανάναψε. Δεν τού συγχάρει μόνο το κακό που της έκανε. Με φουντάμενη την άγάπη, κλονίστηκε. Κλονίσδταν δηλαδή όταν έγραφε την έπιστολή της. «Φοβόμην ότι δεν θα μπορέσω να κρατηθώ. Τον άγαπά και τον θέλω. Άγαπά και εκτιμά τον άντρα μου. Από τη στιγμή ζωας που συνάντησα τον πρώτο, είμαι αναστατούμένη...»

Θα ήταν η παραφροσύνη. Η έχοχτη πλάνη χείρων της πρώτης. Δολοφονία του εαυτού της και του παιδιού της. Κι' άκόμη άχρηστία άπέναντι του ανθρώπου που της έδωσε το χέρι και την έσωσε. Υποταγή στο πάθος. Καταλαβαίνουμε τη δύναμι του πάθους. Πρέπει όμως να μη λησμονούμε και την ανθρώπινη αξιοπρέπεια. Δεν υπάρχουν δε μεγαλύτερες εξευτελισμοί, κατάντησι και ταπείνωσι από την υποταγή σε πάθος που το έμπνεε ένας παλιάνθρωπος.

Π. ΠΑΛΑΙΟΛΟΓΟΣ

ΘΗΣΑΥΡΟΣ

ΕΒΔΟΜΑΔΙΑΙΑ ΕΤΚΥΚΛΟΠΑΙΔΙΚΗ ΕΠΙΘΕΩΡΗΣΙΣ

Ίδρυτής: Ι. Γ. ΠΑΠΑΓΕΩΡΓΙΟΥ—Δραγατσανίου 4—Τηλ. 36.781

Θέματα της εποχής

ΒΕΝΤΕΤΤΕΣ

Δ.Ε.Ν. έχουν μόνον, ή 'Αμερική και ή Εύρώπη τις μεγάλες, τις δημοφιλείς βεντέτες τους. Μεταπολεμικώς, με την άνηθι, προπαντός, της έβδόμης πέχνης στη χώρα μας—ά, σχετικά άν ή άνηθι αυτή δεν είνει και ποιοτική...—άπέκτησε βεντέτες, κοσμοαγάπες, λαοφιλίτες, δίσσημες, και ή 'Ελλάδα.

Άλλοτε, όταν μοναδικός στίδος για την άνάδειξι μιάς ήθοποιού ήταν το θέατρο, για να κατακτήσθ μία πρωταγωνίστρια την διασημότητα, ά, φευ! να έχη, πριν από κάθε τι άλλο, ταλέντο. Η όμορφιά έπαιζε δεύτερο ρόλο—δεν ήταν άλλωστε, λίγες οι άσχημες, που έδωσαν κάτω, σε δημοτικότητα, τις ώρες—και ή θηλυκότητα, το «σέξ», σχεδόν κανέναν. Έ, πειδή το θέατρο—το θέατρο πρόας, ένοείται—δεν προσφέρει, παρά σε πολύ σπάνιες περιπτώσεις, ευκαιρίες για την άνάδειξι των θηλυκών δειγμάτων μιάς ήθοποιού, ένδ αντίθετα άφρονούν τα έργα και οι δραματικοί ρόλοι, που επιβάλλουν την κατάνη, την έξοφάνισι αυτών των δειγμάτων.

Έτσι, όσο υπήρχε μόνο θέατρο, χωρίς να υπάρχει και κινηματογράφος στην 'Ελλάδα, δεν υπήρχαν ούτε βεντέτες, κατά την διεθνή έννοια αυτού του άρου. Γιατί μία μεγάλη ήθοποιός, που την χειροκροτούσαν για το δραματικό της ταλέντο, που της άφιέρωνε θερμά εγκώμια, που της καί τις τιμές ή κοινή γνώμη, ή κριτική και τίς τιμές, που όλα αυτά, δεν κατορθώνε ποτέ, παρά όλα αυτά, να νομιμοποιήσ σε άκτιστοβόλτα την βεντέτα, που γίνετα είδωλο για τα πλήθη, που οι άντρες την έρωτεύονταν με πάθος και οι κοπέλλες άντιγράφουν το χτένισμά της προσπαθώντας να της μιμούσαν την πρόστα. άωντας να της μιμούσαν όσο γίνεται περισσότερο, που κάθε λεπτομέρεια της ιδιωματικής της ζωής γίνετα είδωλο, άνάγνωσμα, έντυπωμα του κοινού.

Χρειάζεται, βέβαια, να έχη και ή βεντέτα κάποιο ταλέντο. Τόσο, όμως, μόνο, όσο για να παίζη, με άποια στοιχειώδη πειστικότητα και κάποια στοιχειώδη άκνη, τους ρόλους που θα της άναθέσουν. Έκείνη, που θα την άναδείξουν, που θα την κάνουν είδωλο, που θα της έξασφαλίσουν άμοιβάδες άσύγκριτα μεγάλης αξίας από αυτές που παίρνουν οι κορυφαίες πρωταγωνίστριες της δραματικής τέχνης, είνει πράγματα άσχετα με το ταλέντο. Είνει ή όμορφιά, ή ποσότητα, ή ποιότητα, το κάλλος, οι άρμονικές γραμμές, οι λαχταριστές κομψότητες, ή πικάντικη φευτοάδωκη, όλα όσα συνθέτουν, σε διαφορετικές αναλογίες κάθε φορά, το περίφημο «σέξ».

Φυσικά, κι' ο πιο άκαλλήρητος θεατής δε θα τολμήσθ ποτέ να συγκρίνη μία μεγάλη ήθοποιό με μία βεντέτα, που έχει επιβλήθ με την όμορφιά της και με το «σέξ» της, και ν' άναγκασθ στη δεύτερη την καλλιτεχνική προτεραιότητα. Κανείς δεν έπεχέισθη ποτέ να άντιπροσάβη, λη την Μαρίλιν Μονρόε στην Γκρέτα Γκακίνο, την Τζέιν Μάνσφιλντ στην Ίνγκριντ Μπέργκμαν, την Μπριζιτ Μπαρντ στην Μισέλ Μοργγκάν.

Άλλά ποιά τ' άρεσθ για τις βεντέτες; Σ' έκείνες άνήκει ο κάπνισ, στις άλλες το χρυσό γέρας. Η άκτινοβολία μιάς βουάλλουσας της τέχνης είνει άφάνιστα άσχημωσά στην άκτιστοβόλτα μιάς βουάλλουσας της θηλυκότητας. Την μεγάλη ήθοποιό, την

τιμούν και την σέβονται. Την «σέξ» βεντέτα, την άφάξουν στα χέρια, την άποθεώνουν, της προσφέρουν την σμύρνα και τον λιβανόχο της λατρείας τους.

★

Στις ήμέρες μας, ή διάκρισι αύτή, άνάμεσα στην ήθοποιό, που άναδεικνύετα με το ταλέντο της, και στην βεντέτα, που άναδεικνύετα με χαρίσματα άσχετα προς το ταλέντο, έχει πολυγραφώρηθ και στην 'Ελλάδα.

Οι λαοφιλίτες, οι διάσημες βεντέτες, οι πρώτες σε δημοτικότητα και σε χρηματικές άμοιβάδες, δεν είνει και οι πρώτες ήθοποιό, τα πρώτα ταλέντα της χώρας. Δεν «αίζου» στην κυριολεξία—προβάλλουν, άπλάς, στη σκηνή ή στην όδόν, εκείνα, που έδημιούργησαν τον «τύπο» της καβέμιας και που περιμένει το κοινό να ξαναβρη, κάθε φορά, στο πρόσωπό τους. Άλλα είνει, παντού και πάντα, ή χαδάρα, ή νοξιάρα, ή ψευτοσάβια, άλλη προβάλλει, έπισης παντοσάβια, την «σέξ» βραχνάδα της φωνής της, τα καλλίγραμμα πόδια της, τον έρωτισμό της μορφής της.

Ν' άλλάξουν, να άναγεωθούν, να μπουν από πεταλά του ρόλου, άντ' να προσαρμόσουν τον ρόλο στα μέτρα τους, δεν τους είνει δύσκολο μόνο. Είνει κι' επικίνδυνο, γιατί μπορεί να τους σποχίση την άπάλεια της δημοτικότητας τους. Έπειδή το κοινό δεν περιμένει από εκείνες όσα περιμένει από μία μεγάλη ήθοποιό—δραματική δύναμι, ύποκριτική δεξιοτεχνία, έκφραστικό πλούτο—άλλά την άπλη έπανάληψι της παρουσίας τους, με όλα τα τυπικά, τα χαρακτηριστικά της γνωριμίας.

Η όμορφιά, ή δόξα των είδωλων αύτού του θεατρού και της κινηματογράφου κοινού μας έχει ξεπεράσει κατά πολύ την όψη και την δόξα, που είχαν γνωρίσει και οι μεγάλες άκνη πρωταγωνίστριες της έλληνικής σκηνής ή Κυβέλης ή Μαρίας Κοτοπούλης ή Ελένης Παπαδάκη. Κι' οι άμοιβάδες τους, άμοιβάδες άστρονομικές—για τα έλληνικά μέτρα—που τους έπέρχονταν την δυνατότητα να ζούν σε έπενδυσι άχλιδι και να ικανοποιήσ χωρίς την παραμικρή δυσκολία, τις πιο έκκεντρικές έπιθυμίες τους, θα φανίνονταν σαν όνειρο στις «μεγάλες» του θεατρού μας έδω και είκοσι, τριάντα ή σαράντα χρόνια.

Όμως, το νόμισμα έχει και την άντίπροσθ όψη του, πολύ λιγώτερο λαμπρό από την πρώτη. Η συχνή έπανάληψι κουράζει, ή θηλυκότητα και το «σέξ» δεν άντέχουν στον χρόνο. Η δόξα της βεντέτας διαρκεί πολύ λιγώτερο από τη δόξα της μεγάλης ήθοποιού, που έρπει άσφακες—ποιά άλλο, καλύτερο παράδειγμα φη το την κ. Κυβέλη—άκόμη και στα γεράματα της.

Ευτυχώς, οι βεντέτες μας το ξέρουν, φαίνετα, αυτό. Κι' άλλες εφρόντισαν ήδη, έν άλλες βρίσκονταν άκόμη στο στάδιο της φροντίδας, ν' άποκατασταθούν με καλούς, με πλούσιους γάμους, που θα τους έξασφαλίσουν την δυνατότητα να ζούν τόσο άνετα όσο ζούν και σήμερα, άκόμη κι' όταν οι βασιμαστές του άνακαλώσουν νέα είδωλα, για να τους προσφέρουν την λατρεία τους, άόριστα έκχώνοντας—όπως άόριστα έχώνε πάντα το μεγάλο κοινό—έκείνες που καταβυσσάσταν τώρα στα άνερα τους τους νέους και που παρορσούν τις κοπέλλες να τις άντιγράφουν με τόσο συγκινητική εύσηνεία...

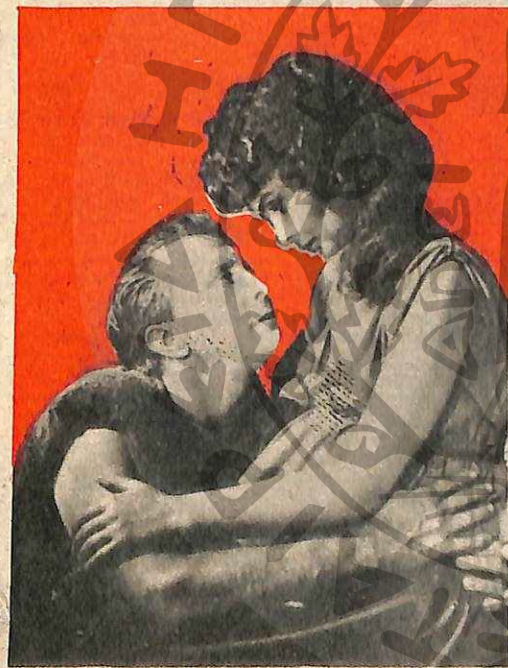
ΦΑΙΔΡΟΣ ΜΠΑΡΛΑΣ

—Δυστυχώς, δε μπορούσε να γίνει αλλιώς, ματάμ! Μέτρα παίρνει μόνο ή μαθητευομένη μου!

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ

ΜΗ ΧΑΣΕΤΕ ΑΥΤΑ ΤΑ ΦΙΛΜ	ΣΕΛ. 4
Ποιά έργα θα σας εξασφαλίσουν δυο ευχάριστες άρες στα θερινά σινεμά.	
ΠΟΣΟ ΑΙΜΑ ΧΥΘΗΚΕ ΤΟ ΠΑΣΧΑ	ΣΕΛ. 7
Αυτοκινητιστικά δυστυχήματα και βαρολόγια.	
ΝΑΤΟ: ΠΑΡΕΛΘΟΝ ΚΑΙ ΜΕΛΛΟΝ ΜΙΑΣ ΣΥΜΜΑΧΙΑΣ	» 10
Μετά τη διάσκεψι των 'Αθηνών.	
10 ΣΥΜΒΟΥΛΕΣ ΓΙΑ ΤΗ ΣΥΖΥΓΟ ΤΟΥ ΟΔΗΓΟΥ	» 12
Η έκδρομή του Σαββατοκύριακου με το αυτοκίνητο.	
Η ΔΙΑΙΤΑ ΤΟΥ ΑΘΛΗΤΟΥ	» 21
Απαγορεύονται τα χορρικά 48 άρες πριν από τον άγώνα.	
ΜΕ ΡΩΑΙΟ ΣΤΟΜΑ ΛΕΤΕ ΟΤΙ ΘΕΛΕΤΕ!...	» 24
Τα διάσημα χαμόγελα και το άπλο μυστικό τους.	
«ΔΕΝ ΘΕΛΩ ΝΑ ΕΙΜΑΙ «ΓΟΗΣ»!	» 25
Αηλάνει καθαρά ο Μαρτσέλλο Μαστρογιάννι.	
ΣΕ ΥΦΕΣΙ Ο ΚΑΡΚΙΝΟΣ ΤΟΥ ΣΤΟΜΑΧΟΥ	» 36
Αποφύγετε το λαχανό και τα μονότονα μενού.	
ΣΕ ΠΟΙΕΣ ΠΕΡΙΠΤΩΣΕΙΣ ΕΠΙΔΡΑ Η ΚΑΘΡΟΝΟΜΙΚΟΤΗΣ	» 37
Ο άποφασιστικός ρόλος του περιβάλλοντος.	
Η ΑΞΙΟΘΑΥΜΑΣΤΗ ΛΕΙΤΟΥΡΓΙΑ ΤΟΥ ΜΑΣΤΟΥ	» 37
Η «όμορφη της υπέρκις στοργής».	
ΠΡΕΣ ΔΕΝ ΘΑ ΣΚΟΤΩΣΕΤΕ ΤΟΝ ΑΝΤΡΑ ΣΑΣ	» 39
Όχτώ συμβουλές για τις γυναίκες.	
ΠΟΛΥ ΠΑΝΟΥ	» 40
Το άστέρι της διαπολεμικής.	
ΧΡΥΣΟΥΛΑ ΣΩΚΑ	» 41
Η «Ιωνική κολώνα».	
Η ΚΛΕΟΠΑΤΡΑ ΚΑΙ Ο ΑΝΤΩΝΙΟΣ	» 44
Η άληθινή ιστορία της περίφημης ταινίας που «γυρίσει» στη Ρώμη ή 'Ελλάσιν Τάηλορ.	
ΠΡΕΣ ΔΕΝ ΘΑ ΠΡΕΠΕΙ ΝΑ ΜΠΟΛΙΑΖΕΤΕ ΤΑ ΠΑΙΔΙΑ ΣΑΣ	» 46
Συμβουλές και ύποδείξεις της 'Ιταλίδος παιδιάτρου Ρενάτας Μινάτσα.	
ΤΟ ΜΥΣΤΗΡΙΟ ΤΗΣ ΑΦΡΟΔΙΤΗΣ ΤΗΣ ΜΗΛΟΥ	» 54
Κατά το ζωγράφο Νταλί είχε... τέσσερα χέρια.	
ΠΡΟΣΕΧΕΤΕ ΤΟΥΣ ΚΙΜΑΔΕΣ!...	» 55
Μπορεί να προκαλέσουν σοβαρότατες άσθενείες.	
ΕΓΚΛΗΜΑ ΣΤΟ ΜΟΝΤΕ - ΚΑΡΛΟ	» 57
Το μπαούλο με το κομματιασμένο πτώμα.	
Η ΊΣΙΑ ΓΡΑΜΜΗ ΤΗΣ ΜΟΔΑΣ	» 59
Ο τύπος σεμζιέ.—Σταμπάτα στα ντε-πιάς.—'Η έλλειψι μανιτών.—'Η μακρόταλλη γοαμμή.—Καλοναίνα έπαγοφόρια.—Φούστες για το καλοκαίρι.—Οι μπλούζες.—'Η παιδική μόδα κλπ.	
ΤΟ ΣΦΟΔΡΙΣΜΑ ΒΛΑΠΤΕΙ ΤΗΝ ΥΓΕΙΑ!	» 60
Άσθενείες και διαταραχές που προκαλούνται άπ' αυτό.	

«Αλθα Μυρντάλ: «Είμαι ή Κα άφο- πλισμός;»

Τό κουμπι τής ειρήνης

Στους διαδρόμους τής διασκέψε- ως τού άφοπλισμού στη Γενεύη, στο μέγαρο τού Ο.Η.Ε. στην Νέα Υόρκη, μία ήρεμώτατη κυρία με περίε- ρα καπέλλα και θεληματική έκφρα- σι, άποτελεί πιά τμήμα τού μονίμου φολκλόρ τών διεθνών διασκέψεων:

Είνε ή Άλθα Μυρντάλ, εκπρόσωπος τής Σουηδίας.

Και οι χιουμορίστες τών διεθνών διασκέψεων, τά τρομερά παιδιά τής Γενεύης και τής Νέας Υόρκης, τή βάφτισαν, «ή Κυρία Άφοπλισμός», γεγονός πού τή γέμισε — όπως λέ- νε όσοι τήν ξέρουν καλά — κρυφή υπερηφάνεια.

Τό πρόβλημα είνε, ποίος θά πατήση τό κουμπι τής ειρήνης, έξω- μολογείτο σέ φίλους τής ή Κυρία Άφοπλισμός.

Όπου άποδεικνύεται, ότι και τά σοβαρώτερα πρόβλήματα τής άνθρω- πότητας είνε υπόθεσις «κουμπιών».

«Οι νιόπαντρες»

Έχει μακρυά μαύρα μαλλιά και μεγάλα μάτια πού κυττάζουν με έκ- πληξι τόν κόσμο. Ένα γοητευτικό χαμόγελο, λίγο ντροπαλό, φωτίζει ένα πρόσωπο μάλλον χλωμό.

Στους κύκλους τής Νέας Υόρκης τήν εδάφτισαν ή Φρανσουάς Σαγ- καν τής Αμερικής, πράγμα πού τήν έκνευρίζει...

Είμαι ή Ζούντιτ Χαίμαν, εί- κοσι, χρόνων και μερικόν μνημόν. Ό- λα τ' άλλα είναι φιλολογία...

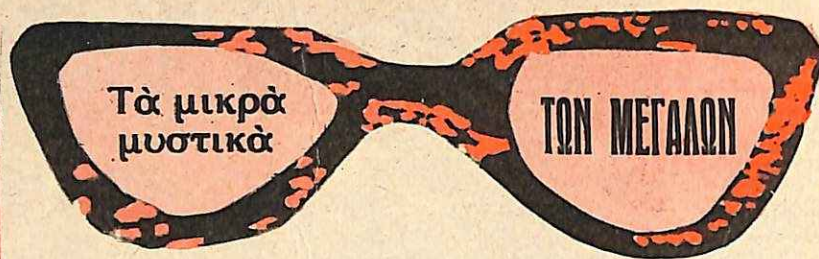
Αν έδλα τ' άλλα είναι φιλολο- γία, αυτό βέβαια δέν τήν έμποδι- ζει άπό τή φιλολογία άκριβώς νά έχη γίνη διάσημη...

Εγώ, διάσημη; κεραυνόβολει τούς δημοσιογράφους με έναν χαρι- τωμένο, πολύ ένθεν τρόπο...

Γιατί, στους τρόπους τής ή νεα- ρά και ταλαντούχος Ζούντιτ είναι πολύ ένθεν... Έσως, γιά νά έπέρ- χεται ή ίσορροπία με τό βιβλίο τής

Ζούντιτ Χαίμαν: «Οι παντρεμένοι κι εγώ...»

(Τό Διεθνές κούς-κούς)

«Οι νεϊόπαντρες»—πού χαλάει κό- σμο στην Αμερική—και είναι πολύ σκανδαλιστικό και σκανδαλίρικο.

Η νεαρά και άνυπαντρη Ζούντιτ, δείχνει νά έχη μία πολύ μεγάλη πεί- ρα τής ζωής τών παντρεμένων.

Μόλις ή Αμερικανίδα, άπο- γοητευτή άπό τό γάμο τής, ό τρί- τος άνθρωπος έμφανίζεται, διακη- ρύσει ή άβωδότη Ζούντιτ.

Τώρα βέβαια, τί γίνεται μεταξύ τής άπογοητευμένης νεϊόπαντρης και τού τρίτου ανθρώπου, θά τό δούμε σέ όλες τών τής λεπτομέ- ρειες, στο φίλμ πού θά γυριστή ά- πό τό βιβλίο τής Αμερικανίδας Σαγκάν.

Γιά τήν ώρα, άς άφήσουμε σ' ένα άπογοητευτικό ή γλυκύτατο τέ- ά- τέτ τούς νεϊόπαντρες» ή μάλλον τής νιόπαντρες με τά προβλήματά τους...

Η Μαίριλυν και τό ρουμπίνι...

Η Μαίριλυν Μονρόε, — όσο ποτέ έκρηκτική — είνε έρώτευμένη. Και μάλιστα, όπως άπεκάλυψε ή ίδια σέ φίλους τής, πρόκειται γιά «κεραυ- νόβολο έρώτα».

Ό έκλεκτός τών έκλεκτών είνε ό Μεξικανός πλαιί—μπόι Χοσέ Μπα- λάνος, ένας μελαχρινός πολυζωϊ- σμένος γλεντζές με μαύρα μαλλιά

Μαίριλυν Μονρόε: «Κεραυνόβολος έρώτα...»

και αίσθησιακά χείλη.

Αλλά ή υπόθεσι γιά τή Μαίριλυν είνε πολύ σοβαρή... Ένώ δέν έμπναι ποτέ πριν τής δώδεκα τό μεσημέρι, πριν λίγες ημέρες ή καλλιγραμμή στάρ έμπνησε... στίς έννιά τό πρωί —πρόκειται γιά πραγματικό θαύμα — δηλώνοντας στο κατάπληκτο πε- ριβάλλον τής:

Ό Χοσέ χτές τό βράδυ, μου χάρισε ένα ρουμπίνι. Και πιστεύει πως τό χρύσια τού μπιζιού δέν πη- γαίνει με τά ξανθά μου μαλλιά, άλ- λά με μία πιά σκούρα άπόχρωσι. Γρήγορα, φέρτε μου τόν κομωτή μου, γιά νά με βάψω καστανή...

Σίγουρα, πρόκειται γιά κεραυνο- βόλο έρώτα...

Ερωτευμένος βασιλιάς

Είνε ό νεώτερος, αλλά και ό πιο κοντός βασιλιάς τού κόσμου. (Είναι

κι' αυτοί τίτλοι, σέ μία εποχή πού τά πάντα κανονίζονται άπό τής παγκόσμιες επιδόσεις και τά ρε- κόρ...).

Είνε 27 χρόνων... Γλύτωσε κάμπο- σες φορές άπό δολοφονικές άποπει- ρες... Έχει μία τρομερή μάννα, τή Ζαίτ... Παντρεύτηκε σέ ηλικία 20

Βασίλειος Χουσεΐν: «Είμαι εύτυχι- σμένος».

έτών και χώρισε... Ξαναπαντρεύτη- κε... Τριγυρνάει με δυό πιστόλια στίς τσέπες τού παντελονιού του και με μία ομάδα άγριών μυστα- κοφόρων σωματοφυλάκων...

Με δυό λέξεις, πρόκειται γιά τό Χουσεΐν, βασιλιά τής Ιορδανίας.

Αλλά ό μικρός βασιλιάς, άφού «αχαιώθηκε» — όπως ψιθυρίζουν μεταξύ τους οι γνωρίζοντες — με κάμποσες στάρ και στάρλετ — πού έρχόντουσαν με ειδική πρόσκλησι ά- εροπορικώς στο Άμμάν, έπαιρναν τό μικρό τους δώρο και ξανάφευγαν, βαρέθηκε και πήρε τήν άπόφαςι — είνε κι' αυτό μία λύσι — νά έρω- τευτή σ' άλληθια, φτάνοντας μάλι- στα μέχρι τό γάμο...

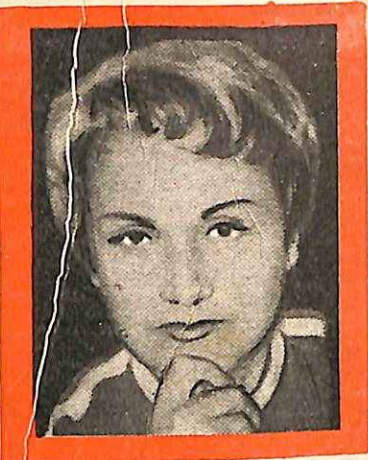
Έτσι άρχισε ή συναισθηματική του Ιστορία μ' ένα τρυφερό λουλού- δι τής Αγγλίας, τήν Άβριλ Γκάρι- ντινερ, πού είνε βασίλισσα τής Ιορδανίας.

Συμπληρώθηκε τώρα ένας χρόνος άκριβώς, άπό τό γάμο τών δυό έρωτευμένων, πού τό παλατιό κούς κούς διεθυνόμενο και κατευθυνόμε- νο άπό τήν «τρομερή» Ζαίτ, τή βα- σιλομήτορα, προέδλεπε ότι θά βα- στούσε όσο και... ή άνοιξι.

Η έντριγκα έδωσε και πήρε και ή χαριτωμένη Άβριλ—πού ό Χου- σεΐν άνόμεσε Μόουνα, δηλαδή ή «Έκ- λεκτη» — έχυνε μαύρο δακρυ χω- ρίς όμως νά καταθέτη τά όπλα, μπροστά στην τρομερή πεθερά τής, πού ήθελε ένα γάμο με μουσουλμάνα και όχι με μία «άπιστη» και μάλι- στα Αγγλίδα.

Αλλά γιά τήν πρώτη έπέτειο τών γάμων τού ό Χουσεΐν, έσπευσε νά δηλώσει στους παλατιανούς του, πού τόν άκούγαν με κρύα, σφιχτά χείλη: —Γιά πρώτη φορά στη ζωή μου, είμαι εύτυχισμένος. Η Μόουνα με έ- κανε άλλον άνθρωπο, κυριολεκτικά με έσωσε...

Αλλά τό τελευταίο κούς-κούς βεβαιώνει ότι ή Ζαίτ άκονίζει τά μαχαίρια τής...

Γκισλαΐν τού Μονακό: «Θά γίνω ή- θοποιός!...»

Η «γιαγιά» και ή Γκρέϊς

— Μά είναι άλληθια; — Δέν τό πιστεύω, θά είναι δια- πόσεις.

Τό έμβαθα στο παλάτι, είναι γεγονός...

Λένε πως υπέγραψε ήδη συμ- δόλαιο...

Λέτε νά τό κάνη, γιά τά λε- φτά; — Καλέ τί λεφτά... Τήν τρώει ή φιλοδοξία...

Όχι... Ζήλεψε τή Γκρέϊς και θέλει νά τήν ξεπεράση...

Ναι, μά είναι πιά γριά... Κιν- δυνεύει νά γελοιοποιηθή...

Στέκει μία χαρά... Είναι μία άριμη νέα γυναίκα...

Οι γίγλωσσίτες κατακόκκινες, όχι βέβαια άπ' τή ντροπή τους, αλλά άπό τή μανία τού κούς-κούς, δέν σαρματάνε ούτε στιγμή...

Στά ισλαόνια και στο κέντρα τού πριγκηπάτου τού Μονακό, τό νέο ά- πό αύτή σέ αύτή, προκάλεσε είρω- νικό; χαμόγελο, άμνηνία, και στο τέλος έγινε άποδεχτό άπό άλλους με έγκαρτερήσι κι' άπ' άλλους με προσποιητό ή άληθινό ένθουσιασμό.

Η γιαγιά τού πριγκηπου Ραινιέ, σύζυγος τού Λουδοβίκου τού δευτέ- ρου τού Μονακό, ή Γκισλαΐν, έχει έναν κεντρικό ρόλο, στο φίλμ τού Ζζιν—Ντανιέλ Ντανιόν, πού με τόν τίτλο «Μόνο αύτή ή μεγάλη άγά- πη θά γυριστή στη Γαλλία και στο Μπείο...

Η μεγάλη άγάπη βέβαια τής Γκισλαΐν τού Μονακό είναι, γιά τήν Άδρα ό κινηματογράφος και ό ρόλος τής στο φίλμ, γιάτι όπως λένε οι κακές γλώσσες, ή τρομερή αύτή γιαγιά, έξήλεψε τή δόξα τής σύζυ- γου τού έγγονου τής, τής Γκρέϊς Κέλλυ.

Η Αμερικανίδα ήθοποιός, πού έ- γινε πριγκήπισσι ένός μικροσκοπι- κού πριγκηπάτου και πού τώρα ξα- ναγυρίζει στην άβδη, έγινε έξω φρενών με τής... άψιμες κινηματο- γραφικές φιλοδοξίες τής γιαγιάς.

Ένας έκρηκτικός θυμός — με τή σφραγίδα τού Χόλλυγουντ αλλά και τού ήλιου τής Μεσογείου—συνετά- ραζε τό στήθος «της χαριτωμένης Γκρέϊς...

Νά φέρης στο συγκαλά σου τή γιαγιά σου, πριν μάς γελοιο- ποιήση σέ Άνατολή και Δύσι, ούρ- λιαζε τό γλυκό στοματάκι τής Γκρέϊς στον άμοιρο τό Ραινιέ...

Αλλά άν ό Ραινιέ τρέμει, όπως λένε, τούς θυμούς τής γυναίκας του, φοβάται σαν τό διάβολο και τά νεύρα τής γιαγιάς του.

Και ή γιαγιά σέ ηλικία... τέλος πάντως στην ηλικία τής, γιάτι κα- νείς δέν έβρει τήν άληθία, γιά τό λεπτό αυτό θέμα τών γυναικών, δια- τρεί μία φρεσκάδα, πού θά τή ζή- λησαν πολλές κουρασμένες στάρ τού Χόλλυγουντ.

Βρισκόμαστε πάντως άκόμη στην άρχή τών έχθροπραξιών τής σύζυ- γου και τής γιαγιάς. Η Ιστορία «έχει συνέχεια»...

Ο Ήφιστο Μι

Ο έορτασμός τού Πάσχα στην Ελλάδα άρχισε νά γίνεται επίκίνδυνος. Φόβος και τρομος οι μεγάλοι έθνικοί δρόμοι! Μεγα πρόβλημα ή στιγμή τής Άναστάσεως στην καρδιά τής νύ- κτας. Δίκοπο μαχαίρι τό φαγητό στο έξοχικό κέντρο. Μεγαλή... ζαριά ή έκδρομή τού Πάσχα. Πού νά πας και πού νά λιμεριάσης; Ξεκινάς με τό όνειρο τού ρομελινώτικου οδελία και καταλή- γεις νά τήν περνάς με... ταραμά! Όνειρεύεσαι τήν θαυμασία βεράντα ένός ξενοδοχείου ή τό ορο- σολούστο χαγιάτι ένός χωριάτικου σπιτιού και βρίσκεισαι άστεγος, πεινασμένος και κατάκοπος, λογω τής πολυκοσμίας.

Τό λαός δέν είναι τών φιλόξενων κατοίκων τής υπαίθρου. Είναι τών ίδιων τών Αθηναίων πού δέν έμαθαν πολλοί άπό αυτούς, ούτε νά τα- ξιδεύουν, ούτε νά προετοιμάζουν τήν έκδρομή τους κι' ούτε υπολόγισαν ποτε τής δυνατότητες ένός χωριού, μιας πόλεως: Πόσους ανθρώπους μπορούν νά φιλοξενήσουν τά ξενοδοχεία, τά μα- γαζιά και τά κέντρα τους; Καλούνται μόνο στα πανηγύρια κι' ύστερα τά βολεύουν μόνοι τους.

Αλλά κοντά στα άλλα, έχω και τό φουερό γλέντι τού θανάτου: Τό όργιο τού αίματος!

Σέ δέκα νεκρούς κι' έκάτο τραυματίες υπολο- γίζονται τά θύματα τών ημερών τού Πάσχα άπό τ' αυτοκίνητα, τά όπλα και τά βεγγαλικά. Χω- ρίς νά υπολογισή κανείς τά θύματα τών τροφι- κών δηλητηριάσεων, τής πολυφαγίας και τής κρασκατανεύσεως!...

Μά άς δούμε τίς πιό δραματικές άπό αυτές τής περιπτώσεις: Άς άρχίσουμε άπό ένα θύμα τής Άναστάσεως. Τόν Ηλία Κεφάλα, 16 χρο- νών. Τό παιδί αυτό όνειρευόταν ένα χαρούμενο Πάσχα. Έκει στ' όμορφο χωριό του, τόν Άγιο Ιωάννη τής Κορινθίας. Οι νεαροί πάντα κατι τέτοιες μεγάλες γιορτές θέλουν νά έντυπωσι- ζουν και νά διακρινώνται. Ο Κεφάλας λογάρια- ζε νά κάνη μεγάλο σαματά. Είχε μάθη τό μυστι- κό τής κατασκευής τών βαρελοττών. Έτοιμάσε με ύπομονή ένα σωρό άπό αυτά και γέμισε τής τσέπες του. Έτσι μετεβλήθη σέ ζωντανή πυρι- ταποθήκη. Κι' ύστερα μπλέχθηκε άνάμεσα στον κόσμο, πού πανηγύριζε κι' έψιψε τ' άρνιά και χόρευε. Ο Κεφάλας, λοιπόν καπου-κάπου έρρι- χνε και κανένα βαρελόττο γιά νά έντυπων τά αϊ- ματα. Μά ξαφνικά συνέβη τό κακό. Τά βαρελότ- τα και γενικά τά βεγγαλικά είναι επίκίνδυνο φορτίο. Τά βαρελόττα θερμάνθηκαν, ίσως έγινε καμμία άπότομη προεστρίση, και, φυσικά ξεερρά- χησαν. Κι' ή έκρηξι τών βαρελοττών ήταν τρο- μακτική. Ο Κεφάλας σκοτώθηκε. Έπτά άτομα, πού ήταν κοντά τού τραυματίστηκαν βαρεία κι' άκόμη είκοσι άνθρωποι πληγώθηκαν έλαφρότερα. Χύθηκε άφθονο τό αίμα και χάλασε τό γλέντι τού Πάσχα πού έγινε πολύκροτο!

Τό δυστύχημα επίσης, πού συνέβη στο ΚΕΤΕΣ Πατρών είναι άληθια μοναδικό και περίεργο. Θύμα τού ήταν ό μόνιμος έθελοντής λοχίας Ίω- σήφ Παπαδόκης. Τραυματίστηκε στο πρόσωπο άπό τόν σαλάνια ένός... πυροβόλου. Ο Παπαδό- κης, όπως άνεφάρθη, όδηγούσε ένα άρμα.Μπροστά πηγαίνε ένα άλλο, πού τραβούσε ένα πυροβόλο. Ξαφνικά τό πρώτο άρμα, πιθανόν χωρίς νά είδο- ποιήση ό όδηγός του φρενάρισε. Κι' ό Παπαδό- κης, (τό δικό του άρμα έξακολουθούσε νά προ- χωρή) δέχθηκε στο πρόσωπο τή μπουκά τού πυ- ροβόλου, πριν προλάβη νά κάνη καμμία κίνησι!...

Στό χωριό Φολόη, επίσης, κοντά στον Πύργο, γίνεται κάθε χρόνο, τό Πάσχα, τρικουέροτο γλέν- τι. Έτσι κι' έφέτος είχε καή τό πελκευόδι! Χό- ρευαν στην πλατεία, λαλούνταν τά όργανα, έρε- χε άφθονή ή ρετσίνα και τσούγκριζαν τά κόκκι- να αυγά. Είχε επίσης πολλούς έπισκέπτες τό χωριό, πού διασκεδάζαν με κέφι. Μά ξαφνικά τά πάντα άναστατώνθηκαν. Είδαν τόν Θεόδωρο Π. Πατέλη νά τραβά ένα περιστρωο, νά πλησιάζη τόν νεαρό Δημήτριο Ι. Μαρκόπουλο και νά τόν πυροβολή στο στήθος, ενώ αυτός χόρευε ξένοχ- στος. Έπειτα ό φονιάς έσπευσε νά έξαφανιστή. Φυσικά, τό γλέντι σταμάτησε. Ο κόσμος έκόρ- σισε τρομοκρατημένος και οι συγγενείς τού Μα- ρκόπουλου τόν μετέφεραν στο νοσοκομείο τού Πύ- ρου. Μετά δέκα ώρες παραδόθηκε κι' ό δράστης τού έγκλήματος.

Πως σου ήρθε νά έγκληματίζης τήν ήμερα τού Πάσχα και νά χολάσεις τή γιορτή; τόν ρώ- τησαν. Δέ μπορούσα νά τόν βλέπω νά χορεύη, δή- λωσε. Μου είχε καίφη τό στίτι μου. Είχε παρα- σέρει τήν άδελφή μου και τής είχε κάνει ένα παι- δι. Έπειτα τήν παράτησε κι' ούτε λογάριζε νά τήν άποκαταστήσι. Γι' αυτό τόν σκοτώσα...

Πόσο χρόνων είναι ή άδελφή σου; — Τρίντα τριών...

Κι' ό νεός;

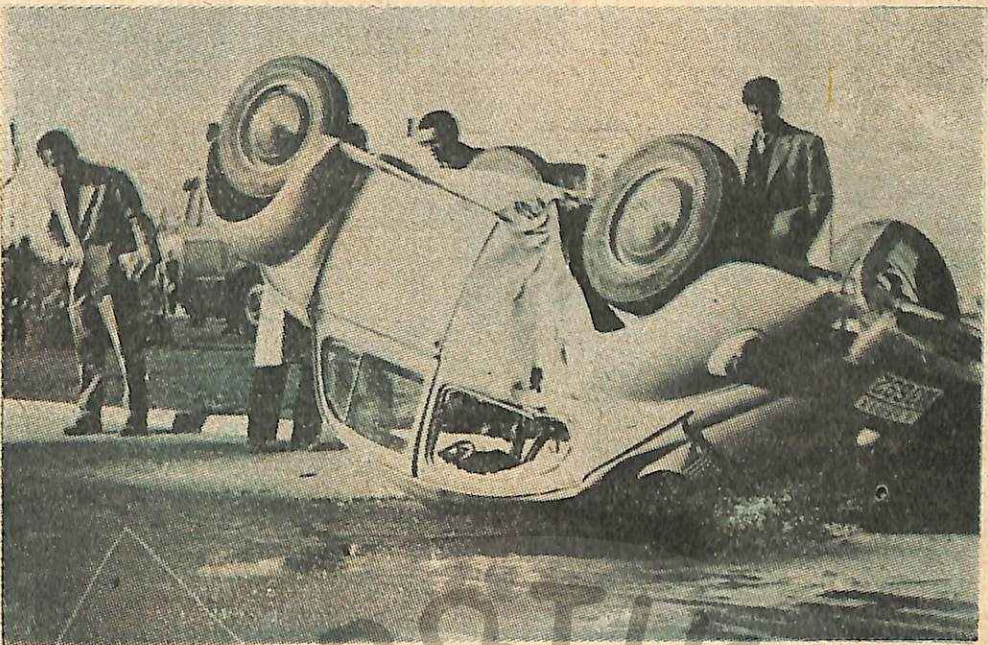
ΑΥΤΟΚΙΝΗΤΙΣΤΙΚΑ ΔΥΣΤΥΧΗΜΑΤΑ ΚΑΙ ΒΑΡΕΛΟΤΤΑ

— Είκοσι ένός...

Και τήν ξελόγιασε αυτός, πού ήταν δώδε- κα χρόνια μικρότερος τής;

Ναι, και μάλιστα τό έσκασε κι' έφυγε άπό τό χωριό. Μά αυτές τής ημέρες ήρθε γιά νά γλεν- τήση. Έτσι ήρθε τήν ευκαιρία και θέλησε νά τόν έκδικηθώ...

Άλλο δράμα έγινε στην θέσι «Γκατζανά» στο πεδίο βολής τών θαρρακισμένων. Οι Έλ. Τά- τσης, 18 χρόνων, Δ. Τριάντης και Δ. Παναγής είχαν πιά έκδρομή στο Μοναστήρι τής Αγίας Παρασκευής, στην Πάρνηθα. Φτωχά παιδιά τού λαού χαϊρόντουσαν ξένοιαστα αύτή τήν μέρα.

Σύνηθες θέαμα τής ημέρας τού Πάσχα ήταν οι άνατροπές αυτοκινήτων και τά δυστυχήμα- τα, πού έντειλαν στο νοσοκομείο ή στον άλλο κόσμο ένα σωρό ανθρώπους...

Ξαφνικά, ό Τάσης βρήκε μία μεγάλη χελώνα μέ- σο στην πευκόφυτη περιοχή και θέλησε νά τής σπάση τό όστρακο! Έτσι έψαξε νά βρή κανένα σιδερένιο. Και πραγματικά, βρήκε έναν πυροσέ- ληνα. Χωρίς νά έχη τί κίνδυνο έίετοσχε, άρχισε με τόν πυροσάληνα νά χτυπά τό όστρακο τής χελώνας. Κοντά τού ήταν ό Τριάντης. Ο Πανα- γής, ό άλλος φίλος του, πού είχε διασώσει γι' αύτή τήν κακοποίηση τής χελώνας, είχε τραβή-ξει άρκετά μακριά. Ξαφνικά, άπό τά χτυπήμα- τα, ό πυροσάληνας έσκασε, έκανε χίλια κοι- μάτιο τόν Τάτσι και τραυματίστηκε βαρεία τόν Τριάντη. Ο Παναγής, έντρομος, έτρεξε νά έπ- τάση βοήθεια στο μοναστήρι τής Αγίας Παρα- σκευής όπου ήταν άρκετοί έκδρομείς. Πολλοί έ- σπευσαν νά βοηθήσουν. Ειδοποιήθηκαν κι' οι άρ- χές. Τό πτώμα τού Τάτσι μεταφέρθηκε στο νε- κροτομείο κι' ό Τριάντης, σέ κακή χάλια, στο νοσοκομείο τής Νέας Ιωνίας. Κι' έτσι τέλειωσε μέσα στο αίμα αύτή ή έκδρομή...

Τήν ίδια μέρα, στο Σπανοχώρι, δύο πιστιρί- κοι, ό Περικλής Ευαγγέλου 6 χρόνων και ό Γρη- γόριος Ευαγγέλου 7 χρόνων βρήκαν μία χειρο- δομίδα και θέλησαν νά τήν... τσουλκίσουν σαν πασχαλινό αυγό. Τό αποτέλεσμα ήταν τραγωδι- κό. Αποσπάστηκε ό κείκος τής χειροδομίδας, ήτ ή έσκασε και τά δυό άδελφά σκοτώθηκαν. Στό Ναυπλίο, έξ άλλου, άπό έκρηξι βαρελότ- τού έπαθε άκρωτηριασμό τού δεξιού του χεριού ό Γεώργιος Μπαρδάκης, 33 χρόνων.

Μά δέν ήταν οι μόνοι πού θύσαναν τό αίμα τους τό Πάσχα. Τριάντα προσκυνήτες με τό ύπ' αριθμόν 45342 φορητό αυτοκίνητο ξεκίνη- σαν άπό τήν κοινότητα τής Πελασγίας, γιά νά πάνε στη Στυλίδα. Μά στη θέσι Μυλίοι, τό φορ- τηγό άνεστράφη με αποτέλεσμα νά σκοτωθή ή Μαρία Ζαχαρογιώργου 30 χρόνων και νά τραυ- ματισθών σοβαρά ό Π. Φουσεκής 50 χρόνων. Γ. Φουσεκής 8 χρόνων, Α. Ζαχαρογιώργου 9 χρόνων και Παναγιώτε Κωστάκη 25 χρόνων.

Άλλο φορητό αυτοκίνητο, τό ύπ' αριθμό

77.599, ενώ κατέβαινε τήν όδδ Κηφισίας έπεσε πάνω στο 95041. Ι. Χ. αυτοκίνητο, πού στάθ- μευε στο φωτεινό σήμα, πού έχει τοποθετηρή ή Τροχαία γιά διευκόλυνσι τής διελεύσεως τών γε- ρόντων, κατά τό Γηροκομείο. Ο ύπηγός τού φορητού δέν είχε αντίληψη φαίνεται τό σήμα κι' έτσι έπεσε με ταχύτητα πάνω στο ιδιωτικό αυτοκίνητο. Αυτό έπεσε στο ύπ' αριθμό 100.284. Έκείνι στο 104.264 κι' αυτό στο ύπ' αριθμόν 84.879. Ι.Χ. Αυτή ή... καταπλάει είχε ως απο- τέλεσμα νά πάθουν ζημιές τ' αυτοκίνητα και νά τραυματισθών ό Π. Ντόκος 48 χρόνων, ό Τέρ- ψης Π. Ντόκος 44 χρόνων, ό Κ. Δ. Βατάλας 70 χρόνων, ή Λίλια Δ. Βατάλα 60 χρόνων, ό Λ. Ι. Μαρίνος 38 χρόνων, ή Δέσποινα Μαρίνου 33 και ό Γ. Αδαμόπουλος 36 χρόνων.

Στη Λεωφόρο Συγγρού επίσης τό ύπ' αριθμόν 61.000. Ι.Χ. αυτοκίνητο πού όδηγούσε ό Γ. Α. Κατσάρος 30 χρόνων, παρέσυρε και έτραυματί- σε τόν Γ. Π. Παυλόπουλο 18 χρόνων, μαθητή και τήν άδελφή του Μαρία Παυλοπούλου.

Στην όδδ Δεκελίας επίσης τό ύπ' αριθμόν 30. 3228 αυτοκίνητον, πού όδηγούσε ό γραμματέας τού αλβανικού προξενείου Γ. Μπι- νιέρ 39 χρόνων, παρέσυρε και τραμάτισε τούς Μ. Δαλέζιο, 16 χρόνων, και Ε. Ι. Ρούσσον, 30 χρόνων, πού έπέβαιναν μοτοσάκι.

Μία τραγωδία γράφτηκε επίσης τό άπόγευμα τού Μεγάλου Σαββάτου στο δημόσιο όρμό Α- θηνών—Πατρών, στο χωριό Άσσος. Τό ύπ' α- ριθ. 98205 Ι.Χ. αυτοκίνητον, πού όδηγούσε ό Θ. Τζωρτζής, 53 έτών, πλάσι, θέλησε νά προσπε- ράση τό ύπ' αριθ. 105.623 Δ.Χ. φορητό, πού όδηγούσε ό Γ. Γεωργεπούλας, 32 χρόνων. Μά τά δυό αυτοκίνητα συγκρούστηκαν, άνετραπήσαν, κύ- λησαν στο φράχτη τού σπιτιού τού Κ. Ξεσπού- λου, έσπασαν τήν αυλόπερτα κι' άν δέν ήταν τά δέντρα τού κήπου νά τά συγκρατήσουν, θά γκρέ- μισαν τούς τήχους τού σπιτιού.

Από τήν φόβησι αύτή συγκρούσι, τραυματι- σθηκαν οι όδηγοί τών αυτοκινήτων και οι έπίδο- τες Παρθενώδη Τζωρτζή, 40 χρόνων, Νικόλαος Τζωρτζής, 18 χρόνων, Δ. Γεωργεπούλας, 32 χρό- νων, 25 χρόνων, και Δ. Αγγουριάς, 28 χρόνων.

Μά τό πιο άνατριχιαστικό δυστύχημα άπ' όλα συνέβη στην όρεινη Πίντο, στην Μεσοχώρα τήν Μ. Πέμπτη. Στή θέσι «Σταυρός», ένα φορητό αυτοκίνητο, πού μετέφερε 27 έπισκέτες, σκακιά άλευρι και τενεκέδες με λάδι, έπεσε σέ μία χα- ραδρά, σέ βάθος πεντακοσίων μέτρων. Άπό τό βάραθρο ατά άνευσήθηκαν δώδεκα νεκροί, και έφτά τραυματίες κυριολεκτικά τσακισμένοι. Ο συνόδος τού αυτοκινήτου προλάβε και πήδησε και γλύτωσε καθώς και ό σωφές Γκιανίης.

Έτσι τό Πάσχα γινό- ται και έφέτος μ' άρκετή θυσία ανθρώπινου αίματος.

Η Σιμόνη δε μπορούσε να κλείσει μάτι εκείνη τη νύχτα.

Η ανησυχία της όλο και μεγάλωνε ως που έφτασε να γίνει αγωνία. Πού να βρισκόταν άραγε ο Ζάκ εκείνη την ώρα; Από τις έντεκα το βράδυ τη βασάνιζε αυτό το ερώτημα.

Το μεσημέρι, ο άντρας της ο Ζάκ Ντυμαίν, της είχε πει:

— Ίσως ν' άρρωσω λιγάκι άποψε. Πρέπει να πω να δώ έναν πελάτη μου στο Κουρμπόου. Σου το λέω για να μην ανησυχήσης.

Ο Ζάκ ήταν αντιπροσωπεύοντας στο Παρίσι του εργοστασίου υφανσμάτων του Ρουμπάι. Οι δουλειές του πήγαιναν καλά χωρίς στην ικανότητά του και στην αυτοπεποίθησή του.

Χάρης σ' αυτή την αυτοπεποίθησή, που άγγιζε τα όρια της αναιδεύσε, ο Ζάκ καταβρόχυνε να πάρει γυναίκα τη Σιμόνη.

Η Σιμόνη έμενε στο Παρίσι. Κατά βάθος ήταν μία επαγγελματίουλα γεμάτη άνερα και απαιτήσεις. Οι γονείς της, άνθρωποι μυαλωμένοι, δεν άργησαν να καταλάβουν πόσο επιποθείσιος ήταν ο Ζάκ Ντυμαίν.

Μη σου κάνουν εντύπωση τα λόγια του! Είχαν πη στην κόρη τους. Ο Ζάκ είναι πασαλειμμένος με βερνίκι. Γι' αυτό λάμπει στα μάτια σου. Δεν άξιζει τίποτα στην πραγματικότητα.

Μά η Σιμόνη δεν άκουσε τις συμβουλές τους. Υπνοκυμένη με τα λόγια και τους τρόπους του, παντρεύτηκε τον Ζάκ.

Ο χρόνος είχε γίνει πριν από ένα χρόνο. Εφτασε ένας χρόνος για να μπορείς να καταλάβεις τη Σιμόνη και να ομολογήσεις στον ίδιο τον εαυτό της ότι ο Ζάκ ήταν ελαφρός κι επιπόλαιος. Η ανακάλυψη όμως αυτή δε μετρίασε την αγάπη, που ένιωθε γι' αυτόν. Αν ο Ζάκ δεν ήταν ανώτερος διανοητικός τύπος όπως

τόν είχε φανταστή, γι' αυτήν ήταν πάντα ο τρυφερός, ο φλογερός και πιστός σύζυγος.

Ναι, η Σιμόνη είχε άπολυτη εμπιστοσύνη στον άντρα της. Πήρε πώς ήταν άδικανος να την απαρτήσει. Ο Ζάκ μπορούσε να γυρίσει στο σπίτι του άργα, απασχολημένος όπως έλεγε, με τις δουλειές του. Ποτέ της δε σκέφτηκε πώς ήταν δυνατόν να της λείψουν τα...

Ο Ζάκ, λοιπόν, άργουσε να γυρίσει τη νύχτα. Δεν έμενε παρά από τις έντεκα το βράδυ... Τί του είχε συμβεί τάχα εκείνη τη βράδυ;

Η Σιμόνη άναψε το φως και κίττασε το ζυνητήρι.

— Δυσόμνη μετά τα μεσάνυχτα! φώναξε. Θεέ μου! Πέρασε τόσο η ώρα χωρίς να το καταλάβω... Κάτι κακό θα έπαθε!

Η πρώτη σκέψη, που έκανε, ήταν ότι θα συνέβη αυτοκινητιστικό δυστύχημα. Πραγματικά ο Ζάκ είχε πάρει το αμάξι του για να πάει στο Κουρμπόου. Ήξερε άωστόσο να οδηγεί καλά... Μήπως του επέτεθησαν λωποδύτες; Ο άντρας της είχε μαζί του κάπου χίλια πεντακόσια φράγκα...

— Ίσως να έπεσε θύμα ληστών, που άφου τον έκλεψαν, τον σκότωσαν. Η Σιμόνη τρελλή από ζήλυνια ντύθηκε κι' έτρεξε στο άστυνομικό τμήμα της συνοικίας. Εκεί όμως δε μπορούσαν να της δώσουν καμιά πληροφορία...

Πέρασε έτσι όλη τη νύχτα άγρυπνη, ντυμένη, κάνοντας νευρικές βόλτες στην καμάρ της. Το πρωί πήρε είδοποιητήριο από το νοσοκομείο Ρουσό. Την πληροφορούσαν ότι μεταφέρθηκε εκεί τραυματισμένος ο σύζυγός της.

Η Σιμόνη έτρεξε στο νοσοκομείο. Ο κανονισμός όμως δεν της επέτρεπε να δει τον άντρα της.

— Οι επισκέψεις γίνονται ά-

πό τη μία ως τις δύο! της είπε ο θυρωρός.

Πώς θα περνούσε η Σιμόνη την ώρα της ως τότε;

Άρχισε να περιφέρεται στους δρόμους κοντά στο νοσοκομείο. Περιπατούσε μηχανικά.

Ξαφνικά, μία άπορία γεννήθηκε στο μυαλό της! Γιατί ο Ζάκ που ασφαλώς θα πληγώθηκε κοντά στο Κουρμπόου, μεταφέρθηκε σε νοσοκομείο, που βρισκόταν πενήντα χιλιόμετρα μακριά; Δεν υπήρχαν νοσοκομεία κοντά στο μέρος που θα συνέβη το αυτοκινητιστικό δυστύχημα;

Τη στιγμή εκείνη ένας έφημεριδωπής περνούσε από μπροστά της. Είχε το προαίσθημα ότι θα μάθαινε την άλήθεια. Πραγματικά, μόλις άνοιξε την έφημερίδα ή ματιά της έπεσε στα γεγονότα της ημέρας και διάβασε: «ΑΥΤΟΚΙΝΗΤΙΣΤΙΚΟ ΔΥΣΤΥΧΗΜΑ. Χτες στις 11 τη νύχτα, στην είσοδο του δάσους τών Βενσέν, ένα αυτοκίνητο οδηγούμενο από τον κ. Ζάκ Ντυμαίν συνεκρούσθη με ένα λεωφορείο της γραμμής του Ζουανβίλ. Το δυστύχημα έλαβε χώραν εξ υπαιτιότητος του κ. Ντυμαίν που ήτο λιγυρά μεθύσιμένος. Ο κ. Ντυμαίν τραυματίστηκε μάλλον σοβαρά στο άριστερο πλευρό. Η άεσποινίς Φάνυ Ντόρλν, η γυνάτιή πρωταγωνίστρια του «Φολι Μπερζέρ» που καθόταν κοντά του, υπέστη ελαφρούς μωλωτισμούς».

— Ένα αίσθημα γεμάτο άποθάρμυνη και πικρή άπογοήτειση πλημύρισε την καρδιά της νεαρής γυναίκας. Άστε ο Ζάκ δεν ήταν μόνο ελαφρός και επιπολαιο, μά και ψεύτης κι' άσυνείδητος.

Τώρα καταλάβαινε η Σιμόνη πού περνούσε τις ώρες του ο Ζάκ, όταν της έλεγε ότι ήταν άποχευμένος να μείν άργα έξω, για να συνεννοηθί με πελάτες του. Τώρα καταλάβαινε γιατί είχε τόσο μεγάλα έξοδα... Τον νόμιζε άνώτερο και καλύτερο από τους άλλους. Μά τώρα έβλεπε πως ήταν ένας άντρας χωρίς θέληση, σκλάβος τών επιθυμιών του.

Στη μία ακριβώς, η Σιμόνη βρισκόταν στο προαέφαλό του. Ο Ζάκ ήταν κατάλωμος. Θα πονούσε πολύ... Μόλις είδε τη γυναίκα του, άρχισε να της λέει: — Ένώ έβγαίνας να της λείψ...

Μά η Σιμόνη δεν τον άφησε να συνεχίσει. Έβγαλε από τη τσάντα της την έφημερίδα. Και δείχνοντας του την είδηση, τον κύτταζε με πόνο.

— Τα ξέρεις, λοιπόν, όλα; ψιθύρισε ο Ζάκ.

— Η Σιμόνη έγνεψε ναι». Ο Ζάκ έχασε άμέσως το ήθικό του. Έχασε την αυτοπεποίθησή του, την εμπιστοσύνη που είχε στον εαυτό του. Συγχρόνως κατάλαβε πως έχασε και το παλιό του γόητρο. Μία άπερίγραπτη κατάπτωσι ζωγραφίστηκε στα κουρασμένα χαρακτηριστικά του προσώπου του.

Η ταπεινώσι αυτή άναστάωσε τη Σιμόνη. Άπέραντη συμπόνια την κυρίεψε.

Συλλογίστηκε ότι τον άντρα αυτόν τον είχε κάποτε λατρεύει σαν Θεό, ότι δεν της είχε γίνει όλοτετα ξένος.

Και η Σιμόνη, που μέσα σε λίγες ώρες έγινε ώριμη γυναίκα, άφου είδε να σβύνουν τα όνειρά της, κατάλαβε ότι από εκείνη τη στιγμή άρχισε γι' αυτήν ένας μαρτυρικός δρόμος.

Έπρεπε στο μέλλον ν' άγωνιστή για να κρατήσει τον άντρα της, για να προπαθήσει να ξεριζώσει τις κακές του συνήθειες.

Ήξερε από τώρα ότι την προστάθεια αυτή θα την πλήρωνε με μεγάλο πόνο, με πολλά δάκρυα, με πολλά καρδιοχτύπια. Αυτό όμως ήταν το καθήκον της.

Και η νεαρή γυναίκα έσκυψε κεί φιλώντας τον άντρα της στο μέτωπο, σαν μητέρα το άρρωστο παιδί της...

— Χαίρω την φήμη γόητος κι' ανδρός (ευθέως) (Καζανόβως) και έχω δικαιώματα λόγω κτηθείσης πείρας να νέμωμαι έρωτικός κυρίας, μίς και κη...

Και άχρη τοούδε έκοφσον Άτθίδας καν και (και) καβ' ο κύριε πρόεδρε, τυγχάνω, άδν-Ζουάν! Κι' ο πρόεδρος γοητεύθηκε κι' αϊρών τας (άδίκας) (Βλακείας) (Βλακείας)!

Ο ΓΕΡΟ-ΠΑΡΑΤΑΙΚΟΣ

ΛΟΥΙΣ ΣΟΡΕΛ

ΟΚΤΩ ΡΟΛΟΥΣ Σ' ΕΝΑ ΦΙΛΜ

Ο περίφημος Ιταλός κωμικός Τοτά, που έπαψε πιά να διεκδικεί το θρόνο του Βυζαντίου, γυρίζει τώρα στη Ρώμη το φιλμ «Διαβολικός», στο οποίο παίζει άχι ένα, άχι δύο, άχι τρεις, αλλά... όκτώ διαφορετικούς ρόλους, μεταξύ τών άποίων και ένα γυναίκειο. Το ρεκόρ πάντως πολυπροσώπου έρμηνείας σ' ένα και μόνο φιλμ έσκόλουδαι να το κατέχει ο Άγγλος κωμικός Άλεξ Γκίνες, που υπέδωθε 13 διαφορετικούς ρόλους στο φιλμ «Ο 13ος κληρονόμος».

ΑΥΤΟΜΑΤΟ ΞΕΚΟΥΡΑΣΜΑ

Βάζοντας ένα νόμισμα τών 10 γιέν, (μιάς δραχμής περίπου) στην αυτόματα αυτή συσκευή, που έκανε τελευταία την εμφάνισή της στην Ιαπωνία, μπορείτε ν' άναπνεύσετε επί μόνο λεπτό της ώρας καθαρό όξυγόνο, που θα σας άναζωγονήσει και θα διώξει κάθε άίσθημα κόπωσης.

ΑΦΟΥ είδε κι' άποείθε ο Άγιστο-λαος πως με τις νοθεύσεις και τους όρκους δε μπορεί να πείσει την Άσπασία και να την κάνει να ή-ρεμήσει, για να πάει να τον άεσάνει με την τυραννική ζήλεια της, πήρε την άπόφασί να ένεργήσει με άλλο τρόπο, με την έλπιδα να την κάνει να συνέλθη.

— Παρακαλώ, μου δίνετε τον κύριον Άγιστο; της είπε μία γυναικεία φωνή άπ' την άλλη άκρη. Άστράφαν τα μάτια της Άσπασίας. Ποιά ήταν αυτή η σουρλουλού, που ζητούσε τον άντρα της; Σίγουρα καμιά παρδαλή άπ' αυτές που συναναστρέφεται ο προκομένος της.

— Δεν είναι δώ! φώναξε άνατραπεμένη. — Άχ! Τι κρίμα!... συνέχισε η ίδια φωνή. Και τότε θα γυρίσει; Δεν έξω! άπάντησε άπότομα η Άσπασία.

— Άχ! Πέστε του σάς παρακαλώ ότι τον ζήτησε η άεσποινίς Καίτη... Η «γατούλα» του, πέστε του, για να καταλάβει...

— Ποιά γατούλα, έρε άνάγωνη; Ξέσπασε άσυγκράτητη η Άσπασία, έτοιμη να σύρει τά έξ άμάξης σ' άύ-

— Και τί σχέσεις έχεις ξαύ με τον άντρα μου; φώναξε η Άσπασία.

— Άμ τώρα δε μου ξεφεύγεις, πουλάκι μου! Τώρα θα γελάσει το την τσαπερδόνα, που είχε το θράσος να λή πως ήταν η «γατούλα» του συζύγου της.

— Άλλά η «γατούλα» είχε κλείσει κιόλας το τηλέφωνο, ενώ η Άσπασία έτρεμε ολόκληρη άπο τη σύγχυσι της.

— Ά! Τον άθλιο!... Έλεγε και ξανάλεγε, έξω φρενών κατά του Άγιστού. Ά, τον κανάλι! Και μου κάνει την άθωα περισσότερά ο Ιησούτης. Άστε και με «γατούλες» άνοιξαμε τώρα παρτίδες, κύριε Άγιστά; Άμ έλα στο σπίτι και τά λέμε, πουλάκι μου...

Και συνέχισε να μονολογεί κατά του Άγιστού μπαρουτιασμένη, ά-τρεξ άναγούπησε το τηλέφωνο. Έ-τρεξε και σήκωσε το άκουστικό άναστατάσμενη.

— Ποιός; — Άχ! με συγχωρείτε... άκούστικη η ίδια γυναικεία φωνή. Είμαι η άεσποινίς που τηλεφώνησα πριν...

— Άναψε και κόρωσε η Άσπασία. — Και τί ζητάς επί τέλους, έρε παλιοβήλο; Τί σχέσεις έχεις ξαύ με τον άντρα μου;

— Με τον άντρα σας; άποκρίθηκε η άγνώστη τσαπερδόνα με φωνή γεμάτη κατάπληξη. Άστε είναι παντρεμένος; Μη μου το λέτε!... Καλέ αυτός, μου κάνει τον έλεύθερο!... Βρε τον άλτρητιό!...

Κι' έλκεσε το τηλέφωνο, πνίγοντας έναν λυγμό, ενώ η Άσπασία ώ-ρύετο σε έξαλλη κατάστασι:

— Μου παριστάνει τώρα και τον άνοπαντρο, ο έφελος!... Και μόνον την άθωα περισσότερά ο Άδούλ Χαμίτ!...

Άτυχη έμπνευσι

Κι' ενώ για άρκετή ώρα συνέχιζε το μονόλογό της στον ίδιο τόνο, ξαφνικά άνοίγει η πόρτα και μπαίνει κεφάτος ο Άγιστολαος.

— Καλώς τόν Ρασπούτιν! του λέει άμέσως η Άσπασία.

Και τόν κυττάζει έτοιμη να τόν κατασπαράξει.

— Γιατί με κυττάς έτσι; Συμβαίνει τίποτα; λέει με άπορία ο Άγιστολαος.

— Πώς δε συμβαίνει; άποκρίνεται πρσινοκίτρινη η Άσπασία. Τηλεφώνησε η «γατούλα» σου...

— Ποιά γατούλα μου; Όρεξι έχεις πάλι; Άσε με, χριστιανή μου; — Νά σ' άφήσω ε; Για να γυρίσεις με τις «γατούλες» και να παριστάνεις και τον άνοπαντρο. Φτώ σου! Άατρί!

— Άσπασία, σταμάτα, γιατί... Ξεσπάθωσέ κι' ο Άγιστολαος.

Και παίρνοντας το καπέλό του, έφυγε σε λίγο, έροντώντας πίσω την πόρτα, ενώ η Άσπασία ξεφώνιζε στη διασάων:

— Φεύγεις, γιατί σ' έπιασα στα πράσα, παραλυμένη!...

Για άρκετή ώρα δημάτιζε νευρικά και κάθε τόσο άφηνε την άγανάκτησή της να ξεσπάσει:

— Άμ, δε θα περάσει αυτό έτσι!... Θα σου έγώλω τά μάτια ξεμωραμένο!...

Άπάνω στην ώρα χτύπησε πάλι το τηλέφωνο... Σήκωσε το άκουστικό φουρτουνιασμένη:

— Έσείς είστε κυρία Άσπασία; άκούστηκε μία άγνώστη, άνδρική φωνή αυτή τη φορά.

— Ναι!... Ποιός είναι; ρώτησε άγριεμένη η Άσπασία.

— Ένας που θέλει το καλό σας... Ποιός λέγáμενος; Ο Άγιστολαος, ποίος άλλος; Ο λεγόμενος, λοιπόν, ξεκίνησε πρό όλιγου για τη Βάρκι, έχω με μία ξανθούλα... Πήρε το άφτί μου, που έλεγε στο σωφέρ να τους πάει στο κέντρο «τά φύκια».

Τρέξτε να τόν κάνετε τσακωτό... Άντίο σας!

Κι' έκλεισε το τηλέφωνο, ενώ η Άσπασία τσιρίξε, κόκκινη σαν πατζάρι άπο την έξαψι:

— Άμ τώρα δε μου ξεφεύγεις, πουλάκι μου! Τώρα θα γελάσει το παρδαλό κατσίκι...

Σε λίγο ξεκίνησε για την Βάρκι, με ταξί και κάθε τόσο πιέζε το σωφέρ:

— Άνοίξε λίγο ταχύτητα, χριστιανέ μου κι' είναι άνάγκη...

— Πόσο ν' άνοίξω μαντά; Τρέχω με έννενηντα χιλιόμετρα...

Τέλος το ταξί άραξε έξω άπο το κέντρο «τά φύκια» και η Άσπασία ώρμησε μέσα άλαφιασμένη. Παρα-

δόξας όμως ο άπιστος δε φαίνονταν πουθενά.

— Πάει. Μου ξεφύγει! ψιθύρισε άπελπισμένη η Άσπασία.

Και γύρισε με το ίδιο ταξί στο σπίτι της, όπου κατάπληκτη έρθηκε τόν Άγιστολαο να διασάξει άμέρινος την έφημερίδα του στο σαλόνι.

— Μπα! Άστε γύρισε κι' όλας άπο το ρωμαντικό σου περίπατο; τόν ρώτησε ο άκουρής.

— Τι περίπατο; άπόρησε αυτής. Είμαι στο σπίτι εδώ και δύο ώρες...

— Αυτό θα το ελέγξουμε! συνέχισε με όρος δυσπιστίας η Άσπασία.

Κι' όλη τη νύχτα δεν έκλεισε μάτι, προσπαθώντας να λύσει το μυστήριο της έπιστροφής του Άγιστολαου στο σπίτι, ενώ είχε ξεκινήσει για τη Βάρκι με την ξανθεία ο Καζανόβας.

— Κάποιο λάκκο έχει ή φάσα... κατέληξε σκεπτική και άνοηφρωμένη.

Και άποφάσισε να προδθ σε έπισταμένες έρευνες την έπομένη. Δε χρειάστηκε όμως να κουρασθή πολύ, γιατί την άλλη μέρα την ξαναπήρε στο τηλέφωνο η ίδια άνδρική φωνή:

— Έγώ είμαι, κυρία Άσπασία... Γύρισε, λοιπόν, ο λεγόμενος χτες ε; Φαίνεται μωρίστηκε πώς τον είδος, ο πονηρός κι' έσπευσε να διώξει την ξανθεία και να γυρίσει στο σπίτι.

Έννοια σας όμως και τόν κρατάμε πάλι... Αυτή τη στιγμή ξέρετε πού είναι; Στη Ραφήνα με μία ζωντοχώρα. Στο κέντρο «Η Άκακια».

Μην κάθεστε καθόλου! Τρέξτε να τόν πιασέτε έπ' αυτοφώρ!...

— Άμ είναι να κάσω; είπε μαρουτιασμένη η Άσπασία. Ξεκινάω άμέσως!...

Και άργισε να ετοιμάζεται πυρετώδως. Κι' άπάνω που ξεκινάγε για τη Ραφήνα να συλλάσει τόν προκομένο τόν άντρα της με τη ζωντοχώρα, άνοίγει η πόρτα και εμφανίζεται ο Άγιστολαος.

— Δεν πήγες στη Ραφήνα;

— Έγώ! Τι δουλεία έχω στη Ραφήνα;

— Νά τσιλιμπουρδίζεις, όπως έ-σαι συνηθισμένος. Έκει δεν έπρόκειτο να πάς με μία ζωντοχώρα; Όμολόγησε, λοιπόν! Άν και είναι περριτόν, γιατί το ξέρω... Μου το τηλεφώνησαν!...

Την ίδια στιγμή ξέσπασε σε άκρατητα γέλια ο Άγιστολαος:

— Χά! χά! χά! Χού! χού! χού! — Γιατί γέλας, έρε άναίσθητε;

— Μά είναι να μη γελάω; Χά! χά! χά! Χί! χί! χί! χί! έκανε ο Άγιστολαος, κρατώντας την κοιλιά του άπ' τα γέλια, ενώ η Άσπασία ήταν έτοιμη να έκραγη.

— Γιατί γοχαίνεις, έρε χάχα; — Γιατί!... Χού! χού! χού! Γιατί... Χό!χό! χό! Γιατί αυτός, που σου τηλεφώνησε χτες και σήμερα, ξέρεις ποίος ήταν; Χά! χά! χά!

— Έγώ! Χού! χού! χού!...

— Έσύ;

— Ναι έγώ. Άλλά σε τη φωνή μου και σ' έστειλα χτες στη Βάρκι και σήμερα θα σ' έστειλα στη Ραφήνα. Άλλά σε λυτήδηκα. Και ξέρεις γιατί σου έκανα το φιάσκο; Για να καταλάβεις πόσο γελοία είσαι να με άποπτεύεσαι... Χό! χό!χό!

Και η «γατούλα»; ρώτησε φωνταμένη η Άσπασία.

— Η «γατούλα»; Χί! χί! χί! Η-τανε μία έξηνηντα καθάριστα τού γρασιέου μου, που τη χρησιμοποίησα για τόν ίδιο σκοπό. Για να συνέλθης άπο τη ζήλεια, άνοητε. Χού! χού! χού! Όραία σου την έσκασα.

Άστε έτσι, λοιπόν; Έκανε με σκεπτικό όρος η Άσπασία.

Και έξω φρενών για το πάθμά της άρπαξε ένα άνοδοχείο και τού το έφερε κατακέφαλα, ορλιάζοντας: — Νά, για να μάθεις να μου κά-νεις έμένα φάρσα, για να θολώσης τα νερά έρωτα!

Μα όταν είδε να τόν παίρνουν τα αμαξία, τότε μόνον κατάλαβε ο Άγιστολαος ότι η έμπνευσι που ήταν άτυχη και ότι δεν υπήρχε περίπτωση να συνέλθη άπ' τη ζήλεια η Άσπασία.

— Άπόδειξι πως ενώ αυτός ο φουκαράς έτρεχε να έρθ φαρμακείο για να τού δώσουν το τραύμα, η Άσπασία ώρυστο άπο το κεφαλόκαλο:

— Φεύγεις, ε; Γύρνε ποιά σουρτουκό πάς να συναντήσεις πάλι, ξεμωλιασμένη! Έκρουε!

— Έ, άντε τώρα να εγάρης άκρη κι' αυτή τη γυναίκα!...

Σ.Π. ΔΕΜΕΝΑΓΑΣ

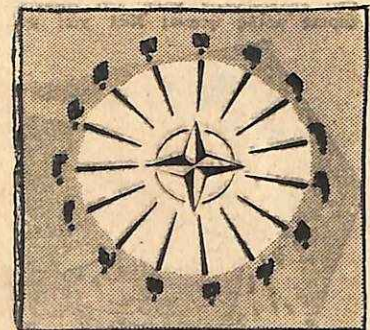
Η ΔΙΕΘΝΗΣ ΕΠΙΚΑΙΡΟΤΗΣ

Η ΔΙΑΣΚΕΨΙ άρχισε μέσα σε μια άποθεωσι του άνομιαντισμού, ο οποίος της ελληνικής προτενομένης και τελείωσε με ολίγες βροχές και παγωμένους ανέμους...

Δεκαπέντε κράτη-μέλη της 'Ατλαντικής Συμμαχίας — οι ύπονογοι 'Εξωτερικών και 'Αμύνης — και ένα μέρος του στρατιωτικού, διοικητικού και οικονομικού μηχανισμού του ΝΑΤΟ, είχαν μεταφερθεί στην 'Αθήνα, για τρεις μέρες.

Συζητήσεις, δηλώσεις, δημόσιες συζητήσεις, μυστικές συναντήσεις, αποφάσεις και διαφωνίες, άντεγ-γλήσεις και θύμω, θερμότης και επιφυλακτικότης μέχρι παγερότητος, διαφωνίες και επιβεβαιώσεις, αποτελούσαν το συνθησιμένο φολ-γέλο της συνάντησής αυτής των Μεγάλων, των Μεσίων και των Μικρών.

Στην άτυοσφαιρα αυτή όμως, κάτι έλειπε, κάτι που άλλοτε άπο-τελούσε βασικό στοιχείο κάθε 'Α-

τλαντικής διασκέψεως: το οίγος του κινήτου, το άπειρο κίνημα του πολέμου...

ΑΠΡΙΛΙΟΣ 1946

Κ' όμως, οι οίγες του ΝΑΤΟ αλλιώνονται βαθιά σε ένα ύποστομα όχι μόνο κινήτου, αλλά πραγματικού πανικού...

Από το 1947, η κατάσταση στη Δυτική Ερώση ήταν άπειροστική... Η Σοβιετική Ένωση, με την ήγεια του παγτοδύναμου Στάλιν, άποτελούσε μια τρομερή δύναμη... Διαζώσεις σοβιετικές με-ραρίες, έτοιμοσολέμες και με ή-πέρογο ήθιζό, μετά τη συντριπτι-

Ο Γενικός Γραμματέας του Ν.Α.Τ.Ο. Στίκνερ: 'Η ωνή των «μικρών» δυνάμεων;

N.A.T.O.: Παρελθόν και

κή ήττα των χιτλερικών, ύψωναν την πολεμική τους δύναμη στα σύνορα της Δύσεως.

Η φτώχεια, η πολιτική αστάθεια, η κακή λειτουργία της δημοκρατίας, οι έκτεταμένες και συχνά με καθαρά επαναστατικό περιεχόμενο άπεριγίες, τα άποικιακά προβλήματα, άποτελούσαν τα βασικά χαρακτηριστικά της Δυτικής Ερώσης.

Η στρατιωτική δύναμη της Ερώσιακής Δύσεως ήταν περίπου άνύπαρκτη, ενώ οι 'Ηνωμένες Πολιτείες, μόλις ένωσαν από τη μακαριότητα της πρώτης μεταπολεμικής περιόδου και από το λήθαργο της απάτατης...

Το σχέδιο οικονομικής βοήθειας προς τις χώρες της Ενώσης — το σχέδιο Μάρσαλ — που άπει-

θνόταν, άλλωστε, και προς τις 'Ανατολικές Δυνάμεις, αλλά που ο Στάλιν το άπεριεψε με περιγρύ-νησι — μόλις έκανε τα πρώτα του άδέβαια βήματα.

Η Δυτική Γερμανία έφερε μέσα στο χάος της μεταπολεμικής κρίσεως, με πείνα, στρατευματα κατοχής και σωρούς έρειπίων. 'Ο,τι είχε σπείρει η χιτλερική μανία, τώρα το θέριζε το σύνολο του γερμανικού λαού...

Τό Παρίσι, στρατηγικά, κυτοδύσε με άπειροσσία προς τα Πρω-ναία, ενώ η 'Αγγλία άγωνιούσε κάτω από μια οικονομική κρίση, που κινδύνευε να οδηγήσει σε πλήρη χρεωκοπία.

Οι άνταύγειες του έμφυλλου πολέμου — άδυσώπητες και καταστροφικές — άρχιζαν να φωτι-

σέ κανένα πιακτικό άποτέλεσμα. Τα αλληλάλληλα βέτο παρελταν τις προσπαθειές και διέφενδαν τις έλπίδες...

Βιαστικά και πρόχειρα, στις 17 Μαρτίου 1948, ύπογραψτηκε στις Βουξέλλες, από τη Μεγάλη Βρετανία, τη Γαλλία, το Βέλγιο, την 'Ολλανδία και το Λουξεμβούργο, μια άμυντική συμμαχία, που ουσιαστικά ήταν ένα φέλλο χαρτοπί, που συμβόλιζε μερικές προθέσεις και κανένα άποτέλεσμα.

Η δύναμη της Σοβιετικής Έ-γώσεως ήταν τόσο μεγάλη, ώστε η ισορροπία μπορούσε — σχετι-κώς — άκομα — να έξασφαλιστεί μόνο με τη συμμετοχή και των 'Ηνωμένων Πολιτειών σε μια συμμαχία της Δυτικής Ερώσης...

Η άπλοσστατή αυτή αλήθεια — μια αλήθεια, που μπορούσε να έ-ξασφαλίσει την ερώση — η στοι-χειώδης λογική, που έλεγε, ότι μόνο η δύναμη της 'Αμερικής, στηριγμένη σε τεράστιες βιομηχα-νικές δυνατότητες και στην κατο-χή του άτομικού βόλου, μπορούσε ν' άποκαταστήσει την άνευ προη-γομένης, συντριπτική έλλειψη ισορροπίας δυνάμεων, ήταν πολύ δύσκολο να γίνει μια διπλωματική και πολιτική πραγματικότης. Για-τί η σέναν μια συμμαχίας των 'Ηνωμένων Πολιτειών σε περίοδο ερώσης με έρωσιακά κράτη, ά-παιτούσε μια επαναστατική, μα-ριζική αλλαγή της πολιτικής της Ούάσιγκτων. Άποτελούσε μόνιμη και ισχυρότατη παράδοσι — από την έποχή μάλας του περίφημου άποκαρυστιστήριου μινυάτος του Προέδρου Τζωρτζ Ούάσιγκτων — η άπόρριψη κάθε πολιτικού, και πολύ περισσότερο στρατιωτικού δεσμού των 'Ηνωμένων Πολιτει-ών, σε ερώνηκη περίοδο, με έρω-πακές δυνάμεις...

Κ' η παράδοσι αυτή ήταν βα-θιά ριζωμένη στη συνείδησι του

Οι άντιπροσωπείες των κρατών — μέλων του Ν.Α.Τ.Ο. στο Ζάπ-πειο: Συμφέροτα, ιδεολογίες και μέλλον...

Διαφωνίες Ούάσιγκτων-Βόννης.

ΕΛΛΑΣ — ΤΟΥΡΚΙΑ

Στο μεταξύ, λίγους μήνες με-τά την ύπογραφή του συμφώνου, είχε άρχισει έντονη η πίεσι της 'Ελλάδος και της Τουρκίας για τη συμμετοχή τους στο Ν.Α.Τ.Ο...

ΕΛΛΑΣ — ΤΟΥΡΚΙΑ

ΕΛΛΑΣ — ΤΟΥΡΚΙΑ

άμερικανικού λαού...

Μια διπλωματική και πολιτική διελκυστίνδα άρχισε άνάμεσα στις προτενομένης της Δύσεως και στην Ούάσιγκτων, μια διελκυστίνδα με δραματικές φάσεις...

Στην άμερικανική Γερουσία — που συντηρητική στην πλειοψηφία της, λάτρεινε άκομα τα τέσσερα δόγ-ματα της άπομονώσεως — ο ά-γώνας ήτανε σκληρός και συχνά άπογοητευτικός...

'Αλλά, μπροστά στους κινδύνους, παραμερίστηκε η προσήλωσι των ύπερσυντηρητικών γερουσιαστών σε ένα έξαιρεσιμένο παρελθόν.

Τόν 'Ιούνιο του 1948, με 64 ψή-φους ύπερ και 4 έναντίον, έγινε δεκτή η πρότασι Βάντενπεργκ, που έξουσιοδοτούσε την Κυβέρνη-σι να λάβη μέρος σε άμοιβάτες ά-μυντικές συμφωνίες με την Εύ-ρώπη...

Αυτή η άπόφασι — η ιστορική άπόφασι — άνοιξε όριστικά το δρόμο προς την 'Ατλαντική Συμ-μαχία, όπου, εκτός από τις δυνά-μεις των συμφώνων των Βουξέλ-λων, τις 'Ηνωμένες Πολιτείες και τον Καναδά, έλαβαν μέρος και η 'Ιταλία, Δανία, Νορβηγία, 'Ισλαν-δία και Πορτογαλία.

μέλλον μιας συμμαχίας

ΜΕΤΑ ΤΗΝ ΔΙΑΣΚΕΨΙΝ ΤΩΝ ΑΘΗΝΩΝ

ΣΚΟΠΟΙ ΚΑΙ ΜΕΣΑ ΕΝΟΣ ΣΥΜΦΩΝΟΥ

Τό Βορειοατλαντικό σύμφωνο — αετι την επιχώρησι του από τα Κοινοβούλια των συμβαλλόντων χωρών — άρχισε να ισχύη τον 'Αύγουστο του 1949, σε περίοδο, που η διεθνής κρίσι είχε φτάσει σε μια άνευ προηγομένης έντασι.

'Οποσδήποτε και με την ιδιαι-τερή έμφωνη των 'Ηνωμένων Πολιτειών, τονίστηκε, ότι και το γράμμα, αλλά και το πνεύμα του νέου συμφώνου, εύθυγραμμίζετο με τους βασικούς σκοπούς του Χάρ-του των 'Ηνωμένων Έθνών...

Η άμοιβάσι βοήθεια σε περί-πτωσι επιθέσεως, η ερώνηκη έπυ-λυσι των διαφορών και η άποχή από τη βία, η οικονομική συνεργα-σία, η συνεχής ένισχυσι των ά-μυντικών μέσων των χωρών της συμμαχίας, άποτελούσαν τους βα-σιικούς σκοπούς του Ν.Α.Τ.Ο.

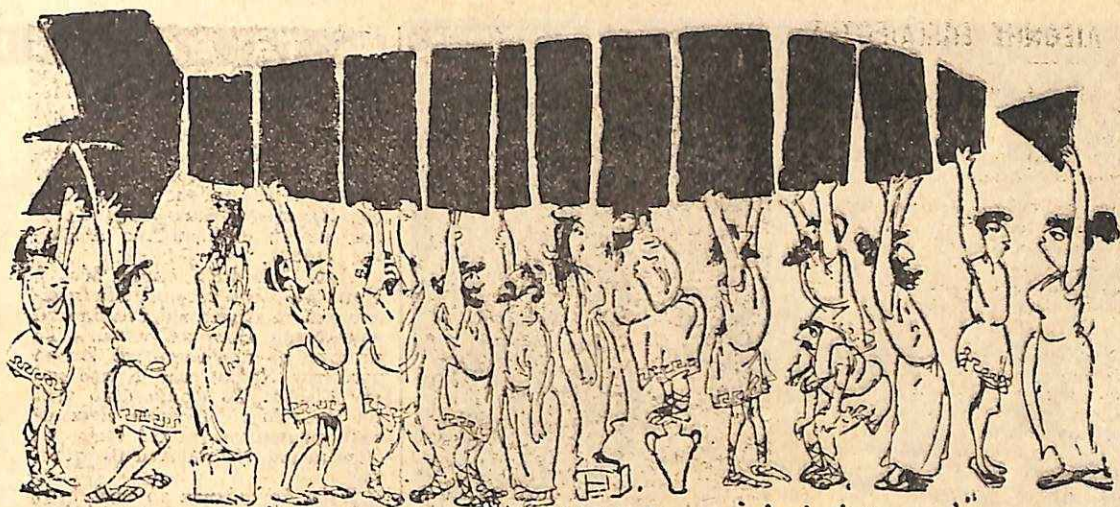
Η διαφύλαξι της άτομικής έ-λειθερίας, των δημοκρατικών άρ-χών, του κράτους του νόμου και η προαγωγή της εύμερίας των λαών του συμφώνου, άποτελούν το άλλο σκέλος των σκοπών της Συμ-μαχίας.

Έτσι, ρητά καθορίζεται, ότι η άμυνα των κρατών του Συμφώνου στριγνεται στην ένισχυσι των έ-λειθερών θεσμών και στην οίκο-νομική ανάπτυξη των άσθενεστέ-ρων.

ΕΛΛΑΣ — ΤΟΥΡΚΙΑ

Στο μεταξύ, λίγους μήνες με-τά την ύπογραφή του συμφώνου, είχε άρχισει έντονη η πίεσι της 'Ελλάδος και της Τουρκίας για τη συμμετοχή τους στο Ν.Α.Τ.Ο...

Ο έπιοργός της Έθνηκής 'Αύ-νης της 'Ομοσπονδιακής Γερμα-νίας Στράους με τον 'Αμερικανό ύπονογο 'Εξωτερικών Ράου: Διαφωνίες Ούάσιγκτων-Βόννης.

Τό Ν.Α.Τ.Ο. στην 'Αθήνα: 'Αρχαιότητες και βώδες...

Η συμμετοχή σε ένα περιφε-ρειακό σύμφωνο, σε καιρό μάλας ερώσης, άποτελούσε, για την 'Ελ-λάδα και την Τουρκία, μια μεγά-λη διπλωματική νίκη, γιατί τις

Έξωτερικών Σοφ. Βενιζέλο.

Ήδη, ο άμεσος κινδύνος πολέ-μου είχε άρχισει μάλλον να ύπο-χωρεί...

Και, τόν 'Οκτώβριο του 1954,

πληθυσμός 3.462.000.

Τουρκία: 777 χιλ., τετο. χιλ., πληθυσμός 24.797.000.

'Ηνωμένα Πολιτεία: 7.828 χιλ., τετο. χιλ., πληθυσμός 117.103.000.

Καναδάς: 9.961 χιλ., τετο. χιλ., πληθυσμός 16.081.000.

Γαλλία: 551 χιλ., τετο. χιλ., πλη-θυσμός 43.648.000.

'Ελλάς: 133 χιλ., τετο. χιλ., πλη-θυσμός 8.031.000.

'Ιταλία: 301 χιλ., τετο. χιλ., πληθυσμός 48.279.000.

'Ολλανδία: 32 χιλ., τετο. χιλ., πληθυσμός 10.888.000.

Πορτογαλία: 92 χιλ., τετο. χιλ., πληθυσμός 8.837.000.

Μεγάλη Βρετανία: 244 χιλ., τετο. χιλ., πληθυσμός 51.208.000. 'Από τις 15 χώρες του Ν.Α.Τ.Ο. όζτώ είναι βασιλειούμενες δημοκρα-τίες και έφτά δημοκρατίες. Άλλες είναι καθολικές, άλλες προτεσταν-τικές, μια ορθόδοξη και μια μου-σουλμανική.

ΤΟ ΜΕΛΛΟΝ ΤΟΥ Ν.Α.Τ.Ο

Η τεράστια αυτή ποικιλία συμ-φερόντων, ψυχολογίας, εθόνων, δυνάμεων, παραδόσεων και ιστο-ρίας, είναι φανερό, ότι δημιουργεί σοβαρά προβλήματα για το μέλλον της συμμαχίας, όσο άπο-μακρύνεται ο κινδύνος πολεμικής άναμετρήσεως.

Ήδη, η διατήρησι μιας τόσο έκτεταμένης συμμαχίας, σε περίο-δο ερώσης, άποτελεί βαρυσήμαντο γεγονός...

Άλλά το Ν.Α.Τ.Ο., που γενή-θηκε μέσα στους κινδύνους του με-ταπολεμικού πυρετού, πότε, για να επιζήσιν, να μετασχηματιστεί σε ζωντανή πραγματικότητα τους οίκο-νομους και κοινωνικούς σκοπούς της συμμαχίας.

Σε έποχή, που τεράστια ποσά παροχώντι στις άποικιακές χώρες της 'Αφρικής ή της 'Ασίας, άποτελεί τροχική έρώνησι και έτι-να σε αντίθεσι και με το νόμα-μα και με το πνεύμα του Συμφώ-νου, να ύπολογον ύποανάπτυκτα μέλη της Συμμαχίας...

Τό Ν.Α.Τ.Ο. δεν πρέπει να εί-ναι μόνο μια στρατιωτική συμμα-χία. Πρέπει, για ν' άναπτυγθί και να επιζήσιν, να μετασχηματιστεί σε οί-κονομική, κοινωνική και πολιτιστι-κή κοινότητα, με μοναδικό σκοπό την ερώση, την άσφάλεια, την εύμερία.

ΕΠ. ΜΕΤ.

Δεν πρέπει να κρίνετε ποτέ τον τρόπο με τον οποίο οδηγεί ο άνδρας σας...

20 ΣΥΜΒΟΥΛΕΣ ΓΙΑ ΤΗ ΣΥΖΥΓΟ ΤΟΥ ΟΔΗΓΟΥ

Η έκδρομη του Σαββάτου με τον σύζυγό σου

ΣΤΟ τέλος κάθε εβδομάδας πολλές οικογένειες αφήνουν την πόλη, φεύγοντας για το θορόν ή τη θάλασσα. Η ωραία εποχή τραβά τον κόσμο έξω από τις πόλεις. Έπειδή όμως για όλους οι μέρες, που μπορούν να απομακρυνθούν από τις δουλειές τους είναι σχεδόν πάντα οι ίδιες, συμβαίνει να τοποθετούνται όλοι στο τιμόνι περίπου την ίδια στιγμή. Έτσι η διαδρομή γίνεται ανάμεσα από δρόμους, πολυσύχναστους πλημμυρισμένους από τους αυτοκίνητους της Κυριακής, μερικοί από τους οποίους κατέχονται από το πάθος της ταχύτητας.

Οι κίνδυνοι, όπως είναι φανερό, είναι απεικονιστικοί. Ποτέ άλλοτε ένας οδηγός δεν συναντά τόσους θανατηφόρους κινδύνους, όσο πάνω στους πολυσύχναστους δρόμους στις ημέρες των εορτών.

Πώς πρέπει να φερθεί ο σύζυγός σας στο θρόνο;

Ο τέλειος οδηγός είναι σπάνιος, ακόμη όμως περισσότερο σπάνιος είναι ο τέλειος ταξιδιώτης. Και ιδίως όταν πρόκειται για τη σύζυγο.

Είναι ανάγκη να καταλάβετε ότι εκείνος, οδηγώντας το αυτοκίνητο, κρατάει στα χέρια του την τύχη τη δική σας και των παιδιών σας.

Μάθετε, λοιπόν, να τον βοηθάτε σ' αυτές τις στιγμές, ελαφρώνοντας το βουνό, την ευθύνη του και τις πολυπλοκότητες του χρέος του.

Οι δέκα οδηγίες, που σας δίνουμε, θα σας μάδουν πώς ακριβώς πρέπει να φερεται μια σύζυγος από τη στιγμή που θα καθίσει στο πλευρό του συζύγου της μέσα στο αυτοκίνητο. Εξοικονομώντας μαζί με τα παιδιά για το «κρούσι».

1) Πριν να ξεκινήσετε, αποφύγετε κάθε έντονη συζήτηση, κάθε έκνευρισμό, κάθε φιλονεικία. Θα πρέπει η οργάνωση να αρχίζει το ταξίδι της με το δυνατόν πιο ήρεμη και ευχάριστη πνευματική διάθεση. Ο έκνευρισμένος οδηγός είναι ήδη ένας κακός οδηγός.

2) Πριν φύγετε, σκεφθείτε το καλύτερο. Ο πιο εύκολος τρόπος για να μη λησμονήσετε τίποτα, είναι να γράψετε προηγουμένως ένα λεπτομερές κατάλογο και να κάνετε ένα γρήγορο έλεγχο, λίγο πριν από την έναρξη. Έτσι δεν κινδυνεύετε, σε απόσταση 50 χιλιομέτρων από το σημείο της αναχώρησης, να διαπιστώσετε ότι λησμονήσατε να πάρετε μαζί σας τα κλειδιά του εξοχικού σας σπιτιού.

3) Αν τα παιδιά σας παθαίνουν ναυτία όταν ταξιδεύουν με το αυτοκίνητο, φροντίστε να τους δώσετε πριν από την αναχώρηση ένα από τα κλασσικά καταπραυντικά χάπια. Μάθετε επίσης στα παιδιά σας, ότι ο καλύτερος τρόπος για να αποφευχθούν τις στομαχικές διαταραχές είναι να κατεβάζουν πάντα και να εμβάνουν το δρόμο.

4) Μάθετε ακόμη στα παιδιά σας ότι δεν πρέπει ποτέ να αγγίζουν τον

οδηγό, ούτε να του μιλούν ξαφνικά. Και δεν πρέπει να τους επιτρέψετε, ποτέ, για κανένα λόγο, να παραβούν αυτούς τους κανόνες.

5) Μην αφήνετε επίσης τα παιδιά να παίζουν με την πόρτα, αλλά ούτε και να εθίζονται το κεφάλι ή τα χέρια έξω από τα παράθυρα του αυτοκινήτου. Σκεφθείτε ότι είναι δυνατόν ένα άλλο αυτοκίνητο να προσπεράσει το δικό σας, περνώντας από πολύ κοντά. Και τότε τι μπορεί να συμβεί;

6) Για όλα τα παιδιά και αν το ταξίδι είναι μάλλον μακρινό, κάνετε μια προμήθεια από φρούτα, που τρώγονται εύκολα και από μπισκότα. Αποφύγετε τα σάντουιτς που όχι μόνο λερώνουν τα ρούχα και τα καθίσματα, αλλά συμβάλλουν στις στομαχικές αδιαθεσίες.

7) Εσείς, από τη δική σας πλευρά, προσπαθήστε να γίνετε τον πρόδρομο του συζύγου σας, δείχνοντας του απόλυτη εμπιστοσύνη. Για κανένα λόγο δεν πρέπει να κρίνετε τον τρόπο με τον οποίο οδηγεί. Αν το αυτοκίνητο σας φοβίζει κρύψτε το όλο σας ή παρτε το φρένο. Και ο πιο δειλός οδηγός, που δεν δίνει οδηγίες, είναι οδηγός, που η σύζυγος του παίρνει μέρος με υπερβολική επιμονή στην καθοδήγησή του αυτοκινήτου (Φρενάρει! Προσοχή! Πιο σιγά! Εισαί τρελλάς! Προσπεράστε, προσπεράστε τώρα, είναι η κατάλληλη στιγμή!) έχει μόνο δυο εξόδους. Να γυρίσει πίσω ή να ανοίξει την πόρτα και να παρακαλέσει τη σύζυγό του να συνεχίσει με τα πόδια. Μόνο έτσι θα καταρθώσει να αποφυγή τον επικίνδυνο έκνευρισμό, που θα το φέρουν μοιραία οι οδηγίες της!

8) Μια θάλασσα είναι ολόκληρο φυσικό ναυτικό. Αν χρειαστεί να κατεβείτε από το αυτοκίνητο, φροντίστε να κατεβούν όλοι από την πόρτα την αντίθετη προς το δρόμο. Μην ξεχνάτε ότι μερικά αυτοκίνητα περνούν ξαφνικά με ταχύτητα διπλάσια και ότι υπάρχουν οδηγοί, που περνώντας αγγίζουν σχεδόν το πεζοδρόμιο.

9) Αν είστε πολλοί και παρουσιάζει η ανάγκη να καθίσετε τρεις μπροστά, μην τοποθετήσετε ποτέ ένα παιδί ανάμεσα στο σύζυγό σας και σε σας. Τοποθετήστε το καλύτερα κοντά στο παράθυρο, απ' όπου δε θα υπάρχει φόβος να ενοχληθεί συνεχώς το χειρόφρενο ή τις ταχύτητες και να έκνευρίζουν τον σύζυγό σας με τις διαρκείς μετακινήσεις του και τις αδιάκοπες ερωτήσεις του.

10) Και ακόμη μια τελευταία συμβουλή, πιο ενδιαφέρουσα απ' όλες: Αν έχετε ένα παιδί στην αγκυλιά σας ή στα γόνατά σας, καθίστε στο πίσω κάθισμα. Το παραμικρό απότομο φρενάρισμα μπορεί να σας κάνει να χάσετε την ισορροπία σας και τότε το κεφάλι του παιδιού κινδυνεύει να χτυπήσει και να συμβεί ένα δυστύχημα, που θα βασανίζει τη συνείδησή σας με τύψεις για όλη σας τη ζωή.

ΤΑ ΕΛΛΗΝΙΚΑ ΝΗΣΙΑ

ΑΠΟ τα τέσσερα νησιά — Μυτιλήνη, Λήμνο, Ίμβρος και Τένεδος — που αποτελούν τον Αιγαίο, οι περισσότεροι Έλληνες έχουν απομείνει μόνο τα δύο πρώτα στην Ελλάδα. Η Ίμβρος και η Τένεδος παραχωρήθηκαν στην Τουρκία, με τη συνθήκη της Λωζάνης (1923).

Από τα απομεινάντα δύο, η Μυτιλήνη είναι τετραπλάσια περίπου από τη Λήμνο και ένα από τα μεγαλύτερα ελληνικά νησιά. Το τεταρτο σε πληθυσμό και έκταση μετά την Κρήτη, την Κύπρο και την Εύβοια. Το όριο αυτό νησί του ανατολικού Αιγαίου είναι ακόμη φημισμένο για τις έλιες, τα αμπέλια και την πλούσια βλάστησή του.

Στην άρχαιότητα το νησί ήταν γνωστό με το όνομα της Λέσβου. Και μοναχά η μία, από τις πέντε μεγάλες πόλεις, που είχε, λεγόταν Μυτιλήνη, το όνομα της οποίας και επικράτησε τελικά σε νεότερα χρόνια. Πελασγοί και Κάρες ήταν οι πρώτοι κάτοικοι της Λέσβου, όπως πιστοποιείται από τα πελασγικά τείχη, που

του, η Λέσβος είδε μεγάλη ανάπτυξη και τα πλοία της κυριαρχούσαν σ' ολόκληρο το Αιγαίο. Πολιτικοί αντίπαλοι του Πιττακού ήταν οι ποιητές Αλκαίος και η Σαπφώ. Και όταν ο Αλκαίος έδωσε πως οι στίχοι του δεν έφθαναν για να ανατρέψουν τον Πιττακό, κίνησε επανάσταση εναντίον του. Στη μάχη, που ακολούθησε, ο Αλκαίος πιάστηκε αιχμάλωτος. Ο Πιττακός όμως τον άφησε ελεύθερο, λέγοντας πως είναι καλύτερο να συγχωρή κανείς, παρά να τιμωρή τους πολιτικούς του αντιπάλους: «συγγνώμη τιμωρίας χρεϊσμών».

Μετά την ευτυχισμένη εποχή του Πιττακού (μέσα του 6ου π. Χ. αιώνα), η Λέσβος είδε πολλούς αφέντες να έλαβαν μεγάλες κατακτήσεις. Οι Πέρσες, οι Αθηναίοι, οι Ρωμαίοι, ο βασιλιάς του Πόντου Μιθριδάτης, ο Σαρακηνός πειρατής, οι Σελτζούκιδες Τούρκοι, δεν έγιναν μόνο κυρίαρχοι στο νησί, αλλά κατέστρεψαν τις πόλεις κι έσφαξαν τους κατοίκους. Στους κυρίαρχους προστέθηκαν, στα βυζαντινά χρόνια, οι

Όμορφιές και γραφικότητες

βοήθισαν σε πολλά μέρη του νησιού. Κατόπιν ήλθαν οι Αιολείς και, στους ιστορικούς χρόνους της αρχαίας Ελλάδας, η Μυτιλήνη ήταν το μεγάλο κέντρο των αιολικών πλεον της Μικράς Ασίας, πολλές από τις οποίες είχαν χτιστεί οι ίδιοι οι Μυτιληνίοι.

Η Λέσβος φημιζόταν ακόμα για τους ποιητές, τους μουσικούς και τους σοφούς της. Ήταν η πατρίδα του Αλκαίου, του Τέρπανδρου, της Σαπφούς, του Θεόφραστου και του Πιττακού, που θεωρείται ένας από τους επτά σοφούς της αρχαίας Ελλάδας. Ο Πιττακός, μαζί με τη σοφία του, συνδύαζε και πολιτικό μυαλό. Είχε καταπολέσει να επιβληθεί στους συμπατριώτες του και να κυβερνήσει για χρόνια. Επί των ημερών

Βενετσιάνων, οι Καταλάνοι και οι Γενοβέζοι Γκατελούζοι. Οι τελευταίοι έμειναν περισσότερο από εκατό χρόνια (1354—1462). Η εποχή των Γκατελούζων είναι μια από τις καλύτερες της Μυτιλήνης. Οι Γενοβέζοι αυτοί άρχισαν, με τους γάμους, που είχαν κάνει με Βυζαντινές πριγκιπισσες και με τις σχέσεις, που είχαν με τις ντόπιες οικογένειες, είχαν παύσει να θεωρούν τους εαυτούς των ξένων και κυβερνούσαν τη Μυτιλήνη σαν ντόπιοι ηγεμόνες.

Από τους Γκατελούζους πήρε τη Μυτιλήνη ο Μοάμεθ ο Κατακτητής, δέκα χρόνια μετά την πτώση της Κωνσταντινούπολης, ύστερ από πολιορκία είκοσι επτά ημερών (1462). Πολλές οικογένειες της Μυτιλήνης μεταφέρθη-

Αλιευτικά στο λιμάνι της Μυτιλήνης.

σαν τότε στην Πόλη, με διαταγή του σουλτάνου.

Αν πιστέψουμε το Βενετσιάνο ζωγράφο Μπελλίνι, που έμεινε στην αλή της Μυτιλήνης, ο Μοάμεθ πήρε από τη Μυτιλήνη «μόνο για τις ιδιαιτερές διασκέδασής του», εκατό χιλιάδες νέους και νέες, μεταξόν των οποίων και τον ήμερο ναυτικό Νικόλαο Γκατελούζο!...

Τετακόσια πενήντα χρόνια κράτησαν τη Μυτιλήνη οι Τούρκοι, από την οποία καταγόταν και ο περίφημος ναύαρχος Χαϊρεδδίν Βαρβαρούσας. Ήταν γιος ενός Έλληνα παπά και κατόρθωσε, μετά την εξισλαμισμό του, να διοική — τα μέσα του 16ου αιώνα — τους Φοράγους από τα νησιά του Αιγαίου και να τα κάνει τούρκα.

Το 1912, ο ελληνικός στόλος, με το ναύαρχο Κουντουριώτη, ελευθέρωσε, μαζί με τα άλλα νησιά, και τη Μυτιλήνη. Γραφικότητα είναι η πρωτεύουσα του νησιού, χτισμένη στους πρόποδες ενός λόφου, με το παλιό κάστρο, στο οποίο διατηρούνται ακόμα τα αμύνματα των Γκατελούζων, καθώς και το τσίμι, που έχτισαν οι Τούρκοι, όταν πήραν τη Μυτιλήνη, το 1462.

Η πρωτεύουσα της Λέσβου εί-

παράδοσι, στα 1475, ο Σουλταίνος, είχε πολιορκήσει το Κάστρο με 300 πλοία από τη θάλασσα και με ισχυρό στόλο από τη στεριά. Η φρουρά ήταν έτοιμη να παραδοθεί και οι Τούρκοι να γίνουν κύριοι του Κάστρου. Τότε η Μαρούλα άρπαξε το παθί και την ασπίδα του πατέρα της, που είχε πέσει βαριά τραυματισμένος και έπλ κεφαλής της κλονισμένης φρουράς, έκανε μια τρομερή αντίθεση, που ανάγκασε τους πολιορκητές να υποχωρήσουν στα πλοία και να φύγουν. Η Δημοκρατία της Βενετίας τιμήσε εξαιρετικά τη Μαρούλα. Την προίκισε και της έπε να διαλέξει όποιον ήθελε ανάμεσα στους εθνικούς Βενετσιάνους για άντρα της.

Αν όμως η νεότερη Λήμνος συνδέεται με πολυήμερες θύλας και ένδοξες ναυμαχίες και η αρχαία δεν ύστερεί σε μύθους. Έχει συνδεθεί με την ελληνική μυθολογία και το θεό Ηφαίστο. Ο θεός αυτός της μαστοράντας και αρχιτεκτονικής του Ολύμπου, κατόρθωσε να λύση τη μητέρα του «Ηρα από τα σύννεφα, όπου την είχε δέσει ο Δίας για να ησυχάσει από τις παραξενιές και τις ελπίες της. Όταν το έμαθε ο Δίας, άρπαξε, θυμωμένος, το νηύ του, τον

Το Κάστρο της Λήμνου.

σπασμένους από τα γέλια θεούς του Ολύμπου.

Αν όμως οι θεοί του Ολύμπου δεν πήραν στα σούρα την περικλεία του άπατριμένου Ηραίου, δεν έγινε το ίδιο και με τους κατοίκους της Λήμνου, που άρχισαν να πειρακτούν την Αφροδίτη. Οι γυναίκες της Λήμνου έπαιζαν να κάνουν θυσίες στη θεά του έρωτα, κι εκείνη, για να τις τιμωρήσει, τις κατέδρασε να βρωμάνε, σε σημείο που οι άντρες τους να μη θέλουν να τις ξυνοήσουν.

Οι Λήμνιοι έφεραν τότε γυναίκες από την απέναντι Θάσσο και οι «νομιστές», από τηλοπία, έσφαξαν, σε μια νύχτα, όλους τους άντρες του νησιού και ανακήρυξαν βασίλισσα την Τηλέπλη, κόρη του βασιλιά Θάα, που ήταν και ο μόνος, που σώθηκε.

Η διάσωση του Θάα όφειλεται στη φιλοστοργία της κόρης του και στους έρωτες της... γυναίκας του με το θεό Βάκχο. Για να μείνη ήσυχος από το Θάα στις έρωτικές επιχειρήσεις του, ο Φοβίος θεός της απειλάν, φρόντισε να αποκομίσει τον άπατριμένο σάτυρο, με ένα δυνατό κούσι. Κι έτσι, όπως ήταν χρησιμεύς ο βασιλιάς, μπόρεσε ευκολότερα η φιλοστοργία της Τηλέπλης να τον φυλακίσει στη Χία.

Όταν η Τηλέπλη έγινε βασίλισσα, είδε με μεγάλη ευχαρίστηση να φτάνουν στο νησί της οι Λαγοναύτες. Κοιμήσε για τον έρωτά της τον Ιάσωνα και τους άλλους τους μοίρασε, με δίκαιη φιλοστοργία, στις γυναίκες της Λήμνου.

Από τους Λαγοναύτες, που έμειναν δύο χρόνια στο νησί και ληστεύοντας, δημοσιονόμησαν οι νέοι κάτοικοι της Λήμνου, που οι αρχαίοι τους ονομάζαν Μινές και «παιδιά των Λαγοναυτών».

Μετά τους Μινές, ηδαν οι Τυροηνοί, που ήταν Πελασγοί, κι εγκαταστάθηκαν στη Λήμνο και

αργότερα, στους ιστορικούς χρόνους, η νήσος πέρασε διαδοχικά από την κυριαρχία των Αθηναίων, των Μακεδόνων και των Ρωμαίων.

Στην άρχαιότητα, η Λήμνος είχε δύο φημισμένες πολιτείες: τη Μόρνα, που βοιωκόταν στην ίδια θεά, όπου είναι σήμερα η πρωτεύουσα, το Κάστρο, και την Ηφαιστία, που οι άνασκαφές μας έδωσαν τα ερείπια πολλών κτιρίων της, καθώς και πολύτιμα πελιδνα άγγεια.

Κοντά στην Ηφαιστία βοηκάν τα ερείπια ενός πολυσύνθετου κτιρίου, που θεωρείται αρχαιολογικοί πιστών πως ήταν ο περίφημος Λαβύρινθος της Λήμνου. Έχει κοντά ήταν ακόμα και η εξακτισμένη στην αρχαία Ελλάδα «λημνία γη». Έθεωρείτο φάρμακο το ναυτικό θα θεραπευτικό, ιδίως εναντίον των δηλητηρίσεων και των διαγκωμάτων από φίδια. Την έστελναν, φρουρισμένη και αποξηραμένη, σε όλα τα μέρη, κι ήταν περιζήτητη από όσους έτασχαν από χρόνια έλκη.

Σήμερα η Λήμνος, εκτός από τα αξιοθέατά και τις φυσικές ομορφιές της, έχει και ωμοιές εξοχικές, χτισμένες από τους εγκατεστημένους στο εξωτερικό πλούσιους Λήμνιους, που ποτέ δεν ξεχύνουν το νησί τους, κι όταν προκειμένου να παντρευτούν, παίρνουν, κατά κανόνα, εκδρομή από τον τόπο τους.

ΕΠ. Κ. ΣΤΑΣΙΝΟΠΟΛΟΣ

Το φάρμακο κατά της συλλήψεως

Το αμερικανικό φάρμακο κατά της συλλήψεως MRL 41 απέδειξε ότι έχει πολύ περισσότερες ιδιότητες. Προκαλεί την εναρμόνιση των έμηνων σε γυναίκες από τις οποίες είχαν εξαφανιστεί οι οποίες δεν είχαν ποτέ και το παρελθόν.

λάθη... Μου φαίνεται πως δε θα μπορούσα να παίξω νότα στο διαγανισμό.

— Μη λες τέτοια λόγια, πρόφερε μ' ένα σοβαρό χαμόγελο ο 'Αλέξανδρος. Τό ξέρεις ότι θα παίξεις θαυμάσια. Πάντα παίζεις καλά.

Χωρίστηκαν στην πόρτα της κοπέλλας κι' η Νιόδη μπήκε στο σπίτι της, με μάτια θορυβώδη.

— Όταν άκουσαν τα νέα οι γονείς της, έμειναν συλλογισμένοι. — Έγώ σας τό είπα από την αρχή, φώναξε ο πατέρας. Καλλιτέρα να μην είχε πάει καθόλου.

— Δεν πιστεύω να χάσε τίποτα, είπε η Μάρβα. Τη γνώρισε καλλίτερα, θα αισθάνεται κάποια συμπάθεια γι' αυτήν.

— Η αντίπαθεα, πέταξε η Μαριλένα.

Γιατί αντίπαθεα, παιδί μου; — Έπειδή... έπειδή δεν θ' ακολουθήσει τη συμβουλή του.

— Κι' όμως ποί άφισε μία πόρτα ανοιχτή, είπε η Νιόδη συλλογισμένη.

Κούνησε ο πατέρας το κεφάλι του.

— Ίσως στο τέλος να σου κάνει κάποια συγκατάθεσι. Πόση; Και 300 δραχμές την ώρα να σου ζητήση, είναι αδύνατο να τα δώσουμε, τό ξέρεις. Δε μπορεί να σου πάρη λιγότερα.

— Έγώ όμως λέω να ξαναδοκιμάσω, είπε συλλογισμένη η κοπελίτσα. Να ξαναπάω.

— Χωρίς λεπτά; — Ναί, χωρίς λεπτά...

Την κύτταξαν όλοι παραξενεμένοι. Όλα τα μάτια ήταν συγκεντρωμένα άπάνω της και περίμεναν.

— Νά... άν πάω και του πώ, ότι δε μπορώ να πληρώσω.... Ίσως με λυπηθή... Τώρα ήταν η πρώτη φορά. Ίσως να τό συλλογίστηκε, ίσως να κατάλαβε τη λύπη μου... σίγουρα κατάλαβε πόσο στενοχωρήθηκα...

— Περικλή, είπε η Μάρβα με λαχτάρα. Άσε την να ξαναδοκιμάση. Οι καλλιτέχνες είναι με τίς ώρες τους!... Ίσως βρεθή η ώρα ή καλή...

Σήκωσε τούς ώμους του ο Μάκετας.

— Καλά! Κάνετε όπως θέλετε. Έγώ όμως, τί να σας πώ, φοβάμαι αυτό τό μπλέξιμο. Πάντως, δε θέλω να γίνω τροχοπέδη γιά τη Νιόδη.

ΤΟ ΑΝΑΠΑΝΤΕΧΟ ΔΕΡΟ ΤΟΥ ΘΕΜΗ

Τό άλλο πρωί μελετούσε ή Νιόδη έντατικά, όταν χτύπησε τό

Ο ΔΙΑΛΟΓΟΣ ΤΗΣ ΕΒΔΟΜΑΔΟΣ

Περάσαμε τρέλλα σου λέω Φωφώ μου, με Τουτίσ και γάλα Νουνού όλο τό βράδυ.

τηλέφωνο. Ήταν ο Θέμης και τη ζήτούσε.

— Νιόδη, της είπε διασπικτός. Θέλω να σε δω σήμερα... Σκέφθηκα κάτι... Όχι, δε μπορώ να σου τό πώ από τό τηλέφωνο. Άύριο, τί ώρα πρέπει να πάς στο μασέτρο;

— Στίς έξη τό απόγευμα.

— Κάνε μου τη χάρη να συναντηθούμε πρίν. Στίς πέντε θα περάσω να σε πάρω... Να κάνουνε μια βόλτα και να σου πώ τί σκέφθηκα.

— Έν τάξει! του είπε κι' αισθάνθηκε πως όλη ή ζωή της συγκεντρωνόταν στην περιέργειά της ν' άκούση τί σκέφθηκε.

— Πές μου, παρακάλεσε παιδιατικά.

— Δε μπορώ έτσι, πρέπει να σε δω.

Στίς πέντε τό απόγευμα, την περίμενε ο Θέμης κάτω στην πόρτα του σπιτιού της. Δεν ήταν κάτι τό ασυνήτιστο αυτό. Ούτε ποτέ είχε πονηρευτή ή κοπέλλα, ούτε κι' ή γειτονία είχε κουτσουμπολέψει. Είχαν συνηθίσει να βλέπουν τα τρία παιδιά μαζί. Κι' ήταν τόσο άγνω τό ύφος της Νιόδης, που άποστόμωνα κάθε ύποψία.

— Λέγε μου, του φώναξε άμέσως. Λέγε μου, τί σκέφθηκες; — Έλα να προχωρήσουμε λιγάκι.

Τό ύφος του ήταν πολύ μυστηριώδες κι' αυτό την παραξένεψε. Δεν συνηθίσε να κρύβη τίς σκέψεις του ο Θέμης. Ό,τι είχε

στην καρδιά του, τό ξεφούρνιζε, μάλιστα πολλές φορές πολύ άποτομα.

Προχώρησαν βουβοί κάμποση ώρα. Έπειτα, ξαφνικά, ο νεαρός βίολιστής σταμάτησε. Δίχως λέξι, έβγαλε τό πορτοφόλι του. Τόν κύτταξε έντελώς άνυπόπτη ή κοπέλλα. Κι' ο Θέμης έβγαλε ένα χιλιάρικο, ένα καινούργιο κολληριστό χιλιάρικο και της τόβαλε στο χέρι.

— Τί είν' αυτό; τόν ρώτησε σαστισμένη.

— Δυό μαθήματα με τόν Χάουζερ... Τα μάτια της έγιναν πελώρια.

— Τρελλάθηκες, Θέμη;

Της πήρε τό χέρι που κρατούσε τα λεφτά, της τόσφισε, την άνάγκασε να κλείση τα χρέματα μέσα στη φούχτα της.

— Νιόδη, της είπε με φωνή βραχνή, σιγανή, θα σε παρακαλέσω να μη κάνης φασαρία και να δεχθής αυτά τα χρέματα, έτσι απλά, όπως στα δίνω.

— Δεν είσαι στα καλά σου, Θέμη!

— Σε παρακαλώ να τό πάρης πολύ απλό τό πράγμα. Σκέψου ότι μπορεί να είναι και τό δικό μου τό συμφέρον... Δηλαδή, να μη στα δίνω μόνο έπειδή θέλω να κάνης μαθήματα, έπειδή θέλω να κερδίσης στο διαγωνισμό... Σκέψου ότι μπορεί να στα δίνω, έπειδή άν προκόψης έσύ, άν πιάσης φίλεις με τό μασέτρο, έχομε όλοι να ωφεληθούμε. Τό ξέρω πως δεν

θα μās ξεχάσης κι' έμάς...

— Μα Θέμη... ό,τι και να μου πής... είναι έξωφρενικό, είναι αδύνατον...

— Κι' άν σε παρακαλέσω πολυ-πολύ;

— Όσο και να με παρακαλέσης...

Την κύτταξε βαθεία στα μάτια.

— Κι' άν στο προσφέρω σά δώρο γιά άνάμνησι της πρώτης μας συναυλίας μαζί;

Τα μάτια της σπίθισαν.

— Ούτε έτσι, Θέμη, ούτε έτσι... Δε μπορώ να δεχθώ...

Σούφρωσε τα φρύδια του κι' ή έκφρασί του άρχισε να γίνεται κακή:

— Τό δώρο όμως του 'Αλέξανδρου τό δεχτηκες!

— Τα μάγουλά της φούντωσαν.

— Πάλι μ' αυτό τό δώρο τα-χεις, Θέμη; Δεν είναι τό ίδιο.

— Μπορείς να μου εξηγήσης γιατί δεν είναι τό ίδιο;

— Πρώτα-πρώτα, ο 'Αλέξανδρος είναι πλούσιος...

— Καί;

— Και τό ξέρω ότι δεν τό κάνει από τό ύστερήμα του...

— Κι' άν σε διαβεβαιώσω ότι κι' έγώ δεν τόκανα από τό ύστερήμα μου;

— Μα πού τό ηύρες τό χιλιάρικο; Τό ξέρω πως δεν είσαι πλούσιος. Δεν είναι ντροπή να τό λέμε, Θέμη. Κι' έγώ δεν είμαι πλούσια.

— Κι' όμως δεν στο δίνω από τό ύστερήμα μου. Αυτά τα χρέματα τα κέρδισα.

Τόν κύτταξε με άπορία.

— Τα κέρδισες; Πού; Πότε;

— Άγόρασα λαχείο και κέρδισα.

— Ψέματα!

— Ψέματα, συμφώνησε αυτός. Κάτι καλλίτερο όμως! Τα κέρδισα με εργασία. Είσαι εύχαριστημένη τώρα;

— Η άπορία της μεγάλ...

— Τί εργασία, Θέμη;

— Έπαιξα σε νυκτερινό κέντρο. Ορίστε! Είναι κάτι όμως, που δε θέλω να τό μάθη κανείς, άπόλύτως κανείς. Τ' άκούς, Νιόδη; Ούτε ή μητέρα μου καλά-καλά.

— Μα γιατί να εργαστήης, Θέμη; Θα καταστρέψης τό παιξιμό σου στο νυκτερινό κέντρο. Δεν είναι σωστό.

Σήκωσε τούς ώμους του.

— Όλα είναι σωστά στη ζωή, κι' όλα δεν είναι, Νιόδη. Δε μπορώ να είμαι αιώνια φτωχός, να τρέμω να διαθώσω μία δεκάρα... Άλλά, δεν έχει σημασία.

Αυτή είναι δική μου ύπόθεσις. Πάντως, βλέπεις, τα χρέματα υπάρχουν. Και θα με κάνης σι' αλήθεια εύτυχισμένο άν τα δεχθής. Πλήρωσε δυό μαθήματα του μασέτρου. Την άλλη βδομάδα θα σου δώσω και γιά τα υπόλοιπα.

Τόν κύτταξε άπολιωμένη, της φαίνονταν πως όνειρεύεται.

— Θέμη... δε μπορώ, σι' αλήθεια, δε μπορώ...

Τα μάτια του, τό παράξενα θαυπράσινα μάτια, έγιναν κάρβουνο. Έτσι γίνονταν όταν ένοιωθε κάποια βαθεία συγκίνησι. Τα ρουθούνια του, λεπτά, εύκινητα, φρικίασαν, και τα σγουρά του χείλη πήραν μία έκφρασι κακή:

— Νιόδη! Άν δε δεχθής θα καταλάβω πολλά... έχω τό δικαίωμα να καταλάβω πολλά.

— Τί θέλεις να πής Θέμη;

— Καταλαβαίνεις. Δέχτηκες δώρο του 'Αλέξανδρου κι' από μένα δε θέλεις να δεχθής. Λοιπόν... μπορώ να δώλω άρισμένα συμπεράσματα.

Στέκονταν σε μία γωνιά του δρόμου, κι' όποιος τούς έβλεπε θα τούς έπαίρνε γιά έρωτικό ζευγάρι, που λογομαχούσε. Τό κατάλαβε ή Νιόδη από τα βλέματα κάποιου διαδάτη και ταράχτηκε.

— Έλα να προχωρήσουμε, Θέμη, ψιθύρισε. Έλα...

Έκαναν μερικά βήματα βουβοί. Κάποια στιγμή ο Θέμης της πήρε τό χέρι. Η φωνή του άκούστηκε μαλακιά, ίκεντητική:

— Λοιπόν; Θα τό πάρης;

Δεν άποκρίθηκε ή κοπέλλα.

Στό τέλος, με φωνή στενωχώρη:

— Μα... τί θα πώ και στο σπίτι; ψιθύρισε, ντροπισμένη. Τί θα πώ;

— Γι' αυτό σκάς; γέλασε αυτός. Να τούς πής, άπόλυστα, ότι σου κάνει δωρεάν μαθήματα.

— Δε συνηθισα να λέω ψέματα, πρόφερε ή Νιόδη θλιμμένη.

— Από μία φορά δεν θα σου γίνη συνηθισα. Κάνε τό, σε παρακαλώ, γιά μένα... Γιά μένα...

Είμαι σίγουρος ότι κάτι καλό θα δηγί γιά όλους μας από αυτή την ύπόθεσι. Είμαι σίγουρος.

Έσκυψε τό κεφάλι ή Νιόδη. Μέσα της γινόταν μάχη. Δεν τό βόρισε διόλου σωστό να δεχτή αυτά τα χρέματα από τό Θέμη.

Τό ήξερε, ότι όπας και να τό είχε κερδίσει, της τόδινε με μεγάλη θυσία. Άλλοτε τόν είχε άκούσει να λέη ότι μ' ένα χιλιάρικο περνούσαν ένα μήνα στο σπίτι του. Και της έδινε αυτά τα χρέματα έτσι άψήφιστα, σαν να ήταν τό φυσικότερο πράγμα του κόσμου! Αυτό τη στενωχώρουσε, της έσφιγγε την καρδιά. Από τό άλλο μέρος όμως, ή σκέψι ότι θα μπορούσε να κάνει αυτά τα μαθήματα με τό Χάουζερ, της έκανε την καρδιά να φτερουγίση από χαρά.

Ήταν σίγουρη ότι μ' αυτό τόν τρόπο θα πετύχαινε στο διαγανισμό. Ήταν σίγουρη πως μ' αυτό τόν τρόπο θακανε τό πρώτο βήμα γιά την επιτυχία, γιά την εύτυχία. Εκείνο που την έκανε όμως τελικά να δεχθί, ήταν τα λόγια του Θέμη, πως ή γνωριμία κι' ή φίλια με τό μασέτρο, δε θα ώφελούσε μόνον αυτήν.

Σήκωσε τα μάτια της, χαμογέλασε μ' ευγνωμοσύνη στο Θέμη:

— Καλά, τα δέχομαι, Θέμη. Κι' άμέσως αύριο κιόλας θα τού μιλήσω γιά μέ. Θα τού θέσω όρο, να κάνει κάτι και γιά τούς τρεις μας.

ΛΟΓΙΑ ΔΙΦΟΡΟΥΜΕΝΑ

Την άλλη μέρα έφθασε πετώντας από τη χαρά της στο έξοχό σπίτι, όπου έμεινε ο μασέτρος. Είχε μελετήσει περιφάνια κι' ήταν σίγουρη ότι θα τάρβισκε όλα πολύ καλλίτερα αυτός. Χτύπησε με θάρρος τό κουδούνι.

Αυτή είναι δική μου ύπόθεσις. Πάντως, βλέπεις, τα χρέματα υπάρχουν. Και θα με κάνης σι' αλήθεια εύτυχισμένο άν τα δεχθής. Πλήρωσε δυό μαθήματα του μασέτρου. Την άλλη βδομάδα θα σου δώσω και γιά τα υπόλοιπα.

Τόν κύτταξε άπολιωμένη, της φαίνονταν πως όνειρεύεται.

— Θέμη... δε μπορώ, σι' αλήθεια, δε μπορώ...

Τα μάτια του, τό παράξενα θαυπράσινα μάτια, έγιναν κάρβουνο. Έτσι γίνονταν όταν ένοιωθε κάποια βαθεία συγκίνησι. Τα ρουθούνια του, λεπτά, εύκινητα, φρικίασαν, και τα σγουρά του χείλη πήραν μία έκφρασι κακή:

— Νιόδη! Άν δε δεχθής θα καταλάβω πολλά... έχω τό δικαίωμα να καταλάβω πολλά.

— Τί θέλεις να πής Θέμη;

— Καταλαβαίνεις. Δέχτηκες δώρο του 'Αλέξανδρου κι' από μένα δε θέλεις να δεχθής. Λοιπόν... μπορώ να δώλω άρισμένα συμπεράσματα.

Στέκονταν σε μία γωνιά του δρόμου, κι' όποιος τούς έβλεπε θα τούς έπαίρνε γιά έρωτικό ζευγάρι, που λογομαχούσε. Τό κατάλαβε ή Νιόδη από τα βλέματα κάποιου διαδάτη και ταράχτηκε.

— Έλα να προχωρήσουμε, Θέμη, ψιθύρισε. Έλα...

Έκαναν μερικά βήματα βουβοί. Κάποια στιγμή ο Θέμης της πήρε τό χέρι. Η φωνή του άκούστηκε μαλακιά, ίκεντητική:

— Λοιπόν; Θα τό πάρης;

Δεν άποκρίθηκε ή κοπέλλα.

Στό τέλος, με φωνή στενωχώρη:

— Μα... τί θα πώ και στο σπίτι; ψιθύρισε, ντροπισμένη. Τί θα πώ;

— Γι' αυτό σκάς; γέλασε αυτός. Να τούς πής, άπόλυστα, ότι σου κάνει δωρεάν μαθήματα.

— Δε συνηθισα να λέω ψέματα, πρόφερε ή Νιόδη θλιμμένη.

— Από μία φορά δεν θα σου γίνη συνηθισα. Κάνε τό, σε παρακαλώ, γιά μένα... Γιά μένα...

Είμαι σίγουρος ότι κάτι καλό θα δηγί γιά όλους μας από αυτή την ύπόθεσι. Είμαι σίγουρος.

Έσκυψε τό κεφάλι ή Νιόδη. Μέσα της γινόταν μάχη. Δεν τό βόρισε διόλου σωστό να δεχτή αυτά τα χρέματα από τό Θέμη.

Τό ήξερε, ότι όπας και να τό είχε κερδίσει, της τόδινε με μεγάλη θυσία. Άλλοτε τόν είχε άκούσει να λέη ότι μ' ένα χιλιάρικο περνούσαν ένα μήνα στο σπίτι του. Και της έδινε αυτά τα χρέματα έτσι άψήφιστα, σαν να ήταν τό φυσικότερο πράγμα του κόσμου! Αυτό τη στενωχώρουσε, της έσφιγγε την καρδιά. Από τό άλλο μέρος όμως, ή σκέψι ότι θα μπορούσε να κάνει αυτά τα μαθήματα με τό Χάουζερ, της έκανε την καρδιά να φτερουγίση από χαρά.

Ήταν σίγουρη ότι μ' αυτό τόν τρόπο θα πετύχαινε στο διαγανισμό. Ήταν σίγουρη πως μ' αυτό τόν τρόπο θακανε τό πρώτο βήμα γιά την επιτυχία, γιά την εύτυχία. Εκείνο που την έκανε όμως τελικά να δεχθί, ήταν τα λόγια του Θέμη, πως ή γνωριμία κι' ή φίλια με τό μασέτρο, δε θα ώφελούσε μόνον αυτήν.

Σήκωσε τα μάτια της, χαμογέλασε μ' ευγνωμοσύνη στο Θέμη:

— Καλά, τα δέχομαι, Θέμη. Κι' άμέσως αύριο κιόλας θα τού μιλήσω γιά μέ. Θα τού θέσω όρο, να κάνει κάτι και γιά τούς τρεις μας.

Επίμαχοι οίχοι

«ΟΣΟ ΘΕΛΕΙΣ... ΒΡΟΝΤΑ»

Άπό δεκαεπταετίας έχει ο πόλεμος τελειώσει κι' ή περίοδος τόν έχει κι' ως άνάμνησι παλιώσει κι' όμως βλήματα και νάρκες άφθονούν παντού άκόμη και πολίτες άμεριμνους, κάθε τόσο, τρώει τό χώμα...

★

Συνεχώς κι' άκαταπαύτως τό μπάμ-μπούμ παίρνει και δίνει κι' εκκαθάρισι έδάφους ούτε πρόκειται να γίνη, άλλ' επ' άπειρον οι νάρκες θα πετάγονται στη μέση, γιανι κάθε άρμόδιός μας έχει «είς... νάρκη» περιπέσει!

«ΠΕΡΙ... ΥΔΑΤΩΝ»

Όσοι εργάζονται στην Ούλεν, την λαμπράν την εταιρίαν, στα παραπόνα τό ρίχνουν και στην διαμυστηρίαν, γιανι τό αίτημά τους παραμένουν έκκρεμή και παντού τούς αναμένουν ύποσχέσεις κι' εμπαιγμοί...

★

Στις συγγές τις άπεργίες, επομένως, θα τό ρίξουν και ποδάσι θα πατήσουν και τα δόντια τους θα τρίζουν, γιανι παίρνουνε ψιχία, στης άκρίβειας τόν καιρό, κι' εξηγητήση ή ύπομνηή τους και «δέν παίρνει πιά... νερό»!

«ΟΝΕΙΡΟ ΗΤΑΝ...»

Όπως ξέρετε, βεβαίως, επαντρεύτηκε ή Καρέζη κι' ένα πλήθος θαυμαστών της, που με τ' όνειρό της έξη, τό μαντάτο αυτό τό πήρε με καρδιά πολύ βαρεία και θ' άογήση να συνέλθη και να βοή... πασηγοριά!

★

Καρεζόπληκτοι δεκάδες και κουμπορωτευμένοι, απ' τό πλήγμα που τούς βόηκε λίγο έλειψε να κλάψουν και τη νύφη μόλις είδαν στα δόλωκα ντυμένη, δίχως δεύτερη κουβέντα, πήγαν... «μαύρα να τα βάψουν»!

ΟΥΔΕΜΙΑ ΑΝΗΣΥΧΙΑ

Τόν καιρό τόν τελευταίο άπειλεί την Γερμανία να την πνίξη έντόμων ή μεγάλη άβυσσος κι' έχει πολέμος άρχίσει κι' έντονώτατος άγών έναντίον των κωνώπων και, που πάντων, τών... μυγών!

★

Άλλ' ένώ τό μυγομάι άλλες χώρες άπειλεί, τέτοιο κίνδυνο δεν έχει κι' ή δική μας ή φυλή, γιανι οι λίγες οι δουλειές μας όλο γίνονται πιά λίγες και οι πλείστοι τών Έλλήνων συνεχώς «σκοτώνουν... μύγες»!

ΠΑΡΑΝΟΗΣΙΣ

Έξω απ' την Θεσσαλονίκη συνελήφθη ένας δότης, που τόν είχε πληγωμένο ο νιός της Αφροδίτης, γιανι ώρμησε έναντίον μιάς ώραιάς νεαράς κι' εξεδήλωσε προθέσεις ύπεριμέτρως... πονηράς!

★

«Τσιφ» γιά τόν Εισαγγελέα φυσικά θ' άποσταλή και θα μάθη πως οι... δότες έχουν ως άποστολή μέσ' στη θάλασσα να κάνουν τίς βουτιές τους τις νερές κι' όχι άκαθεκτοι και λαθσοι να... βουτούν τις νεαρές!

«ΕΠΕΑ... ΠΤΕΡΟΕΝΤΑ»

Είς την γήν μας, που συνηθως, όλα γίνονται έν σοφία, θα χαρούμε σνν τώ χρόνω κι' όποτεκίων έκτροφεία, που καθώς ύποστηρίζουν οι άρμόδιοι γι' αυτά, θάναι από τα πιά μεγάλα και τα πλέον ζηλευτά...

★

Έποχή εύδαιμονίας, δηλαδή, μας περιμένει κι' όσοι ζήτε μέσ' στα χρέα και στη φτώχεια βυθισμένοι, κρατηθήτε όσο μπορείτε ει παντζάρια και ραβδία, γιά να τρέφεστε, στο μέλλον, με πισσύνια και... όρνυκία!

«ΠΕΡΙΤΤΑ ΛΟΓΙΑ»

Μαξύν των άλλων έργων και των άλλων των κειρίων κι' εγκρατάσας θα γίνη νέων διδασκάλων, που της χώρας μας την δύη έντελώς θ' αλλάζουν πλέον και πηγή θα γίνη ή γή μας των φτηνών των πετρελαίων...

★

Μ' όλ' αυτά ύποστηρίζουν συμπολίται άρκετοί ότι ή εγκρατάσας των είναι μάλλον πεσιτική, άφου τσες έφοριες την Έλλάδα κατακλύζουν και τούς φορολογουμένους άεσώς... δύλίζουν!

Γ. ΟΙΣΒΙΟΣ

Την άλλη στιγμή παρουσιάστηκε ο ίδιος ο μασέτρος να της άνοϊξη.

— Καλησπέρα, της είπε γελαστός, πιά γελαστός από άλλες φορές.

— Καλησπέρα σας! Έκανε με θάρος ή κοπέλλα.

— Περάστε... Ή κυρία Σάντλερ πήγε κάπου να ψωνίση... Έμεις θ' άρχίσουμε τό μάθημα.

Ήταν τόσο άπορροφημένη στη σκέψη της να τού παίζει καλά, που ούτε άκουσε καλά-καλά τί της έλεγε. Κάθισε διασπικη στο πιάνο κι' άρχισε να παίζει με όλη της την καρδιά. Όταν τελείωσε, γύρισε και τόν κύτταξε με αυτοπεποίθησι.

Ο μασέτρος χαμογέλασε. Τό εϊρωνικό του τό χαμόγελο...

— Είσαστε πολύ σίγουρη γιά τόν έαυτό σας σήμερα...

— Όχι, άλλα μελέτησα καλά, τού άποκρίθηκε άπλά.

Μέ μια άργη κίνησι έσβυσε τό τσιγάρο του, έπειτα σηκώθηκε, στάθηκε δίπλα της, κι' άκούμπησε τό χέρι του στον ώμο της.

— Παιδί μου... καλό μου παιδί... Η τέχνη είναι πράγμα πολύ πιά πολύπλοκο άπ' ό,τι τό φαντάζεσαι.

— Δεν ήταν καλά; τόν ρώτησε θλιμμένη.

— Χμ... Έχουμε πολλά να διορθώσουμε, πολλά. Άρχισε πάλι!

Άρχισε, κι' αυτός στεκόταν πίσω της και σιγοτραγουδούσε.

Τούπαίξε ένα άντάντιο του Μπετόβεν, ένα κομματί, που τόν νοιωθε βαθεία στην ψυχή της, κι' ήταν σίγουρη πως τόπαίξε καλά.

Κάποια στιγμή αυτός άκούμπησε τό χέρι του στον ώμο της. Στην αρχή νόμισε ή κοπέλλα πως τόκανε έτσι γιά να την παρασύρη, να παίξη πιά παθητικά. Την άλλη στιγμή όμως σαν να τρώαζε, Τό χέρι του γλυστρούσε από τόν ώμο της κατέβαινε μπροστά στο στήθος της... Τό χέρι του, λες κι' είχε χάσει τό δρόμο του, ζήτησε τό άνοιγμα της μπλούζας της.

Σταμάτησε, γύρισε και τόν κύτταξε άπότομα. Αυτός σύμφωσσε τα φρύδια του και τράβηξε τό χέρι του.

— Έμπρός, τί συμβαίνει; Γιατί σταμάτησες; τη ρώτησε άυστηρά.

Κοκκίνισε ως τ' αυτιά, δεν ήξερε τί να τού άπαντήση.

— Έμπρός, συνέχισε! πρόσταξε αυτός.

Φοδισμένη, μαζεμένη, άρχισε να παίζει πιάρα κάτω. Τό χέρι τού άκούμπησε ξανά άπάνω της. Αυτή τη φορά όμως, δεν ύπήρχε άμφοβία. Πρίν προφάση να καταλάβη τις προθέσεις του ή κοπέλλα, τό χέρι του έγινε πολύ τολμηρό, χάθηκε στο ύπερολτέ της.

Πετάχτηκε με μάτια που πετούσαν σπίθες.

— Μασέτρο!...

Στεκόταν μπροστά της με τό κυνικό του χαμόγελο και την κύτταζε κακοφανισμένος. Ναί, αυτή ήταν ή έκφρασι του, σαν να ήταν θυμωμένος, σαν να ήταν προσβεβλημένος. Θάθελε ν' άνοϊξη ή γή να την καταπιή! Ήταν κάτι που δεν τό περίμενε, που δεν τό φανταζόταν...

— Λοιπόν, τί πρόκειται να γίνη; Θα συνεχίσουμε τό μάθημα ή όχι; ρώτησε αυτός με άναί

ΤΟ ΡΕΠΕΡΤΟΡΙΟ της ζωής

«ΑΡΧΗ ΔΕΥΤΕΡΑΣ ΠΡΑΞΕΩΣ...»

(Η σκηνή σ' ένα γραφικό ά-
κρογιάλι, που «τό λούζουν σπά-
ταλα τ' ασήμια του φεγγαριού»,
κατά την κοινότυπη έκφραση. Η
σκηνογραφία θέτσοπο προέχει να
είναι ρομαντική, για να δίνει το
«κοντρόπο» με το ρεαλισμό του
κειμένου).

EKEINH: (Νεαρή, κομψή,
δοσολογή, απ' τα κορίτσια, που
νομίσεις πως τό κομμά τους μω-
ρίζει γαστριμύκη... Η άναστη της
τοιαυτάφυλλο. Σανθά μαλλιά,
μυλό μάτια, οδύ άβαφα χεί-
λη)... Σκεφτικός είσαι. Νο-
μίζεις κανείς πως σ' απασχολεί
κάτι, που δε θέλεις να τό πής.

EKEINOS (μελαγχολικός, γε-
ροδεμένος, αθηναϊκός και συμ-
παθητικός): «Α, μπά. Όχι. Πώς
σου φάνηκε;

EKEINH: Πάντως, κ' αν
ρεμβάζεις, προτιμάς άπάνω να
κινιτάς τό φεγγάρι, παρά τά μά-
τια μου!

EKEINOS: Μά όχι, Καίτη.
«Απλώς κάτι σκέπτομαι...»

EKEINH: «Ε, αυτό είπα κι
έγω! Ότι κάτι σκέφτεσαι και
δέν τό λές! Γιατί διαμαρτύρε-
σαι;

EKEINOS: Μά σκέπτομαι
κάτι... που δέν είναι διόλου ρω-
μαντικό...»

EKEINH: Τόσο τό χειρότε-
ρο! Τό να είσαι μαζί μου, τρεις
μέρες μόλις, απ' τό βράδυ, που
άποφασίσαμε να παντρευτούμε,
και να σκέφτεσαι κάτι όχι ρω-
μαντικό, καταλαβαίνεις πως δέ
μ' ένθουσιάζει καθόλου...»

EKEINOS: Κι' ωστόσο έ-
χεις άδικο!

EKEINH: Γιατί έχω άδικο;...
Μήνες τώρα, κάθε βράδυ που
βγαίναμε μαζί στά λεωφόρα, για
λίγα λεπτά της ώρας, δέ στα-
ματούσε ούτε μία στιγμή η φλύα-
ρη ποιητική σου διάθεση. Κι' ό-
ταν δέν εύρισκα διότι σου ά-
σθηματικά λόγια, έννοιες της
ανάγκης να δανεισθής από τό
άλλους κ' άπηγγέλλες στίχους
του Δοσσην...»

EKEINOS (άναστενάζει):
Ναί, άγάπη μου... αλλά, βλέ-

Τα των ζοριών

- * Ό σεισμός είναι ταραχή της γής, κι' ό έρωτας ταραχή της καρδιάς.
- * Γάμος δίχως γνωριμία πρωτότερα, μοιάζει με τό παχνίδι «κροφών» ή γράμματων.
- * Φτάνει πολλές φορές ένα χαμόγελο από ώραία γυναίκα χείλη, για να όδηγηθής η ψυχή στά παλάτια των όνείρων.
- * Ό έρωτας είναι πυργός χωρίς σκάλα, που για να τον άνε-
λθής πρέπει νάχνης φτερά.
- * Η έρωτική εύτυχία μοιάζει με τό άλμυρό νερό, που με-
γαλώνει τη δίψα.
- * Οι έρωτες των παιδιών μοιάζουν με νερό, που βρίσκεται
σε κόσκινο!
- * Μία γυναίκα καρδιά είναι σαν θέατρο. Μπαίνει κανείς,
έξέρπει, χειροκροτεί και... έξαφανίζεται.
- * Οι γυναίκες είναι άλλόκοτες στη φιλία τους. Τους άρέσει
ν' άνοίγουν πληγές για νάχουν κατόπιν την ευχαρίστηση να τις
γιατρύνουν.
- * Οι γυναίκες είναι θεατρικά «τεχνήτριες», και όμως δέν κα-
ταλαβαίνουν τίποτα από την τέχνη.
- * Οι γυναίκες, όταν αγαπούν, συγχωρούν πολύ πιο εύκολα
τις μεγάλες άδικίες, από τις μικρές άπιστίες.
- * Ό έρως είναι τό δυνατότερο και λεπτότερο αίσθημα. Νι-
κάει όλα τά εμπόδια, μά και η παραμικρότερη άπογοήτευση μπο-
ρεί να τον νικήσει.
- * Μπορεί να υπάρχουν γυναίκες που δέν είχαν ποτέ καμμία
πειρίτητα, και δέν έκαναν καμμία τρέλλα των τους, μά
είναι τόσο σπάνιο να έρεθούν γυναίκες, που άμάρτησαν μόνο
μία φορά.

EKEINH: Πρώτη φορά σ'
άκούω να λές... έτσι χυδαία λό-
για.

EKEINOS: Ναί... Όμολογώ
κ' έγω πως όλ' αυτά είναι... κά-
πως πρόστυχα, δυστυχώς όμως
είμαι ύποχρεωμένος να τά σκε-
φτώ κ' άπό τό θέλεις, να στά
πώ!... Μιζούλα μου Καίτη,
κινιτάοντας άπόψε τό άγαπημέ-
νο μας φεγγάρι, σκεπτόμουν πως
στην άρχή πρέπει να μένουμε
σ' ένα μόνο δωμάτιο με χροΐσι
κουζίνας, κ' όταν τελειώνουμε
κ' οι δύο τό γραφείο μας, να
φρονιζούμε αμέσως η κανένα μπου-
ζολάκι και να τό φτιάχνουμε στο
σπίτι, γιατί, αν άγοράσουμε έ-
τοιμο φαγητό, δέ θα μās φτάνη
ό μισθός μας. Έπειδή θα πρέπει
να κάνουμε και κανένα ρούχο και
να πάμε και στην κινηματογρά-
φο ή έκδρομή τό σαββατοκύρια-
κο. Μερικές φορές βέβαια, θα
τρώμε στους δικούς σου, αλλά
όχι πολύ συχνά, γιατί τά οικο-
νομικά τους είναι κ' αυτών πολύ
μέτρια...»

EKEINH: Τώρα κάνεις «χι-
ούμος» με την άγάπη μας; Ό-
ραϊός είσαι!

EKEINOS: Μά, μωρό μου,
με παρεξηγείς. Άλλώς, σόβαρο-
λογώ. Σου έλεγα, λοιπόν, ότι
περάσαμε την «πρώτη πράξη» του
έρωτικού έργου μας. Τό «ριν-
τα» έλκεισε... Τώρα πάλι ξανά-
νοίξε η αυλάκι και βροσχομα-
στε στην άρχή της «δευτέρας
πράξης».

EKEINH: Η γλώσσα των στί-
χων, άγάπη μου, δέν είναι κα-
θόλου ένδειξη που χροιάζεται για
τό διάλογο της «πράξης», που
παίζουμε τώρα. Ό Δοσσην δέν
έχει να μās βοηθήσει σε τίποτε
στην «πρώτη πράξη». Τώρα τό
«κείμενο» γεμίζει από τη γλώσ-
σα των αϊθιμών, που είναι πε-
ζότατη κ' άμειλικτη.

EKEINH: Τι θές να πής;
EKEINOS: Θέλω να πώ
πως... Άλλο «έρω» κ' άλλο «γά-
μο».

EKEINH: Καλά, με τό γάμο
πρέπει να τελειώνω ό έρωτας;
EKEINOS: Όχι, φυσικά.

Τότε όμως — τό είπες μόνη
σου — τελειώνει άπόψε μία αρά-
σι του έρωτα, για ν' άρχισή κά-
ποια άλλη. Ό γάμος είναι «τέ-
λος» και «άρχή» μαζί, μιας έ-
ρωτικής ζωής.

EKEINH: Και πρέπει, όταν
ένα ζευγάρι φτάσει στό γάμο, ν'
άρχισή να έκπράζεται με... τις
«τέσσερες πράξεις των άξε-
ραίων»;

EKEINOS: «Ε, όχι, αλλά
πρέπει και να μην τις άγνοή-
σεις, κάθε άγάπη που παίζει
κακό βαθμό στά μαθηματικά...»

EKEINH: Άποροίτεται στο πανεπιστήμιο
της ζωής. Όραία είναι τά φεγ-
γάρια, τά βιολιά και τ' άφρονια,
αλλά ό άνθρωπος θέλει να στε-
γαστή, να ντυθής, να φάη...

EKEINH: Καί πρέπει, όταν
ένα ζευγάρι φτάσει στό γάμο, ν'
άρχισή να έκπράζεται με... τις
«τέσσερες πράξεις των άξε-
ραίων»;

EKEINOS: «Ε, όχι, αλλά
πρέπει και να μην τις άγνοή-
σεις, κάθε άγάπη που παίζει
κακό βαθμό στά μαθηματικά...»

EKEINH: Άποροίτεται στο πανεπιστήμιο
της ζωής. Όραία είναι τά φεγ-
γάρια, τά βιολιά και τ' άφρονια,
αλλά ό άνθρωπος θέλει να στε-
γαστή, να ντυθής, να φάη...

EKEINOS: «Ε, όχι, αλλά
πρέπει και να μην τις άγνοή-
σεις, κάθε άγάπη που παίζει
κακό βαθμό στά μαθηματικά...»

EKEINH: Άποροίτεται στο πανεπιστήμιο
της ζωής. Όραία είναι τά φεγ-
γάρια, τά βιολιά και τ' άφρονια,
αλλά ό άνθρωπος θέλει να στε-
γαστή, να ντυθής, να φάη...

EKEINOS: «Ε, όχι, αλλά
πρέπει και να μην τις άγνοή-
σεις, κάθε άγάπη που παίζει
κακό βαθμό στά μαθηματικά...»

EKEINH: Άποροίτεται στο πανεπιστήμιο
της ζωής. Όραία είναι τά φεγ-
γάρια, τά βιολιά και τ' άφρονια,
αλλά ό άνθρωπος θέλει να στε-
γαστή, να ντυθής, να φάη...

EKEINOS: «Ε, όχι, αλλά
πρέπει και να μην τις άγνοή-
σεις, κάθε άγάπη που παίζει
κακό βαθμό στά μαθηματικά...»

EKEINH: Άποροίτεται στο πανεπιστήμιο
της ζωής. Όραία είναι τά φεγ-
γάρια, τά βιολιά και τ' άφρονια,
αλλά ό άνθρωπος θέλει να στε-
γαστή, να ντυθής, να φάη...

EKEINOS: «Ε, όχι, αλλά
πρέπει και να μην τις άγνοή-
σεις, κάθε άγάπη που παίζει
κακό βαθμό στά μαθηματικά...»

EKEINH: Άποροίτεται στο πανεπιστήμιο
της ζωής. Όραία είναι τά φεγ-
γάρια, τά βιολιά και τ' άφρονια,
αλλά ό άνθρωπος θέλει να στε-
γαστή, να ντυθής, να φάη...

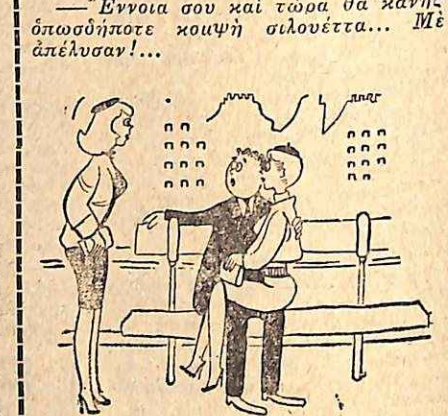
EKEINOS: «Ε, όχι, αλλά
πρέπει και να μην τις άγνοή-
σεις, κάθε άγάπη που παίζει
κακό βαθμό στά μαθηματικά...»

EKEINH: Άποροίτεται στο πανεπιστήμιο
της ζωής. Όραία είναι τά φεγ-
γάρια, τά βιολιά και τ' άφρονια,
αλλά ό άνθρωπος θέλει να στε-
γαστή, να ντυθής, να φάη...

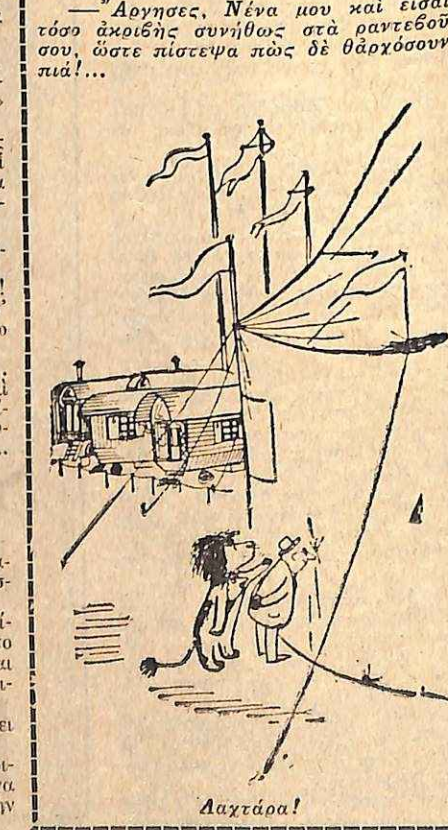
EKEINOS: «Ε, όχι, αλλά
πρέπει και να μην τις άγνοή-
σεις, κάθε άγάπη που παίζει
κακό βαθμό στά μαθηματικά...»

— Έννοια σου και τώρα θα κάνης
άποσώσητε κομψή σιλουέττα... Με
άπέλυσαν!...

— Άορησες, Νένα μου και είσαι
τόσο άκοίμης συνήθως στά ραντεβού
σου, ώστε πίστεψα πως δέ θαρχόσουν
πιά!...

Δαχτυλίδι!

Η διαίτα του αθλητού

Άπαγορεύονται τά χορταρικά 48 ώρες πριν από τόν άγώνα!

ΠΡΟΣΠΑΘΩΝΤΑΣ να αυξή-
σουν τις επιδόσεις των άθλη-
τών και να καλύτερύνουν τα ρε-
κόρ στά διάφορα σπορ, οι προγυ-
μναστές τούς υποβάλλουν συνήθως
σε όρισμένες διαίτες, για ένα
χρονικό διάστημα πριν απ' τόν ά-
γώνα.

Ποιά γνώμη όμως έχει η σύγ-
χρονη ιατρική επιστήμη γι' αυτές
τις διαίτες; Τι αξίζουν στην
πραγματικότητα; Θα δομεί τι έ-
χουν άποδείξει τά συστηματικά
πειράματα, που έγιναν στην Ά-
μερική, από ειδικούς βιολόγους
και διατροφολόγους.

Πρώτα-πρώτα, λοιπόν, όσον ά-
φορά τόν αριθμό των γευμάτων.
Ένα πείραμα φάνηκε ν' άποδει-
κνύη, ότι η κατανόμη της συνολι-
κής ημερησίας ποσότητας φαγη-
τού σε πολλά γεύματα, αυξάνει τη
σωματική άπόδοσι, ότι δηλαδή οι
άθληται είναι προτιμότερο να τρώ-
νε 5 φορές την ημέρα, παρά 3 ή
2 μόνον. Άλλοι όμως επιστήμονες
φρονούν, ότι αυτή η άδθεν αύξη-
σι της σωματικής άποδόσεως έχει
άπλως ψυχολογική προέλευση.

Όστόσο, φαίνεται βέβαια, ότι,
αν λειπή τό προϊόν πρόγευμα ή
περιορισθής σ' ένα φλιτζάνι καφέ,
λιγοστρέψης ή άπόδοσι σε εργασία
και αύξάνει τό τρεμολισμασία των
ινών, μαζί με μία ζάλη και ναυ-
τία.

Τό συμπέρασμα των παρατηρή-
σεων είναι, ότι οι άθληται πρέπει
να τρώνε τολάχιστον τρεις κο-
ρές την ημέρα — ή και άκόμη
συννότερα, και έλαφρά κάθε φο-
ρά — ίδιως προκειμένου για σπορ
που απαιτούν ποσάθησια μεγάλης
δυσκολίας, όπως τό σκι, ό δρόμος
άντογης ή τλ κολύμπι.

Απ' την άποψη της γυναικείας,
τό τελευταίο γεύμα πρέπει να πο-
νιπείται 3 ώρες από τόν άθλητικό
άγώνα. Έπειτα απ' αυτό, ό άθλη-
της μπορεί να πάρη μόνο λίγη ζά-
χηση.

Ας έθουμε όμως τώρα στη
σύνθεσι των γευμάτων.
Είνα γνωστό, ότι οι ύδατόνθρο-
νες (άμυλον, ζάχαρη) παράγουν
μέσα στον οργανισμό ένέργεια γρη-
γορότερα απ' τά λίπη. Μολοντί
αποδίδουν συνολικά τη μισή ένέρ-
γεια από ίσον βάρος λίπη, χροιά-
ζονται λιγότερο δεινύγνο για την
καύσι τους. Επομένως, θεωρητι-
κά, είναι προτιμότεροι στη διαίτα
του άθλητού, προκειμένου για ένα
σπορ, στο οποίο οι ίστοι δέ δέχον-
ται άκομτε δεινύγνο.

Όστόσο, στην πράξη, έχουν ά-
ποδείχθι τά εξής:
Όταν προκείται για ένα σπορ
μικρής διάρκειας (δρόμο ταχύτη-
τος, κολύμπισι 100 ύάρδων, κτλ),
ή μινιή άπόδοσι δέν επηρεάζεται
απ' τό είδος της τροφής, γιατί ό
οργανισμός χρησιμοποιεί τά έτοι-
μα ήδη άποθήματα ένέργειας του.
Για σπορ όμως μεγάλης διάρκει-
ας, χωρίς διαλείμματα άγατώνσε-
ως, είναι προτιμότεροι στη διαίτα
οι ύδατόνθρονες από τά λίπη. Ά-
ποδείχθηκε πράγματι, ότι 3 άθλη-
της μπορεί να συνεχίση τη μινιή
προσπάθεια επί τριτάσιο χρονικό
διάστημα, αν τρώη πολλούς ύδα-
τόνθρονες, παρά αν στη διαίτα
του υπερισχύουν τά λίπη.

Κι' όμως πολλοί προτιμούν να
γουν τό λάθος να παραφορτώνουν

τους άθλητάς με χορέατα, αυγά και
γάλα, που περιέχουν πολλά λίπη.
Θά παρατηρήσεις ίσως, ότι οι
τροφές αυτές είναι συγχρόως
πρωτεϊνούχες, κ' ότι η πρωτεΐνη
θεωρείται άπαραίτητη για την ά-
νάγκη των μυρών ινών, που
φθείρονται με τη σωματική προσ-
πάθεια. Άλλ' αυτή είναι μία πα-
λιά θεωρία, που δέν επιβεβαιώνε-
ται καθόλου με τά νεότερα πειρά-
ματα και παρατηρήσεις.

Μάλιστα, ένας πειραματιστής
παρατήρησε, ότι η σωματική άπό-
δοσις και τό συνάδθημα εισέλας
των άθλητών καλύτερύνουν, αν ή
ποσότης των πρωτεϊνών της τρο-
φής τους περιορισθής στο μισό πε-
ρίπου απ' τό συνήθισμένο μέσον
όρο. Κι' αυτό, μέσα σε μια πε-

ρίοδο 5 μηνών.
Έτσι να πρόκειται για ύπερ-
βολή. Πάντως όμως, κ' άλλα πει-
ράματα έχουν άποδείξει ότι, με
την ελάττωσι των πρωτεϊνών της
τροφής, αν δέν καλύτερύνη ή σω-
ματική άπόδοσι, άποσώσητε δέ
χειροτερέναι. Και, αντίθετως, ή
αύξησι των πρωτεϊνών δέν συνεπά-
γεται μεγαλύτερη μινιή άπόδοσι.

Επομένως, δέν έχει καμιά ση-
μασία αν ή διαίτα του άθλητού πε-
ριέχη πολλές ή λίγες πρωτεΐνες
(γάλα, αυγά, χορέας).

Εργασίαν τώρα στις βιταμι-
νες. Είναι γνωστό, ότι ή άδιστα-
νως ελαττώνει πολύ τη σωματι-
κή άπόδοσι. Ό οργανισμός μας
έχει άπόλυτη άνάγκη από όρισμέ-
νη ποσότητα βιταμινών (που δέ

μπορεί να καθορισθής με άκρίβεια)
και τη βέβαιη συνήθως στην κα-
νονική τροφή του. Τίποτα όμως
δέν άποδεικνύει ότι, αυξάνοντας
άκόμα περισσότερο την ποσότητα
αυτή, με πρόσθετες βιταμίνες, μπο-
ρούμε να επιτύχουμε άνάλογη αύ-
ξησι της μινιής άποδόσεως και
της άντοχής στην κόπωση.

Μόνο προκειμένου για τη βιτα-
μίνη Ε, υπάρχουν μερικοί, που πι-
στεύουν, ότι ή προσθήκη της στη
διαίτα του άθλητού καλύτερεύει
τις άποδόσεις του. Άλλοι όμως
τό άμφισβητούν.

Μερικοί προγυμναστές προσθέ-
τουν άσθονή ζελατίνη στη διαίτα
των άθλητών. Αυτό τό κάνουν έ-
πειδή ή ζελατίνη περιέχει 25%
γλυκίνη, ή οποία μέσα στον όργα-
νισμό μεταβάλλεται σε φωσφο-
κορετίνη, δηλαδή σε μία ουσία,
που χρησιμοποιείται από τους μύς
για μεγάλη άπόδοσι ένέργειας.

Άλλ' ή θεωρία αυτή δέν επιβε-
βαιώθηκε καθόλου απ' την πράξη.
Τό ίδιο άχρηστικό άποδείχθηκαν
και όρισμένες άλκαλοποιητικές ού-
σιες, που υποτίθεται, ότι εξαφανί-
ζουν την κόπωση, εξουδετερώνον-
τας τό γαλακτικό όξύ που συμ-
ματίζεται μέσα στους μύς κατά την
έντατη λειτουργία τους.

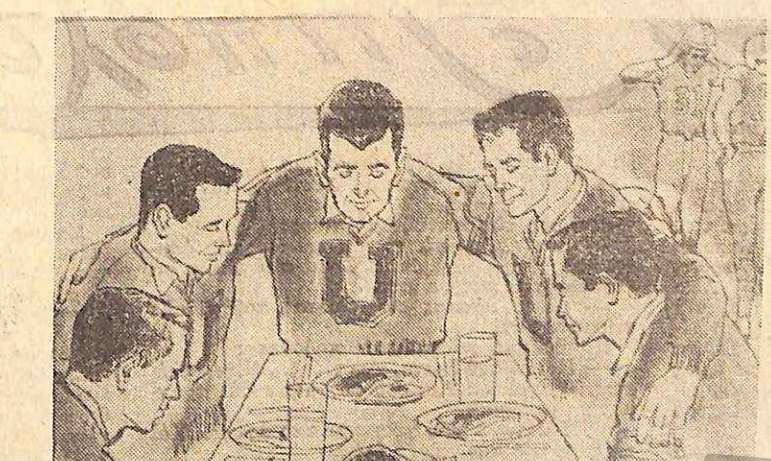
Αντίθετα, έχει άποδειχθής βλα-
περή μία μέθοδος, που εφαρμό-
ζουν όρισμένοι παλαιαστά ή πυγ-
μάχοι: Προβάλλονται σε άσθενή
διαίτα και σε άσθενή τον όργα-
νισμό τους, για να λιγοστρέ-
ψουν τά καλά τους, κ' έτσι να
μπορέσουν να άγωνισθούν — υπό
πλεονεκτητικούς όρους — με αντι-
πάλους ελαφρότερας κατηγορίας.
Προκειται για ένα τέχνασμα επι-
διδύμου από ήμενητη άποφύσεως, α-
λλά και άνήθικο για ένα άθλητή.

Η κανονική λοιπόν διαίτα για
τους άθλητάς είναι ή ίδια, που
συνιστάται για όλους τους ανθρώ-
πους.

Μία πρόθυμη συμβουλή είναι να
περιορίζουν στο έλάχιστο τά χορ-
ταρικά, τις ντομάτες, τά πατα-
τάκια, κατά τις 48 ώρες, που προ-
ηγούνται απ' τόν άγώνα, για να
λιγοστρέψουν οι κενώσεις του έντε-
ρου. Άλλοι όμως είναι δυνατό να
βοηθήσουν σε δυσκολία θέσι, κατά
τη διάρκεια του άγώνος. Για τόν
ίδιο λόγο, συνιστάται να μην πε-
ριέχη πολλές πρωτεΐνες τό τελευ-
ταίο γεύμα πριν από τόν άγώνα.

Τρεις ώρες πριν ν' άγωνισθής ό
άθλητής, καλό είναι να πίνη ένα
λουφ, για να προσφέρει τό απαι-
τούμενο υγρό στον οργανισμό του.
Έτσι, αν διψάη, αυτό θα συμβή
πριν άπό τόν άγώνα, κ' ή
ποσότης άδην καφέ να πίνη νερό
απ' ν' άποβάλει τά υγρά, που πλε-
ονούν.

Μικρές ποσότητες άλκοού, καφέ
ή τσαγιού, στο διάστημα της
οργάνωσης, φαίνεται, ότι δέ
βλάπτουν. Πρέπει όμως ν' άπο-
φύγουνται τελείως πριν απ' τόν
άγώνα. Λίγη ζάχαρη, στο διαστη-
μα ενός μισού και έξαπταμηνού
άγώνος, καλύτερεύει τη μινιή ά-
πόδοσι. Μπορεί όμως να προκαλέ-
ση κάποια άσυνάμεια του όργα-
νισμού, άπορροώνοντας νερό για
τη γυναισι της. Γι' αυτό, τό προ-
τιμότερο είναι, σ' αυτή την περί-
πτωσι, ένα τσάι με λεμόνι και με
τολή ζάχαρη.

Δέν έχει καμιά σημασία αν ή διαίτα των άθλητών περιέχη πολλές
ή λίγες πρωτεΐνες (γάλα, αυγά, χορέας).

ΤΟ ΜΟΙΡΑΙΟ ΔΑΧΤΥΛΙΔΙ ΤΗΣ ΙΣΠΑΝΙΚΗΣ ΔΥΝΑΣΤΕΙΑΣ

Στον Άλφόνσο ΙΒ' της Ισπανί-
ας είχαν χάρισει ένα δαχτυλίδι, που
όπως λέει ό Ισπανικός λαός, που ε-
ίνα περισσότερο δεινύγμον από
θε άλλο, έφερε μεγάλη δυστυχία
στην Ισπανική δυναστεία.

Τό δαχτυλίδι αυτό, ένα θαυμάσιο
όπάλι, άνήκε στην κόμησσα Καστε-
λόνε, που έρωτεύθηκε ό Άλφόνσος
ΙΒ'. Η κόμησσα, στην άρχή δέν
του έδινε σημασία, μά κατόπιν, ό
ταν είδε τις μεγάλες έλπίδες που
είχε αυτός για να γίνει βασιλιάς,
άρχισε να έρωτοτροπή μαζί του. Ό
Άλφόνσος τρελάθηκε κυριολεκτικά
για την όμορφη κόμησσα.

Όταν όμως ό Άλφόνσος έγινε
βασιλιάς, άγάπησε μία συγγενή του
πριγκίπισσα και την παντρεύτηκε,
ένώ ή ώραία κόμησσα Καστελόνε
έμεινε ξεχασμένη στο Παρίσι.

Μά λίγους μήνες έπειτα από τό
γάμο του, ό Άλφόνσος έλαβε έν
ταχυδρομικό δέμα, μέσα στο οποίο
ήταν τό άραιότατο δαχτυλίδι. Τό
τό έστειλε η κόμησσα εις άνάμνη-
σιν της παλαιάς φιλίας των.

Ό Άλφόνσος τό έδωσε στη συγ-
γό του, τη βασίλισσα. Μερικές
πορ μαγευτική από τόν όμορφο το-
καί του τό ζήτησε. Έκείνος της τό
έδωσε και ή Μερσέντες τό φέρεσε.
Από τό μέρα όμως έκείνη ή βασί-
λισσα, άρχισε να ύποφέρει από μα-
ρασμό και σε λίγους μήνες πέθανε.

που δέν ήθελε να τό έλέγη, τό χά-
ρισε στη γυναικά του, τη βασίλισσα
Χριστίνα, που κ' αυτή πέθανε σε
λίγους μήνες. Τότε τό δαχτυλίδι πέ-
ρασε στα χέρια της έδελφής του Άλφόν-
σου Β', της Ισπανίας Μαρίας του
Πύργου, που τό φέρεσε. Μά ύστερ-
από λίγες μέρες πέθανε κι' αυτή
άπό μυστηριώδη άρρώστια. Ό βα-
σιλιάς τό χάρισε κατόπιν στην γυ-
ναίκα του, την νεότερη κόρη
του δούκα του Μοντανόσι, αλλά πρι-
περάσαν τρεις μήνες, ή νεαρά πριγ-
κήπισσα πέθανε κι' αυτή.

Έπειτα, αν διψάη, αυτό θα συμβή
πριν άπό τόν άγώνα, κ' ή
ποσότης άδην καφέ να πίνη νερό
απ' ν' άποβάλει τά υγρά, που πλε-
ονούν.

Μικρές ποσότητες άλκοού, καφέ
ή τσαγιού, στο διάστημα της
οργάνωσης, φαίνεται, ότι δέ
βλάπτουν. Πρέπει όμως ν' άπο-
φύγουνται τελείως πριν απ' τόν
άγώνα. Λίγη ζάχαρη, στο διαστη-
μα ενός μισού και έξαπταμηνού
άγώνος, καλύτερεύει τη μινιή ά-
πόδοσι. Μπορεί όμως να προκαλέ-
ση κάποια άσυνάμεια του όργα-
νισμού, άπορροώνοντας νερό για
τη γυναισι της. Γι' αυτό, τό προ-
τιμότερο είναι, σ' αυτή την περί-
πτωσι, ένα τσάι με λεμόνι και με
τολή ζάχαρη.

Ό Άλφόνσος τό έδωσε στη συγ-
γό του, τη βασίλισσα. Μερικές
πορ μαγευτική από τόν όμορφο το-
καί του τό ζήτησε. Έκείνος της τό
έδωσε και ή Μερσέντες τό φέρεσε.
Από τό μέρα όμως έκείνη ή βασί-
λισσα, άρχισε να ύποφέρει από μα-
ρασμό και σε λίγους μήνες πέθανε.

Τό δαχτυλίδι αυτό έπεσε από τό
δαχτυλίδι της νεκρής κι' ό βασιλιάς

που δέν ήθελε να τό έλέγη, τό χά-
ρισε στη γυναικά του, τη βασίλισσα
Χριστίνα, που κ' αυτή πέθανε σε
λίγους μήνες. Τότε τό δαχτυλίδι πέ-
ρασε στα χέρια της έδελφής του Άλφόν-
σου Β', της Ισπανίας Μαρίας του
Πύργου, που τό φέρεσε. Μά ύστερ-
από λίγες μέρες πέθανε κι' αυτή
άπό μυστηριώδη άρρώστια. Ό βα-
σιλιάς τό χάρισε κατόπιν στην γυ-
ναίκα του, την νεότερη κόρη
του δούκα του Μοντανόσι, αλλά πρι-
περάσαν τρεις μήνες, ή νεαρά πριγ-
κήπισσα πέθανε κι' αυτή.

Έπειτα, αν διψάη, αυτό θα συμβή
πριν άπό τόν άγώνα, κ' ή
ποσότης άδην καφέ να πίνη νερό
απ' ν' άποβάλει τά υγρά, που πλε-
ονούν.

Μικρές ποσότητες άλκοού, καφέ
ή τσαγιού, στο διάστημα της
οργάνωσης, φαίνεται, ότι δέ
βλάπτουν. Πρέπει όμως ν' άπο-
φύγουνται τελείως πριν απ' τόν
άγώνα. Λίγη ζάχαρη, στο διαστη-
μα ενός μισού και έξαπταμηνού
άγώνος, καλύτερεύει τη μινιή ά-
πόδοσι. Μπορεί όμως να προκαλέ-
ση κάποια άσυνάμεια του όργα-
νισμού, άπορροώνοντας νερό για
τη γυναισι της. Γι' αυτό, τό προ-
τιμότερο είναι, σ' αυτή την περί-
πτωσι, ένα τσάι με λεμόνι και με
τολή ζάχαρη.

Ό Άλφόνσος τό έδωσε στη συγ-
γό του, τη βασίλισσα. Μερικές
πορ μαγευτική από τόν όμορφο το-
καί του τό ζήτησε. Έκείνος της τό
έδωσε και ή Μερσέντες τό φέρεσε.
Από τό μέρα όμως έκείνη ή βασί-
λισσα, άρχισε να ύποφέρει από μα-
ρασμό και σε λίγους μήνες πέθανε.

Τό δαχτυλίδι αυτό έπεσε από τό
δαχτυλίδι της νεκρής κι' ό βασιλιάς

Εππόχυτος

Κορμίς στις φλόγες

της έλεεινης γυναίκας, είχε άρχισε να γεννιέται η εκδίκηση...

Μπήκε το καλοκαίρι. Τό νησί ήταν όλο γοητεία. Γαλάνη ή θάλασσα, διάφανη, άφηνε να διακρίνονται τα πολύχρωμα της βοτσάλα. Για το Λευτέρη, οι όμορφες του νησιού του ήταν ένα ερωτικό αντίδοτο. Γιατί τον κάνανε να ξεχνάει τη γυναίκα αυτή, που είχε εκδηλώσει με τόσο χυδαίο τρόπο τα αισθήματά της...

Η εκδίκηση όμως ώριμαζε μέσα στη βρομική ψυχή της Κατερίνας...

Μία καλοκαιρινή νύχτα, ήταν όλο το νησί παραδομένο έλκυτα στην άγκαλιά της μαγείας. Μέσα στο άρχοντικό του Ζανή ή Κατερίνα άγονινούσε. Δίπλα της, ο άντρας της σκαλίζε, σαν άμεσημο γέριζο έσοο...

Με προσφύλαξε, προσέχοντας να μην τον ξυπνήσει, ή Κατερίνα σηκώθηκε και γλύστρησε από το κορβάτι. Φορούσε ένα διάφανο νυχτικό, που άφηνε να διακρίνονται οι χροστές γραμμές του κορμιού της... Πατώντας ανάλαφρα, βγήκε από το δωμάτιο...

Ήξερε, ότι ο Λευτέρης κοιμότανε στην άλλη άκρη, σε ένα δωμάτιο, που έβλεπε στη θάλασσα. Το άδελφο γιά κεί... Ή πόρτα του δωματίου ήταν κλειστή, μα όχι κλειδομένη. Γύρισε τη μετουύγια. Ή πόρτα άνοιξε.

Ή άνοιχτή μπαλκονόπορτα άφηνε το φεγγά-

Έκασε στην άκρη του κορβατιού και του γαϊδεψε το μέτωπο...

ΓΕΜΑΤΟ Σ' άντροική όμορφη ή Λευτέρης είχε άναστατώσει τη γυναίκα του πατέρα του, την Κατερίνα. Μα δεν ήταν μητέρα του. Ο πατέρας του, ή Βαγγέλης Ζανής, νοικοκύρης με το όνομα στο νησί του, είχε χωρίσει την πρώτη του γυναίκα, τη μητέρα του Λευτέρη, γιά να παντρευτεί την Κατερίνα, μία φωτεινά κοπέλλα, που τον πατέρα της τον είχε χονία εογάτη στα χτήματά του. Ήτανε πολύ πιο νέα από τον άφέντη. Δέχτηκε όμως να συντροφένει με τή νεαρά της την ώμορφητά του, γιάτι το συμφέρον είναι πιο ισχυρό από κάθε άλλο συναίσθημα.

Δέ μπορούσε, βέβαια, να άνειρευτεί τέτοια τύχη ή μικρή άσημη νησιωτοπούλα. Παντρεύτηκε, λοιπόν, τον άφέντη και... άγάτησε το γιού του!

Γιάτι, νά, αυτό έγινε: Ή νέα αυτή γυναίκα, τόσο πιο κοντά με τον προγονό της, ένοιωσε ένα παρόνιο, ένα άμωστολό πάθος νά τη μαγνητίσει προς τον όμορφο αυτό έφηβο, που ήτανε δειλός και κοκκίνιζε σαν χοιρίτσι...

Γιά το Λευτέρη όμως δεν ήταν το ίδιο: Αυτός τη γυναίκα του πατέρα του δεν τη συμπαθούσε. Γιατί την έβλεπε σά μία έλεεινή, που είχε μπη μέσα στο σπίτι τους γιά να διώξει τη μητέρα του... Βέβαια, δεν είχε γίνει έτσι. Ή μητέρα του Λευτέρη είχε φύγει μόνη της, ύστερα από μία βίαιη σκηνή με τον άντρα της, που την είχε κακομεταχειριστή, κι' είχε γυρίσει στους δικούς της, σε ένα μακρινό ελληνικό χωριό. Άδιάφορο: Ο γιός διατηρούσε την πίστη γιά τη φυγή της, που είχε γίνει άντιπαθεία γ' αυτήν που την είχε διαδεχτεί...

Ή έχθονική περιφρόνηση του Λευτέρη είχε κάνει άξονα πιο μεγάλο το άμωστολό πάθος της μητρονίας του γ' αυτόν. Και προσπαθούσε, με κάθε τρόπο — με την ενγένεια, με την τριφροσύνη, ή με τη χυδαία πρόκληση — να τον μαγνητίσει προς το μέρος της. Δεν κατάφερε παρά να τον άποθήσει πιο πολύ... Ο Λευτέρης, γεμάτος μίσος, την άπέφηνε και ξεμοναχιάζονταν στις πιο άπομειρες γωνίες του νησιού γιά να μην τη βλέπει...

Ή Κατερίνα πεισματώσε. Καί, γεμάτη καμία, άρχισε επιτήδεια νά διαβάλλει τον προγονό της στον πατέρα του... Ο Ζανής έπηρεάστηκε. Κι' άρχισε να φροετα άσχημα στο γιό του. Αυτό πικράθηκε, μα δεν πηγε, βέβαια, έτσι, κοντά σ' αυτήν, που ήθελε με κάθε τρόπο νά τον φέρει κοντά της...

Είδε, λοιπόν, ή Κατερίνα, ότι, με φέρομό της αυτό δεν κινδύε τίποτα, κι' άλλαξε τακτική: Έγινε γλυκύμνητη, κι' όλες οι κουνέντες της με το Λευτέρη γεμίζανε τουφερό παόαπονο... Μία μέρα, που ή Ζανής έλειπε στα χωράφια, ή Κατερίνα βρέθηκε μόνη της με το

όμορφο παλληκάρι και ζήτησε μία εξήγησι: — Γιατί δε μ' αγαπάς, Λευτέρη; τον ρώτησε.

— Έκείνος την κίτταζε με μίσος: — Δεν πρέπει νά το λές αυτό... της άποκοίθησε, χωρίς ελικοίνεια. Γιατί σ' αγαπάω σά γυναίκα του πατέρα μου...

— Δέ μ' αγαπάς σαν ήποτα! του πέταξε πεισματωμένη.

Κι' ύστερα, πιο μαλακή, πρόσθεσε: — Καί τί σου έκανα, Λευτέρη... Έγώ, βλέπεις, σ' αγαπάω... Και σου φέρονται σαν πραγματική μητέρα...

— Ή μητέρα μου ή πραγματική έφυγε... Και τη θέσι της την πήρες εσύ...

— Δέ φταίω εγώ, άν ό πατέρας σου την έδιώξε...

— Δέ φταίς εσύ, μα βρίζεσαι στη θέσι της...

Κι' αυτό σε κάνει νά μη μπορείς νά με βλέπεις στα μάτια σου...

— Είσαι ή γυναίκα του πατέρα μου... της άποκοίθησε συγκρατημένα. Κι' είμαι ό γιος του... Ανάμεσα μας δεν υπάρχει τίποτα κακό. Μας δένει ή άγάπη μας γ' αυτόν...

Ή Κατερίνα κοκκίνισε: — Καλά τότε... του είπε. Είμαστε έχθροί... Και νά δοίμε ποιος θά μετανοήσει...

Σήκωσε τους ώμους του ή Λευτέρης: — Έγώ δε σε έχω φοβέμαι... της είπε. Στο εξαγέλω, γιά μένα είσαι ή γυναίκα του πατέρα μου...

Κινητοποίησε την πιο προκλητική γυναικότητα γιά νά τον ρωτήσει: — Μόνο...

Γεμάτος έκπληξη, την κίτταζε στα μάτια: — Γιατί... Τί άλλο μπορείς νάσαι...

Γλυκά τον κίτταζε στα μάτια: — Μπορεί νάσαι... ό,τι θές...

Έκανε, γεμάτος άποτορπισμό, ή Λευτέρης ένα βήμα πίσω. Έφριζε τις γροθίες του. — Είσαι μία προστυχή! της πέταξε.

Δεν άγανάκτησε με τη βροσία του, που την ένοιωσε σά χάδι άπάνω της: — Γιατί... Έπειδή σ' αγαπάω...

Δάγκωσε τή χείλινα του ή Λευτέρης: — Δεν ντοίσεσαι νά το λές...

— Γιατί νά ντροπιάζω... Ή άγάπη δεν είναι ντροπή...

Έκανε νά τον άγκαλίσει... Ο Λευτέρης όμως την έσπρωξε δυνατά κι' έφυγε, σά νά τον ζωντανόσαν... Πίσω της άκουσε τη φωνή της: — Γι' αυτό ποίκανες, θά μετανοήσεις!...

Γεμάτος άντιπάθεια, την άποφένεγε από εκείνη τη μέρα δίπλα. Κι' αυτή όμως δεν έδειχνε, ότι ήθελε νά τον πλοισάσει... Δύο έχθροί μέσα στο ίδιο σπίτι... Μέσα στο μυαλό όμως

οι νά μπαίνει μέσα στο δωμάτιο και νά τή γεμίσει όλα με άσημη... Γέμισε και το κορβάτι, που άπάνω του κοιμόταν ή όμορφη έφηβος...

Στάθηκε και τον κίτταζε, γεμάτη θανάσιμο, Ήταν ένας θαυμασμός άνακατωμένος με μίσος... Αυτό το όμορφο παλληκάρι είχε ποθήσει νά τη σπείξει άγρια μέσα στην άγκαλιά του!...

Δεν τό είχε καταφέρει... Ή περιφρόνηση του την είχε πονέσει και είχε μαστιγώσει άδυνάει τις διασμένες της αισθήσεις... Άνάλαφρα έκατσε στην άκρη του κορβατιού και του γαϊδεψε άπαλά το ιδρωμένο μέτωπό του... Κοιμήθηκε ή Λευτέρης... Όμως, δεν έύπνησε. Και τότε ή Κατερίνα χυμήλωσε και τούκλεισε τή χείλη με τή δική της...

Με το φύλ της έύπνησε αυτός. Την είδε, λουμένη γοητευτικά στα άσημη του φεγγαριού, που χυμούσανε από την άνοιχτή μπαλκονόπορτα, και του φάνηκε σαν ένα έξαισιο γυναικείο φάντασμα, σά μία ερωτική όπτασία, που είχε δρακευέσει από τους κόσμονς των όνείρων, γιά νά τον έύπνηση μ' ένα φίλ...

Δέ τη γνώρισε. Καί, άθελά του, την έσπρωξε μέσα στην άγκαλιά του... Τότε ή Κατερίνα πετάχτηκε κι' έβαλε μία στριγγιλιά: — Βοήθεια!

Ή φωνή της τον έύπνησε... Πετάχτηκε κι' αυτός όρθος. Και τότε κατάλαβε, την είδε, τη γνώρισε!...

— Έσύ εδώ... μουρμουροίσε.

— Βοήθεια! Ξαναφώναξε ή γυναίκα. Βαρεία περατησιά βρόντηξε στα σανίδια, έξω...

Ή πόρτα σπρώχτηκε με μία κλωτοιά και μπήκε ή Ζανής.

— Βαγγέλη... Σώσε με... του φώναξε ή Κατερίνα, ενώ έτρεχε νά κορυφή στην άγκαλιά του...

Ή ματιά του γέρον καρφώθηκε άγρια στη ματιά του γιού. Αυτή ήτανε ξάστερη και δε χαμήλωσε...

Κοιμήθηκαν άργά τή χείλινα του γέρον: — Δεν έχεις πιά θέσι στο σπίτι μου... Νά φύγεις...

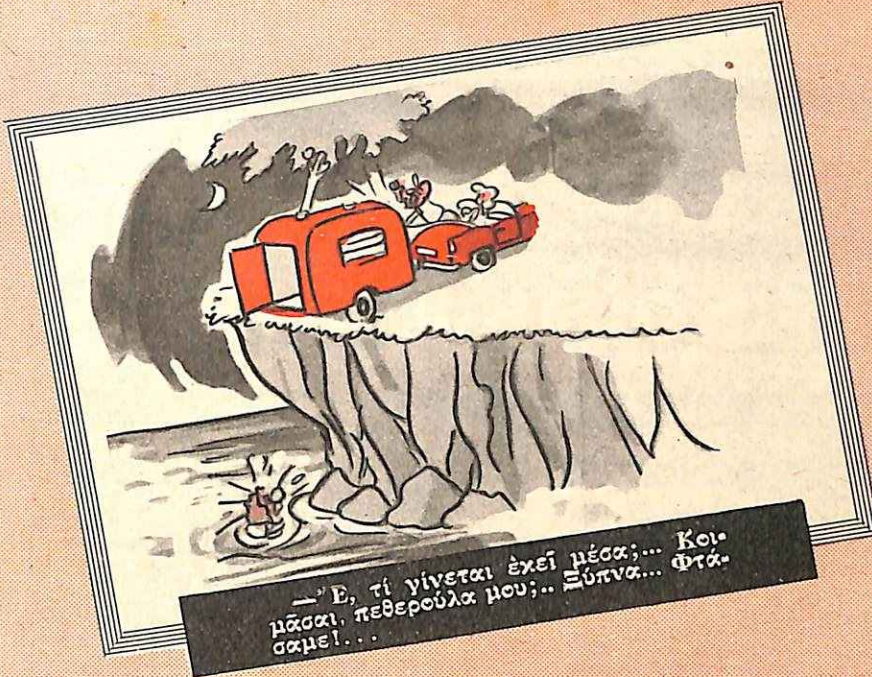
Γεμάτο άγριο θορίαμιο, το βλέμμα της έλεεινης Φαίδρας, άγκάλιασε τον Ήπολντο...

Γεομήνος στην πλώρη μιάς σκούνας, άφηνε τη ματιά του νά πλανιέται στις νταγκελνές άκτες του νησιού του ή Λευτέρης. Δεν ήθελε νά ξεαγαυρίσει... Έφενε με την κατηγορία του ένοχου, ενώ δεν ήτανε παρά μόνο ήμια...

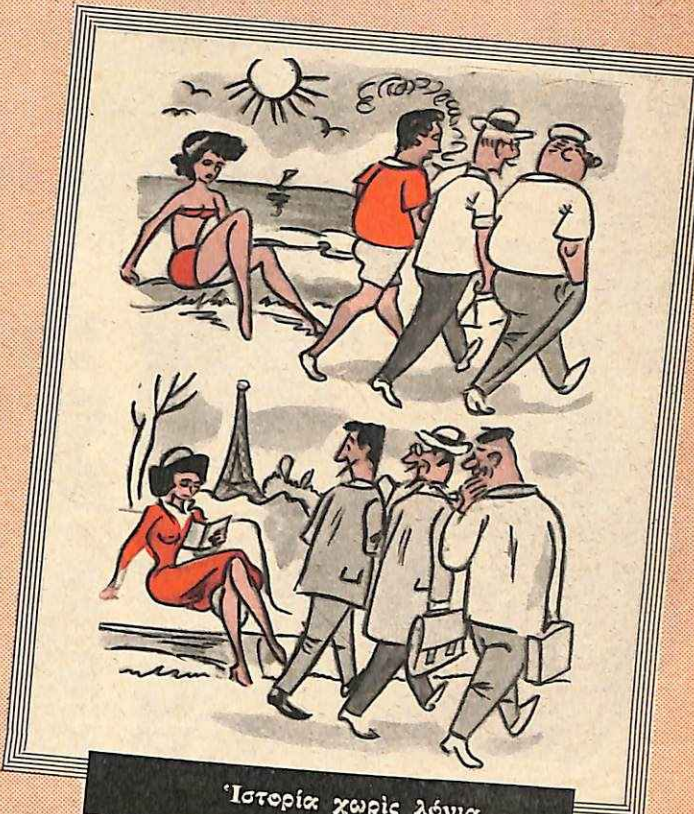
Μα δεν τον ένοιωσε. Ή ανείδησή του ήτανε καθαρή κι' αυτό τον έφτανε...

Μπροστά του άνοιγόταν ή θάλασσα, άπείραντη, γαλάνη, λουμένη στα χουσάρια του ήλιου...

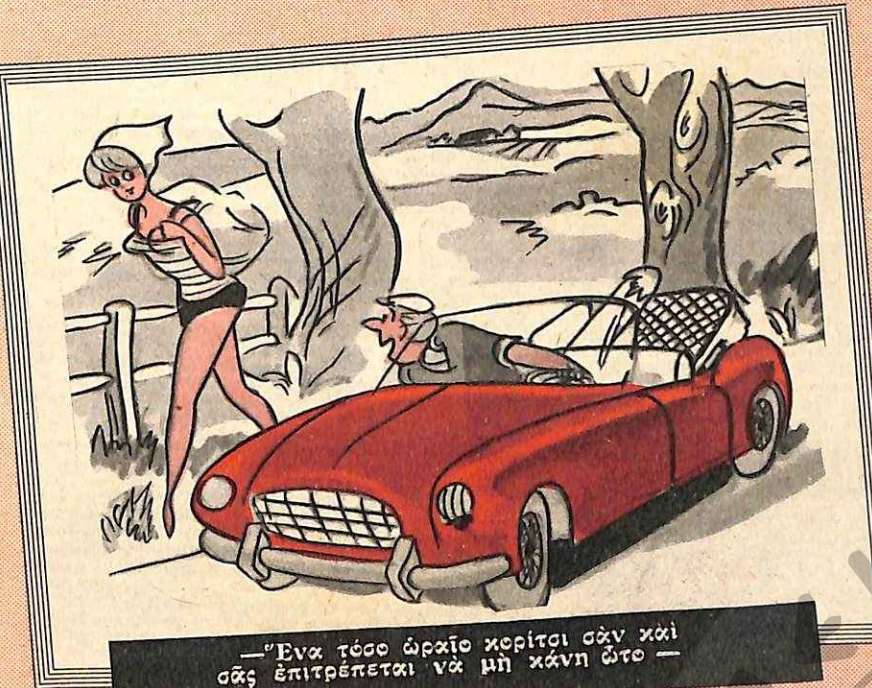
ΒΕΡΘΕΡΟΣ

— Ε, τί γίνεται εκεί μέσα;... Κοιμάσαι, πεδερούλα μου;... Ξύπνα... Φτάσαμε!...

Ιστορία χωρίς λέγια

— Ένα τόσο άρχαιο κορίτσι σαν και σάς επιτρέπεται νά μη κάνει ότο — στέπ;

Γελαώτε παρακαλώ!

— Γύρισε, Άδάμ... Θέλω ν' αλλάξω!

— Από μένα μην ένοχλήσες, άγαπητοί μου! Τό έχω έπαγγελμα νά κρυφοκιντώ!...

Μέ' ωραίο στόμα ΛΕΤΕ Ο,ΤΙ ΘΕΛΕΤΕ!..

Τα δίσσημα χαμόγελα και τὸ ἀπλό μυστικό τους

λύμουν μόνοι τους. 'Αλλ' αὐτὸ εἶναι σωστό, μόνο ὅταν ἡ τερηδόνα ἔχῃ σχηματισθῇ σὲ σημεῖα, πού φαίνονται στὸν καθρέφτη.
Πολλὲς φορές σχηματίζεται ἀνάμεσα στὸ ἕνα δόντι καὶ στὸ ἄλλο καὶ τότε μόνο ὁ πόνος —πολὺ ἀργά, ἀλλοιμονοί!— σημαίνει συναγεμρὸ, ἕναν συναγεμρὸ συχνὰ πολὺ δυνήρ.

ΤΙ ΜΥΣΤΙΚΑ ΚΡΥΒΟΥΝ ΤΑ ΔΙΑΣΗΜΑ ΧΑΜΟΓΕΛΑ

Εἶναι θέαμα εὐκόλο γιὰ τὸν καθέναν νὰ ἀντιληφθῇ τὴ διαφορά, πού ὑπάρχει ἀνάμεσα στὰ δόντια τῶν ἀνθρώπων, πού συναντᾶ κάθε μέρα στὸ δρόμο καὶ στὰ δόντια τῶν ἡθοποιῶν. Οἱ ἀστέρες τοῦ κινηματογράφου, τοῦ θεάτρου, τῆς τηλεόρασης ἀποτελοῦν ἐξαιρέσι. Σκορπίζουν δεξιά καὶ ἀριστερὰ ἀφύου, κατὰλευκα χαμόγελα. Ποιὸ νὰ εἶναι τὸ μυστικό τους;

Αὐτὸ τὸ «μυστικό» εἶναι πολὺ ἀπλό. 'Ονομάζεται ὁδοντογιατρός. Καμμιά ἡθοποιὸς δὲν ὑποτιμᾷ τὴν ἀξία τῆς ὁδοντοστοιχίας τῆς καὶ καμμιά ἡθοποιὸς δὲν παραμελεῖ τὴς ἐπισκέψεις τῆς στὸν ὁδοντογιατρὸ. 'Όταν τὰ δόντια τῆς δὲν εἶναι πιά κατὰλληλα γιὰ ἕνα χαμόγελο γοητευτικὸ καὶ ἀκατανίκητο, ὅταν τὸ σμάλτο ἔχῃ κτρινηθῇ ἀπὸ τὸν καιρὸ καὶ τὰ τσιγάρα, τρέχει ἀμέσως στὸν ὁδοντογιατρὸ, πού εἶναι σὲ θέσι νὰ διορθώσῃ κάθε ἐλάττωμα.

Τὰ κατὰλευκα καὶ φωτεινὰ χαμόγελα τῶν ἡθοποιῶν ἐξηγοῦνται ὡς ἐξῆς: Πάνω στὴν κτρινησμένη κορώνα, ὁ ὁδοντογιατρὸς τοποθετεῖ μιὰ καινούργια ἐπένδυσι. Ἕνα εἰδικὸ σμάλτο πού ἀντικαθιστᾷ τὸ παλιό. 'Όταν μιὰ κορώνα ἔχῃ σχηματισθῇ ἀπὸ ὁδοντογιατρὸ τῆς λιμάρει, τῆς μικραίνει καὶ τῆς φορεῖ μιὰ ἀκρόνωση. Ζακκίται μὲ θαυμάσια κατὰλευκα καὶ λαμπερὰ ἐμφάνισι. Τὸ ἀποτέλεσμα: Μπορεῖτε νὰ τὸ δεῖτε στὴν ὁθόνη. 'Οδοντοστοιχίες τῶν ἡθοποιῶν μποροῦν νὰ εἰσέλθουν στὴν ἀντιμέτωπο τοῦ θεατοῦ. Σκεφθεῖτε γιὰ μιὰ στιγμή τὰ χαμόγελα τῆς Σοφίας Λόρεν, τῆς Λολομπρίτζινα, τῆς Μαίριλιν Μονρόε.

Η ΟΡΘΟΠΕΔΙΚΗ ΤΩΝ ΔΟΝΤΙΩΝ

'Όταν ἡ φύσι ἔχῃ φανῇ φειδωλὴ καὶ ἰδιότροπη σ' ἕνα στόμα —ἰδιαίτερα γυναικεῖο— καὶ τὰ δόντια ἔχουν μεγαλώσῃ χωρὶς ἁρμονία, ἄλλα δηλαδὴ προσέχουν καὶ ἄλλα εἶναι στρεβλωμένα, ὑπάρχει ἡ ὀρθοπεδικὴ τῶν δοντιῶν, ἐκείνος δη-

Μερικοὶ 'Αμερικανοὶ ὁδοντογιατροὶ δοκιμάζον τελευτά, μὲ ἐπιτυχία, τὴν τεχνικὴ τῆς ὑπνώσεως γιὰ νὰ ἀνακουφίσουν τὸν πόνο καὶ γιὰ νὰ χαλαρῶνουν τὰ νεῦρα τῶν ἀσθενῶν, πού ὑποβάλλονται σὲ μιὰ θεραπεία διαρκείας ἢ στὴν ἐξαγωγή κάποιου δοντιοῦ.

λαδὴ ὁ κλάδος τῆς ὁδοντιατρικῆς πού κατορθώνει νὰ διορθώσῃ κάθε ἀνωμαλία τῆς ὁδοντοστοιχίας καὶ νὰ ἰσιώσῃ τὰ στραβά δόντια.
Στὴν ὀρθοδοντιατρικὴ πρέπει νὰ καταφεύγουν οἱ μόνο τὰ άτομα ἐκεῖνα, πού ἐπιθυμοῦν νὰ διορθώσουν τὰ ἐλαττώματα τῶν δοντιῶν τους γιὰ λόγους αἰσθητικῆς, ἀλλὰ — καὶ κυρίως — ἐκεῖνα, στὰ ὁποῖα ἡ ἀνώμαλη τοποθέτησι τῶν δοντιῶν ἢ ἡ κακὴ κατασκευὴ τῆς μασέλας (ἀπάνω ἢ κάτω) τοὺς προκατοῦν δυσκολίες στὴν ὁμιλία, στὴν ἀναπνοή, στὴν μάσησι κλπ.

Γράψαμε πὺδ πάνω διτὶ ὅλες οἱ μολύνσεις, στίς ὁποῖες ὑπόκεινται τὰ δόντια, ὅλα τὰ «κοιλώματα», πού δημιουργοῦνται σ' αὐτὰ ἀπὸ τὴν τερηδόνα, μποροῦν νὰ ἀποτελέσουν πραγματικὲς ἐστίες μικροβίων. Καὶ τὰ μικρόβια αὐτά, ἔτσι ὅπως ἔρρισκονται ἐφωλιασμένα στὸ στόμα, πού εἶναι ἡ κυρία εἰσὸδος τῶν ἀσπενευστικῶν καὶ τῶν πεπτικῶν ὁδῶν, δὲν εἶναι καθόλου δύσκολο νὰ μεταπηδῶν καὶ νὰ μολύνουν κάποιο ἀπὸ τὰ βασικά ὄργανα τῆς μεγάλῃς μηχανῆς τοῦ ἀνθρώπου σώματος. Τί συμβαίνει τότε; Τελευταία λέγεται διτὶ οἱ ὀξείες ρευματισμοὶ τῶν ἀρθρώσεων ἴσως νὰ προκαλοῦνται ἀπὸ τὰ μικρόβια τῶν δοντιῶν.

Τὸ μικρόβιο πού προκαλεῖ τὸν ρευματισμό, δηλαδὴ ὁ στρεπτόκοκκος, προτιμᾷ δόντια. Ταί στίς ἀμυγδαλὲς ἢ στὰ χολάσιμα δόντια. 'Όμως καὶ ἡ καρδιά δὲν εἶναι δύσκολο νὰ παρουσάσῃ φλογώσι, κάποια ἐκείνα δὲν ἐκκρίνουν κρόδια πού ἔχουν ἐξορμήσι ἀπὸ τὰ δόντια. Τὰ νεφρά, οἱ πνεύμονες, τὰ ἔντερα, τὰ νεῦρα εἶναι δυνατόν νὰ προσέλθουν ἀπὸ τὰ μικρόβια τῶν δοντιῶν.

Σήμερα ἡ ἐπιστὴμη παραδέχεται διτὶ ἀκόμη καὶ τὰ μάτια εἶναι δυνατόν νὰ ὑποστούν φλογώσι κατὰ συμπτῶσιν ἀπὸ τὰ μικρόβια τῶν δοντιῶν. Εἶναι ἀκόμη θέαμα διτὶ πολλὲς ρινικὲς ἀσθένειες ἔχουν τὴν ἀφορμή τους στίς μολύνσεις τῶν χαλασμένων δοντιῶν.

Η ΥΓΙΕΙΝΗ ΤΩΝ ΔΟΝΤΙΩΝ ΚΑΙ ΤΟΥ ΣΤΟΜΑΤΟΣ

Εἶναι φανεροί, λοιπόν, οἱ κίνδυνοι πού παρουσάζουν τὰ παραμελημένα δόντια. 'Ολόκληρη ἡ ὑγεία τοῦ ὁργανισμοῦ μπορεῖ νὰ ἐξαρτηθῇ ἀπ' αὐτά. 'Επομένως, ἀν δὲν ἔχετε κάνει συνήθεια τὴν καθημερινὴν ὑγιεινὴν περιποίησι τῶν δοντιῶν σας, ἀλλάξτε ἀπὸ σήμερα τακτικῇ. Διαλέξτε μιὰ καλὴ ὁδοντόκρεμα, πού νὰ περιέχῃ ἀπαραίτητους συστατικὰ ἐναντίον τῆς τερηδόνας, ὅπως τὸ φθόριο καὶ μὴν παραλείπετε ἕνα συχνὸ γενικό ἑλεγχὸ στὸν ὁδοντογιατρὸ σας.

'Όσον ἀφορᾷ τὸ βουρτσάκι, θὰ προτιμήσετε ἕνα πικρὸ τρίχες χοίρου, πού ἔχουν τὴν ἰδιότητα νὰ ἴνῃ εἶναι πολὺ σκληρὸς, ἀλλὰ οὔτε ἐξαιρετικὰ ἰσχυρὸς.

Τὰ δόντια πλένονται τοῦλάχιστον δυὸ φορές τὴν ἡμέρα μὲ μιὰ κίνησι πού κατευθύνεται ἀπὸ πάνω πρὸς τὰ κάτω.
'Η ὑγιεινὴ τοῦ στόματος πρέπει νὰ διατηρῆται συστηματικῇ, τόσο στοὺς μεγάλους, ὅσο καὶ στὰ παιδιά.

Γιὰ τὰ παιδιά ἡ περιποίησι τῶν δοντιῶν θὰ πρέπει ν' ἀρχίσῃ ἀπὸ τὰ δύο χρόνια τους. 'Υστερὰ ἀπὸ κάθε γεῖμα, θὰ τὰ πλένουν ὅπως οἱ μεγάλοι μὲ βουρτσάκι καὶ ὁδοντόκρεμα. Πρέπει νὰ ἔχετε ὅπ' ὅμι σας διτὶ ἡ ὑγιεινὴ τῶν δοντιῶν οὐ γάλακτος εἶναι ἐξ ἴσου ἐνδιαφέροντος μὲ τὴν ὑγιεινὴ τῶν μυνίμων δοντιῶν. Καὶ τὸ παιδί τῶν δύο ἢ τριῶν χρόνων χρειάζεται κάθε τόσο μιὰ ἐπισκέψι στὸν ὁδοντογιατρὸ.

Καὶ τὸ συμπέρασμα ὅλων αὐτῶν πού ἀναφέραμε ὡς τώρα εἶναι τὸ ἑξῆς:

Πλένετε τὰ δόντια σας, τοῦλάχιστον δυὸ φορές τὴν ἡμέρα μὲ κατὰλληλο βουρτσάκι καὶ καλὴ ὁδοντόκρεμα. Σεπλένετε τὸ στόμα, ὕστερα ἀπὸ κάθε γεῖμα, μὲ κάποιο καλὸ ἀπολυμαντικό καὶ μὴν παραλείπετε ἕναν συχνὸ ἑλεγχὸ ὁλόκληρης τῆς ὁδοντοστοιχίας σας ἀπὸ τὸν ὁδοντογιατρὸ σας.

Μὴν περιμένετε πρῶτα νὰ σὰς πονέσῃ ἕνα δόντι γιὰ νὰ τὸν ἐπισκεφθεῖτε. 'Αν ὅμως αὐτὸ σὰς συμβαίη ἤδη, ἀν δηλαδὴ τὸ δόντι ἀρχίσῃ νὰ σὰς πονᾷ, μὴν καθυστερεῖτε οὔτε στιγμή. Τρέξτε στὸν ὁδοντογιατρὸ, ὁ ὁποῖος μὲ τὰ ἀνάδυνα τρυπάνια τοῦ, μὲ τὴς τέλεις ἀνασθητικὲς μεθόδους, πού τοῦ προσφέρει ἡ σύγχρονη ἐπιστὴμη, δὲν εἶναι πιά ὁ ὁδοντογιατρὸς τοῦ παρελθόντος, ἐκείνος πού ἔχουν ἀποθανεῖσαι οἱ γελοιογράφοι. Σήμερα μποροῦμε νὰ πάμε στὸν ὁδοντογιατρὸ χαμογελῶντας καὶ ἐκεῖνο τὸ λίγο πόνος πού θὰ νοιώσουμε, ἄς τὸν ὑπομεινόμε με ἀξιοπρέπεια. Τὰ μάτια πού γοῦρλᾶν ἀπὸ φόβο μπροστὰ στὰ ἐργαλεῖα τοῦ ὁδοντογιατροῦ, ἀποτελοῦν μιὰ γυναικεία κοκκεταρία, πού ἀνήκει στὸ παρελθόν!

"Δέν θέλω ΝΑ ΕΙΜΑΙ ΓΟΗΣ!..»

Δηλώνει καθαρά ὁ Μαρτσέλλο Μαστρογιάννι

Ο ΜΑΡΤΣΕΛΛΟ ΜΑΣΤΡΟΓΙΑΝΝΙ εἶναι ἕνας ἀπὸ τοὺς πὺδ δημοφιλεῖς καὶ περιζήτητους ἡθοποιούς τῆς στιγμῆς. ἔχει κερδίσει πολλές φορές τὸν τίτλο τοῦ καλλίτερου κινηματογραφικοῦ ἡθοποιῦ τῆς 'Ιταλίας καὶ χωρὶς ἀμφιβολία ὁ ἱταλικὸς κινηματογράφος τὸν θεωρεῖ ὡς ἕνα ἀπὸ τὰ σπουδαιότερα «ἀστέρες» του. 'Εκατομμύρια κοπέλλες καὶ γυναῖκες τὸν ὀνειρεύονται καὶ τὸν θεωροῦν ὡς τὸ πρότυπο τῆς σύγχρονης ἀνδρικῆς γοητείας.

'Ο ἐξαιρετικὸς ὅμως αὐτὸς ἡθοποιὸς δὲ θέλει νὰ εἶναι «γῆρας». Θέλει νὰ εἶναι μόνο ἕνας ἡθοποιός, ἐνθουσιώδης γιὰ τὴν τέχνη του καὶ εὐσυνείδητος μέχρι τῆς Ρώμης. Καὶ εἶναι ἴσως ὁ μοναδικὸς δίσσημος ἡθοποιός, πού παρ' ὅλη τὴν τεράστια ἐπιτυχία τῶν τελευταίων χρόνων, κατορθώνει νὰ ζῇ μιὰ ζωὴ ἡσυχῇ, ἀστική, ὅπως ὁποῖς-δήποτε ἀπαγελματίας, πού ἀγαπᾷ τὴ δουλειὰ του.

'Ο Μαρτσέλλο Μαστρογιάννι γεννήθηκε πρὶν ἀπὸ 37 χρόνια στὸ χωριὸ Φοντάνα Λίλι. 'Ο πατέρας του ἦταν ἐκλογιστὴς καὶ ἡ μητέρα του εἶχε γιὰ ἀποκλειστικὴ ἀσχολία τῆς τοῦ σπιτι καὶ τὴν ἀνατροφή τῶν δύο παιδιῶν τῆς, τοῦ Μαρτσέλλο καὶ τοῦ Ρουτζέρο.

Τὰ δυὸ παιδιά μεγάλωσαν ὅπως τόσα ἄλλα παιδιά ζωγράφου, ρυθκινόμενα καὶ πολὺ συνδεδεμένα μετὰ τὸν συγγ. 'Ακόμη καὶ σήμερα ὁ Μαρτσέλλο ἐπισκέπτεται συχνὰ τὴν μητέρα του καὶ τὸν ἀδελφὸ του καὶ δεῖχνει ἐνδιαφέρον γιὰ ὅλα τοὺς τὰ προβλήματα.

'Όταν ὁ Μαρτσέλλο ἔγινε πέντε χρόνων, ἡ οἰκογένεια μετάρχησε στὸ Τουρίνο καὶ ἀργότερα στὴ Ρώμη. 'Ο πατέρας του ἤθελε νὰ μορφώσῃ τὸν Μαρτσέλλο, πού εἰδίμως μὲ ἐξαιρετικὴ ἐπίδοσι στὴ μελέτη καὶ τὴν ἔστειλε νὰ σπουδᾷ στὸ Βιομηχανικὸ 'Ινστιτοῦτο τῆς Ρώμης. 'Ο Μαρτσέλλο ἔγινε ἀπὸ τὸ ἱνστιτοῦτο δεκάοχτώ χρόνων μὲ τὸ διπλώμα τοῦ τοπογράφου, ἕνα «κομμάτι χαρτί», πού φαίνεται διτὶ θὰ τὸν δὴνοσε πολὺ μακριὰ ἀπὸ τὸ δρόμο, πού ἔγινε ἀργότερα ὁ δικὸς του.

'Ηταν ὅμως πεπρωμένο νὰ τὸν ἀκολουθήσῃ ὁ Μαρτσέλλο, ἐκεῖνο τὸν ἀντίθετο δρόμο. Τὸ 1943 ἐργαζόμενος στὸ Γεωγραφικὸ στρατιωτικὸ ἱνστιτοῦτο, τοῦ σχεδιάζοντας τοπογραφικοὺς χάρτες.

Γιὰ νὰ ἀποφύγῃ ὅμως τὸν κίνδυνο νὰ τὸν στεῖλουν στὴ Γερμανία, ἔφυγε μαζί μ' ἕνα φίλο του ζωγράφου, τὸν Ρέμο Μπρίντζι καὶ κατέφυγε στὴ Βενετία. 'Εκεῖ, στὴν πόλιν τῶν καναλιῶν, γιὰ νὰ ζήσῃ, ἀρχισε κι' ἐκεῖνος νὰ ζωγραφίζῃ, παρ' ὅλο πὺδ τὰ ἔργα του δὲ μποροῦσαν νὰ θεωρηθοῦν ἀριστοτεχνήματα.

'Όταν τελείωσε ὁ πόλεμος, ὁ Μαρτσέλλο ξαναγύρισε στὴ Ρώμη. 'Η ζωὴ ἐξανάρχησε καὶ ὁποῖος ἦταν νέος σὰν αὐτὸν, μποροῦσε νὰ κἀνὴν διειρα καὶ σχέδια γιὰ τὸ μέλλον. Γιὰ τὴν ὥρα τὰ ὄνειρα τοῦ Μαστρογιάννι ἔχουν περιορισθῇ καὶ παραμορφωθῇ πῶς ἀπὸ τὸ γραφεῖο τοῦ λογιστοῦ μίας ἀγγλικῆς κινηματογραφικῆς ἐταιρείας, τῆς «Ηγκλ Λάσιν».

Στὸ διαμέτιο, πού θριασκόταν τὸ γραφεῖο του, ὑπῆρχαν ἐπίσης πέντε νεαροὶ ὑπάλληλοι. 'Εκεῖνη τὴν ἐποχὴ ὁ Μαρτσέλλο δὲν ἔθεωρεῖτο «γῆρας», οὔτε κἀν ἕνας νέος πολὺ δημοφιλὴς, οἱ κοπέλλες ὅμως ἐκείνης τὸν εὗρισκαν συμπαθητικό, ἔτσι ὑψηλὸ —περισσότερο ἀπὸ ἕνα καὶ ὀγδόνα— μ' ἕκείνη τὰ ἐκφραστικὰ μάτια κι' ἐκεῖνο τὸ συγκρατημένο πάθος του γιὰ τὴν τέχνη, πού τὸν ἐσπρω-

γνε πολλὰς φορές νὰ παραμερίζῃ τὰ λογιστικὰ διελία καὶ νὰ ἀπογγέλλῃ στίς συναδέλφους του ἀποσπάσματα ἀπὸ δράματα καὶ κωμωδίες.
Κάποια ἀπὸ τὴς κοπέλλες ἐκείνης εἶχε ἕνα συγγενὴ μὲ σοβαρὴ θέσι στὸ Πανεπιστημιακὸ Θεατρικὸ Κέντρο. Τοῦ μίλησε γιὰ τὸ Μαστρογιάννι κι' ἐκεῖνος ὅταν τὸν γνώρισε, ἀποφάσισε νὰ τὸν βοηθήσῃ.

'Ετσι ὁ Μαρτσέλλο ντεμπιουτάρῃσῃ τὸ 1948 στὸ «Θέατρο Τέχνης» τῆς Ρώμης μὲ τὸν θῶρακα τοῦ 'Ορλάντο στὸ ἔργο «'Αντζέλικα» τοῦ Λέο Φερρέρο.
'Η «παρτεναίρ» του ἦταν μιὰ νεαρὴ ἡθοποιός, γιὰ τὴν ὁποία ἀργότερα ἔγινε πολλὸς λόγος καὶ ἡ ὁποία θεωρεῖται ἐπίσης ἕνα ἀπὸ τὰ «κεφάλαια» τοῦ ἱταλικοῦ κινηματογράφου, ἡ Τζουλιέττα Μασίνα.

'Η πρώτη ἐκείνη θεατρικὴ τοῦ ἐμφάνισι δὲν ἦταν μιὰ μεγάλη ἐπιτυχία, κάποιοι ὅμως τὸν ὠπείδειε στὸν Λουκίνο Βισκόντι, πού τοῦ ἔδωσε ἕνα μικρὸ ρόλο στὸ «'Όπως σὰς ἀρσέσει» τοῦ Σαίξπηρ. Οὔτε καὶ σ' αὐτὸν τὸν ρόλο σημείωσε ἐξαιρετικὴ ἐπιτυχία. 'Όμως ὁ Μαρτσέλλο ἦταν πιά ἀποφασισμένος ν' ἀκολουθήσῃ αὐτὸ τὸ δρόμο μὲ τὴν ἐπιμονὴ καὶ τὸ πείσμα, πού ἀποτελοῦν μιὰ ἀπὸ τὴς πὺδ χαρακτηριστικὲς πλευρὲς τοῦ χαρακτήρα του. 'Ετσι ἐξακολούθησε νὰ παίξῃ στὸ θέατρο πάντα μὲ τὸν Βισκόντι.

Σχεδὸν ταυτοχρόνως ἀρχισε νὰ ἐμφανίζεται καὶ στὴν ὁθόνη. Τὰ πρῶτα φιλμ: στὰ ὁποῖα ἔλαβε μέρος, ὅπως «Μιὰ Κυριακὴ τοῦ Αὐγούστου», «τὸ Παρίσι εἶναι πάντα Παρίσι», «'Εὰ κορίτσια τῆς πλατείας τῆς 'Ισπανίας», «'Η τυχὴ νὰ εἴσαι γυναικα» καὶ τὸ «Κρίμα», πού εἶναι ἕνας παλιάνθρωπος», δὲν τὸν ἔδωσαν τὴ δυνατότητα νὰ ἐπιδείξῃ τὴν πραγματικὴν ἀξία του, τὸν ὠφέλησαν ὅμως κάνοντας τὸ πρόσωπό του γνωστὸ στοὺς θεατᾶς.

Μέσα σὲ δέκα χρόνιά ὁ Μαρτσέλλο Μαστρογιάννι ἔλαβε μέρος σὲ πολλὰ φιλμ, χωρὶς σχεδὸν καμὴν ἀξιοσημειώσιτη ἱκανοποίησι.
Στὸ μετὰ ὅμως, μῆθευι, τὸ ἐπάγγελμα, ἀποκτόνως πείρα, ραφινάριζε τὰ γούστα του, καταλάβαινε ὅλο καὶ καλύτερα ποῖος τύπος ἡθοποιῦ τοῦ ταίριαζε καλλίτερα.

Τέλος, τὸ 1958, ὁ Βισκόντι τοῦ ἐμπιστεύθηκε τὸ ρόλο τοῦ πρωταγωνιστοῦ στὸ φιλμ «Λευκὲς νύχτες», κοντὰ σὲ μιὰ νέα, ἀλλὰ δίσσημη ἡθοποιό, τὴ Μαρία Σέλ.

Μὲ τὴς «Λευκὲς νύχτες» ὁ Μαρτσέλλο κερδίζει τὴν πρώτη ἀσκημένη κορδέλλα μαζί μὲ τὸν τίτλο τοῦ καλλίτερου ἡθοποιῦ —πρωταγωνιστοῦ τῆς 'Ιταλίας.

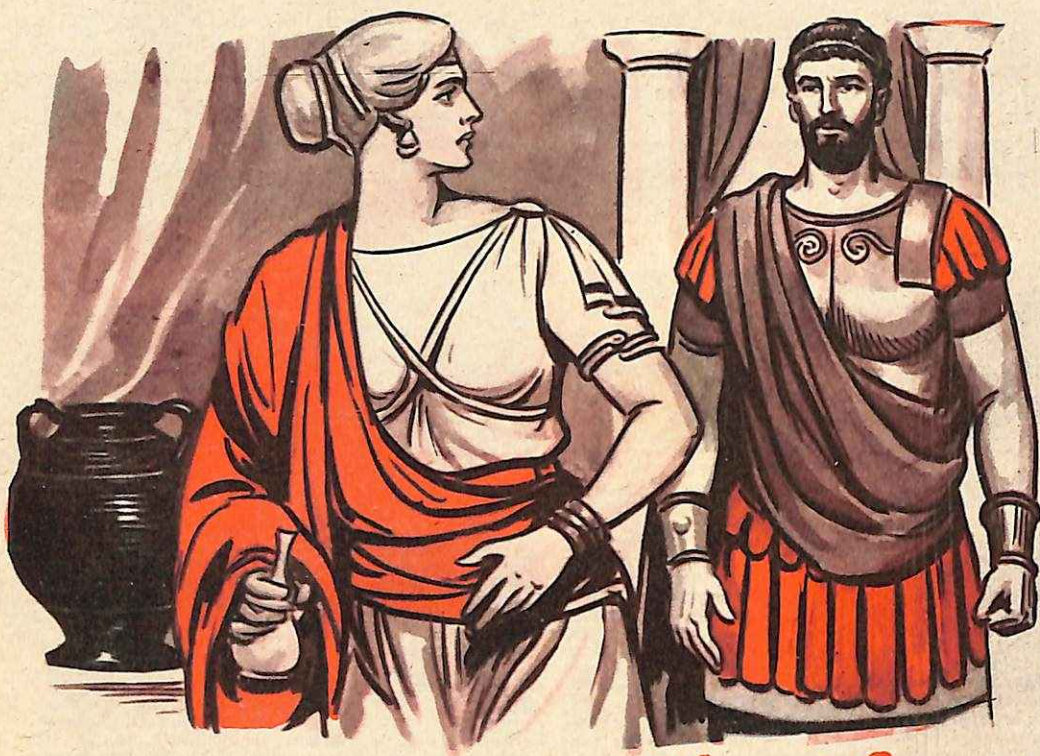
'Η μεγάλη ὅμως, ἡ ἀπορροαστικὴ στιγμή τῆς ζωῆς καὶ τῆς καριέρας του, εἶναι ἡ «Λυκεῖα ζωή».

Κατὰ τὴν διάρκεια τοῦ γυρισματοῦ ἐκείνου τοῦ φιλμ, ὁ Μαστρογιάννι εἶχε ἐμπιστευθῇ τὸν ἑαυτοῦ τὸν σὸν μεγάλο σκηνοθέτη Φελλινί, ἀκολουθώντας ὅχι μόνον τὴς ὑποδείξεις του, ἀλλὰ καὶ ὑλοθετώντας ἕνα ρυθμὸ ζωῆς καὶ σκέψης, πού τελείωσε μόνο μὲ τὴν τελευταία λήψι τῆς κινηματογραφικῆς μηχανῆς.

Μὲ τὴ «Λυκεῖα ζωή» ὁ κόσμος ἀνεκάλυψε τὸν Μαστρογιάννι. Κι' ὅχι μόνο ἡ 'Ιταλία, ὅχι μόνον ἡ Εὐρώπη ἀλλὰ καὶ τὸ Χόλυγουντ. 'Απὸ τὴν κινηματογραφικὴ Μέκκα σ' αὐτὰ τὰ τελευταῖα χρόνια τοῦ προτιμῶν συνεχὲς συμβαίνει μὲ ὅρους καταπληκτικούς. 'Εκείνος ὥστόσο σ' ἀρνήθηκε ὅλα. Δὲ θέλει νὰ πάῃ στὸ Χόλυγουντ.

Δοκίμασε: Στὸ φιλμ «Λευκὲς νύχτες» ὁ Μαρτσέλλο Μαστρογιάννι εἶχε σκηνοθετῇ τὸ Βισκόντι καὶ παρτεναίρ τὴ Μαρία Σέλ. 'Απὸ ἐκεῖνο ἀκριβῶς τὸ φιλμ ἀρχισε ἡ πραγματικὴ καριέρα του. Δεῖτε: 'Ο Μαρτσέλλο Μαστρογιάννι σὲ μιὰ ἀπὸ τὴς σπάνιες κοσμικὲς ἐμφανίσεις του, μαζί μὲ τὴν Κλ νύττια Καρναβάλι.

Ο Νικόδημος την πρόφτασε τη στιγμή που προσπαθούσε να κρύψει το δηλητήριο...

ΜΙΑΝ ανοιξιάτικη μέρα, ένα δλάνθιστο πρωινό του Μάρ, η νύμφη Κυρηναϊκή, κατεβαίνοντας τις κατάφυτες πλαγιές του Πηλίου, συνάντησε στο δρόμο της τόν ώραίο θεό 'Απόλλωνα, πού, μαγεμένος από τό κάλλος της, μεταμορφώθηκε άμέσως σε βουκό και πέταξε κοντά της. Ένώ όμως ο 'Απόλλων άγκάλιαζε τη φοβισμένη μικρούλα, ξαφνικά, γέμισαν την ά-τιμωσφαρηά δλόγισα γέλια κοροΐδευτικά. Ήταν οι κακές φίλες της Νύμφης, πού, κρυμμένες πίσω από ένα κοντινό θάμνο, καταστρέψανε τό τρυφερό ειδύλλιο του δλγμιου θεού.

Θυμωμένος τότε ο 'Απόλλων, δόχως διάθεσι γι' άστέια, έβαλε στο άμα του την Κυρηναϊκή και τη μετέφερε σε μία θαυμαστή όασι, στις άκτες της Λιθύης, δίπλα σε μία πηγή, σκεπασμένη από ψηλά φοινικόδεντρα. Ένα κρεβάτι από λουλούδια δέχτηκε τό τρυφερό σώμα της νύμφης. Κι' άργότερα, στόν παραλιακό αυτό τόπο, ιδούθηκε μία ελληνική άποικία με τ' ίνoμά της.

Έτσι, χτίστηκε η πόλις Κυρηναϊκή, ή ξακουμένη και περίφημη σ' όλο τόν τότε κόσμο για την πολυτέλεια, την καλοπέρασι και τις διασκεδάσεις των κατοίκων της, πού λάτρευαν στο ύψιστο τη Σελήνη.

Τό 100 πού Χριστού, βασίλευε σ' αυτή την πόλι ο τύραννος Νικόδημος. Κι' είχε προσκαλέσει στην αύλη του τις όμορφότερες γυναίκες της Ελλάδας και της Μικράς Άσίας.

Μά ή 'Αρετοφίλη, ή σεμνή και πιστή σύζυγος του αλλόραχη Φεδίμου, τις ξεπερνούσε όλες σε χάρι και νοημοσύνη. Ο βασιλιάς της έστελε μία πρόσκληση, γεμάτη πάθος και άγάπη. Μά εκείνη, πιστή στο σύζυγό της, άρνήθηκε, με εύγένεια, μ' όλο πού τό ενδιαφέρον του την κολάκευε τρυφερά σά γυναίκα.

Όστόσο, ο Νικόδημος δέν άπελπίσθηκε και προσάβησε να την προσελκύσει με πλούσια δώρα. Τού χάρισε όμως! Τότε ο βασιλιάς κατάλαβε πώς ο μόνος τρόπος για να την κατακτήσει, ήταν να βγάλει απ' τη μέση τό Φέδιμο, πού εμπόδιζε την έννοσί τους.

Έτσι, μία μέρα, μία διάδα δολοφόρων, μπροστά στα μάτια της κατατρομαγμένης 'Αρετοφίλης σκότωσε τόν αγαπημένο της σύζυγο! Όταν έμαθε ή 'Αρετοφίλη πώς ή δολοφονία είχε γίνει κατά διαταγή του Νικόδημου, ωκίστηκε έκδίχηση. 'Η άπεραντη λύπη της έγινε μονομιάς μίσος τεράστιο για τόν τύραννο της Κυρηναϊκής.

Νικόδημος και 'Αρετοφίλη

βέβαιος πιά για την έπιτυχία του σκοπού του, αυτή έτρεξε κοντά του.

Η άπόφασι για την καταδίκη του ήταν ορλωμένη στην καρδιά της. Άνάμεσα στα πλούσια μαλλιά της έκρυβε ένα στίλετο, για να τιμωρήσει τόν ένοχο, στην κατάλληλη στιγμή!

Γονατισμένη στα πόδια του θρόνου, ενώ ή καρδιά της χτυπούσε γοργά, άκουσε τό σκληρό μονόλογό να της λέη:

Μικρή μου σκλάβά, είμαι άποφασισμένος να συχωρέσω την παρανομία σου στις βασιλικές προστάγες μου. Αυτό είναι, νομίζω, μία τρανή άπόδειξι πώς σ' αγαπώ... Τίποτα δέν έμποδίζει τώρα πιά την έννοσί μας. Σε δύο μέρες, τό στέμμα της Κυρηναϊκής θα στολίζει τό ύπεροχο μέτωπό σου! Αύτη είν' ή έπιθυμία μου κι' αυτό θα γίνει.

Έπειτα άκούστηκε πάνω της τό σκίτητρο του, σάν έκδήλωση της συμπάθειάς του, κι' άποιμακρινήθηκε με την άκολουθία του, άφίνοντας τη φτωχή γυναίκα μονάχη και σαστισμένη.

Δέν ύπηρεζε κανείς τρόπος να ξεφύγει ή 'Αρετοφίλη! Σε δύο μέρες, την δδήγησαν έπισήμως στο παλάτι, σά βασίλισσα πιά της Κυρηναϊκής.

Πέρασε καιρός. Η δίψα για έκδίκησι θέριεψε δλοένα στο μυαλό της 'Αρετοφίλης. Κατάστρωσε τό τολμηρότερο, τα πιο τρολλά σχέδια...

Ένα πρωί, έφτασε έκτακτο μήνυμα πώς είχε ξεσπάσει επανάσταση στο έσωτερικό της χώρας. Οι φίλες, άγανακτισμένες από την κακοδιοίκηση, προχωρούσαν άπειλητικές προς την πρωτεύουσα.

Η 'Αρετοφίλη βόηκε τότε την εύκαιρία, πού γύρευε. Με τούς πιστούς άνθρώπους της, έπεισε τό βασιλιά να φύγει για τό μέτωπο. Καί, μόλις έμεινε μόνη, με τη βοήθεια μιας πιστής γιοιάς σκλάβας, άρτισε να έτοιμάξη ένα έγκύλισμα από φαρμακερά φυτά.

Μά ήταν ρωσικό τό μόν πετύχη τό στρατηγική της, γιατί ο Νικόδημος γούσε άποόπτα στο παλάτι και την πρόφτασε, τη στιγμή άκρίβως, πού προσπαθούσε να κρύψει τό δηλητήριο! Προσάβησε τότε να τόν εγγελάσει, λέγοντάς του πώς ήταν τάχα έρωτικό φίλτρο. Μά ο Νικόδημος έλθε την ταραχή της, ύπηρεση σκεπη την άλήθεια και διάταξε να τη ρέξουν στα μαστούρια.

Ένώ τό κόκαλα της δυστυχισμένης τούλανε, ενώ της έξωθώνανε τό δάχτυλο, ο Νικόδημος μπόρεσε να έκτιμήση τό ψυχικό σθένος της. 'Υπόμεινε σιωπηλή τά βασανιστήρια.

Τέτοιο θάρρος έκανε μεγάλη έντύπωση στο

Νικόδημο. Καί, γεμάτος θαυμασμό, διάταξε να σταματήσει ή έκτέλεσι. Μά ήταν άργά πιά, γιατί τά χέρια της βασίλισσας είχαν παραλύσει...

Όταν ή 'Αρετοφίλη, έπειτα από άτέλειωτους μήνες άγωνίας, μπόρεσε να σηκωθεί έπιτέλους, ήταν άναγκασμένη να φοράει ένα μακρύ γαλάζιο μαγνύα, πού σκέπαζε ακόμα και τά χρυσά σανδάλια της.

Παρ' όλες τις φροντίδες του Νικόδημου, τό μαρτύριο της 'Αρετοφίλης έγινε γνωστό κι' έφτασε στ' αυτιά του πρίγκηπα 'Ελισαίου, του άρχηγού των επαναστατών, πού άγαπούσε μυστικά τη βασίλισσα. 'Η είδησι τόν έκανε έξω φρενών. Διηγήθηκε στους στρατιώτες του την ιστορία, τούς έμψύχωσε και κατώρθηκε έτσι να κατανήχη τά στρατεύματα τού τυράννου, να πιάση ζωντανό τό Νικόδημο, και να τόν καταδικάσει σε θάνατο.

Τότερα, ο νικητής, πλημμυρισμένος έρωτα, έτρεξε στο παλάτι, να συναντήσει την άγαπημένη του. Έκείνη τόν ύποδέχτηκε, ευτυχισμένη, ενώ μία περιεργή λάμψη φώτιζε τά δμορφα της μάτια...

Τρελλός από άγάπη, ο 'Ελισαίος γονάτισε μπροστά της και της φθόβισε τά όρμητικότερα έρωτικά λόγια, πού είχαν χαϊδέψει ποτέ τ' αυτιά της. Συγχρόνως όμως ένιωθε μία παράξενη νάρκη, πού μεγάλωνε δλοένα. Τά νεύρα του παράλυσαν. Θέλησε ν' άντιδράσει, μά τά βλέφαρά του κλείνανε, βαρύνά...

Ξύπνησε στο κατάστρωμα, ενός πολεμικού. Γύρω του, οι ποιοι πολεμιστές του τυράντη είχαν τί είχε συμβή: Πιστή στη μνήμη του

Φεδίμου, ή 'Αρετοφίλη είχε ποτίσει με ναρκωτικό τό γαλάζιο μαγνύα της, για ν' άποκοιμήσει τόν 'Ελισαίο, καθώς θα φιλούσε αυτός την άκρη του ρούχου της. Έτσι, τόν είχε άπομακρύνει από κοντά της.

Σύμφωνα με τό άρχαιο αϊγυπτιακό έθιμο, ή 'Αρετοφίλη είχε βαλσαρώσει τό σώμα τού άγαπημένου της άντρα και τό φυλάγει στα ύπογεια του παλατιού, χωρίς να ξέρει τίποτα ο Νικόδημος. 'Ελεύθερη πιά, μετά τό θάνατο τού σκληρού βασιλιά, θέλησε ν' άποδώσει τιμές στο νεκρό του Φεδίμου.

Μόλις άνοίξαν, λοιπόν, τό φέρετρό, παρουσιάστηκε, σχεδόν άνέπαφο, τό σώμα του καλού της. Διάταξε της τις φέρανε τά ρούχα του... Καί, ξαφνικά, μπροστά στο έκκλητικό πλήθος, πού πλημμύριζε την αθήουσα του θρόνου, τά χέρια της βασίλισσας άρτισαν να ξαναπαλύνουν ζωή να κοινοποιήται! Είχε γίνει ένα θαύμα!

...Νά γιατί, πάνω σ' ένα άρχαιο άμφορέα, πού άνακαλύφθηκε στις άνασκαφές της Κυρηναϊκής, άπεικονίζεται ή 'Αρετοφίλη, με τά χέρια ύψημένα προς τόν ουρανό και με μία θεϊκή λάμψη διάχυτη στο πρόσωπό της.

Η. ΝΤ. ΑΡΤΙ

ΑΠΡΟΟΠΤΗ ΠΡΟΣΒΟΛΗ

Ο Μένας Φρειδερίκος συνήθιζε να ύποβάλει σε κάθε νεοσύλλεκτο της φρουράς του τά έξής τρία έρωτήματα:

1) Πόσων χρόνων είσαι; 2) Από πότε ύπηρετείς; 3) Είσαι καλά και παίρνεις τακτικά τό μισθό σου;

Ένας νεαρός Γάλλος είχε καταταχθή στο στρατό του Φρειδερίκου. 'Επειδή όμως δέν γνώριζε διόλου γερμανικά, φρόντισε να μάθει από τούς συναδέλφους του τις τρεις μόνον άπαντήσεις, πού θα έδινε στόν αυτόκράτορα στα γερμανικά.

Μετά τρεις μέρες ο Φρειδερίκος έπιθεωρώντας τό σώμα του ύπεδολε και στο Γάλλο στρατιώτη τά τρία έρωτήματα.

Κατά σύμπτωση όμως άρχισε από τό δεύτερο. —'Από πότε ύπηρετείς;

—Είκοσι ένα χρόνια, άπάντησε ο Γάλλος.

—Πώς; άπόρησε ο αυτόκράτορας. Τί ηλικία έχεις λοιπόν;

—Τριών ήμερών, Μεγαλειότατε!

—Διάβολε!... Κάποιο από τά δύο μας κεφάλια τά έχει χαμένα χωρίς άλλο!

—Και τά δύο! άπάντησε ο νεοσύλλεκτος.

—Πώς; Είμαι, λοιπόν, τρελλός;

Χρειάστηκε τότε να μπη στη μέση ο λοχαγός για να δώσει τις άπαραίτητες έξηγήσεις...

ΠΕΡΙΛΗΨΙΣ ΤΩΝ ΠΡΟΗΓΟΥΜΕΝΩΝ

Στη Μανίλλα, την πλούσια πρωτεύουσα των Φιλιππίνων, ο μικρός Ρομέρο Ρουίς, ένας νέος και πλούσιος κτηματίας, σάζει από βέαιο θάνατο την Τερεζίτα, κόρη ενός άνωτέρου 'Ισπανού αξιωματούχου. Ο, δύο νέοι είναι έρωτευμένοι, άλλ' ή πατέρας της Τερεζίτας έχει έθροισει και καταδικάσει σε θάνατο τόν Ρομέρο ως επαναστάτη. Ο νέος, πανόλο τόν κίνδυνο, ύπόσχεται να συναντήσει την άγαπημένη του, τη νύχτα και με τόν Κινέζο φίλο του Χάγγκ-Του πηγαίνει σε μία κρυφή συγκέντρωση των μελών του φοβερόν μυστικών όργανώσεων της Κινέζας: τού 'Λευκού Λατού' και τού 'Νεφένιου Κρίνου'. Ο Χάγγκ-Του είναι Μένας Διδάσκαλος αυτών των όργανώσεων, στις όποιες γίνεται δεκτός ως μέλος ο Ρομέρο, δίνοντας όρκο να ύπερασπισή την έλευθερία των Φιλιππίνων έναντι τών 'Ισπανών τυραντών τους. Οι 'Ινδονήσιοι, οι Κινέζοι και οι Μαλάιοι κάτοικοι των νησιών αυτών, έχουν επαναστατήσει και οι μυστικές όργανώσεις διορίζουν άρχηγό των στρατευμάτων των επαναστατών στην επαρχία Καβίτε τόν Ρομέρο...

Ο Χάγγκ-Του έλπίζει έτσι να χωρίσει τόν Ρομέρο από την Τερεζίτα. 'Εκείνος όστόσο πηγαίνει στο ραντεβού του και άποχαρτάει την άγαπημένη του. 'Επειδή όμως κινδυνεύουν από τούς 'Ισπανούς, ο Χάγγκ-Του μένει πίσω, ενώ ο Ρομέρο, με δόχη του μία μυστηριώδη νεαρή Κινέζα, τη Τάν-Κιού προχωρεί προς τό Σαλτράν.

Ξαφνικά όμως γυρίζουν πίσω στη Μανίλλα, για να είδοποιήσουν τόν Χάγγκ-Του πώς κινδυνεύει. Πραγματικά, ή έξέγερσι πού είχε όργανώσει δέν πετυχαίνει και οι τρεις τους, ο Ρομέρο, ο Χάγγκ-Του και ή Τάν-Κιού, καταφεύγουν στη βίλλα της Τερεζίτας, πού τη νομίζουν άκατοικήτη. Μά ή έμπιστη ύπηρετριά της 'Ισπανίδας πληροφορεί τό Ρομέρο ότι ή κυρία της έρκεται από τό πρωί στη βίλλα και ότι θα προσπαθήσει να τούς σώσει από τούς 'Ισπανούς. Η Τάν-Κιού όμως δε θέλει να κρυφτεί μαζί τους στο κίοςο του πάρκου.

—Μα θα γίνει αιτία να σκοτώσουν και τό Ρομέρο, τις ψυθύρισε ο Χάγγκ-Του. 'Ελα, ο θά γιατρέψη τό τραύμα σου...

—Οχι, Χάγγκ.

—Τό 'Λουλούδι των Μαργαριταριών' μπορεί να προκαλέσει άλλο τραύμα πολύ χειρότερο. Καταλαβαίνεις τί θέλω να πώ; είτε ο Χάγγκ.

Η Τάν Κιού τόν άκολούθησε χωρίς να προσφέρει λέξι. Όστόσο, μόλις έφτασε στο κίοςο, πλησίασε τό Ρομέρο και τού είπε ξαφνικά:

—Σε ποιόν θα χωροστάη τη ζωή της ή Τάν Κιού;

Η φωνή της Κινέζας είχε χάσει τό γλυκό κι' άρμονικό τόνο της, πού τόση έντύπωση είχε κάνει στο μυαλό της πρώτης φορά. Άπότομα είχε γίνει σκληρή, μεταλλική, έπιτακτική, δεσποτική.

—Τάν Κιού! φώναξε ο Χάγγκ έπιτυχητικά.

—Η Κινέζα δέν τόν πρόσεχε πιά. —Μήπως, Ρομέρο Ρουίς, συνέχισε με πότερη διατύπωση.

—Σε ποιόν θα χωροστάη η ζωή μας; άπάντησε μ' άπορία ο μπάς. Σε μία Σπανιόλα. Τί μας νοιάζει γι' αυτό;

—Η Σπανιόλα αυτή είναι τό Μαργαριτάρι της Μανίλλας, δέν είν' έτσι;

—Τάν Κιού! ξαναφώναξε ο Χάγγκ.

—Τί θές να πής; ρώτησε ο Ρομέρο.

—Πώς τό 'Μαργαριτάρι της Μανίλλας' θάξη σόσει τό 'Λουλούδι των Μαργαριταριών...

—Και δέν θα τώθελες αυτό;

ΤΟ "ΜΑΡΓΑΡΙΤΑΡΙ ΤΗΣ ΜΑΝΙΛΛΑΣ"

Η Τάν Κιού, αντί ν' άπαντήσει, άρρηξε ν' άκούσει ένα διατεταμένο γέλιο πού άντήχησε άπαισία μέσα στο σκοτάδι.

—Μισέι, λοιπόν, την Τερεζίτα; φώναξε ο Ρομέρο.

—Οχι, γιατί ή λευκή γυναίκα θα σκοτώσει την γυναίκα της χώρας τού ήλιου. Τό Μαργαριτάρι των Νήσων θα σκοτώσει τό Λουλούδι τού Κίτρινου Ποταμού.

—Σώπα, Τάν Κιού, φώναξε ο Χάγγκ, σόπα!..

Η Κινέζα φάνηκε πώς δέν άκούσε. Προσέθεσε μόνο με όλιμη μένη φωνή:

—Η Τάν Κιού δέν θα ξαναδημιουργήσει τις παλιές της νεανεικές της. Οι παλαιότητες δέν ζουν σε ξένη γη: αυτή είναι ή μοίρα τους!

—Σώπα, δυστυχισμένη! φώναξε ο Χάγγκ Του.

Μία λευκή σιά, φάνηκε στην πόρτα και μία γλυκιά φωνή άκούστηκε να λέη:

—Ρομέρο! Ρομέρο!

Η 'Ισπανίδα μπήκε βιάζοντας μια κρηνή χαράς. Πίσω απ' αυτή, μπήκε και ή Μαγουλίτα κι' άναψε μία λάμπα, πού ήταν σε μία έταξέρα. Τότε μονάχη, ή Τερεζίτα άντελήφθη την παρουσία τών Κινέζων. Άπομακρύνθηκε άποτομα απ' τό Ρομέρο και τά μαύρα και λαμπρά μάτια της συνάντησαν τά δελουδινα και σκοτεινά μάτια της Τάν Κιού. Τά μάτια τών δύο γυναικών έμοιάζαν να

πετούν άπειλητικές φλόγες.

—Ρομέρο, ποιά είναι αυτή; ρώτησε ή Τερεζίτα με σφιγμένα δόντια.

—Η γυναίκα μου, άπάντησε ο Χάγγκ Του πλησιάζοντας.

Η νεαρή 'Ισπανίδα άρρηξε ένα δαδύ άναστεναγμό και οι φλόγες τών ματιών της έσβησαν με μιάς.

—Η γυναίκα σου; ψιθύρισε. Είν' αλήθεια αυτό, Ρομέρο;

—Ναι, Τερεζίτα! άπάντησε ο μπάς, προσπαθώντας να κρύψει την ταράχη του.

Η Τάν Κιού στεκόταν άκίνητη και σιωπηλή, είχε όμως γίνει καταλογική. Άκούστηκε σ' ένα μεγάλο γυαλιστερό άνθοδοχείο με πασαλίες κι' έζυψε τό πρόσωπό της μέσα στα λουλούδια για να μη βλέπει τη σκληρή αυτή πού της έσκαζε την καρδιά. Πλάι της, ο Χάγγκ Του έδινε να λαμπουν, άναμεσα απ' τά φύλλα τών λουλουδιών, μερικές σταγόνες σά μαργαριτάρια. Η άτυχη κοπέλα της χώρας τού ήλιου έκλαιε σιωπηλά.

Η Τερεζίτα, με τό βλέμμα στηλωμένο στο Ρομέρο, λές και ήθελε να διαβάσει στην καρδιά του την άλήθεια. Έπειτα τόν τράβηξε κοντά σ' ένα παρόθυρο και τού είπε:

—Φυλάξου, Ρομέρο! Δέ γνωρίζεις άκοινη καλά τις Σπανιόλες!

—Σ' αγαπώ, Τερεζίτα! της άπάντησε ο μπάς. Τό ξέρεις κι' εγώ και την άποδείξει.

—Είν' αλήθεια αυτό, Ρομέρο, είμαι τρελή, είτε ή νέα με πιστεύει γίγνασθαι στη φωνή της. Δέν άντιμετωπίζει κανείς τό θάνατο όπως εσύ, την περυσμένη νύχτα, πού ήθελες στην θιοάντη, όταν δέν άναπαύει άληθινά. Άλλά γιατί ήθελες μ' αυτούς τούς Κινέζους;

—Τίσχασαν μαζί μου...

—Και οι συμπαιρωτές μου δέν σε πληγώσαν...

—Οχι, Τερεζίτα.

—Τί τρέλλα! Νά ρωτήσεις μέσα στην επανάσταση ενώ ξέρεις πώς τρέμω για τη ζωή σου... Στο τέλος, θα σε σκοτώσουν, Ρομέρο μου!

—Τί γυρεύεις;

ΤΟ ΜΙΣΟΣ ΤΟΥ ΧΑΓΚ ΤΟΥ

Ορθή, πάνω στο τελευταίο σκαλοπάτι, ή νεαρή Σπανιόλα δέν έδινε την έντύπωση γυναικείας πού φοβάται. Μπροστά της στεκόταν ένας νέος άξιοματίας τού τάγματός τών Κινητών, με τό σπαθί στο γέσο. Τον κοίταζε ψηλά και τόν ξαναβόησε με ύψος άποότομο και έρω:

—Τί έπιθυμείτε;

Ο ύπολοχαγός δέν περίμενε να ρωτή τη νέα σ' αυτό τό μίσος, κι' ακόμα λιγότερο περίμενε τέτοια ύποδοχη. Άπομεινε βουβός.

—Έμπρός, μιλήστε! διάταξε ή Τερεζίτα άντιπαύτως.

—Μά σινοορία, ψέλλισε ο άξιωματικός, γυρεύουμε επαναστάτες.

—Επαναστάτες! φώναξε ή Τερεζίτα με ύψος μεγάλης άπορίας. Άλφως άλλο θα θέλατε ν' άσπενεύετε, σινοο!

—Θα, φυλάξου, σινοορία! Μπήκαν στόν κήπο, τούς έδινε.

—Τότε, ψάξτε στόν κήπο να τούς βρείτε.

Όταν διαβάσει κανείς έφημερίδα και δη τις καταστροφές πού συμβαίνουν, πρέπει να είναι ευχαριστημένος πού κάθεται στο σπιτάκι του!...

— Δεν τούς βρήκαμε, σιμορίτα, ούτε και στη βίλα.

— Και φαντάζεστε πώς είναι κομμένο το έδαφος;

— Δεν... δεν ξέρω...

— Κύριε υπολογαγέ, ξέρετε ποιος μένει εδώ;

— Ο φρουράρχος του 'Αλκάθου.

— Είμαι κόρη του, είπε με ύψος άγροχο η Τερεζίτα.

— Ο υπολογαγός, που είχε αρχίσει να τὰ χάνει, απειθόρμησε λίγα βήματα.

— Τώρα, συνέχισε θαρραλέα η Τερεζίτα, αν θέλετε να μπήτε στο κώμα για να δώτε αν ξυπνήσει επαναστάτες, είστε ελεύθεροι! 'Εμπαρτί!

— Σας ζητώ συγγνώμη, σενιόριτα, αν ήξερα πως η κόρη του φρουράρχου βρισκόταν εδώ, τότε δεν θα τολμούσα ναρθώ να την ενοχλήσω.

— Κάνετε το καθήκον σας, κύριε υπολογαγέ. Δεν υπάρχει λόγος να κυριεύετε συγγνώμη, είπε η Τερεζίτα με γλυκύτερη φωνή. Νομίζω, κύριε, πως σάς γέλασαν διεικνόντες σας πως επαναστάτες είχαν μπή στον κήπο. Ούτε εγώ, ούτε οι υπηρέτες μου είδαμε κανένα επαναστάτη. 'Ακούσατε βέβαια πυροβολισμούς, απ' το άλλο μέρος του τοίχου...

— Ωστόσο, σενιόριτα, είδαν κάποιους άντρες, που καθάλλανταν ξωκρά αλογα να σταματούν κοντά στον τοίχο.

— Χωρίς άλλο θα ξέφυγαν.

— 'Ετσι φαίνεται, απάντησε ο αξιωματικός, γιατί ψάξαμε όλο το πάρκο χωρίς να βρούμε κανένα επαναστάτη. Είναι αλήθεια κήποι που κατάφεραν να ξεφύγουν, γιατί δυο απ' αυτούς είναι εξαιρετικά επιπλέον, είναι οι άσχημοι που επιπλέον από πολύ τους επαναστάτες.

— Η Τερεζίτα, αγατήρισε, διαπιστώνοντας πως οι φιλοξενούμενοί της είχαν αναγνωριστή, συγχωρετήθηκε όμως και είπε ήρεμα:

— Ποιοι είναι αυτοί;

— Ο μπάς Ρομέρο Ρουίθ κι' ο Κινέζος Χάνγκ-Του. 'Περάσανε τον δρόμο φανταζόμενοι πως 'Αναλήφω.

— Τώρα θα βρισκόταν χωρίς άλλο στο δρόμο που πάει προς το Μπουλβάρ.

— Η προς την Καβίτε, σιμορίτα. Με συγχωρείτε αν σας ενοχλήσω.

— Καληνύχτα, σενιόρ, και καλή τύχη!

— Ο υπολογαγός υποκλίθηκε βαθιά κι' έφυγε, ακολουθούμενος απ' τους άντρες του.

— Η Τερεζίτα περίμενε να ξεφαντοσούν πίσω απ' τα δέντρα, έπειτα έβλεπε ξανά την πόρτα, λέγοντας στο Ρομέρο με φωνή που έτοιμε από γαργά:

— Σώθηκες, αγατήρι μου!

— Σ', ευχαριστώ, Τερεζίτα, με τη σειρά μου σου χρωστώ τη ζωή μου.

— Βλέπεις πως αυτό δε μου στοίχισε και μεγάλο κόπο, είπε η νέα, κλαίγοντας και γελάοντας συγχρόνως. 'Α! 'Αν μπορούσα να διαβέσω εγώ τη ζωή σου!

— Τι θαύματα, Τερεζίτα;

— Θα σ' εμπόδιζα να φύγεις για το στρατόπεδο των επαναστατών.

— Αυτό είναι αδύνατο. Θάλασαν τότε, πως ο Ρομέρο είναι ένας δειλός!

— 'Α! Οι σύντροφοί σου δεν ξέρουν τι θα πει αγάπη...

— 'Ισως, έπειτα δεν αγαπούν λευκές γυναίκες όπως είσαι εσύ, Ρομέρο!

— Δε λυπάμαι για τη μοίρα που μ' έρωσε να σ' αγαπήσω, Τερεζίτα. 'Εξέ άλλου...

— Έκανε μια κίνηση που έδειχνε βλν τη θλίψη του:

— 'Εξέ άλλου, η ώρα του χωρι' σιμού πλησιάζει.

— Φεύγεις, λοιπόν; Θα χωρι' στούμε; είπε η νέα συγγινιμένη. Θα φύγεις τώρα;... Τώρα που μπορεί να πέσεις σε χαμιά ενδεόσα;... Τώρα που μπορεί να σε σκοτώσουν μπρος στα μάτια μου;...

— Το σκοτάδι θα με προστατεύσει! 'Ισως αύριο να είναι πολύ άσπρ.

— Και θα πάει;...

— Στο Σαλιτράν ή στην Καβίτε.

— Πας να συναντήσης το θάνατο, Ρομέρο.

— 'Οχι, είπε ο Χάνγκ-Του πλησιάζοντας, γιατί ο Χάνγκ-Του θ' αγρυπνή πάνω του.

— Έπειτα, στυλόνοντας το παρθένο βλέμμα του πάνω στη νέα, πρόσθεσε χαμογελώντας με πίσω:

— Σε μισούσα, «Μαργαριτάρι της Μανίλλας», όπως μισούσα και

τον πατέρα σου, που με καταδίωξε σε θάνατο και που θα με τουρέζιζε χωρίς τη βοήθεια των πιστών μου φίλων. 'Εσένα, σου τα συγχωρώ όλα. 'Εχεις το λόγο του Χάνγκ-Του. 'Ισως, μια μέρα, να καταλάβεις πόσο στοιχίζει στον Χάνγκ-Του η σωτηρία!...

— Έπειτα, πριν η Τερεζίτα προλάβει να τὸ ζητήσει μια εξήγηση για τὰ παραξένα λόγια του, έπιασε απότομα απ' το χέρι την Τάν-Κιού και την τράβηξε προς την πόρτα, λέγοντας:

— 'Ας φύγουμε άμέσως, εϊδε' μη δὲν θα δοῦμε την προσεχὴ δύση του ήλιου.

— Είχε άνοίξει την πόρτα και ήταν έτοιμος να βγῇ στο πάρκο, όταν στάθηκε ξαφνικά, φρονώντας το χέρι του στο έγγεφυρό του.

— Αυτός! ψιθύρισε με μίσος.

— Ένας άντρας, ένας αξιωματικός, κρατώντας στο δεξί χέρι τοῦ το σπαθί του και στο αριστερό το

περίστροφό του, μπήκε γρήγορα μέσα κι' έβλεψε την πόρτα. Ήταν ένας άντρας κάπου σαραντάτης, πολύ ψηλός, με άδρα χαρακτηριστικά. Τα μάτια του, μαύρα και λαμπρά, όδως της Τερεζίτας, στυλόνθηκαν άπειρητά πάνω στο αγάδα.

— 'Εσείς εδῶ! είπε με σιριστή ροπή.

— Ο φρουράρχος του 'Αλκάθου— γιατί αυτός ήταν— έκανε δυο βήματα προς το Ρομέρο και σημάδεύοντας τον με το περίστροφό του, τὸν είπε:

— Θα σάς σκοτώσω, κύριε Ρουίθ!

— Ο μπάς δὲν έκανε χαμιά κίνηση. Σταύωσε τα χέρια του στο στήθος του και κοιτάζοντας άγρόωχα το φρουράρχο, απάντησε ήρεμα:

— 'Εμπρός, κύριε, δὲν θ' ανηθώ!

— Πατέρα! φώναξε η Τερεζίτα με τρομο, πετώντας στα γόνατα και πιάνοντας τον τὸν πόδα. Δε θα τον σκοτώσης, πατέρα μου!

— Η Τάν-Κιού δὲν είχε δγάλει τοιμουδιά. Μόνο είχε κάνει ένα βήμα προς τὰ εμπρός, σημαδεύοντας τον φρουράρχο με το περίστροφό της, που είχε βγάλει απ' τη ζώνη της.

— Ο Χάνγκ-Του είδε την κίνησή της. Μ' όλο το θάνασμο μίσος του εναντίον του 'Ισπανού, συγχράτησε το χέρι της νεαρῆς Κινέζας.

— Μη, Τάν-Κιού! διάταξε.

— Ο φρουράρχος, έξω φρενὸν από λύσσα, προσπάθησε να παραμερίσει την Τερεζίτα, αλλά, αυτή αντίσταθηκε, επαναλαμβάνοντας με πιο έντονο ύψος:

— Πατέρα, δὲν θα τον σκοτώσης!

— 'Εσὺ θὰ μ' εμπόδισες να σκοτώσω αυτόν τὸν επαναστάτη!

— Ναί, εγώ! Δε μπορείς να σκοτώσης αυτόν που έσωσε τη ζωή της κόρης σου!...

— Ο φρουράρχος κατέβασε το χέρι του. Η όρνη που έλαμπε στα μάτια του έδωσε σιγά-σιγά.

— Αυτός σ' έσωσε απ' τους Μανριτανούς;

— Ναί, πατέρα, και χωρίς αυτόν, δὲν θα είχες πια την Τερεζίτα σου!

— Κι' όμως αυτός ο ίδιος ήταν που άπὸν πολεμούσε στην όδο της 'Αναλήφω.

— Μάλιστα, απάντησε ο Ρομέρο.

— Τι ήρθατε να κάνετε εδῶ, Ρομέρο Ρουίθ; Καλλιτέρα θὰ ήταν για σάς, αν μένατε μακριά από τη Μανίλλα.

— Δὲν φοβάμαι το θάνατο!

— Κι' αν έδινε τη διαταγή να σάς συλλάβουν;

— Μπορείτε να τὸ κάνετε, είπε ψύχρα ο Ρομέρο.

— Δε θα τὸ κάνεις αυτό, πατέρα φώναξε ήρεμετικά η Τερεζίτα, δε μπορείς να σκοτώσης αυτόν τὸν άνθρωπο. 'Εσωσε την κόρη σου από το θάνατο κι' έπειτα... τὸν αγαπῶ!...

— 'Εγὼν επαναστάτη! πρόφερε με πίκρα ο μαγίρο.

— 'Ενα γενναίο! είπε η Τερεζίτα.

— Πὸν γνωρίζει τὰ ὅπλα εναντίον τῆς πατέρα σου!

— 'Οχι, κύριε, είπε ο Ρομέρο, εναντίον της 'Ισπανίας! Πολεμῶτε για τη σημαία σας κι' εγὼ πολεμῶ για τη σημαία των εγγράμων άδελφῶν μου.

— 'Ο αγώνας δὲ θα είναι μακρός, κύριε Ρουίθ.

— Ποιος μπορεί να ξεῖν.

— Θα συντρίψουμε την επανάσταση, μὴν ἀμφιβάλλετε γι' αυτό.

— Θα πεθάνουμε, ὅπως πεθαίνουν οι γενναίοι.

— 'Εσείς, τὸ ξέρω, εῖσείς έχετε μεγάλο ὄραρο, αλλά οι άλλοι; Θα κάνετε καλύτερα, αν υπερα-

σπίζατε τὸν αγῶνα μας, σεις που έχετε σπανίλο αἷμα στις φλέβες σας. 'Ανοίξατε με τὰ ίδια τὰ χέρια ένα δάσθρο ανάμεσα στην εντοχία σας και στον εαυτό σας... Καταλαβαίνετε τι θέλετε να πῶ, δὲν εἶν' έτσι;...

— Σανόβιζε το σπαθί του στη θήκη του, έπειτα πλησίασε στην πόρτα και διάταξε:

— 'Ακολουθήστε με!...

— Πατέρα! φώναξε η Τερεζίτα, μπαίνοντας μπρος απ' το Ρομέρο.

— 'Ο φρουράρχος του 'Αλκάθου θὰ πληρώσει το χρέος του προς το Ρομέρο Ρουίθ.

— Μὸν έσωσε τη ζωή! φώναξε η Τερεζίτα.

— Τὸν τὸν σώσω κι' εγὼ γι' ἀντάλλαγμα. 'Εμπρός! 'Ακολουθήστε με, εϊδεμὴ δὲν σάς εγγνώμα.

— Βλέποντας το Ρομέρο, που δίσταζε, τὸν έπιασε απ' το μπράσο και τὸν παρέσυρε στὸν κήπο. 'Ο Χάνγκ-Του τὸς ακολουθῆσε. Πὸν να φύγει, η Τάν-Κιού στάθηκε μπρος στην Τερεζίτα. Τα βαθεία και βελούδινα μάτια της Κινέζας στυλόνθηκαν στα μάτια της 'Ισπανίδας. Μία άπείσιμα λάμψη τὰ φώτιζε.

— Τα μάτια του 'Αλουλουδιού των Μαργαριταριών' έλαφταν πάρα πολύ, είπε με άγριο τόνο, αλλά τα μάτια του 'Μαργαριταριού της της Μανίλλας' θα κλάψουν σε λίγο και θα χύσουν δάκρυα αἱματός.

— Έπειτα απομακρύνθηκε γρήγορα κι' έτρεξε κοντά στον Χάνγκ-Του. 'Ο φρουράρχος βάδιζε σιωπηλὸς πλάι στο Ρομέρο. Προχώρησε μέσα στο πάρκο, έφτασε μπρος σε μια μικρή σιδερένια πόρτα, την άνοιξε και βγήκε στο δρόμο. Δυο στρατιώτες που φρουρούσαν λίγο πιο πέρα, έτρεξαν άμέσως.

— Τις εἶ; φώναξαν.

— 'Ο φρουράρχος του 'Αλκάθου, απάντησε ο 'Ισπανός. Πηγαίνετε στις θέσεις σας!

— 'Ενα σοκάκι βρισκόταν απέναντι απ' τὸς φυγάδες. 'Ο φρουράρχος τὸ ακολουθῆσε γνέφοντας στους άλλους να κάνουν το ίδιο. Δυο άλλοι στρατιώτες θέλησαν να τὸν σταματήσουν, αλλά αναγνωρίζοντάς τον, απομακρύνθηκαν άμέσως.

— Μία και μόνο λέξη του θὰ έφτανε για να συλληφθούν οι τρεις επαναστάτες, αλλά ο 'Ισπανός κρατούσε το λόγο του. 'Εξερξε, ὅστόσο, πως μ' αυτόν τὸν τρόπο, θὰ πρόσφερε στην επανάσταση δυο γενναίους άσχημονες, που θὰ προκαλούσαν μεγάλη ίσως φθορά στα 'Ισπανικά στρατεύματα.

— Όταν έφτασε στην έξοχή, μακριά απ' την πόλη, ο φρουράρχος στάθηκε, κοιτάζοντας με προφύλαξη δεξιά κι' αριστερά, προς τὸν κήπο. Στάθηκε στο Ρομέρο και τὸν είπε:

— Θέλω από σάς μια εξήγηση, κύριε Ρουίθ.

— Σας άκούω, κύριε.

— Πὸς βρισκόσαστε στο σπίτι μου;

— Μπήκαμε για να ξεφύγουμε τὸς στρατιώτες.

— Μήπως θέλατε να συναντήσετε την κόρη μου;

— 'Οχι, δὲν ήξερε πως κινδύνωνε το κώμα.

— Θέλετε μια συμβουλή; Ξεχάστε την.

— Μ' αγαπάει, κύριε και την αγαπῶ.

— Κι' εγὼ σάς μισῶ!

— Έχετε δικη, κύριε, είπε ο Ρομέρο, είμαι ένας μπάς.

— 'Οχι, δὲν είναι αυτός ο λόγος. Σας μισῶ γιατί, για να σάς νικήσει η 'Ισπανία θ' αναγκαστή να χύσει ποταμούς αἱματος. Σας μισῶ, γιατί χωρίς εῖσας, η επανάσταση θὰ είχε συντριβῇ μέσα σε

δέκα πέντε μέρες. Χάρις σε σάς όμως, είναι ενδεχόμενο οι σημαίες μας να μὴν κυματίζουν πια στην Καβίτε. Ξέρω την αξία σας, κύριε Ρουίθ. 'Αγαπῶτε λέτε την Τερεζίτα. 'Αν τη θέλετε, τότε εγκαταλείψατε την επανάσταση!

— Ποτέ! φώναξε ο Ρομέρο, ποτέ δε θὰ προδώσω τὸν ὄρα μου και τὸς ἀδελφούς μου, έστω κι' αν η καρδιά μου συντριβῇ!

— 'Απλόνοντας το χέρι του στην έξοχή, ο φρουράρχος πρόσθεσε:

— Πηγαίνετε, εἰστε ελεύθεροι, αλλά έχω την έλπίδα πως θα έσ' ανασηκωνθῶμε μια μέρα.

— Πηγαίνω να υπερασπίσω το Σαλιτράν.

— 'Ελάτω να βοθεῶμε εκεί. Χαίρε, Ρομέρο Ρουίθ, εἰλήρωσα το χρέος μου.

— Έκανε γ' απομακρυνθῇ, αλλά ο Χάνγκ-Του τὸν έφραζε το δρόμο.

— 'Ο Κινέζος σηκωσε το πλατύ καπέλλο του πὸν, ὅς τότε, τὸς κατεβασμένο, και τὸν έπτε με ὑπόκωψη φωνή:

— Μ' αγαπῶνεῖτε;

— 'Ο Χάνγκ-Του! φώναξε ο 'Ισπανός.

— Ναί, ο Χάνγκ-Του, ο άσχημὸς τὸν μυστικὸν οργανώσεων, που καταδικάζατε σε θάνατο. Θα μπορούσα να σάς σκοτώσω αυτή τη στιγμή πρόσθεσε, σημαδεύοντας τον με το περίστροφό του— αλλά σήμερα μὸν σώσετε τη ζωή και είμαι υποχρεωμένος να σώσω κι' εγὼ τη δική σας. Δὲν σάς χρωστώ. Λοιπόν, τίποτα πια και το μίσος μου μένει ανέπαρο. Χαίρε η μάλλον ὄρανο, φρουράρχε του 'Αλκάθου.

ΜΕΣΑ ΑΠ' ΤΙΣ ΕΠΑΝΑΣΤΑΤΗ-ΜΕΝΕΣ ΠΕΡΙΟΧΕΣ

Οι δυο επαναστάτες και η Τάν-Κιού, απομακρύνθηκαν γρήγορα.

— Η νεαρή Κινέζα, που γνώριζε καλά τις θέσεις του έχθρου, τὸς οδηγούσε. 'Αν γ' ακολουθῆση το δρόμο του Λασπίνας, διευθύνθηκε προς τὰ νοτιοανατολικά, σὰ νάβλε να πλησιάση κοντά στα βουνά, που πλαισιώνουν την πλατιά λιμνοθάλασα απ' όπου ξεκινάει ο ποταμός Πάσιγκ. 'Ο Χάνγκ-Του, εμπιστευόμενος άπόλυτα στη φρόνηση της νέας, την ακολουθῆσε μαζί με το Ρομέρο.

— Η νύχτα ήταν πολύ σκοτεινή κι' ευνοούσε τη φυγή τους. Ένας πέλπος από σύννεφα, που ο θαλασπινὸς άνεμος έσπρωχνε απ' τὸν κόλπο της Μανίλλας στα βουνά της λιμνοθάλασσας, σκέπαζε τὸν ὄρανο, κρύβοντας εντελὸς τὸ φεγγάρι.

— Δὲν έβλεπε ψυχή μέσα στην άπειρατη φνεία, που διέσχισε οι επαναστάτες. 'Απο καὸρ σε καὸρ, ακούγονταν μόνο γαργαλιμα σκυλῶν, που φύλαγαν τις καλύδες των άγροτων. Γύρω τὸς πετούσαν πελώριες νυχτερίδες, κάνοντας μεγάλο θόρυβο με τὰ φτερά τους.

— Η Τάν-Κιού βάδιζε πάντα μ' αγάλαστρο και γρήγορο βήμα. Μ' όλο πὸν το σῶμα της ήταν αδύνατο, είχε μια εξαιρετική άντοχή. 'Αφού διέσχισε τέσσερις πέντε φυτείες με ξυπαροκάλαμο, προχώρησε μέσα σ' ένα δάσος από φοινίκες κόνετρα, αλλά σαν έφτασε στα πρώτα κιάλα δέντρα, βράδινε το βήμα της. Φανόταν σαν να φοβόταν κάτι το άπότομο, γιατί σταματούσε συχνά και τέντωνε τ' αυτί της σὰ νάβλεπε γ' αούση.

— Γιατί στέκεσαι; τη ρώτησε ο Χάνγκ-Του, πλησιάζοντας την. Τι φοβάσαι; Δὲν ξέρω άκόμα πὸν μας πῶς. Νομίζω, όμως, πως δὲν είναι ο δρόμος, που οδηγεί στη Λασπίνας.

— 'Εκεί βρίσκονται τὰ στρατεύματα του συνταγματάρχη 'Αριόν. Κι' εκεί πὸν είναι οι δικοί μας, στις όχθες του 'Ιμου, υπάρχουν πιο πέρα οι δυο λόχοι του στρατηγού Ζαμπάντα.

— Θα μπορούσαμε να περάσουμε ανάμεσα απ' τις γραμμές τους, είπε ο Χάνγκ-Του.

— Ναί, αλλά θα πέσουμε ανάμεσα στις ταξιαρχίες του στρατηγού Κόρνελ.

— Βλέπω πως ξέρετε πὸν πολλά κι' άποδαν στρατηγὸ! είπε ο Χάνγκ-Του, θαυμάζοντας. Πὸς σπουδαίο μυαλό έχει το κεφάλι σου, Τάν-Κιού!

— 'Ο Ρομέρο δὲν πρόσφερε μήτε λέξη, αλλά θαύμαζε κι' αυτός την εξυπνάδα της νέας.

— Πὸν θὰ μας πῶς, Τάν-Κιού; ρώτησε ο Χάνγκ-Του.

— Προς τη λιμνοθάλασσα, εκεί δὲν υπάρχουν στρατεύματα.

— Θα φτάσουμε έγκαιρως για να οργανώσουμε την άμυνα του Σαλιτράν;

— Τ' αλογα του νησιού τρέχουν σαν τὸν άνεμο και το Σαλιτράν δὲν θὰ ὑποστή επίθεσι τόσο γρήγορα.

— Η Τάν-Κιού άρχισε και πάλι να βαδίζει, αλλά κρατώντας τώρα το περίστροφό της. Προχωρούσε με μεγάλη προσφύλαξη, γιατί εντός απ' τὸς 'Ισπανούς, που μπορεί να ήταν κομμένοι μέσα στο δάσος, υπήρχαν και πῶς πολλὰ φίδια.

— Είχαν προχωρήσει κιάλας κάπου μισό μίλι, όταν η Τάν-Κιού στάθηκε απότομα. 'Εν' άπαικίμενο, που της φάνηκε σὰ μια λεπτή μπαγκέτα, πέρσσε από μπροστά της, μ' ένα δὲν σφύριγμα.

— Τι σημαίνει αυτό το σφύριγμα; ρώτησε ο Ρομέρο.

— Τέχω κι' άλλοτε ακούσει, είπε ο Χάνγκ-Του, είναι μια προειδοποίηση.

— Ναί, πρόσθεσε η Τάν-Κιού, ένα πολεμικό βέλος πέρσσε από μπροστά μου.

— Έγνεψε στὸς συντρόφους της να μὴν κινηθούν, και προχώρησε προς ένα θάμνο, έκανε σὰ νάβλεπε και ξαναγύρισε δείχνοντάς τους το βέλος μακριά ένα μέτρο, πὸν η αἰμία του είχε άντικατασταθῇ με μια σφουρίστρα.

— Κάποιος Κινέζος θὰ τῶροῖτε μας χρησιμοποιούν παρόμοια βέλη όταν θέλουν να εϊδοποιήσουν κάποιον τη νύχτα.

Τὸ ἀσφαλέςτερο Χρωμοσαμπουάν!

— Ένα άριστουργηματικό προϊόν του γνωστού παγκοσμίως Γερμανικού οίκου SCHWARZKOPF που δίνει την ευχέρεια σε όλες τις γυναίκες με άπλο και εύκολο τρόπο να απαλλαγούν από τις ενοχλητικές πρώτες γκριζες τρίχες και να δώσουν στα μαλλιά τους το φυσικό τους χρώμα ή αν επιθυμούν μια απόχρωση μοντέρνα της έκλογής των.

Τὸ πλούσιο χρωματολόγιο του SCHWARZKOPF δα σάς βοηθήση να βρήτε την απόχρωση που ταιριάζει στὸν τύπο σας. Τὸ Παλέτ λούζει και μακιγιάρει συγχρόνως τὰ μαλλιά σας.

Με τὸ Παλέτ βρήκαν την ήουχία τους εκατομμύρια γυναίκες σε ὅλο τὸν Κόσμο.

Προσέχετε τὶς ἀπομιμήσεις

ΑΠΟΚΛΕΙΣΤΙΚΟΙ ΑΝΤΙΠΡΟΣΩΠΟΙ
ΑΔΕΛΦΟΙ ΜΑΓΚΡΙΩΤΗ Α.Ε.
ΑΘΗΝΑΙ ΝΙΚΗΣ 9 ΤΗΛ 25-739

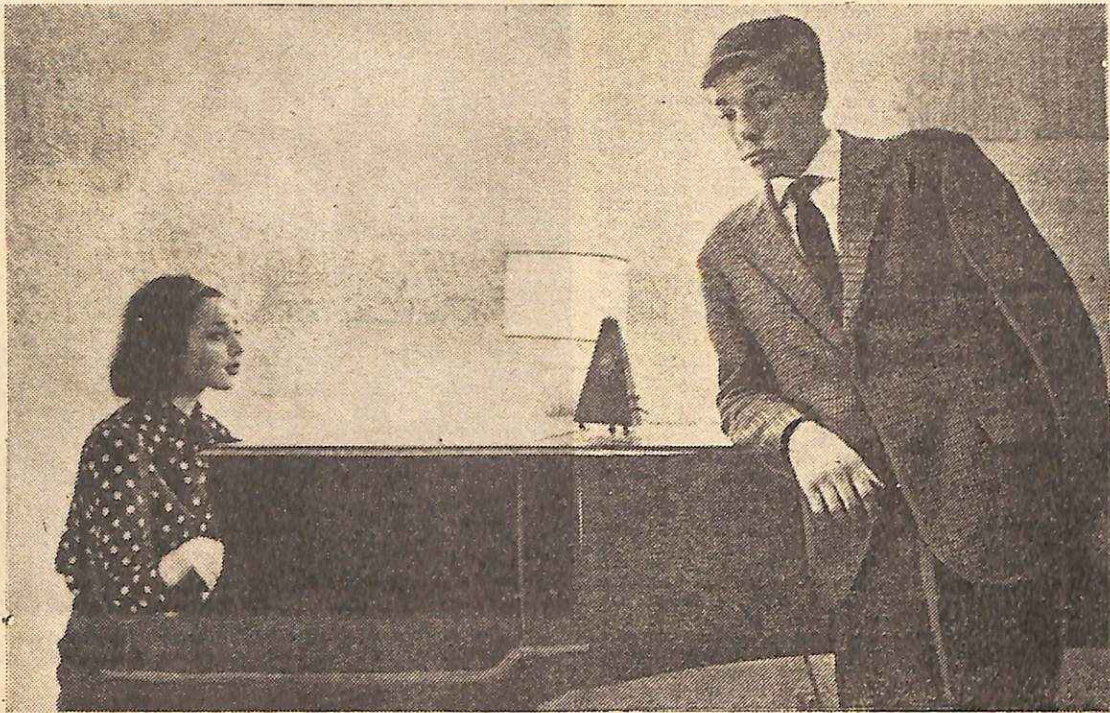
**Δέρμα
βελούδινο
στο πρόσωπο,
στο σώμα**

— Έχετε νιώσει τὸ ὑπέροχο αἰσθημα της φρεσκάδας που σάς δίνει η Nivea; Προσέχετε πὸς ἀπὸ γίνε-ται τὸ δέρμα στὶς γωνίες τῶν ματιῶν, τὸν ἀγκώνα και τὸν λαιμό; 'Η θαυμάσια αὐτὴ κρέμα, άπλή και χιονόλευκη, με τὸ χαρακτηριστικό άρωμα «Nivea», περιέχει δ.τι χρειαζεται τὸ δέρμα για να διατηρηται ὑγιές, καθαρό και δροσερό.

Και τὸ γαλακτωμα Nivea προσφέρει στην μοντέρνα γυναίκα την αολυτέλεια μῆς ολοκληρωμένης περιποίησης τοῦ δέρματος. Είναι ιδέωδες για ντεμακιγιάζ.

ΓΝΗΣΙΑ ΠΡΟΪΟΝΤΑ ΤΟΥ ΟΙΚΟΥ BEIERSDORF GERMANIAI

Κάποια σχετική τους χαρακτήρες και στις προτιμήσεις είναι απαραίτητη. "Αν η Μίνα που αγαπάει με πάθος την σοβαρή μουσική, συναντούσε έναν ενθουσιώδη φιλάθλο, ή συμφωνία ανάμεσά τους θα ήταν καταδικασμένη να ναυαγήσει...

4ον

Ποιός είναι όμως ο σωστός δρόμος, που πρέπει μια κοπέλλα να ακολουθήσει;

Η Λέλα και η Μίνα ξεκίνησαν από έντελως διαφορετικά σημεία για να φτάσουν στο ίδιο αποτέλεσμα.

Τις γνωρίσαμε ακόμα κοριτσάκια και τις ακολουθήσαμε στα πρώτα χρόνια της εφηβείας. Η Μίνα περφόρα, μετρημένη, ποσοτική. Η Λέλα αυθόρμητη, δριμυτική, αίσιο-δοξη, πολλές φορές αυστηρότερη.

Στα δεκάτη της χρόνια η Λέλα είχε κι' άλλες ερωτευθείς καμιά πενηνταριά φορές με νέους γνωστούς και άγνωστους και τα είχε διηγηθεί όλα, τόσο στη Μίνα, όσο και στις άλλες φίλες της.

Η Μίνα είχε δοκιμάσει μόνο μια δυνατή έλξη για έναν άντρα, που ήταν αδύνατο να πλησιάσει. Προσπάθησε να καταπνίξει εκείνο το αίσθημα και δεν μίλησε ποτέ γι' αυτό σε κανένα.

Νάτες τώρα μέσα στο τραίνο, που τις φέρνει από τις διακοπές πίσω στην πόλη. Καμιά από τις δυο δεν έχει ξεφορμάσει εντυπωσιμένη.

ΜΙΝΑ: Έσυ δηλαδή έλπιζεις ότι ο Στέφανος θα σου γράψει, ότι θα τον ξαναδεις στην πόλη;

ΛΕΛΑ: Τον μισώ! Θα ήθελα να μη τον ξαναδώ, να μην ξανακούσω γι' αυτόν.

ΜΙΝΑ: Τότε γιατί άφησες να εκτεθείς τόσο; Όλοι στην πλάξ μιλούσαν για σάς. Σας έβλεπαν μαζί παντού, σας είδαν ακόμη εκείνη την ημέρα που πήγατε μόνοι με το σκούτερ πάνω στο λόφο.

Η Λέλα γίνεται κατακόκκινη, καθώς θυμάται τα φιλιά, που είχαν αλλάξει σ' εκείνη τη μοναχική έκδρομη.

ΛΕΛΑ: Έγώ πίστευα ότι με άνα-πούσε. Νόμιζα ότι ήμουν ο πρώτος έρωτας της ζωής του.

ΜΙΝΑ: Τότε γιατί είσαι τώρα τόσο θυμωμένη μαζί του; Γιατί έφυ-γες χωρίς καν να τον χαιρετήσεις;

ΛΕΛΑ: Έμαθα ότι πήγαινε και τα διηγόταν όλα στους φίλους του. Καυχόταν, καταλάβαινε; Έγώ πί-στευα ότι ήταν ένα θαυμάσιο μυστί-κο για μας τους δυο κι' εκείνος αν-τίθετα τα έλεγε στους φίλους του με κάθε λεπτομέρεια, τους διάβαζε ακόμα και τα σημειώματά, που του έστελνα. Μαύ το είπε ο Γιάννης.

ΜΙΝΑ: Έγώ σου το έλεγα ότι ήταν ένας συνημένος. Έδωκε τί ση-μειώνει να διηγήσει εμπιστευτικά σε ο-ποιονδήποτε. Τώρα όλα τα παιδιά θα γελούν μαζί σου, θα σε θεωρούν μια κοπέλλα με την οποία ο καθένας μπορεί να διασκεδάσει.

ΛΕΛΑ: Μα έχω τον άφηνα να με φιλά για να καταλάβει ότι τον α-

γαπούσα κι' εκείνος φαινόταν τόσο ευχαριστημένος, μου έλεγε τόσα τρυφερά λόγια...

ΜΙΝΑ: Είδες τι ωραίο αποτέλε-σμα είχαν όλα αυτά; Τις τελευταί-ες μέρες είχε αρχίσει να φλερτάρη την Ευαγγελία, εκείνη την ξανθιά που έμοιαζε με κούκλα και δεν γε-λούσε ποτέ. Έσύ δεν τον ενδιέφερες πιά. Φτάνει ένας άντρας να καταλά-βει ότι δείχνεις γι' αυτόν ξεχωριστή αδυναμία για να κουραστεί και να φύγει, στο λέω έχω!

Η ΠΡΩΤΗ ΑΠΟΓΟΝΤΕΥΣΗ

Η Λέλα πληγώνεται. Υποφέρει, προσπαθεί όμως να επαναστατήσει. Δε θέλει να υποχωρήσει σ' αυτή την πρώτη απογοήτευση.

ΛΕΛΑ: Μπορείς να λές ότι θέ-λεις, όμως εγώ είμαι βέβαιη ότι ο Στέφανος μ' αγαπάει. Συνέχισε να παρεξηγήσι μεταξύ μας. Έτσι εί-χα σδικο, που πίστεψα τα λόγια του Γιάννη. Δεν πρέπει ποτέ να α-φήνουμε τους άλλους να μιλούν συ-στη μέση. Μόλις φτάσω στην πόλη, θα του γράψω και θα του τα ξη-γήσω όλα.

ΜΙΝΑ: Μπαρό! Άντι να δείξεις αξιοπρέπεια, θα τρέχεις από πίσω του. Έτσι εκείνος θα μπορεί να βί-χνη και το γράμμα σου, στους φί-λους του και να γελούν μαζί σου.

Μάταιες συμβουλές. Η Λέλα θα πέθαινε, αν δεν έγγραφε. Θά χρεια-στή να περάσουν χρόνια για να κα-ταλάβει πόσο ανώφελα και συχνά έ-πιζημία είναι τα γράμματα, που φε-ρουν. Θα χρειαστεί να περάσουν χρό-νια για να αντιληφθεί ότι μερικά φιλιά και μερικά χάδια δεν έχουν πια καμιά αξία για τον άντρα. Η κοπέλλα δίνει σ' αυτά υπερβολική ση-μασία, αλλά για τον άντρα ατα-χότατα, που πρέπει οπωσδήποτε να συνηθίσει, όταν ένας νέος και μια κο-πέλλα θρεθούν μόνοι μαζί, ακόμη και όταν δεν αγαπούνται. Διαφορε-τικά, τι εντύπωση θα κάνει ο άν-τρας;

Τώρα είναι η σειρά της Λέλας να κάνει κρίσεις πάνω στην αίσια της λήξης, που είναι ζωγραφισμένη στο πρόσωπο της Μίνας.

ΛΕΛΑ: Έσύ τον είδες σήμερα το γιατρό σου, τον χαιρετήσες;

ΜΙΝΑ: Δεν τον είδα καθόλου. Άλλωστε τί με ενδιέφερε;

Υπερήφανη και κλεισμένη στον έ-κωτό της, κρύβει από τη φίλη της την πρώτη πικρή της απογοήτευση.

ΤΑΠΕΙΝΩΜΕΝΕΣ ΚΑΙ ΟΛΙΜ- ΜΕΝΕΣ

Ο Στέλιος, ο νεαρός γιατρός, που πήγαινε στην πλάξ μαζί με δυο

Ένας σύζυγος

ΤΑ ΠΡΩΤΑ ΔΙΛΗΜΜΑΤΑ :

κοιμήδες δεσποινίδες, πρόσεξε τη Μί-να και δεν άργησε να καταλάβει και το ενδιαφέρον, που εκείνη έν-ιωθε γι' αυτόν. Της μίλησε, της δάνεισε βιβλία, συζητήσε μαζί της για μουσική και για σπόρ, καθι-σμένους κοντά της, στην αίμα.

Κάποιο μεσημέρι προσφέρθηκε να την συνοδεύσει στο σπίτι της. Περνού-σαν μαζί από ένα έρημο μονοπάτι ανάμεσα στα δέντρα. Η Μίνα φο-ρούσε ένα σορτς και ένα ελαφρό πουκαμισάκι. Σε κάποια στιγμή ο Στέλιος την τράβηξε βίαια κοντά του και προσπάθησε να τη φιλήσει.

Η Μίνα επαναστάτησε, αγωνίστηκε να ξεφύγει και τον χαστούκισε φω-νάζοντας:

— Για ποιά με περάσατε, δεν ντρέπεστε; Άφηστε με αμέσως!...

Ο νεαρός τα έχασε και η Μίνα έφυγε τρέχοντας. Όταν όμως ήρ-μισε, συλλογίστηκε:

— Τώρα κατάλαβε ότι είμαι μια σοβαρή κοπέλλα και θα ζητήσει το χέρι μου!

Εκείνος όμως, όχι μόνο δε ζή-τησε το χέρι της, αλλά από εκείνη την ημέρα την απέφυγε επιδεικτικά και πειραγμένος στον αντρικό έγωί-σμό του, άρχισε να παρουσιάζεται μαζί με μια προκλητική μελαγχρολή.

Οι δικές του σκέψεις ήταν περι-που οι εξής:

«Αυτή η ήλιθια νόμισε ότι ή-θελα να την κακομεταχειριστώ! Αν δεν της άρεσα, τότε γιατί με κού-ταζε με κέινο τό ύφος; Δεν φτα-ζόμουν ότι υπάρχουν ακόμη κορί-τσια τόσο κουτά!»

Έτσι οι δυο κοπέλλες επιστρέ-φουν από τις διακοπές τους ταπει-νωμένες και θλιμένες.

— Οι άντρες είναι φοβεροί, συλ-λογίζεται η Μίνα. Αν δεν υποχω-ρήσεις, σε εγκαταλείπουν αμέσως.

Αν φανεί πολύ υποχωρητική, κου-ράζονται και σε περιφρονούν.

— Οι άντρες είναι ακατανόητοι, σκέπτεται η Λέλα. Αν δεν τους α-φίσης να σε φιλήσουν, σκέπτονται ότι δεν τους αγαπάς ή ότι είσαι ψυχρή. Αν δεχθείς τα φιλιά τους,

νομίζουν ότι είσαι μια ελαφρή κο-

πέλλα, που έχεις φιλήσει και άλ-λους πολλούς.

Η Μίνα και η Λέλα πιστεύουν έ-κείνη τη στιγμή ότι δεν θα ενδιαφε-ρουν ποτέ πια για έναν άντρα.

Πόσο θα κρατήσει η απόφαση τους;

Έως μερικούς μήνες για τη Μί-να, που έχει ένα χαρακτήρα κλειστό και μελαγχολικό. Ούτε μια ώρα για τη Λέλα, που νοιώθει κιόλας ταρα-γμένη από το θέλημα του νέου, που στέκεται στο διάδρομο και την κυ-τάξει έπιμονα.

— Αυτός αμφαλώς θα είναι καλ-λίτερος από το Στέφανο, συλλογι-ζεται. Έχει ένα πρόσωπο τόσο τρυ-φερό και τόσο ευγενικό!...

Για όλους τους νέους άντρες θα σκέπτεται έτσι, ότι δηλαδή ο τε-λευταίος είναι ο καλλίτερος από τον προηγούμενο. Και αυτή η μαγική αταπάτη, αυτή η αισιοδοξία, θα εί-ναι η μυστική δύναμη, που θα την ό-δηγησει στον σύζυγο, ανάμεσα από πολλά λάθη και απογοητεύσεις.

Στο τέλος θα φτάσει ο άντρας, που, βλέποντας την κοπέλλα να τον θεωρεί «θαυμάσιο», θα καταλήξει να το πιστέψει και να προσαρμωθεί στο ρόλο του, που δεν θα άρνηση να έ-ξελιχθεί στο ρόλο του συζύγου.

ΟΙ ΠΕΡΙΠΤΩΣΕΙΣ ΤΗΣ ΛΕΛΑΣ ΚΑΙ ΤΗΣ ΜΙΝΑΣ

Τι συμβουλή να δώσουμε σ' εκεί-νες, που διαβάζουν αυτές τις γραμ-μές και συνταυτίζουν τις περιπέτε-ες της Μίνας και της Λέλας μ' έ-κείνες που έχουν αναστατάσει τη δι-κή τους νεότητα;

Δεν πρέπει να είναι ούτε πολύ εύ-κολος, ούτε πολύ δύσκολος. Το να παραχωρήσουν ένα φιλί δεν αποτελεί σοβαρό σφάλμα, φτάνει αυτή η πα-ραχώρηση να γίνει με μέτρο και με

σιμο σημείο: «Ο νέος αυτός δεν θέλει να πιστέψει στην ελκρινεία του έρωτά μου, μου λέει ότι, αν τον αγαπούσα πραγματικά, θα του έδινα την απόδειξη. Λέει ότι, εφόσον αρνούμαι, σημαίνει ότι δεν είναι τί-ποτα για μένα». Η «Νομίζει ότι εί-χα άλλους πριν απ' αυτόν και θέ-λει να έχω την απόδειξη για την αγνότητά μου, διαφορετικά θα με εγκαταλείψει».

Η «Αν δεν του δώ-σω αυτή την απόδειξη, είναι υπο-χρεωμένος να με προδώσει, γιατί αυτός είναι άντρας και δε μπορεί να ζήσει με άερα».

«Όλες δηλαδή παραλλαγές πάνω στο ίδιο θέμα». Αυτό είναι, λοιπόν, το πρώτο «σκόρ», που οι κοπέλλες αναγκάζον-ται να υπομείνουν.

Χρειάζεται μεγάλη ύπομονη και δεξιότητα για να μεταπορφωθεί το σύζυγο ένας άντρας. Είναι μια προ-σπάθεια στην οποία, όπως έχουμε πη-οι κοπέλλες αποσιώνονται με έπιμονη και πάθος, ακόμη από την πρώτη εφηβεία τους, όταν αρχίζουν να προ-σέχουν τους άντρες, που υπάρχουν γύρω τους.

Τα πρώτα θήματα πάνω στον με-γάλο δρόμο, που έχει για τέρμα του το γάμο, είναι μάλλον άδεβια και τίς περισσότερες φορές... λαν-θασμένα.

Οι νεαρές κοπέλλες κάνουν σφάλ-ματα ή από πολλή εμπιστοσύνη και μεγάλη αισιοδοξία ή από εξαιρετική απαισιόδοξία και από βελία. Μερι-κές άφελεις κοπέλλες φτάνουν ακό-μη και ως το μεγάλο λάθος.

Υστερα η πείρα, που αποκομι-ζουν, λιγότερο ή περισσότερο πικρή, ωριμάζει τις κοπέλλες και τις φέρ-νει αντιμετώπιες με την πραγματικό-τητα.

Έτσι αρχίζουν να γνωρίζουν καλ-λίτερα τους αντιπάλους τους και κα-ταλαβαίνουν τι μπορούν να περιμέ-νουν από τους άντρες και τι οι άν-τρες ζητάνε απ' αυτές.

Και μ' αυτό τον τρόπο, η κοπέλ-λα φτάνοντας στα δεκαοχτώ με εί-κοσι χρόνια της νοιώθει πως είναι ώριμη για το μεγάλο θέμα και πολ-λές φορές αισθάνεται με ανησυχία ό-τι «χάνει καιρό» και το φόβο μη-

αυτός της το ζήτησε.

Φυσικά ένας μεγάλος αριθμός α-πό κοπέλλες ή πολύ απροετοίμαστες ή πολύ φλογερές παραχωρούν στον άντρα τη μεγάλη απόδειξη.

Ο άντρας, που ζητάει αυτή την «απόδειξη», πριν από τον άρραβώνα, είναι γενικά κάποιος, που δε δίνει σε ανταλλάγμα καμιά απόδειξη ά-γάπης. Σπάνια ο άντρας αναγκάζει την κοπέλλα, που αγαπά ελκρινά, να δεχθεί κάτι που είναι αντίθετο στις άρχες της και στη θέλησή της.

Και όχι σπάνια φτάνει στο σημείο να περιφρονήσει εκείνη, που του προ-σέφερε με ευκολία, ακόμη και αν αυτός της το ζήτησε.

Είναι, λοιπόν, προτιμότερο να χά-ση μια κοπέλλα με το σύστημα της αρνήσεως δέκα ερωτευμένους, προ-κειμένου να καταστρέψει τα καλλί-τερα χρόνια της ζωής της με άγνω-νιες και τύψεις.

Ανάμεσα σ' αυτούς τους δέκα, στους οποίους θα άρνηθη τη «μεγά-λη απόδειξη», δεν αποκλείεται ο έν-νια να φύγουν, δε ξεχωρίσει όμως ένας, αληθινά ερωτευμένος, που θα έκτιμήσει αυτή την άρνηση, και θα περιμένη για να πάρη αυτή την «α-πόδειξη» μετά το γάμο.

Υπάρχουν εξ' άλλου κοπέλλες, που έχουν ένα παρελθόν γεμάτο σοβαρές περιπέτειες και όμως καρπούνουν να βρουν σύζυγο. Άρισμένοι άντρες σκέπτονται: «Λένε πως τη ζωή στα νεύρα της και θα γίνει καλή σύζυ-νος».

Πρόκειται για γάμους εύτυχισμέ-νους; Η πείρα που έχουν αποκτή-σει οι κοπέλλες αυτές τις δεκαετίες να κρατήσουν τον άντρα, που θα τις έρωτευσε, δύσκολα όμως εκείνος καρποθύνει να ξεχάσει. Με μια τέ-τοια σύζυγο, δεν είναι ποτέ σίγου-ρος και ποτέ επεικίς. Φοβάται πάν-τα ότι κάτι θα συμβεί, ότι μέσα στη γυναικα θα ελπηθούν ο δαίμονες του αμαρτωλού πάθους, που θα την έ-ξαφάνι στον παλιό της δρόμο.

Αυτές όμως αποτελούν εξαιρέσεις και εμείς θέλουμε να μιλήσουμε για κοπέλλες λίγο τομμένες σαν τη Λέ-λα ή μετρημένες σαν τη Μίνα.

ΦΤΑΝΕΙ Η ΣΤΙΓΜΗ ΤΗΣ ΕΚΛΟΓΗΣ

Η ζωή τις έβαλε αντίκρου στη λήθεια. Έμαθαν να καταλαβαίνουν τους νοσητικούς έχθρους τους. Ξέ-ρουν λίγο-πολύ τι μπορούν να περι-μένουν απ' αυτούς και τι περιμέ-νουν οι άντρες για ανταλλάγμα. Πως όμως θα διαλέξουν τον κατάλληλο άντρα; Από αυτή την έκλογη εξαρ-τάται ολοκληρω το μέλλον τους. Πως πρέπει να τον βρουν; Και όταν θα τον βρουν πως θα τον κρατήσουν;

Η έκλογη του μελλοντικού συζύ-γου είναι δύσκολη και επικίνδυνη.

Είναι, λοιπόν, προτιμότερο να χά-ση μια κοπέλλα με το σύστημα της αρνήσεως δέκα ερωτευμένους, προ-κειμένου να καταστρέψει τα καλλί-τερα χρόνια της ζωής της με άγνω-νιες και τύψεις.

Ανάμεσα σ' αυτούς τους δέκα, στους οποίους θα άρνηθη τη «μεγά-λη απόδειξη», δεν αποκλείεται ο έν-νια να φύγουν, δε ξεχωρίσει όμως ένας, αληθινά ερωτευμένος, που θα έκτιμήσει αυτή την άρνηση, και θα περιμένη για να πάρη αυτή την «α-πόδειξη» μετά το γάμο.

Υπάρχουν εξ' άλλου κοπέλλες, που έχουν ένα παρελθόν γεμάτο σοβαρές περιπέτειες και όμως καρπούνουν να βρουν σύζυγο. Άρισμένοι άντρες σκέπτονται: «Λένε πως τη ζωή στα νεύρα της και θα γίνει καλή σύζυ-νος».

Πρόκειται για γάμους εύτυχισμέ-νους; Η πείρα που έχουν αποκτή-σει οι κοπέλλες αυτές τις δεκαετίες να κρατήσουν τον άντρα, που θα τις έρωτευσε, δύσκολα όμως εκείνος καρποθύνει να ξεχάσει. Με μια τέ-τοια σύζυγο, δεν είναι ποτέ σίγου-ρος και ποτέ επεικίς. Φοβάται πάν-τα ότι κάτι θα συμβεί, ότι μέσα στη γυναικα θα ελπηθούν ο δαίμονες του αμαρτωλού πάθους, που θα την έ-ξαφάνι στον παλιό της δρόμο.

Αυτές όμως αποτελούν εξαιρέσεις και εμείς θέλουμε να μιλήσουμε για κοπέλλες λίγο τομμένες σαν τη Λέ-λα ή μετρημένες σαν τη Μίνα.

ΦΤΑΝΕΙ Η ΣΤΙΓΜΗ ΤΗΣ ΕΚΛΟΓΗΣ

Η ζωή τις έβαλε αντίκρου στη λήθεια. Έμαθαν να καταλαβαίνουν τους νοσητικούς έχθρους τους. Ξέ-ρουν λίγο-πολύ τι μπορούν να περι-μένουν απ' αυτούς και τι περιμέ-νουν οι άντρες για ανταλλάγμα. Πως όμως θα διαλέξουν τον κατάλληλο άντρα; Από αυτή την έκλογη εξαρ-τάται ολοκληρω το μέλλον τους. Πως πρέπει να τον βρουν; Και όταν θα τον βρουν πως θα τον κρατήσουν;

Η έκλογη του μελλοντικού συζύ-γου είναι δύσκολη και επικίνδυνη.

Είναι, λοιπόν, προτιμότερο να χά-ση μια κοπέλλα με το σύστημα της αρνήσεως δέκα ερωτευμένους, προ-κειμένου να καταστρέψει τα καλλί-τερα χρόνια της ζωής της με άγνω-νιες και τύψεις.

Ανάμεσα σ' αυτούς τους δέκα, στους οποίους θα άρνηθη τη «μεγά-λη απόδειξη», δεν αποκλείεται ο έν-νια να φύγουν, δε ξεχωρίσει όμως ένας, αληθινά ερωτευμένος, που θα έκτιμήσει αυτή την άρνηση, και θα περιμένη για να πάρη αυτή την «α-πόδειξη» μετά το γάμο.

Υπάρχουν εξ' άλλου κοπέλλες, που έχουν ένα παρελθόν γεμάτο σοβαρές περιπέτειες και όμως καρπούνουν να βρουν σύζυγο. Άρισμένοι άντρες σκέπτονται: «Λένε πως τη ζωή στα νεύρα της και θα γίνει καλή σύζυ-νος».

Πρόκειται για γάμους εύτυχισμέ-νους; Η πείρα που έχουν αποκτή-σει οι κοπέλλες αυτές τις δεκαετίες να κρατήσουν τον άντρα, που θα τις έρωτευσε, δύσκολα όμως εκείνος καρποθύνει να ξεχάσει. Με μια τέ-τοια σύζυγο, δεν είναι ποτέ σίγου-ρος και ποτέ επεικίς. Φοβάται πάν-τα ότι κάτι θα συμβεί, ότι μέσα στη γυναικα θα ελπηθούν ο δαίμονες του αμαρτωλού πάθους, που θα την έ-ξαφάνι στον παλιό της δρόμο.

Αυτές όμως αποτελούν εξαιρέσεις και εμείς θέλουμε να μιλήσουμε για κοπέλλες λίγο τομμένες σαν τη Λέ-λα ή μετρημένες σαν τη Μίνα.

ΦΤΑΝΕΙ Η ΣΤΙΓΜΗ ΤΗΣ ΕΚΛΟΓΗΣ

Η ζωή τις έβαλε αντίκρου στη λήθεια. Έμαθαν να καταλαβαίνουν τους νοσητικούς έχθρους τους. Ξέ-ρουν λίγο-πολύ τι μπορούν να περι-μένουν απ' αυτούς και τι περιμέ-νουν οι άντρες για ανταλλάγμα. Πως όμως θα διαλέξουν τον κατάλληλο άντρα; Από αυτή την έκλογη εξαρ-τάται ολοκληρω το μέλλον τους. Πως πρέπει να τον βρουν; Και όταν θα τον βρουν πως θα τον κρατήσουν;

Η έκλογη του μελλοντικού συζύ-γου είναι δύσκολη και επικίνδυνη.

Ενα λάθος μπορεί να καταδικάσει την εύτυχία και τη γαλήνη, δολη-ρης της ζωής σας. Η γυναικα δέ-μως έχει πάντα ένα σιγασρο οδηγό: το ένστικτό της. Πρέπει να το ακο-λουθήσει με ευθύτητα, χωρίς να προ-σπάθει να εξαπατήσει τον εαυτό της, αναζητώντας μια εύτυχια αδύ-νατη ή πολύ σύντομη.

Χρειάζεται μεγάλη ύπομονη και δεξιότητα για να μεταπορφωθεί το σύζυγο ένας άντρας. Είναι μια προ-σπάθεια στην οποία, όπως έχουμε πη-οι κοπέλλες αποσιώνονται με έπιμονη και πάθος, ακόμη από την πρώτη εφηβεία τους, όταν αρχίζουν να προ-σέχουν τους άντρες, που υπάρχουν γύρω τους.

Τα πρώτα θήματα πάνω στον με-γάλο δρόμο, που έχει για τέρμα του το γάμο, είναι μάλλον άδεβια και τίς περισσότερες φορές... λαν-θασμένα.

Οι νεαρές κοπέλλες κάνουν σφάλ-ματα ή από πολλή εμπιστοσύνη και μεγάλη αισιοδοξία ή από εξαιρετική απαισιόδοξία και από βελία. Μερι-κές άφελεις κοπέλλες φτάνουν ακό-μη και ως το μεγάλο λάθος.

Υστερα η πείρα, που αποκομι-ζουν, λιγότερο ή περισσότερο πικρή, ωριμάζει τις κοπέλλες και τις φέρ-νει αντιμετώπιες με την πραγματικό-τητα.

Έτσι αρχίζουν να γνωρίζουν καλ-λίτερα τους αντιπάλους τους και κα-ταλαβαίνουν τι μπορούν να περιμέ-νουν από τους άντρες και τι οι άν-τρες ζητάνε απ' αυτές.

Και μ' αυτό τον τρόπο, η κοπέλ-λα φτάνοντας στα δεκαοχτώ με εί-κοσι χρόνια της νοιώθει πως είναι ώριμη για το μεγάλο θέμα και πολ-λές φορές αισθάνεται με ανησυχία ό-τι «χάνει καιρό» και το φόβο μη-

αυτός της το ζήτησε.

Φυσικά ένας μεγάλος αριθμός α-πό κοπέλλες ή πολύ απροετοίμαστες ή πολύ φλογερές παραχωρούν στον άντρα τη μεγάλη απόδειξη.

Ο άντρας, που ζητάει αυτή την «απόδειξη», πριν από τον άρραβώνα, είναι γενικά κάποιος, που δε δίνει σε ανταλλάγμα καμιά απόδειξη ά-γάπης. Σπάνια ο άντρας αναγκάζει την κοπέλλα, που αγαπά ελκρινά, να δεχθεί κάτι που είναι αντίθετο στις άρχες της και στη θέλησή της.

Και όχι σπάνια φτάνει στο σημείο να περιφρονήσει εκείνη, που του προ-σέφερε με ευκολία, ακόμη και αν αυτός της το ζήτησε.

Είναι, λοιπόν, προτιμότερο να χά-ση μια κοπέλλα με το σύστημα της αρνήσεως δέκα ερωτευμένους, προ-κειμένου να καταστρέψει τα καλλί-τερα χρόνια της ζωής της με άγνω-νιες και τύψεις.

Ανάμεσα σ' αυτούς τους δέκα, στους οποίους θα άρνηθη τη «μεγά-λη απόδειξη», δεν αποκλείεται ο έν-νια να φύγουν, δε ξεχωρίσει όμως ένας, αληθινά ερωτευμένος, που θα έκτιμήσει αυτή την άρνηση, και θα περιμένη για να πάρη αυτή την «α-πόδειξη» μετά το γάμο.

Υπάρχουν εξ' άλλου κοπέλλες, που έχουν ένα παρελθόν γεμάτο σοβαρές περιπέτειες και όμως καρπούνουν να βρουν σύζυγο. Άρισμένοι άντρες σκέπτονται: «Λένε πως τη ζωή στα νεύρα της και θα γίνει καλή σύζυ-νος».

Πρόκειται για γάμους εύτυχισμέ-νους; Η πείρα που έχουν αποκτή-σει οι κοπέλλες αυτές τις δεκαετίες να κρατήσουν τον άντρα, που θα τις έρωτευσε, δύσκολα όμως εκείνος καρποθύνει να ξεχάσει. Με μια τέ-τοια σύζυγο, δεν είναι ποτέ σίγου-ρος και ποτέ επεικίς. Φοβάται πάν-τα ότι κάτι θα συμβεί, ότι μέσα στη γυναικα θα ελπηθούν ο δαίμονες του αμαρτωλού πάθους, που θα την έ-ξαφάνι στον παλιό της δρόμο.

Αυτές όμως αποτελούν εξαιρέσεις και εμείς θέλουμε να μιλήσουμε για κοπέλλες λίγο τομμένες σαν τη Λέ-λα ή μετρημένες σαν τη Μίνα.

ΦΤΑΝΕΙ Η ΣΤΙΓΜΗ ΤΗΣ ΕΚΛΟΓΗΣ

Η ζωή τις έβαλε αντίκρου στη λήθεια. Έμαθαν να καταλαβαίνουν τους νοσητικούς έχθρους τους. Ξέ-ρουν λίγο-πολύ τι μπορούν να περι-μένουν απ' αυτούς και τι περιμέ-νουν οι άντρες για ανταλλάγμα. Πως όμως θα διαλέξουν τον κατάλληλο άντρα; Από αυτή την έκλογη εξαρ-τάται ολοκληρω το μέλλον τους. Πως πρέπει να τον βρουν; Και όταν θα τον βρουν πως θα τον κρατήσουν;

Η έκλογη του μελλοντικού συζύ-γου είναι δύσκολη και επικίνδυνη.

Είναι, λοιπόν, προτιμότερο να χά-ση μια κοπέλλα με το σύστημα της αρνήσεως δέκα ερωτευμένους, προ-κειμένου να καταστρέψει τα καλλί-τερα χρόνια της ζωής της με άγνω-νιες και τύψεις.

Ανάμεσα σ' αυτούς τους δέκα, στους οποίους θα άρνηθη τη «μεγά-λη απόδειξη», δεν αποκλείεται ο έν-νια να φύγουν, δε ξεχωρίσει όμως ένας, αληθινά ερωτευμένος, που θα έκτιμήσει αυτή την άρνηση, και θα περιμένη για να πάρη αυτή την «α-πόδειξη» μετά το γάμο.

Υπάρχουν εξ' άλλου κοπέλλες, που έχουν ένα παρελθόν γεμάτο σοβαρές περιπέτειες και όμως καρπούνουν να βρουν σύζυγο. Άρισμένοι άντρες σκέπτονται: «Λένε πως τη ζωή στα νεύρα της και θα γίνει καλή σύζυ-νος».

Πρόκειται για γάμους εύτυχισμέ-νους; Η πείρα που έχουν αποκτή-σει οι κοπέλλες αυτές τις δεκαετίες να κρατήσουν τον άντρα, που θα τις έρωτευσε, δύσκολα όμως εκείνος καρποθύνει να ξεχάσει. Με μια τέ-τοια σύζυγο, δεν είναι ποτέ σίγου-ρος και ποτέ επεικίς. Φοβάται πάν-τα ότι κάτι θα συμβεί, ότι μέσα στη γυναικα θα ελπηθούν ο δαίμονες του αμαρτωλού πάθους, που θα την έ-ξαφάνι στον παλιό της δρόμο.

Αυτές όμως αποτελούν εξαιρέσεις και εμείς θέλουμε να μιλήσουμε για κοπέλλες λίγο τομμένες σαν τη Λέ-λα ή μετρημένες σαν τη Μίνα.

ΦΤΑΝΕΙ Η ΣΤΙΓΜΗ ΤΗΣ ΕΚΛΟΓΗΣ

Η ζωή τις έβαλε αντίκρου στη λήθεια. Έμαθαν να καταλαβαίνουν τους νοσητικούς έχθρους τους. Ξέ-ρουν λίγο-πολύ τι μπορούν να περι-μένουν απ' αυτούς και τι περιμέ-νουν οι άντρες για ανταλλάγμα. Πως όμως θα διαλέξουν τον κατάλληλο άντρα; Από αυτή την έκλογη εξαρ-τάται ολοκληρω το μέλλον τους. Πως πρέπει να τον βρουν; Και όταν θα τον βρουν πως θα τον κρατήσουν;

Η έκλογη του μελλοντικού συζύ-γου είναι δύσκολη και επικίνδυνη.

Είναι, λοιπόν, προτιμότερο να χά-ση μια κοπέλλα με το σύστημα της αρνήσεως δέκα ερωτευμένους, προ-κειμένου να καταστρέψει τα καλλί-τερα χρόνια της ζωής της με άγνω-νιες και τύψεις.

Ανάμεσα σ' αυτούς τους δέκα, στους οποίους θα άρνηθη τη «μεγά-λη απόδειξη», δεν αποκλείεται ο έν-νια να φύγουν, δε ξεχωρίσει όμως ένας, αληθινά ερωτευμένος, που θα έκτιμήσει αυτή την άρνηση, και θα περιμένη για να πάρη αυτή την «α-πόδειξη» μετά το γάμο.

Υπάρχουν εξ' άλλου κοπέλλες, που έχουν ένα παρελθόν γεμάτο σοβαρές περιπέτειες και όμως καρπούνουν να βρουν σύζυγο. Άρισμένοι άντρες σκέπτονται: «Λένε πως τη ζωή στα νεύρα της και θα γίνει καλή σύζυ-νος».

Πρόκειται για γάμους εύτυχισμέ-νους; Η πείρα που έχουν αποκτή-σει οι κοπέλλες αυτές τις δεκαετίες να κρατήσουν τον άντρα, που θα τις έρωτευσε, δύσκολα όμως εκείνος καρποθύνει να ξεχάσει. Με μια τέ-τοια σύζυγο, δεν είναι ποτέ σίγου-ρος και ποτέ επεικίς. Φοβάται πάν-τα ότι κάτι θα συμβεί, ότι μέσα στη γυναικα θα ελ

ΕΠΙΣΤΗΜΗ ΔΙ'ΟΛΟΥΣ

Σε ύφεσι ο καρκίνος του στομάχου

Ή Αποφύγετε το λάχανο και τα μυνόνενα μενού

ΚΑΤΑ το διάστημα των τριάντα τελευταίων χρόνων, ένας από τους πιο τρομερούς καρκίνους, εκείνος του στομάχου, έγινε στις Ηνωμένες Πολιτείες τρεις φορές λιγότερο συχνός από πριν. Το 1940, αντιστοιχούσαν 26 νεκροί απ' αυτή την ασθένεια στους 100.000 κατοίκους. Σήμερα ανέρχονται μόνον σε 9. Κι' αυτό, χωρίς οι γιατροί να συντελέσουν σε τίποτα, προσδιορίζει ο δόκτωρ Τζωρτζ Μούρ, που έμελε στην ειδική αυτή την ασθένεια. Ο καρκίνος του στομάχου υποχωρεί αυτόματα.

Στη Γαλλία επίσης ο αριθμός των καρκίνων του στομάχου περιορίστηκε κατά 20%.

Οι παρατηρήσεις αυτές είναι πολύ σημαντικές, όταν λάβουμε υπ' όψιν ότι ο καρκίνος γενικά σημειώνεται βραδεία μὲν αλλά σταθερά αύξηση σ' όλα τὸν κόσμο.

Σε τι οφείλεται άρα γε αυτή η ύφεση;

Για πολλὸν καιρὸ είχε πιστευθῆ ότι, γιὰ ν' αποφύγετε τὸν καρκίνο του στομάχου, έπρεπε νά ξαναγυρίσωμε σε μία δίαιτα δσον τὸ δυνατόν πιο φυσική. Οι υποστηρικταὶ αὐτῆς τῆς θεωρίας έφερναν ὡς παράδειγμα τὰ ζῶα, στὰ ὁποία ἡ μορφή αὐτοῦ τοῦ καρκίνου δὲν παρουσιάζεται ποτὲ σχεδόν, ἐνὼ εἶναι πολὺ συχνή στὸν ἄνθρωπο. Κι' ὅπως τὰ ζῶα δὲν έτιναι οὔτε κἀντίκριν, οἱ ἴδιοι ἐπιστήμονες καταδίκασαν ἐπίσης τὸ οἰνόπνευμα καὶ τὸ κἀννισμα. Γιὰ τὸν ἴδιο λόγο, προσέθεσαν, ὁ καρκίνος τοῦ στομάχου προσέβαλλε περισσότερο τὸ ισχυρὸ φίλο (13 ἄνδρες ἐναντὶ 8 γυναικῶν). Συνεχίζοντας τοὺς συλλογισμοὺς τους, καταδίκασαν τις κουνερέδους, τὰ χημικά λίπασματα, τις βιομηχανοποιημένες τροφές κτλ.

«Οἱ ἐπιστήμονες αὐτοί, παρατηρεῖ ὁ Γάλλος καθηγητῆς Ντενουά, είχαν ξεχάσει ὅτι ὁ ὁργανισμὸς μας δὲν ἀντιδρᾷ ὅπως ἐκείνους τῶν ζῶων. Σχιστικά μετὸ οἰνόπνευμα καὶ τὸν καπνὸ, μία μεγάλη έρευνα πού τελεμάσαμε αὐτὸ τὸν καιρὸ, μάς έδειξε ὅτι δὲν ἔχουν καμμία ἐπίδραση, τουλάχιστον στὴ μορφή αὐτῆ τοῦ καρκίνου. Καὶ ὅσον ἀφορᾷ τις κοινερέδες καὶ τὰ βιομηχανοποιημένα προϊόντα, οἱ ἀμερικανικοὶ ἀριθμοὶ μάς δίνουν μία εὐχλόγητη ἀπάντησι. Σὰ καμμία ἄλλη χώρα, τὰ προϊόντα διατροφῆς δὲν εἶναι τόσο τυποποιημένα ὅσο στὶς Ἡνωμένες Πολιτείες, ὅπου ἐπίσης γίνεται ἡ μεγαλύτερη χρῆσις χημικῶν λίπασμάτων. Καὶ ἐν τούτοις ἡ ἀναλογία τῶν καρκίνων τοῦ στομάχου εἶναι ἐκεῖ πολὺ χαμηλή».

Αλλά τότε ποιὲς εἶναι οἱ αἰτίες πού προκαλοῦν τὸν καρκίνο τοῦ στομάχου;

Ὁ δόκτωρ Μούρ πρόσεξε ὅτι ἡ ἀσθένεια αὐτὴ πληττεῖ περισσότερο τις φτωχὲς οἰκογένειες παρὰ τις πλούσιες. Οἱ τελευταῖες τρέφονται καλύτερα καὶ οἱ τροφές πού χρῆσιμοποιοῦν ἔχουν μεγαλύτερη ποικιλία. Ὁ Ἀμερικανὸς ἐπιστήμων υποστή-

ρίζει, μάλιστα, ὅτι ἡ ποικιλία τῶν τροφῶν ἀποτελεῖ μίαν σημαντική προφύλαξι ἀπὸ τὸν καρκίνο τοῦ στομάχου. Ἐνὼ ἡ μονοτονία φαίνεται ὅτι προπαρσκευάζει περισσότερο τὸ ἔδαφος γιὰ τὴν εμφάνισί του.

Ἀλλ' ὑπάρχουν ὅραγε ὀριζμένες τροφές πού προδιαθέτουν σ' αὐτὴ τὴν ασθένεια;

Ὁ δόκτωρ Μούρ ξεακρίδωσε ὅτι ὅλοι οἱ αὐθενεῖς ἀπὸ καρκίνο τοῦ στομάχου είχαν τὴ συνήθειαν νά τρώ- ντε ἄφθονο λάχανο. Παρατηρεῖ, ἐξ ἄλλου, ὅτι ἡ κατανάλωσις αὐτοῦ τοῦ χορταρικοῦ μειώνεται συνεχῶς στὶς Ἡνωμένες Πολιτείες καὶ συνδυάζει τὴν μείωσι αὐτῆ με τὴν ταυτόχρονη ὑφεσι πού σημειώνεται ὁ καρκίνος τοῦ στομάχου.

Πρέπει νὰ σημειωθῇ ὅτι τὸ λάχανο περιεχίει μόνον μίαν ὑποτιτ οὔσια, πού εἶναι μύγμα θείου καὶ οὔριας καὶ πού χρησιμοποιεῖται στὴν ἱατρική γιὰ τὴν καταπολέμησι τῆς υπερλεϊτουργίας τοῦ θυρεοειδούς. Ἀλλὰ τὸ λάχανο δὲν εἶναι ἡ μόνη τροφή πού μπορεῖ νὰ θεωρηθῇ ὡς ὑπεύθυνη γιὰ τὸν καρκίνο τοῦ στομάχου. Στὶς σκανδιναυικές, χῶρες τὸ λάχανο εἶναι ἀγνοῦστο κι, ὡστόσο ὁ καρκίνος τοῦ στομάχου σημειώ- νεται ἐκεῖ τὸ ὑψηλότερο ποσοστὸ. Ὁ λα- τινικὸς μετὰ τὰ εὐρωπαϊκά κράτη, τὸ λά- χανο εἶναι ἐπίσης ἀγνοῦστο στὴν Ἰαπωνία, ὅπου ὁ καρκίνος τοῦ στο- μάχου εἶναι ἕνα εἶδος ἐθνικῆς ασθε- νείας. (Τὰ 55% ὅλων τῶν καρκίνων τῶν ἀνδρῶν καὶ τὰ 30% ὅλων τῶν καρκίνων τῶν γυναικῶν ἐντοπίζονται σ' αὐτὸ τὸ ὄργανο).

Εἶναι ἀξιοσημείωτο ὅτι τὸσον οἱ Σκανδιναυοὶ ὅσον κι' οἱ Ἰάπωνες παραμένουν προσκολλημένοι ἀπὸ τὴν ἀποψη τῆς διατροφῆς στὶς παλαιές τους παραδόσεις. Στὶς χῶρες αὐ- τές, λοιπόν, ὁ καρκίνος τοῦ στομά- χου δὲν σημειώνεται καμμία ὑφεσι, ὅ- πως συμβαίνει στὶς Ἡνωμένες Πολιτείες καὶ στὴ Γαλλία.

Σχιστικά μετὸς Ἰάπωνες, θεω- ρήθηκε ὡς πιθανὴ αἰτία τὸ ὅτι ἔ- χουν τὴ συνήθειαν νά τρώνε τὸ φαγη- τὸ τους ζεστὸ καὶ νά πίνουν καὶ τὸ τσάι. Κατηγορία διατυπώθηκε ἐπί- σης καὶ ἐναντίον τοῦ ριζιοῦ, γιὰ τὸ λόγο ὅτι παραφορτῶνει τὸ στο- μάχι καὶ ὅτι τὸ ἀναγκάζει νά ἐργά- ζεται περισσότερο.

Ἀν οἱ σχετικές μετὴν Ἰαπωνία παρατηρήσεις εἶναι σωστές, θὰ ἔ- πρεπε τότε νὰ περιορίσωμε τις σού- πες, τις σάλτσες πού κουράζουν τὸ στομάχι, καθὼς καὶ τὸ ψάμι, πού ὑποβάλλει ἐπίσης τὸ στομάχι σὲ σκληρὴ δοκιμασία.

Γύρω ἀπὸ τὸ πρόβλημα τῆς μακροβιότητος

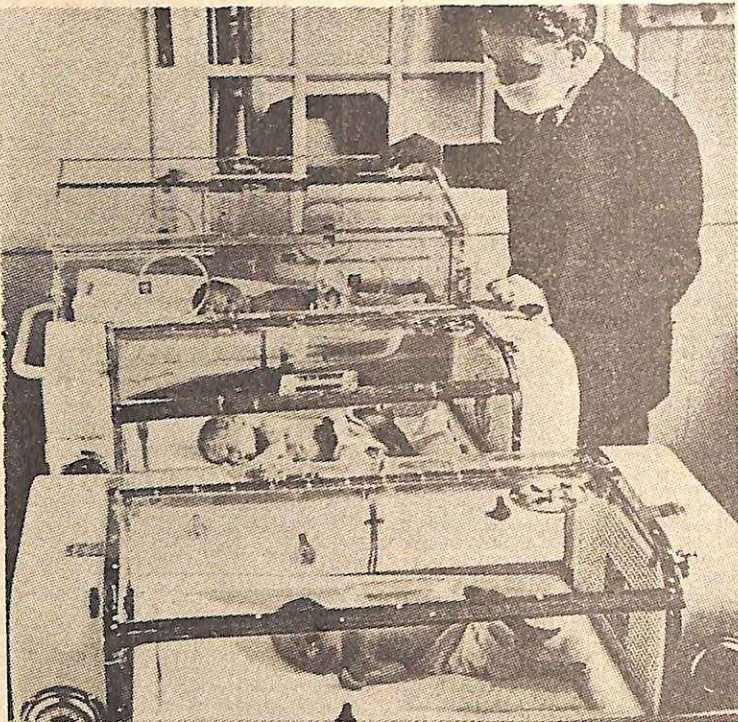
Στὰ χημικά ἐργαστῆρια Μονσάν- το, στὸ Σαιν Λούις τῶν Ἡνωμ. Πολιτειῶν, ὑποβάλλει κλωστούρα 7-19 ἡμερῶν σὲ μίαν δίαιτα τροπο- ποιημένη σὲ περικτικότητα ἀμι- νοξέων. Παρατήρησαν λοιπόν ὅτι, μ' αὐτὸ τὸν τρόπο, σταματῶναι ἡ φυσιο- λογικὴ ἀνάπτυξι τους ἐπὶ 6-9 μῆνες, χωρὶς ὡστόσο νά πάθῃ τίποτα ἡ γενι- κὴ ὑγεία τους. Ὅταν ξαναρχίσαν δὲ νά τρέφονται κανονικά, ἔθηκαν πάλι τὸ φυσικὸ ρυθμὸ ἀναπτύξεως τους καὶ ὠρίμασαν, δίχως δυσάρεστες συνέπει- ες. Μετὰ τις έρευνες αὐτές, οἱ ἐπιστή- μονες ζήτησαν νά θροῦνε ποιὲς χημι- κές οὐσίες πρέπει νὰ προσθέτουν στὰ διατηρημένα τρόφιμα.

Τὸ ἴδιο ἀποτέλεσμα σημειώθηκε σὲ νεογέννητα ποντικῆκια. Ὅσο κράτησε τὸ σταματῆμα τῆς φυσικῆς ἀναπτύ- χεως τους, τόσο παρατάθηκε τελικὰ ἡ ζωὴ τους, μ' ἄλλα λόγια ἐξήσαν πε- ρὶ τοῦ διπλοῦ καιροῦ.

Οἱ παρατηρήσεις αὐτές ἐνδέχεται νά ἀποκτήσουν περὶσσια σημασία γιὰ τὴν παράτασι τῆς ἀνθρώπινης ζωῆς.

Οἱ κοκκινωμάλληδες πονᾶνε πὺό πολὺ

«Ὅταν οἱ ἱστροὶ ἐφαρμόζουν τοπι- κὴ ἀναισθησία στὸν κοκκινωμάλληδες γιὰ μίαν μικρὴ ἐγχείρησι, πρέπει νὰ προσέχουν πολὺ, γιὰτὶ τὰ άτομα αὐτὰ παρουσιάζουν μίαν ὑπερευαίσθησις. Ἐξακολουθοῦν, δηλαδή νά ἀισθάνον- ται τὸν πόνο ἐνὼ μετὴν ἴδια δόσι φαρμάκου οἱ κανθοὶ ἢ οἱ μελαχροῖνοι

ΓΙΑ ΤΑ ΠΡΩΩΡΑ ΓΕΝΝΗΜΕΝΑ ΠΑΙΔΙΑ

Στὴν Ἀμερικὴ κατασκευάστηκαν νέες τελειοποιημένες συσκευές γιὰ νά ξεαφυαλίσουν τὴ διατήρησι στὴ ζωὴ πρῶρα γεννημένων πεισίτων. Χάρη σ' αὐτές τις νέες θερμοκοιτίδες σώθηκαν πρὸ ἡμερῶν τὰ τριῖσημι τῆς κυρίας Ἐλὴν Μαῖην, τρία κοριτσάκια, πού ἀσφαλῶς δὲ θὰ ζού- σαν σήμερα, ἂν δὲν εἶχε γίνει ἡ καινούργια ἐφεύρεσι. Θὰ μείνουν μὲσα στὶς συσκευές μέχρις ὅτου τὸ βάρος τους ξεπεράσῃ τὰ 2½ κιλά. Στὴ φωτογραφία μας ὁ εὐτυχὴς πατέρας μπροστὰ στὶς τρεῖς θερμοκοι- τίδες, πού περιέχουν τις ἰσάριθμες κόρες του.

Προκειμένου γιὰ τοὺς Σκανδι- ναυοὺς, ἐκφράζονται ὑπόνοιες ἐναν- τίον τῶν ψαριῶν καὶ εἰδικώτερα τῶν καπνιστῶν (ρέγγες κτλ.), πού πε- ριέχουν πιθανῶτατα ὑπολείμματα καυσέων μετὰ καρκινογόνου ἐπίδρασι. Γιὰ τὸν ἴδιο λόγο θὰ έπρεπε νά κα- τοδικασθοῦν τὰ τηγανητά. Μία πολ- λὴ καὶ συνήθεια εἶναι νά χρῆσιμο- ποιῶμε τὸ ἴδιο λάδι πολλές φορές. Τὸ λάδι αὐτὸ ἔχει τότε καρκινογόν- ον ἐπίδρασι.

Ὁ Γάλλος καθηγητῆς Ντενουά, βραζιζόμενος στὶς ἀνωτέρω παρατη- ρήσεις, ὑποδεικνύει τὸ ἀκόλουθα ἁ- πλὰ μέσα γιὰ τὴν πρόληψι τοῦ καρ- κίνου τοῦ στομάχου:

Μικρὰ ἐπιστημονικὰ νέα

δὲ θὰ πογούσαν πιά καθόλου. Εἶναι ἐπίσης ἐπιρρεπέστεροι σὲ ἀντιδράσεις. Δευτέρου ἔρχονται οἱ κανθοὶ, κι' οἱ λιγότερο ἐκδηλωτοὶ εἶναι οἱ μελα- χροῖνοι.

Γιὰ τὸν ἴδιο λόγο οἱ κοκκινω- μάλληδες δὲν μποροῦν ν' ἀνεχθοῦν τὸν πό- νο τὸ ἡλιόκαμα ἢ τὴν ἐπάλειψι μετὰ ὠδίν.

Ὁ Ἀμερικανὸς γιατρός, πού ἔκα- με τις παρατηρήσεις αὐτές, δὲν μπορεῖ νά θεωρήσῃ ὅτι ἡ ὑπερευαίσθησις τῶν κοκκινωμάλληδων ἔχει κάποια σχέση μετὰ τὸν εὐεαίσθητο χαρακτήρα τους. Πάντως, θεσθαίνει ὅτι ἡ ἀναισθησία πετυχαίνει καλλίτερα στὰ ἡρεμα άτο- μα.

Ἡ προκρίνη δὲν ξαναγεῖναι τοὺς γέροντες

Οἱ Ἀγγλοὶ ἐπιστήμονες ἔπειτα ἀ- πό μακρὲς καὶ προσεχτικές παρατηρή- σεις, κατέληξαν σὸ συμπέρασμα ὅτι ἡ προκρίνη δὲν ξαναγεῖναι τοὺς γέ- ροντες.

Τὰ ποντλιά τοῦ μετεδῶσαν «ιστοπλάσμου»

«Ὅταν ἕνας ἄλλος 56 χρονῶν, στὴν ἀμερικανικὴ πόλιν Μέμφις, ἐπαθε μίαν ασθένειαν τῶν πνευμόνων παρόμοια μετὰ τῆς λεγομένης «πνευ- μονικῆς ιστοπλάσμου» — οἱ γιατροὶ ἀνακάλυψαν ὅτι τοῦ τῆς εἶχαν προκα- λήσει οἱ μύκητες πού ὑπάρχουν σὲ χῶμα ἐνὸς νεκροσώματος! Στὸ νεκρὸ πνεῦμα αὐτὸ ἀφθονοῦσαν τὰ «φωσ- φάκια». Τὸ χῶμα, μολυσμένον ἀπ' τὰ πον- τλιά αὐτὰ, πούληθηκε ὡς λίπασμα στὸν ἄνθρωπο πού ἀναφέραμε. Μέσα

σὲ 5 μέρες λοιπόν, τοῦ ἐκδηλώθηκε ασθένεια.

Εἶχε ἦδη ἀποδειχθῇ ὅτι τὰ ψαρόνια μεταδίδουν διάφορες μολύνσεις ἀπὸ τοὺς. Τώρα προστέθηκε σ' αὐτές τις ασθένειες καὶ ἡ «ιστοπλάσμου».

Τὰ ἀντιβιοτικὰ κυριεύουν τὰ δόντια

Ἡ κατάχρησις ἀντιβιοτικῶν προκα- λεῖ μαύρισμα τῶν δοντιῶν. Σ' αὐτὸ τοῦ συμπεράσματος κατέληξαν οἱ Ἀμερι- κανοὶ ὁδοντίατροι. Αὐτὸ τὸ μαύρισμα ὀφείλεται σὲ εἰδικὴ ἐνέργεια τοῦ παγ- κρέατος. Περισσότερον ἀπ' ὅλα τὰ ἀν- τιβιοτικὰ ἐπιδρᾷ ἡ τετρακυκλίνη. Ἀν ψεύτικα δόντια δὲ μαυρίζουν.

Ἐπίδρασις ἀπὸ ἀκρυλικὴ ὀπτινὴ

Οἱ ἐπίδρασις, ὡς γνωστὸν, ἔχουν ἀπλοποιηθῇ καὶ συνίστανται σήμερα σὲ μίαν ἀπλή γάλα πού συγκρατεῖται μετὰ μερικὲς ταινίες ελευκοπλάστ». Ἀλ- λά καὶ οἱ ἀπλοὶ αὐτοὶ ἐπίδρασις φαί- νεται ὅτι θὰ καταργηθοῦν τελείως. Πραγματικά, μίαν γαλλικὴν φαρμακευ- τικὴν ἐταιρεία παρουσίασε ἕνα μπου- κλάκι, πού ἐξακονίζει ἕνα εἶδος με- κροῦ μύκους πάνω στὴν πληγὴ. Πρό- κειται γιὰ μίαν διαλύσι ἀκρυλικῆς ρη- τίνης, πού ὅταν ἔρχεται σ' ἐπαφή μετὰ τὸν ἀέρα, σχηματίζει ἕνα λεπτὸ στρώμα οὐμοῦ μετὰ τὴν πληγὴ. Τὸ στρώ- μα αὐτὸ δὲ διαπερνᾷται ἀπὸ τὰ ὑγρά καὶ τὰ μικροβία, ἀφίγει ὅμως, τὸν ἀ- ἔρα νά κυκλοφορῇ ἐλευθερὰ. Μὲ τὸν τρόπο αὐτὸ ἡ ἐπούλωσις τῆς πληγῆς γίνεται ταχύτερα ἐνῶ, ἐξ ἄλλου, ἀ- πομακρύνεται ὁ κίνδυνος μολύνσεως.

ΣΕ ΠΟΙΕΣ ΠΕΡΙΠΤΩΣΕΙΣ ΕΠΙΔΡΑ Η ΚΛΗΡΟΝΟΜΙΚΟΤΗΣ

Ὁ ἀποφασιστικὸς ρόλος τοῦ περιβάλλοντος

ὩΣ ΠΡΟΧΕΥΣ ἀκόμη, ἡ κληρονομικὴ με- τάδοσις ὠρισμένων ασθενειῶν ἐξασίζε- το σταῖς μαθηματικὸς τύπους πού καθώ- ρισθσαν κατὰ τὸν 19ον αἰῶνα ἀπὸ τὸν Αὐστριακὸ μωιχο καὶ μελετητὴ Γκρέγκορ Μέντελ. Ἀλλ' οἱ σύγχρονοι ἐπιστήμονες εἶ- ναι λιγώτερο ἀποκλειστικοί σ' αὐτὸ τὸ ἡ- τέλιμα. Παραδέχονται, δηλαδή, ὅτι οἱ συ- νθεσὲς μέσα στὶς ὁποῖες ἀναπτύσσεται τὸ ἀτο- μο μποροῦν νά ἐνισχύσουν, νά τροποποιή- σουν ἢ καὶ νά ἐξαφανίσουν τις ἐνδεχόμενες κληρονομικὲς προδιαθέσεις του.

Εἶται, διάφορες ἀνωμαλίες ἢ ασθένειες πού ἐμφανίζονται ἐκ γενετῆς μπορεῖ νά ὀ- φείλονται σὲ αἰτίες τελείως διαφορετικές ἀπὸ τὴν κληρονομικότητα π.χ. σὸ ὅτι ἡ μητέρα ἐξέτεθῃ κατὰ τὴ διάρκεια τῆς ἐγκυ- μωσύνης στὶς ἀκτίνες Χ (ραδιογραφικὲς ἐ- ζετάσεις) ἢ σ' ἐνδεχόμενο ὑποσιτισμὸ ἢ ἀ- κόμη στὸν τραυματισμὸ τοῦ βρέφους, εἰτε κατὰ τὴν ἐνδομήτριον ζωὴ εἰτε κατὰ τὸν το- κέτο κτλ.

Ἡ καλυμμένη χονδροποδία μπορεῖ νά ὀφεί- λεται σὲ ἀνωμαλίες κατὰ τὴ διάρκειαν τῆς κυοφορίας καὶ νά εἶναι σχετῆ πρὸς ὁλοπ- ποτε κληρονομικὴ ἐπίδρασι. Οἱ καρδιοπα- θείες, ἡ καρφότης ἢ ἡ διαγορτι- κὴ καθυστέρησις, ἐξ ἄλλου, μπορεῖ νά ὀφεί- λεται σὸ ὅτι ἡ μητέρα ἐπαθε ἐρυθρὰ κατὰ τοὺς πρώτους μῆνες τῆς ἐγκυμοσύνης.

Οἱ ἐπιστήμονες ἔχουν υπολογίσει σήμερα ὅτι, ἂν σὲ μίαν οἰκογένειαν γεννηθῇ ἕνα παι- δι μετὰ χονδροποδία, ἡ πιθανότης νά γεννηθῇ καὶ δεύτερο παιδί μετὰ τὴν ἴδια ἀνωμαλὴ ἀνωμαλία κυμαίνεται ἀπὸ 3-8% (ἐνῶ σύμ- φωνα μετὰ τοὺς νόμους τοῦ Μέντελ ἡ πιθανό- της ἐκυμαίνεται ἀπὸ 25-50%). Γιὰ τὴ λα- γοχειλία, ἐξ ἄλλου, πού μεταδίδεται ἐπίσης κληρονομικά, ἡ πιθανότης εἶναι 4%.

Συμβαίνει κάποτε ἕνα παιδί νά γεννηθῇ μετὰ ὀδοντωδία, ἀλλὰ οὔτε οἱ γονεῖς του οὔτε κανεὶς ἀπὸ τοὺς ἀμέσους προγώ- νους του παρουσιάζει αὐτὴ τὴν λεύκανσι. Στὶς περιπτώσεις αὐτές, ὁ παράγων τῆς λεύκανσεως, ὁ γεννητῆς ὅπως καλεῖται στὴν ὀλολογία, ἔρρεται σὲ λευκανσῶσα κατὰ- στασι ποῖος ἔφερε ἀπὸ παλαιὰς γενεάς καὶ στοὺς δύο γονεῖς. Αὐτὴ τὴ ταυτόχρονη ὑπαρ- ξις προκαλεῖ τὴν ἐμφάνισι τῆς λευκανσῶ- σης καὶ στὸ παιδί.

Ἀλλ' ὅλα τὰ παιδιά αὐτοῦ τοῦ ἀνδρὸ- γού, δὲν ἔχουν γεννηθῶν ἀπαρσιτισμὸ μετὰ λευ- κὰ μαλλιά. Οἱ πιθανότητες ἐδῶ εἶναι: ἕνα παιδί στὰ τέσσερα, ἂν ἔρουν, δηλαδή, τέσσερα παιδιά στὸν κόσμο, τὸ ἕνα ἀπ' αὐ- τὰ θὰ γεννηθῇ μετὰ λευκὰ μαλλιά.

Προκειμένου γιὰ τις φρενικές ασθένειες,

Ἡ ἀξιοθαύμαστη λειτουργία τοῦ μαστοῦ

Ἡ «έρμνη τῆς μητρικῆς στοργῆς»

Ἡ ΣΠΟΥΔΑΙΟΤΗΣ πού ἔχει τὸ γυναικεῖο στήθος στὴ ζωὴ τῶν ἀνθρώπων, φαί- νεται ἀπ' τὸ ἴδιο τ' ὄνομα του. Πραγματικά, ἡ λέξι «μαστία», ἡ πρώτη πού προφέρουν τὰ χηλίκια τοῦ βρέφους, εἶναι ἡ λατινικὴ ὀ- νομασία τῶν μαστῶν τῆς μητέρας.

Τὸ στήθος, ὁ μαστὸς, εἶναι βασικὰ ἕνας τροποποιημένος καὶ ἐξαιρετικὰ πολὺπλοκος ὁργανισμὸς ἀδένας. Λειτουργεῖ ἀκόμη καὶ σὸ νεογέννητο παιδί, ἀγνοῖ ἡ κορίτσι. Πραγματικά, διεγείρεται ἀπὸ ὁρμόνες τῆς μητέρας καὶ θάλας, μερικὲς σταγόνες γάλα.

Τέτοια παράενα παιχνιδία σκαρῶνουν κά- ποτε οἱ ὁρμόνες καὶ στοὺς ἐνηλίκους ἀρρε- νες. Ἐνας ὅγκος τῆς ὑποφύσεως ἐντείνει τὴ λειτουργία αὐτοῦ τοῦ ἀδένος, πού μετὰ ὁρμονικῆς ἐκκρίσεως του, κἀναι τότε τὸ ἀν- δρικό στήθος νά διογκωθῇ καὶ νά ἐγείνη γάλα.

Ἀπ' τὴ γέννησι ὡς τὴν ἐφηβικὴ ἡλικία, ὁ μαστὸς τοῦ μικροῦ κοριτοῦ μένει σὲ ἀ- ὀρνεύσι. Ἐπειτα ὅμως συμβαίνει μίαν σειρά ἀπὸ βασικές μεταβολές του — καθὼς τὸ γυναικεῖο σῶμα προετοιμάζεται γιὰ τὴν πι- θανὴν ἰσορροπία καὶ πρῶτο-πρῶτα, ἀλλά- ζει ἡ ἐσωτερικὴ μορφή τοῦ μαστοῦ. Ἐνῶ ὅς τότε ἀποτελοῦσε μίαν μικρὴ κοινὴν προ- εχούσῃ, ἀρχίζει τώρα ν' ἀναπτύσσεται ὁ ἀ- δεινικός ἰσθμὸς καὶ συγχρόνως νά σχημα- τίζεται γύρω ἀπ' αὐτὸν ἕνα προστατευτικὸ στρώμα λίπους.

Ἡ θηλή μεγαλώνει, τόσο ὥστε νά χωράῃ ἀκριβῶς στὸ στοματῆκι, τὸ βρέφος. Σχη- ματίζεται γύρω τῆς μίαν σκουροχρῶν ζω- νή, ἡ ἄλωα, πλούσια σὲ σμηγματόγόνους ἀδένες, γιὰ νά μὴ ξεραίνεται καὶ σκάζῃ τὸ μέρος ἐκεῖνο μετὰ τὸ θηλασμὸ.

Ὁ μικρὸς κῶνος ἔχει, γίνετι πιά ἕνα τέ- λειο ἡμισφαίριο. Ὁ μαστὸς εἶναι ἑτοιμος νά λειτουργήσῃ ὅταν θὰ χρειασθῇ.

Ἡ ἐγκυμοσύνη προκαλεῖ μίαν ἄλλη σει- ρὰ ἀπὸ μεταβολές, μετὰ ἀπώλυτι χρονικὴ ἀ- κριβεία. Στὸ δεύτερο μῆνα τῆς, ὁ μαστὸς ἀρχίζει νά μεγαλώνει, καὶ ν' ἀναπτύσσεται ἀκόμη περισσότερο τὸ ἀδεινικό του συστή- μα. Ἡ θηλή σκουραίνει (αὐτὸ ἀποτελεῖ ἕ- να ἀπὸ τὰ ἀσφαφέστερα γνωρίσματα τῆς

ὁπως εἶναι ἡ σχιζοφρένεια, οἱ ψυχώσεις, ἡ λυπομανία κτλ.) οἱ ἀντιλήψεις τῶν συγγε- νῶν ἐπιστημόνων εἶναι οἱ ἐξῆς: Ἀν καὶ οἱ δύο γονεῖς εἶναι σχιζοφρενεῖς, ὑπάρχουν, πολλές πιθανότητες καὶ τὸ παιδί πού θὰ φέ- ρουν στὸν κόσμο νά ἔχη μέσα του τὸν πυ- ρῆνα τῆς σχιζοφρένειας. Ἀλλὰ καὶ στὴν πε- ρίπτωσι αὐτῇ, ἡ ἐκδήλωσις τῆς ασθένειας θὰ ἐξαρθῇ ἀπὸ τις συνθήκες μέσα στὶς ὁποῖες ἐκτελλίγεται ἡ ζωὴ του. Ὅταν μὲν ὁ ἕνας ἀπὸ τοὺς γονεῖς εἶναι σχιζοφρενής, οἱ πιθανότητες περιορίζονται σὲ μεγάλο ὅραμο. Ἐνδέχεται μάλιστα τὸ παιδί νά εἶ- ναι καθὶ ὅλα ὑγιές.

Ἡ διανοητικὴ καθυστέρησις ἐπίσης, παρα- μένει ἕνα ἀπὸ τὰ ἀνίγνιστα τῆς ἱατρικῆς, ὀφείλεται δὲ συνήθως σὲ κληρονομικὸς λό- γους.

Εἶναι ἀναμφισβήτητο, ἐξ ἄλλου, ὅτι τὰ παιδιά κληρονομοῦν τὴν εὐφυΐα, καὶ τὴν προσωπικότητα τῶν γονεῶν. Ὑπάρχουν, ὅ- μως, πολλοὶ ἀγνώστοι παράγοντες ὅσον ἀ- φορᾷ τὸν τρόπο αὐτῆς τῆς κληρονομικῆς μεταδόσεως. Τὸ μόνο βέβαιο εἶναι ὅτι ἡ καλυμμένη νευρωτικὴ ἰδιοσυγκρασία μετα- δίδεται ἀπὸ τὴν μίαν γενεὰ στὴν ἄλλη.

Μποροῦμε ὅραγε νά προλάβουμε τις κλη- ρονομικὲς ασθένειες;

Στὶς ασθένειες, αὐτὲς συγκαταλέγεται ὁ διαβήτης. Οἱ ἐπιστήμονες μάς λένε καὶ ἐδῶ ὅτι τὰ παιδιά κληρονομοῦν, ὅχι τὴν ασθε- νεία, ἀλλὰ τὴν προδιάθεσι σ' αὐτήν.

Ὁρισμένες κληρονομικὲς ασθένειες ἢ ἀ- νωμαλίες μεταδίδονται στὰ παιδιά ὅταν ὁ- πάρχουν καὶ στὸν ἕνα μόνον ἀπὸ τοὺς γο- νεῖς. Λέμε γι' αὐτές τότε ὅτι ἔχουν ὑπερ- χοντα χαρακτηριστὰ. Στὴν κατηγορία αὐτῇ ὑ- πάρχονται τὰ χονδρὰ καὶ προσέχοντα χελη, ἡ ὑποφαλαγγία τῶν δακτύλων, οἱ συμφύ- ρεις τῶν δακτύλων, ἡ ἐξαδακτυλία, ἡ κλη- ρονομικὴ ἰδιοσυγκρασία, οἱ προΐσοδες μυοπαθείες, ἡ κληρονομικὴ παρεγκεφαλικὴ ἀτάξια, οἱ κληρονομικὲς σπασμωδικὲς παραληλίες, ὁ χορὸς τοῦ χαντγιγκαν καὶ ἡ κερατοδερμία τῶν ἀκρῶν.

Ἀλλες, τοῦαντίον, προϋποθέτουν τὴν ὀ- παρξὶ τοῦ παράγοντος πού τις προκαλεῖ καὶ στοὺς δύο γονεῖς. Ὁ χαρακτηριστὸς αὐτῶν τῶν ασθενειῶν ἢ τῶν ἀνωμαλιῶν καλεῖται ὑποθεσις ἢ ὑποστατικός. Στὴν κατηγορία αὐτῇ ὑπάρχονται ἡ λευκοχρόσια (ἀλμπι- νισμός), ὁ ρακισμός, ἡ κωφάλαλα καὶ ἡ με- λαχρωματικὴ ἀμφιληπτορεαδίτις.

Ἐκτός ἀπὸ τις ασθένειες πού ἀναφέραμε καμμία σχεδόν ἄλλη δὲν εἶναι κληρονομικὴ, δὲ μεταδίδεται δηλαδή, ἀπὸ τοὺς γονεῖς στὸ παιδί. Τὰ παιδιά, ὅμως, κληρονομοῦν ἀπὸ τοὺς γονεῖς ἕνα ὀρισμένο πνεῦμα, ἕνα εἶδος προδιαθέσεως πρὸς ἀρισμένους ασθένειες (ρευματισμοί, ἀναιμία, λυμφοκτικὴ ἰδiosis- κρῶσις κτλ.).

Ἐκτός ἀπὸ τις ασθένειες πού ἀναφέραμε καμμία σχεδόν ἄλλη δὲν εἶναι κληρονομικὴ, δὲ μεταδίδεται δηλαδή, ἀπὸ τοὺς γονεῖς στὸ παιδί. Τὰ παιδιά, ὅμως, κληρονομοῦν ἀπὸ τοὺς γονεῖς ἕνα ὀρισμένο πνεῦμα, ἕνα εἶδος προδιαθέσεως πρὸς ἀρισμένους ασθένειες (ρευματισμοί, ἀναιμία, λυμφοκτικὴ ἰδiosis- κρῶσις κτλ.).

Ἐκτός ἀπὸ τις ασθένειες πού ἀναφέραμε καμμία σχεδόν ἄλλη δὲν εἶναι κληρονομικὴ, δὲ μεταδίδεται δηλαδή, ἀπὸ το

— Θέλω να μού λές κάθε στιγμή πώς μ' αγαπάς! τής έλεγε ο Τάσος.

ΚΑΙ τί δέν έλεγαν γιά τήν Πασχαλίτσα, τή θετή θυγατέρα του Μιχάλη Κίτρο, του πλούσιου αρχιστέλνικα τής Δάφνης; Όλακρο το χωριό είχε να κάνει με την όμορφιά της! Μία όμορφή, που δέν ήταν, θαρρείς, αυτό το κομμάτι. Καρδιοχτυπούσαν τα παλληκάρια στο πέραςμά της κι' οι κοπελλιές κιτρινίζαν απ' το κακό τους, καθώς την έβλεπαν να διαβάζει τη στράτα, γιά να πάη στα χειμαδιά του πατέρα της. Καρδιοχτυπούσαν τα παλληκάρια κι' έλουαν γιά μία της ματιά, ένα χαμόγελό της. Και περισσότερο απ' όλους ο Τάσος 'Ασιμής, ο φημισμένος άετος τής Γκιώνας, με τα κοπάδια τ' άμειντα. Στέναζε και πονούσε ο Τάσος. Μά δέν τολμούσε να πάη να τη γυρέψη απ' τα γονικά της. Όλα εκείνα που έλεγαν και διαλαλούσαν στο χωριό, κόντευαν να τον τρελλάνουν. 'Ακόμη κι' ο Γουγούσης, ο πιο γέρος μπιστικός του, που είχε πη μία μέρα:

— Πάνε είκοσι χρόνια από τότε, γυιέ μου. Είκοσι δάκαρα χρόνια κι' ωστόσο το θυμάμαι, σά γάγινε τώρα δά. Κάποια νύχτα, ο Μιχάλης Κίτρος γυρνούσε απ' τη Ζάρα. Καθώς περνούσε το γεφύρι του Μυλοποταμού, άκουσε κλάμματα. "Έψαξε τότε όλόγυρα και έβριξε ένα μωρό τυλιγμένο σ' ένα άραχνόφανο πέπλο. Το λυτήθηκε το άμωρο και το πήγε στ' άρχοντικό του. Το μωρό αυτό ήταν η Πασχαλίτσα, που μεγάλωσε κι' έγινε η πιο όμορφη κοπέλλα τής Δάφνης.

— Και τί πειράζει αν δέν ξέρη κανείς ποιά είναι τα γονικά της; ρώτησε ο Τάσος. "Όποιος αγαπάει αληθινά, δέν τά λογαριάζει κάτι τέτοια. Ο γέρος κούνησε το κεφάλι του.

— Κανείς δέν ξέρει τον κύρη της, άποκρίθηκε. "Όλο το χωριό όμως ξέρει τη μάνα της.

— Και ποιά είναι το λοιπόν η μάνα της, μπάρμπα Γουγούση;

— Ο μπιστικός τόν κύτταξε στα μάτια. "Υστερα είπε σιγά, σά να φοδόναν την ίδια τη φωνή του: — "Η μάνα της είναι νεράιδα του ποταμού, γυιέ μου! Άκου που σου λέω και μη με περνάς γιά παλαδό. Λένε πως, πριν από είκοσι χρόνια, κάποιο θοσκοπούλο άγάπησε μία νεράιδα και πώς την έκανε δική του, κλεβόντας της τόν πέπλο. "Η νεράιδα γέννησε τότε κι' έφερε στον κόσμο ένα μωγάκι. Κι' η ζωτική ξαναβρήκε τόν πέπλο της, που τόν είχε κρύψει ο θοσκός στην κουφάλα ενός πακτανού. Κι' η νεράιδα πήρε το παιδί, το πέταξε στο γεφύρι και εξαφανίστηκε. Κι' ο θοσκός τρελλάθηκε απ' τόν καύμο του και πήρε τα θούνα...

— Και το μωρό αυτό είναι η Πασχαλίτσα; — Ναι, γυιέ μου. "Η Πασχαλίτσα είναι τής νεράιδας και το άνωστο θοσκό.

— Ο Τάσος γέλασε εύθυμα. "Ήταν παλληκάρι και δέν τόν τρώαζαν κάτι τέτοια παραμύθια. "Ωστόσο ρώτησε το γέρο μπιστικό:

— Κι' έσύ το πιστεύεις αυτό, μπάρμπα Γουγούση;

— Το πιστεύω. Κι' ο Μιχάλης ο Κίτρος το πιστεύει. Για τοτό κι' έκρυψε τόν πέπλο, που ήταν μέσα τυλιγμένο το μωρό. Γιατί άμα τόν έβρη η Πασχαλίτσα, πριν πατήση τα είκοσι ένα της χρόνια, θα γίνη κι' αυτή νεράιδα. "Έτσι λένε κι' έτσι είναι αληθινά.

Ο Τάσος 'Ασιμής, ξαναγέλασε με κείνη την

Τό κορίτςι του ποταμού

παράξενη ιστορία του μπιστικού του. Κι' η άγάπη του αντί να λιγιστέψη, όλοένα και μεγάλωνε. "Ο λένος άπλωνε και του πλύνανε την καρδιά. Πάνω όμως που ήταν έτοιμος να πάη να τη γυρέψη απ' το θετό της πατέρα, ξανακόσων την ίδια ιστορία από άλλο στόμα. "Όλοι τους όρκίζονταν πως η μάνα τής Πασχαλίτσας ήταν νεράιδα. Ο Τάσος άρχισε να λυγίζει. Μπας και είχαν δικιο οι άνθρωποι; Μπας και ύπηρχαν μυστήρια πάνω στη γη, που δέν μπορούσε να τά συλλάβη άνθρωπος; "Το παλληκάρι πάλεψε μέρες και μέρες με τόν εαυτό του. Νά πάη, να μην πάη; Νίκησε όμως στο τέλος το διαταγμό του κι' ένα δειλινό, πήρε τη μάνα του και κατέβηκε απ' τη Γκιώνα. Μία και δύο, τράβηξαν στ' άρχοντικό του Κίτρο.

— Ο γυιός μου, αγαπάει τη θυγατέρα σου, είπε η γριά στον αρχιστέλνικα. Και τη θέλει γυναίκα του. Δώσε τους, λοιπόν, την εύχη σου κι' έλα να συμπεθερέψουμε.

— Βούρκωσαν τα μάτια του Κίτρο κι' άγκάλιασε και φίλησε τόν Τάσο.

— "Ένα λεβέντη σαν και σένα λαχταρούσα γιά τη θυγατέρα μου! φώναξε. Χίλις φορές σου δίνω την εύχη μου. "Όλα τούτα που έλεπες, είναι δικά σας και να τά χαρήτε...

Σάν τόν τρελλό, έτρεξε μέσα κι' έφερε την Πασχαλίτσα, που έγειρε και φίλησε με σεβασμό το χέρι τής γριάς άρχοντίσας. "Υστερα κύτταξε τόν Τάσο και τού χαμογέλασε. "Ένα χαμόγελο, που έμοιαζε τριαντάφυλλο πρωινό. "Από τη στιγμή εκείνη, οι δυο νέοι άγκαλιζόταν μ' αληθινή θερμότητα. Κι' όταν στον πρώτο μήνα, που το μωγάκι τους, όλοι έκαναν το σταυρό τους. Πάει ο Τάσος! Πάει ο άετος τής Γκιώνας! Κι' άρχισαν πάλι να λένε και να ξαναλένε, γιά τη θυγατέρα πού δέν έαυτο του και δέν τόν εννοιάσε γιά τής νεράιδας, που ποταμού! Τ' άκουσε τώρα όλη τή νεράιδα και χαμογέλασε. Γιατί είχε αυτά το παλληκάρι και χαμογέλασε. Γιατί είχε ξαναβρη, τόν εαυτό του και δέν τόν εννοιάσε γιά τίποτα. "Ας έλεγε ό,τι ήθελε ο κόσμος γιά την άγαπημένη του. Κανείς δέν θα μπορούσε πιά να τή χαλάσει την εύτυχία. Κανείς.

— Μ' αγαπάς; τη ρωτούσε ο Τάσος τα βράδια που συναντιόντουσαν οι δυο τους. Θέλω να τ' ακούω συχνά από τα γλυκά σου χείλη. Θέλω να μού το λές κάθε στιγμή, ώπου να πεδάνω.

— Γιατί μιλάς γιά το θάνατο, καλέ μου; τόν μάλωνε εκείνη. "Η άγάπη μας είναι τόσο δυνατή, που δέν θα πεθάνουμε ποτέ. "Εμείς δέν θα γεράσουμε σαν τους άλλους. Δέν θα δής την όμορφιά μου να μαρμαρίζει. Ούτε θα δώ το πρόσωπό σου να γεμίξη ρυτίδες. Τα μαλλιά μας ποτέ δέν θ' άσπρίσουν. Γιατί θα αείνουμε σιώνα νέοι...

Το άρχοντοπούλο την άκούε μαγεμένο. Καί

δέν περίμενε παρά το τότε θα σμίξουν γιά πάντα. Είχαν κανονίσει να παντρευτούν σ' ένα μήνα. Κι' η πολυπόθητη μέρα έφτασε επί τέλους, γιά τους δυο έρωτευμένους. Το χωριό γιόρτασε μαζί τους. Γιατί τώρα πιά δέν έβλεπαν την Πασχαλίτσα όπως άλλοτε. Το παραμύθι τής νεράιδας είχε ξεχαστή. "Η πεντάμορφη νέα, είχε παντρευτή τόν πιο πλούσιο, τόν πιο όμορφο και τόν πιο λεβέντη τής Γκιώνας. Καί στην πλατεία τής Δάφνης, είχαν στρωθή τα τραπέζια. Και τα σφαγιά μοσχοδούσαν στις σουζέλες. Και το κρασί χυνόταν άφθονο στις κούπες. Κι' οι ζυγίες έπαίξαν χαρούμενα τραγούδια. "Όλοι ήταν εύτυχισμένοι την ημέρα εκείνη. Και περισσότερο απ' όλους οι νεόγυφοι. Κι' άκόμη πιο πολύ ο άρχιστέλνικας, ο Μιχάλης Κίτρος, που κυττούσε τη θετή του θυγατέρα με βουρκωμένα μάτια.

Κάποια στιγμή, η Πασχαλίτσα σηκώθηκε και τόν άγκάλιασε. "Υστερα, τόν παρέδωσε μακριά από τους άλλους.

— Πατέρα, του έπλε, μου χάρισε την εύτυχία. Χωρίς εσένα, θα είχα πεθάνει τότε στον παταμό. "Αλλ' έσύ με πήρες και μ' άνάστησες και μου χάρισες τ' όνομά σου. Ποτέ δέν θα ξεχάσω την καλωσύνη σου...

Ο γέρο Κίτρος την κύτταξε συγκινημένος. — "Εγώ πρέπει να σ' εύχαριστήσω, κόρη μου, άπάντησε. Γιατί έσύ μου χάρισες την εύτυχία, που δέν την γνώρισα με δικό μου παιδί...

— "Η Πασχαλίτσα του έπιασε τα χέρια. — Πατέρα, θέλω να μού κάνει μία χάρι. "Όλοι στο χωριό λένε πως το πέπλο που ήμουν τυλιγμένη, όταν με έβρισκες ήταν άραχνόφανο. Πήγαινε να μού το φέρης, πατέρα. Θέλω να το ρίξω στα μαλλιά μου, τώρα που θα σύρω τόν πρώτο χορό με τόν Τάσο...

Ο Μιχάλης Κίτρος στάθηκε γιά λίγο διστακτικός. Κύτταξε κάποιον τη θυγατέρα του και χαμογέλασε.

— Τρέχω να σου το φέρω, παιδί μου! έπλε. "Έχεις δικιο. Τα παραμύθια που έλεγαν κάποτε οι παππούδες μας, δέν πρέπει να τά πιστεύουμε

εμείς. Κι' ύστερα, θέλω να δείξω σ' όλοκρο το χωριό, πως κι' έσύ είσαι άνθρωπος σαν όλους τους ανθρώπους. Πως δέν είσαι καμία ζωτική.

Πήγε κι' ήρθε ο αρχιστέλνικας σαν το πουλί, τη στιγμή ακριβώς που ο Τάσος κι' η Πασχαλίτσα, είχαν σηκωθεί γιά να χορεύουν. Μόνοι, οι δυο τους. Οι καλεσμένοι είχαν συγκεντρωθή γύρω τους και παρατηρούσαν το εύτυχισμένο ζευγάρι. Κι' οι ζυγίες χτύπησαν με φούρια. "Η πεντάμορφη νέα έπιασε στον άέρα τόν πέπλο που τής πέταξε από μακριά ο πατέρα της. Κι' ο χορός άρχισε. Στην αρχή ο Τάσος έκανε μερικά τσακίσματα, όλο λεβεντιά και χάρι. Πίσω του άκούουσε η Πασχαλίτσα. Το πρόσωπό της έλαμπε σαν το φεγγάρι. Κι' ο χορός δέν ήταν χορός. "Ήταν ένα γοργοπάτημα, ένα άέρινο πέταγμα. Λύγισε το κορμί της σε κάθε βήμα. Και σε κάθε βήμα έπαιρνε καινούργια στάσι, ώραιότερη απ' την προηγούμενη. Κι' άνοιγε τα χέρια της και τα έφερνε πάνω απ' το κεφάλι της και το άραχνόφανο πέπλο τής άνεμίζονταν στον άέρα κι' οι καλεσμένοι ανατρίχιαζαν από θαύσμάκι και κατάπληξι.

"Αλλά τότε γίνηκε κάτι παράξενο. "Ένώ ήταν αόριστα, ένα φύλλο δέν κοινιόταν στα δέντρα, ξαφνικά άκούστηκε όλόγυρα άγριο μολύκρητο. Και φύσηξε άνεμος. "Άνεμος όρμητικός, καταστρεπτικός, που αναποδούριζε τραπέζια και καθίσματα. "Ένα σύννεφο σκόνης σηκώθηκε έπειτα. Και το σύννεφο αυτό, στροβιλιζόμενο στον άέρα, διέτρεξε την πλατεία και σκέπασε την Πασχαλίτσα. Πού στεκόταν με σταυρωμένα χέρια, κυττάζοντας ψηλά, σάμπως ν' άκουγε φωνές από έναν άλλο κόσμο. Το κακό κράτησε μονάχα λίγα δευτερόλεπτα. "Όταν ο άνεμοστρόβιλος διαλύθηκε, η πεντάμορφη νέα είχε εξαφανιστή σά να την κατέπιε η γη.

— Πασχαλίτσα, κόρη μου! φώναξε ο γέρο Κίτρος με άπόνγιο. Μη φεύγης, μη!

"Αλλ' ήταν πιά άργά. Την ίδια στιγμή άκούστηκε μία έντρομη κραυγή:

— Μωρέ, παιδιά! Σκοτώθηκε ο Τάσος...

Πραγματικά, κανείς δέν είχε προσέξει ός την ώρα εκείνη τόν Τάσο. Κι' όμως ο ύπερφανος άετος τής Γκιώνας, ενώ έτρεχε μέσα στον άγριο άέρα, γιά να προλάβη την άγαπημένη του, γλίστρησε, έπεσε, χτύπησε το μέτωπό του σε μία πέτρα κι' έμεινε στον τόπο. "Ήταν τυχαίο άραγε ό,τι έγινε; "Η μήπως η Πασχαλίτσα φευγόντας, πήρε μαζί και την ψυχή του παλληκαριού που, όπως τού είχε ύπασχεθί, δέν θα γεννούνταν ποτέ οι δυο τους; "Ήταν μυστήριο. "Ένα μυστήριο, που ο χρόνος δέν θα το διαλευκάνη ποτέ.

Α ΑΣΤΕΡΙΟΥ

Πώς δέν θα... σκοτώσετε ΤΟΝ ΑΝΤΡΑ ΣΑΣ!

Όχτώ συμβουλές γιά τις γυναίκες

ΠΡΩ γίνεται να υπάρχουν τόσο πολλές χήρες και τόσο λίγοι χήροι;

Στο ερώτημα αυτό προσπάθησε να δώση μία άπάντησι ο καθ' ηγήτης Κέννεθ Χούττον, του Πανεπιστημίου τής Μασαχουσέτης, που έξεδωσε τελευταία ένα βιβλίο με τόν τίτλο «Πώς να μη σκοτώσετε τόν άντρα σας».

Κατά τόν 'Αμερικανό καθηγητή, η μέση ηλικία, κατά την οποία οι γυναίκες μένουν χήρες, είναι τα 40 χρόνια. "Έτσι, έχουν όλον τόν καιρό μπροστά τους γιά να ξεκοκαλίζουν τη συνταγή του μακαρίτη, αν δέν προτιμήσουν να βουτήξουν καινούργιο σύζυγο. "Η θνησιμότης τών άνδρών είναι ιδίως μεγαλύτερη στα καλούμενα έλευθερία επαγγέλματα. "Επιχειρηματίες, χρηματιστάι, δικηγόροι, γιατροί, δημοσιογράφοι, διευθυνταί βιομηχανικών επιχειρήσεων και γενικά οι άνθρωποι που ζούν διρκώς μέσα σε συγκινήσεις, πεθαίνουν γρηγορώτερα από τους άλλους. "Έξαιρέσι άποτελούν οι πολιτικοί, γιά το λόγο, ότι δέν πιστεύουν τίποτα απ' ό,τι λένε και δέν κάνουν ποτέ έκείνο που πιστεύουν. "Έξαιρατώντας όλους, κατορθώνουν, στο τέλος, να ξεγελάσουν και το Χάρο.

Σήμερα, κανείς πιά δέν πιστεύει στην παλαιά διάκρισι μεταξύ ισχυρού και αδυνάτου φύλου. Οι άνδρες έχουν μεγαλύτερα όστα και ισχυρότερους μυς. Στις στιγμιαίες εκρήξεις ενεργείας, είναι πιο δυνατοί από τις γυναίκες. "Αλλά τους λείπει η άντοχή, που οι γυναίκες την έχουν με το παρρησιό. "Έτσι, οι άνδρες φθάνουν στα σαράντα με βλαμμένη την καρδιά, το στομάχι ή τα έντερα. "Οι γυναίκες τους, όμως, είναι άκμαiores και φρέσκες και τους άρχει μία έπισκεψη στο λιστιτούτο καλλονής, γιά να ξαναγεννηθούν.

"Από τη στιγμή αυτή, λέει ο καθηγητής Χούττον, ο άντρας βασιλεύει στην έξουσία τής γυναίκας του, που μπορεί να τόν κάνει ό,τι θέλει, άκόμη και να τόν σκοτώσει. "Είναι σε θέση, γράφει ο 'Αμερικανός καθηγητής, να διαπραθή το πιο τέλειό έγκλημα, που συνθέλασε ποτέ έγκληματίας, χωρίς τόν κίνδυνο να την άνακαλύψουν ποτέ. Καί... ύποδεικνύει στις σύζυγους τόν τρόπο. "Η συνταγή του, που οι γυναίκες πρέπει να τη διαβάσουν από την άναποδη, έχει ως άκολουθως:

1) "Ο άντρας σας γνωρίζει από την έγνασία του κατάκοτος κι' αίσθανάται την άνάγκη να ξεκοκαλιστή. Μην τόν άφίνετε να πάρη άναπνοή. Δώστε του να έπισκευασί μία κλειδαριά, που χάλασε ή πέστε του να περάσει με καινούργιο γοδίμα το τραπέζι της κουζίνας ή βρούστε τον μία όποιαδήποτε άπασχόλησι. Το κυριώτερο είναι να μην τόν άφίσετε να ήσυχάσει.

2) "Αφού συμπληρώσετε την κουράσι τόν από το γραφείο ή το εργοστάσιο με τις δουλειές του σπιτιού, θα τόν ύποχρεώσετε να σάς συνοδεύσει στο σπιτι μιάς φίλης σας, όπου θα παίζετε κανάστα ή χούν-χάν, ή να σάς πάη σ' ένα κοσμικό κέντρο ή στον κινηματογράφο κλπ.

3) "Όταν καθώσαστε στο τρα-

πέζι γιά να φάτε, θυμηστε του όλα τα προβλήματα του σπιτιού, ιδίως τα χρηματικά. Κάθε φορά που βάσει το πηρούνι ή το κουτάλι στο στόμα του, φωνάζετε του ότι πρέπει να πληρώσει αυτόν ή έκείνο το λογαριασμό και μην παραλείψετε να του υπενθυμίσετε έκείνους που άφησε άνεξοφλητους. "Όσο περισσότερο τόν κρουσώσετε, τόσο καλύτερο θα είναι.

4) Βάλτε του στο μυαλό την ιδέα ότι είναι άναντικατάστατος στο γραφείο ή στο εργοστάσιο όπου εργάζεται και μη τόν άφήνετε να λείψη έστω και μία μέρα, άκόμη κι' όταν είναι άρρωστος.

5) Το βράδυ, μόλις πλαγιάσει, πρέπει να τόν ψάλετε από την καλή. Γιατί δέν τόν περιέλαβαν στις τελευταίες προαγωγές; "Πως οι συνάδελφοί του στο επαγγέλμα του κατορθώνουν να κερδίζουν χρήματα, ενώ αυτός είναι άνίκανος γιά όλα; "Ακόμη, λοιπόν, το ήλεκτροικό ψυγείο που σάς είχε ύποσχεθί; Και το καινούργιο φόρεμα; Μήπως σκέφτεται να σάς άφήσει με τα παλιά; Είνε άπαράιτητο να του τογιάσετε πως, παίροντάς τον, γινήκατε δυστυχισμένη και πως καταστρέψατε κοντά του τη ζωή σας. "Όσο περισσότερο κρατήση αυτή η κρεβατιομουμούρα, τόσο καλύτερα θα είναι.

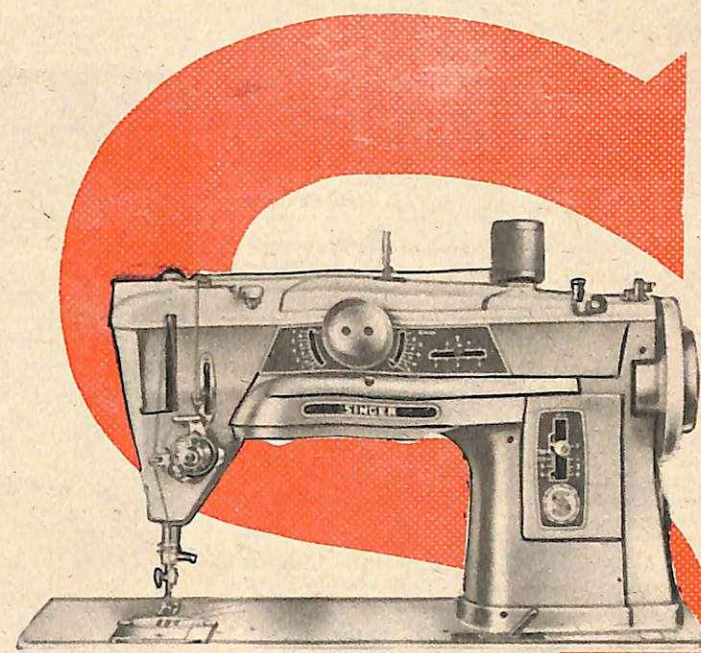
6) Το πρωί, ενώ ντύνεται διαστικά, θυμηθήτε να του ζητήσετε έξηγησεις γιάτί το περασμένο βράδυ κύτταξε με ιδιαίτερη έπιμονή μία μικρή μελαχροινή ή μία ξανθή ή μία γαλανομάτα και δημιουργήστε του μία τρομερή σκηνή. Είνε η ώραιότερη «καλημέρα» που μπορείτε να ευχηθήτε στον άντρα σας. "Ο δυστυχισμένος δέν θα μπορέσει να ήσυχάσει όλη την ημέρα. Θα τσακαλή με τους συνάδελφους του, θα μιλήσει άσχημα στον προϊστάμενό του και θα κάμει κάμποσα λάθη στη δουλειά του.

7) Θα «τόν πιάσετε από τόν λαμό». Οι άντρες είναι συνήθως φανάδες. "Ίκανοποιηστε, λοιπόν, τη λαμπαργία του: "Αφθονες σάλτσες, μπαχαρικά με τη φουτζι, λιπαρά κρέατα, σκανδαλιστικούς μεζέδες κλπ.

8) Είνε αυτόνόητο ότι δέν θα του έπιτρέψετε να κινή το τσιγάρο — τί άντρας είναι; — και θα τόν ύποχρεώσετε να πίνη στις κοσμιές συναναστροφές, γιά να μη σάς ντροπιάση στα μάτια τών άλλων.

"Επειτα απ' όλα αυτά — λέει ο καθηγητής Χούττον — μπορείτε να είσαστε σίγουρη ότι θα χάσετε πολύ γρήγορα τόν άντρα σας. "Αν, όμως, τόν αγαπάτε — και θα μού έπιτρέψετε να τόν πιστέψω — θα κάνετε τα αντίθετα. Από τις παραπάνω συμβουλές, μην έκχάσετε ότι ο άντρας δέν είναι ένα «έωο γιά δουλειές», ούτε ένας σκλάβος που μπορείτε να τόν κάνετε ό,τι θέλετε. Μην παροτρύνετε άκόμη από τη σκέψη ότι οι άντρες άντέχουν. "Η άντοχή τους είναι πολύ μικρότερη από τη δική σας κι' οι εθδνες τους άσυμμετρες μεγάλότερες. "Ίσως να μην τά καταφέρουν πάντα στην έντέλεια. "Αλλά 9 φορές στις 10 κάνουν το καλύτερο που μπορούν.

Αυτή είναι η ραπομηχανή που χρειάζεται η σύγχρονη γυναίκα

Singer 401

(SLANT-O-MATIC)

- Είναι πανοραμική
- Ζιγκ-Ζάγκ — Τελείως αυτόματη
- Επιτρέπει άπεριόριστη ποικιλία έργασιών
- Λύνει όλα τα προβλήματα τής ραπτικής

Αι πολλαπλαϊ τελειοποιήσεις της σε συνδυασμό με την στερεοτήτά της και την εύκολη λειτουργία της, την κάνουν άπαραίτητη σε κάθε σπιτι και σε κάθε σύγχρονη γυναίκα. Κατασκευάζεται άποκλειστικά από την SINGER, που έχει παγκόσμιο πείρα πλέον του αιώνας.

Singer 401

Προηγείται τής εποχής της

ΖΗΤΗΣΤΕ ΝΑ ΣΑΣ ΤΗΝ ΕΠΙΔΕΙΞΟΥΝ ΣΤΟ ΠΛΗΣΙΕΣΤΕΡΟ ΚΑΤΑΣΤΗΜΑ SINGER

Τὸ καλλιτεχνικό μας

ΑΘΗΝΑ ΤΗΣ ΑΘΗΝΑΣ

ΠΟΛΛΥ ΠΑΝΟΥ

Τὸ ἀστέρι τῆς διπλοπεννιάς

ΟΠΩΣ ἡ Νάνα Μούσχουρη στὸ ἐλαφρὸ τραγουδί, ἔτσι καὶ ἡ Πόλλυ Πάνου, στὸ εἶδος τῆς, κατόρθωσε νὰ σημειώσῃ μεγάλες ἐπιτυχίες μέσα σὲ ἐλάχιστα χρόνια.

Μὲ τὴν ιδιόρρυθμὴν κοντράλτα φωνή τῆς, κατέκτησε τοὺς φίλους τῆς διπλοπεννιάς καὶ κάθε τῆς ἐμφάνισι σήμερα εἶναι περισσότερο ἀπὸ ἀκριβοπληρωμένη.

Ἡ Πόλλυ Πάνου ἔκανε τὴν πρώτη τῆς ἐμφάνισι πρὶν δέκα ἀκριβῶς χρόνια, στὴν Πάτρα, πού εἶναι καὶ ἡ ἰδιαιτέρη πατρίδα τῆς. Ξεπήδησε ἀπὸ ἓνα διαγωνισμὸ ταλέντων, ὅπου ἡ τόσο ξεστή φωνή τῆς ἔκανε ξεχωριστὴ ἐντύπωση.

Ἦταν ἀπὸ ἓνα χρόνο, ἦρθε στὴν Ἀθήνα. Μία ἐταιρεία δίσκων, πού ζητοῦσε ἐπιμονά ἓνα ἀστέρι τοῦ εἶδους, ἐπειδὴ τὰ λαϊκὰ τραγούδια εἶχαν ἀρχίσει νὰ κερδίζουν τὸ μεγάλο κοινό, τὴν προσέλαβε ἀμέσως. Ἡ συνεργασία τῆς, ἰδιαίτερα ἀποδοτικὴ, συνεχίζεται ὡς τώρα καὶ τὰ τραγούδια πού ἔχει ἠχογραφήσει σὲ δίσκους περνοῦν τὰ 500. Ἀνάμεσα σ' αὐτὰ, τὰ πρῶτα μεγάλα σουξέ τῆς εἶχαν ρεκόρ κυκλοφορίας, ὅπως τὰ: «Φεύγω μαννοῦλά μου γλυκειά», «Τὸ αἷμα νερό δὲ γίνεται», «Πᾶρε τὸ δαχτυλίδι σου», «Φαρμάκι καὶ μαχαίρι», «Μελαχροινὴ τοιγνάνα μου», «Ζοῦμε στὴν παρανομία», κ. ἄ.

Ἡ πρώτη τῆς ἐμφάνισι στὴν πρωτεύουσα μαζὶ μὲ τὸν Μπιθικώτση, δικαίως τὴς προβλέψει τῶν ἐκδίδων. Καί, σιγά-σιγά, ἔγινε περιζήτητη καὶ παρουσιάστηκε στὰ μεγαλύτερα κέντρα, μὲ τὰ πῶν γνωστὰ συγκροτήματα τοῦ Τσιτσάνη, τοῦ Παπαϊωάννου, τοῦ Καπλάνη κ. ἄ.

Ἡ φήμη τῆς ἀπὸ τῆς ραδιοφωνικῆς μεταδόσεως ἔφτασε ὡς τὴν Ἀμερική, πού τὴν τραβήξε, στὰ 1958, μ' ἓνα δελεαστικὸ συμβόλαιο. Ἐφωγὲν γιὰ λίγους μῆνες καὶ ἔμεινε ἐνάμιση χρόνου. Γνώρισε μεγάλῃ ἐπιτυχίᾳ στὴ Νέα Ὑόρκη, τὸ Σικάγο, τὴ Βοστώνη καὶ ἄλλες μεγάλες πόλεις.

Ὅταν γύρισε στὴν Ἀθήνα, συνέχισε μὲ τὸν ἴδιο ρυθμὸ τῆς ἐπιτυχίης ἐμφανίσεως τῆς, μὲ τὴν μεγαλύτερη ἀμοιβή, καὶ μὲ νέες δημιουργίες, ἀπὸ τῆς ὁποίης ξεχώρισαν τρία μεγάλα σουξέ τῶν Δερβενιώτη, Καρωματσίνη καὶ Μητσάκη:

α) «Εἰμαι μὴ γυναῖκα ἀμαρτωλὴ ἓνα ἀπὸ τ' ἀνθρώπινα συντηρίματα...».

β) «Τὶ μὴδεὶς κάνει καὶ σὰν σκιάδα σὲ κιντῶ...».

γ) «Ἄν μιλοῦσαν γιὰ σύννεφα ἂν μιλοῦσαν καὶ οἱ δρόμοι θὰ σοῦ λέγαν, ἀγάπη μου, πῶς σ' ἀγαπᾶ ἀόριμα...».

Γιὰ τὴν καλοκαιρινὴν σαζόν, ἔξ ἄλλου, εἶται μάζει μὴ μεγάλῃ ἐκπλήξει: Κοντὰ στὸν παλιὸ καὶ πολὺτιμο συνεργάτη τῆς, τὸν Τσιτσάνη, μαζὶ μὲ ἄλλες καινούργιες ἐπιτυχίες, θὰ λανσάρη καὶ τὸ πρῶτο ἑλληνογαλλικὸ λαϊκὸ τραγούδι:

«Μέρα μου γιὰ νύχτες σὲ πρὶν ἔρθῃ μεσημέρι...».

★

Ἐίχαμε τὴν εὐκαιρία νὰ ξανακούσουμε, ἔπειτα ἀπὸ ἀρκετὸ καιρὸ, τὴν ἐξαιρετικὴ ἐρμηνεύτρια τοῦ λαϊκοῦ τραγουδιοῦ, στὸ κέντρο τῆς οδοῦ Ἀγαρόν.

Σὲ μὴ μικρὴ διακοπή, τῆς λέμε: — Τί σὰς εἶχε κάνει περισσότερη ἐντύπωση στὴν Ἀμερική;

— Κάτι, πού θὰ μοῦ μείνῃ ἀλησμόνητο, ἦταν ἡ ὑποδοχὴ πού μοῦ ἔγινε στὴν Κλήβελαντ τοῦ Ὀχάο. Πήγα ἐκεῖ γιὰ ἓνα μόνο βράδυ, σὲ μὴν μεγάλη χοροεσπερίδα, στὴν ὁποία παρευρίσκον-

Ἡ Πόλλυ Πάνου.

ταν τρεῖς χιλιάδες ἄτομα. Βγήκα γιὰ πρώτη φορὰ στὴν πίστα, μὲ πολὺ τράκ, ἀποφασισμένη νὰ τραγουδήσω μόνο τρία τραγούδια. Ἦταν ἀδύνατο ὅμως νὰ μ' ἀφίσουν νὰ φύγω, ἐπὶ μὴ συνεχῶς ὦρα, φωνάζοντας: «Νὰ ζήσης, θηλυκὲ Γούναρη!». Ὅταν μῆλκα στὸ καμωρινι μου, ἔκλαιγα ἀπὸ συγκίνησι, σὰ μικρὸ παιδί... ἔλθα τὸν τελευταῖο καιρὸ προτάσεις νὰ ξαναφύγω. Δὲν τὸ ἀποφασίζω ὅμως, γιὰτὶ μὲ κρατᾶει αἰχμάλωτη ἡ Ἀθήνα...

— Τί ἄλλο σὰς ἀπασχολεῖ, ἐκτός ἀπὸ τὸ τραγούδι;

— Ὅπως θὰ ἔχετε ἴσως ἀκούσει, εἰμαι μανιώδης κυνηγὸς καὶ ψαράς. Ἰδιαίτερα τὸ κυνήγι ἔγινε τὸ μεγαλύτερο πάθος μου καί, συχνά, μόλις μοῦ δίνεται καιρὸς, φεύγω γιὰ τὴν Σπέτσες καὶ κυρίως γιὰ τὴν Λήμνο. Βγάζω πολλὰς φορές... λαγούς — καὶ μεγάλους μάλστα — πέρδικες, κλπ. Τελευταία ἔρριξα ἓνα μεγάλο παράξενο πουλί, πού τὸ ἔδωσα νὰ τὸ βαλσαμώσουν, γιὰ νὰ τὸ ἔχω ὡς ἐνθύμιον. Μεγάλῃ μου ἀκοῇ ἀδυναμία εἶναι τὰ φορέματα. Κάθε φορὰ, πού βάζω ἓνα τουαλέττα, νοιώθω διαφορετικὰ.

— Ἀπὸ τοὺς συναδέλφους σας, ποὺς σὰς συγκινεῖ περισσότερο;

— Ἀναμφισβήτητα, ὁ Στέλιος Καζαντζίδης.

— Κι' ἀπὸ αἰσθηματικὲς περιπτώσεις;

— Στὸ κεφάλαιο αὐτό, πρέπει νὰ ὁμολογήσω, ὅτι ἔχουμε μιλᾶνε ἄσχημα, ἀπὸ ἐδῶ καὶ λίγους μῆνες. Κι' ἀπὸ ἓνα τυχαῖο περιστατικὸ, ἀφοῦ φαίνεται πῶς ἔτσι εἶναι τῆς τύχης τὰ γραμμένα...

— Δηλαδή;

— Ἐνα χαριτωμένο «κάνις», πού μοῦ εἶχαν χαρίσει, ἐκείνη τὴν ἐποχὴ, ἀρρώστησε ξαφνικά. Κατεβαίνοντας ἓνα πρῶτὴ τὴν λεωφόρο Συγγροῦ, ἔπεσε τὸ μάτι μου σὲ μὴ κτηνιατρικὴ κλινική, δίπλα στὸν ὑπόδρομο. Στάματα καὶ μ' ἀνέβηκα, ἐπὶ μὴ τὴν μόνη ἐπιθυμία νὰ θεωρεῖται πού τὸ ὥραιο σκυλάκι μου. Ὅπως ἔχετε ὅμως, ὅσα φέρονε ἡ ὦρα, δὲν τὰ φέρνει ὁ χρόνος... Ὁ γιαιτρός, ἓνα πολὺ εὐγενικὸ παλληκάρι, μὲ μεγάλῃ μόρφωσι καὶ ποιητικὸ ταλέντο, μὲ πρόσθετε ἰδιαιτέρως. Μὲ κίτταξε στὰ μάτια, τὸν κίτταξα καὶ ἐγώ... Κι' αὐτὸ ἦταν ὅλο! Ὡστόσο θεωρεῖται τὸ σκυλάκι, τὸ εἰδύλλιο εἶχε πάσει φωτιά, μὲ μὴ ἀδυναμία ἀμοιβαία. Σκοπεύουμε, λοιπόν, προσεχῶς, νὰ ἐπισημοποιήσουμε τὸ δεσμό μας.

Ἡ δημοφιλὴς ἐρμηνεύτρια τοῦ λαϊκοῦ τραγουδιοῦ, σὲ ἓνα χαρακτηριστικὸ στιγμιότυπο μαζὶ μὲ τὸν Βασ. Τσιτσάνη.

— Ὅστε σκοπεύετε νὰ ἐγκαταλείψετε σύντομα τὸ τραγούδι;

— Κάθε ἄλλο, πρὸς τὸ παρόν, τοῦλάχιστον! Μά, ὅταν κάποτε ἔρθῃ ἡ ὦρα νὰ ἀποκτήσω οἰκογένεια, θὰ διακόψω γιὰ πάντα τὴς ἐμφανίσεις μου στὰ κέντρα. Θὰ ἐξακολουθῶ ὅμως νὰ τραγουδῶ σὲ δίσκους.

Ἡ Πόλλυ Πάνου δὲν εἶναι μόνο μὴ πρῶτης τάξεως τραγουδίστρια. Εἶναι καὶ μὴ ἐξαιρετικὴ γυναίκα, μὲ πολλὴ ἀπλότητα καὶ μεγάλη εὐγένεια. Λατρώνει κυριολεκτικὰ τὴ μητέρα τῆς καὶ τὴς ἀδελφές τῆς, πού τὴ θεωροῦν, δικαιολογημένα..., μαρμαροκόλωνα τοῦ σπιτιοῦ τους!

Ι ΦΕΡΜΑΝΟΓΛΟΥ

Ο Ο

Ο... ΘΕΩΡΗΤΙΚΟΣ ΚΡΟΙΣΟΣ

Κάποτε, ἐδῶ καὶ πάρα πολλά χρόνια, κάποιος Ἀμερικανός, ὀνόματι Στιούαρτ, δάνεισε σ' ἓνα φίλο του 100 δολάρια, μὲ τὸκο 10 τοῖς 100 τὸ χρόνο. Τοῦ πήρε μάλιστα καὶ ἓνα χαρτί, πού ἀναγνώριζε αὐτὸ τὸ δάνειο. Ἦταν ὅμως τὸ ἔχασε μέσα σ' ἓνα συρτάρι, γιὰ νὰ τὸ ξαναβῇ μετὰ πολλὰς δεκαετίες, τὸ 1921, ἔνας ἀπόγονός του, ὁ Χένρυ Στιούαρτ. Αὐτὸς ζήτησε τότε ἀπὸ τοὺς κληρονόμους τοῦ ἀρχικοῦ ὀφειλέτου νὰ ἐξοφλήσουν τὸ δάνειο, μὲ τοὺς τόκους του. Καὶ τὸ Ἀνώτατο Δικαστήριον τῶν Ἡνωμ. Πολιτειῶν τὸν δικαίωσε καὶ τοῦ ἐπιδόκασε... 305 τρισεκατομμύρια δολάρια! Τόσο εἶχε γίνετο μετὰ τὸ ἀρχικὸ ποσόν... Γιὰ νὰ πάρῃ ὅμως τὴν ἀπόφασιν καὶ νὰ τὴν ἐκτελέσῃ, ὁ Χένρυ ἔπρεπε νὰ πληρώσῃ τὰ δικαστικὰ ἐξόδα καὶ ἓνα ποσοστὸ 10%, πού τοῦ ζήτησαν οἱ δικηγόροι του, γιὰ ἀμοιβή! Ἐπειδὴ δὲ αὐτὸ ἦταν φυσικῶς ἀδύνατο, ἡ ὑπόθεσι σταμάτησε. Τὸ 1938, ὁ Χένρυ ἐδικαιώθη νὰ πάρῃ 624 τρισεκατομμύρια δολάρια, περισσότερα δηλαδή ἀπ' ὅσα λεφτὰ ὑπάρχουν συνολικά σ' ὅλοκληρον τὸν κόσμον! Ὁ θεωρητικὸς αὐτὸς πλούτος του τὸν ζάλισε... καὶ πέθανε ἀπ' τὴν καρδιά του. Ἀφῆσε δὲ περικοπὴ... 100 δολαρίων!

δαλιόυι

ΑΣΤΕΡΙΑ ΤΟΥ ΧΟΡΟΥ

ΧΡΥΣΟΥΛΑ ΖΩΚΑ

Ἡ αἰωνικὴ κολώννα

ΜΑΛΛΙΑ καστανόξανθα. Μεγάλα ἀμυδαλωτὰ μάτια. Κι' ἓνα σῶμα πέρδικας, ὅπως λέει ὁ λαός. Ψηλὴ, στιτὴ, μὲ γραμμὴ ἰωνικὴ, (εἰωνική κολώννα) τὴν ἀποκάλεσε ὁ ξένος τύπος) μὲ κινήσεις γεμάτες χάρι, ὁ ἴδιος ὁ ἀρχαῖος ρυθμὸς κάτω ἀπ' τὸ ξανθὸ φῶς τοῦ αἰττικού ἡλίου. Εἶναι ἡ Χρυσούλα Ζώκα, μὴ ἀπὸ τῆς πρῶτης ἱερείας τῆς Τερψιχόρης καὶ καλλιτέχνιδες τοῦ σύγχρονου ἐκφραστικοῦ χοροῦ.

Μαζὶ μὲ τὴν Λίττα Ἀλμα καὶ τὴν Μαρία ντὲ Πετρίλλο, ἀποτελεῖ τὴν πρώτη τριάδα τῆς τέχνης τῆς στὸν τόπο μας.

Στὸ μικρὸ κομψὸ διαμέρισμα τῶν Ἐξαρχεῶν, ὅπου κατοικεῖ, εἶχαμε τὴν τύχη νὰ συνομιλήσουμε ἓνα ὁλόκληρο ἀπόγευμα, τὴς τελευταῖες μέρες.

Ἡ Χρυσούλα ἔχει τὸ χάρισμα νὰ εἶναι τὸ ἱ. δια καλὴ συνομιλήτρια, ὅπως καὶ χορεύτρια. Σὰν γυναίκα, τὴν διακρίνει πολιτισμένη σκέψις, ζεστασιὰ καρδιάς καὶ κυρίως ἀνθρωπιά καὶ καλὴ σὺν γιὰ τοὺς ἀνθρώπους, γιὰ τὰ προβλήματά τους, τοὺς πόνους καὶ τὴς πίκρες τους. Καὶ εἶναι ἀληθινὰ νὰ τὴ χαίρουμε καθὼς διακρίνεις τὴν προσπάθειά τῆς νὰ ξεφύγῃ ἀπ' τὰ καλλιτεχνικὰ ζητήματα, καὶ νὰ στρέφῃ τὴν συζητήσιν σὲ γενικότερα θέματα.

— Νὰ μὴ χορεύτρια πού εἶναι ἄνθρωπος κι' ὄχι κοῦκλα.

Αὐτὸ ἦταν τὸ συμπέρασμα τῆς συνεντεύξεως πού μὰς ἔδωσε καὶ πού τὸ προτάσσουμε, ἀφοῦ ἀλλοστε «μετρά» περισσότερο ἀπὸ κάθε Τέχνη ἡ ἀνθρώπινα.

— Ὅσο γιὰ τὸν χορὸ...

— Ἦταν, λέει, κάπου κάποια κάποτε. Τὸ κάπου ἦταν μὴ Σχολὴ ρυθμικῆς καὶ μπαλέτου τῆς Ἀθῆνας. Τὸ κάποτε τοποθετεῖται στὰ χρόνια τῆς γερμανικῆς Κατοχῆς. Ὅσο γιὰ τὴν κάποια, αὐτὴ ἦταν ἓνα κοριτσάκι ἀκόμη 13 χρόνων, ἀσχημάτιστο καὶ ἀνώριμο, πού σπούδαζε ρυθμικὴ καὶ κλασσικὸν χορὸ σὲ μὴ σχολή.

Ἐνα ἀπόγευμα λοιπόν, ἡ δασκάλα τοῦ χοροῦ ἀνακοινῶσε πῶς μὰς ἀπ' τῆς μαθήτριάς τὴς διαλεγόταν γιὰ νὰ πλαισιώσῃ γιὰ μὴ μὴνα βραδιά, τὸ χορευτικὸ σύνολο τοῦ χορευτῆ καὶ χορογράφου Μανώλη Καστρινοῦ πού θὰ ἐμφανιζόταν στὴν παράστασιν τοῦ θεάτρου «Ἀκροπόλις».

Ὁ Καστρινὸς πῆγε στὴ Σχολή, εἶδε τῆς μαθήτριάς καὶ μὲ τὸ ἔμπειρο μάτι τοῦ διαέψε τὴν «κάποια».

— Πῶς σὲ λένε, μικρούλα μου;

— Χρυσούλα Ζώκα.

Τῆς χάιδεψε ἐνθαρρυντικὰ τὰ μαλλιά.

— Ἄντε λοιπόν, ἐτοιμάσου νὰ χορέψῃς ἀπόψε.

— Ἐχεις κουράγιο;...

— Ἦ μὴ σῆκος τοὺς ὅμους.

— Δὲν ἔχω...

Ἐίχε ὅμως. Ἐτοῖς τοῦλάχιστον ἀποδείχθηκε αὐ-

θημερὸν στὴν παράστασιν. Μονάχα πού τὸ ὥραιο ἐκεῖνο δνείρο κράτησε γιὰ μὴ νύκτα. Τὴν ἐπομένη, ἡ μικρὴ μαθήτριά ξαναγύρισε στὴν αἴθουσα διδασκαλίας, γιὰ νὰ συνεχίσῃ τὰ μαθήματά τῆς. Πέρασαν τέσσερα χρόνια ἀπὸ τότε. Καὶ ἡ σκηνὴ τοῦ «κάποια, κάπου κάποτε» ἐπανεληφθῇ μὲ τὰ ἴδια πρόσωπα. Μονάχα πού τὸ «κάπου» ἦταν αὐτὴ τὴν φορὰ ἓνας δρόμος τῆς πρωτεύουσας, κοντὰ στὸ Μουσεῖο.

Μία κοπέλλα στιτὴ καὶ λυγρὴ περπατοῦσε κρατώντας στὰ χέρια τῆς μὴ τσάντα μὲ ψώνια. Ἐβάδιζε, ἐκρίριζε, ὁ δρόμος κατὰ τὴν κοινὴ λαϊκὴ ἐκφορά. Ἦταν ψηλὴ, γεμάτη χάρι.

Πίσω, κατὰ τὴν βῆσι δὲ ἴδιος ἀνθρώπος, ὁ Μανώλης Καστρινός. Ὁ λαμπρὸς χορευτῆς βρισκόταν τότε δίχως παρτενάρ, καὶ καθὼς εἶδε τὴν ὁμορφὴ κοπέλλα, τριζάτῃ καὶ ἀεράτῃ νὰ περπατᾷ ἀνάλαφρα καὶ χορευτικὰ εἶχε μὴ ἐμπειρία. Τάχυνε, λοιπόν, τὸ βῆμα καὶ ἄγγισε ἐλαφρὰ στὸν ὅμο τὴν κοπέλλα τῶν 17 χρόνων.

— Δεσποινίς...

Ἐκείνη στράφηκε ἀπορημένη. Καὶ ἔαφνικά ἡ ἀπορία ἔγινε χαρούμενη ἐκπληξίς:

— Κύριε Καστρινέ!

— Χρυσούλα! Μὰ ἐσύ, ἐσύ, ἔγινες σωστὴ γυναίκα! Πότε πρόφτασε, μικρὴ ἀδεσπομένη;

Τὸ χορευτικὸ ντουέττο εἶχε σχηματισθῇ ἐκείνη τὴ στιγμὴ. Ἐνα ντουέττο, πού ἐμελλε νὰ διαπρέψῃ στὸν τόπο μας καὶ στὰ ἐξωτερικὰ, νὰ δρέψῃ δάφνες καὶ χειροκροτήματα καὶ πού συνεχι-

Ἡ Χρυσούλα Ζώκα καὶ ὁ Μανώλης Καστρινός σ' ἓνα χορὸ τους.

ζει ἄρμονικά, δεκατέσσερα τώρα χρόνια, τὴν συνεργασία.

Σὰν χορευτικὴ βιολογία θὰ μπορούσε νὰ ἀνομάσῃ κανεῖς τὴν καριέρα τῆς Χρυσούλας Ζώκας μὲ τρεῖς τομεῖς, ὅπου διένειμε τὴν χορευτικὴ προσφορά τῆς. Οἱ τομεῖς αὗτοι ἦταν τὸ θέατρο, τὰ νυχτερινὰ κοσμικὰ κέντρα καὶ ὁ κινηματογράφος.

— Ποιὲς ἦταν οἱ καλύτερες χορευτικὲς σας δημιουργίες; τὴν ρωτήσαμε.

— Σκέφθηκε λίγο.

Μὰ εἶναι ἀρκετὲς — χαμογέλασε — πράγμα πού μὲ δυσκολεύει νὰ ξεχωρίσω ὁρισμένες. Ὡστόσο μὴ ἀληθινὴν χαρὰ φέρνω στὴ σκέψιν μου τὴν «Εὐθύμη χήρα» πού πρωτοχόρεψα στὸ Μπουρνέ-λη, τὸ «Βουκολικό», τοὺς «Ἀλκίους μαργαριταρίων», τὸ «Συνθέτης καὶ μελωδία» καὶ τὴν «Κυρία μὲ τὰς Καμελίας». Χορογράφος σ' αὐτὰς τὴς δημιουργίης ἦταν ὁ ἴδιος ὁ παρτενάρ μου.

Τὸ μεγάλο πάθος τῆς Ζώκα εἶναι οἱ καλλιτεχνικὲς ἐκστρώσεις.

— Πού ἔχετε πάει;

— Μά... παντοῦ σχεδόν. Ἀξέχαστη ὅμως θὰ μοῦ μείνῃ ἡ Ἑλβετία καὶ ἡ Κύπρος, ὅπου μὲ ἓνα μεγάλο καλλιτεχνικὸ συγκρότημα δώσαμε παραστάσεις στὸ πλαίσιο τῶν ἐορτῶν τῆς ἀπελευθερώσεως.

Πέρα ἀπὸ τὴν Ἑλβετία καὶ τὴν Κύπρον, ἡ Ζώκα ἔχει ἐμφανισθῇ στὴ Γαλλία (Μόντε Κάρλο, Νταβίλ, Τρουβίλ, Παρίσι) στὴν Ἱταλία (Ρώμη — Μιλάνο) στὴν Ἰσπανία (Μαδρίτη — Μπαρτσελόνα) στὴν Ἀγγλία (Λονδίνο), στὴν Γερμανία, στὴν Αἴγυπτον, στὴν Συρίαν καὶ σ' ἄλλες χώρες τῆς Ἑγγύς Ἀνατολῆς.

— Ἀπὸ ποῖα πόλι ἔχετε τὴς ζωρότερες ἀναμνήσεις;

— Ἀπὸ τὴν Λουκέρνη. Γινόταν θυμᾶμι ἐκεῖ τὸ διεθνὲς συνέδριον τῶν Ξενοδόχων κι' ἦμασταν καλεσμένοι νὰ ἐμφανισθοῦμε μὲ τὸν παρτενάρ μου σὲ μὴ γιορτὴ τῶν συνέδρων. Χορέψαμε, ὅμως θυμᾶμι, μὴ θαυμάσια ἑλληνικὴ σύνθεσι τοῦ Καστρινό. Τὴν ὥρα πού χορεύαμε, ἓνα γυναικὶ πλάι στὴν πίστα, ἄφωνα ντυμένο, συνέδρων προσφώνων, εἶχε τόσο ἐνθουσιασθῇ, πού παρὰ τὸν ὅμο τοῦ ρυθμοῦ καὶ τὴν ἐκπληξίαν πλάι στὴν πίστα, προσπαθώντας νὰ μιμηθῇ τὴς κινήσεις μας.

— Ὅταν τέλειωσα, πῆρα ἓνα μεγάλο μπουκέτο λουλούδια, πού μοῦ πρόσφεραν καὶ τὸ χάρισα στὸν γυναικὸν σύνεδρον. Φαντασθῆτε ὅμως τὴν ἐκπληξί μου, ὅταν τὸν ἀκούσα νὰ μοῦ μιλά ἑλληνικά!

— Κορίτσι μου, σ' εὐχαριστᾷ. Εἰμαι γέρος καὶ φυσικὸ εἶναι στὰ χρόνια μου νὰ χωρὶς πολλὰ δῶρα. Τὸ ὁρατότερο ὅμως ἦταν... ὁ ἀποψινὸς χορὸς σου καὶ τὸ μπουκέτο σου.

Ἦταν αὐτοσυστήθηκε. Ἦταν ὁ ἰδιοκτήτης τοῦ ξενοδοχείου τῆς «Μ. Βρετανίας» καὶ πρόεδρος τοῦ Συνεδρίου.

— Ποιὰ ἄλλη πόλι σὰς ἀρέσει;

— Τὸ Παρίσι. Εἶναι ἡ πρωτεύουσα, πού ἔχω στὴν καρδιά μου. Ἦ πολλὴ τοῦ φωτός, τῆς φινέτσας καὶ τῆς χαρᾶς. Πάντα, ὕστερα ἀπὸ κάθε μου τουρνέ, θὰ καταλήξω ἐκεῖ. Ἀλλωστε, μὴν ξεχνᾶτε πῶς εἶναι ἡ πνευματικὴ μου πατρίδα. Ἐκεῖ πῆρα μαθήματα ἀνώτερης χορευτικῆς τέχνης.

— Καὶ ἡ Ἀθήνα;

— Ὁ! Δὲν συγκρίνεται. Ἡ Ἀθήνα εἶναι... ἡ Ἀθήνα.

— Ὑπάρχει τίποτε ἰδιαιτέρου ἐδῶ πού σὲ κάνει νὰ τὴν προτιμᾷς;

Ἡ Ζώκα ἀντιλαμβάνεται τὸ «πονηρὸν» τῆς ἐρωτήσεως. Κι' ὅπως εἶναι καλόκαρδη, ἀπλὴ καὶ προτιμᾷ τοὺς ἴσιους ὁρμούς μας διορθώνει:

— Θέλετε νὰ πῆτε ποιὲς σχέσεις ἔχουμε ἐγὼ καὶ ὁ ἔρωτας;

— Ἄν προτιμᾶτε ἔτσι...

Χαμόγελο σερνῶ. Καὶ σκύψιμο τοῦ κεφαλιοῦ.

— Τὰ πᾶμε πολὺ καλὰ ἐγὼ, κι' ὁ μικρός, ἀτερωτὸς θεός. Καὶ ἀγαπᾷ καὶ μ' ἀγαποῦν. Σ' αὐτὸ τὸ κεφάλαιο εἰμαι εὐτυχισμένη.

— Ὑπάρχει κανένα ἄλλο κεφάλαιο, ὅπου νᾶστε δυστυχισμένη;

Ἀπαντᾷ ἀόριστα. Ὡστόσο μέσα στὰ λόγια τῆς βλέπει κανεῖς πῶς τὸ σημερινὸν μὰς ἀστέρι διαθέτει μεγάλῃ καρδιά.

— Ὑπάρχει πολλὴ δυστυχία καὶ πίκρα γιὰ τὸν σημερινὸν ἄνθρωπον. Ἄν θὰ μπορούσα νὰ κάνω μὴ εὐχὴ πού νὰ πραγματοποιηθῇ, θέλεγα νὰ ἐρθοῦν ἐτοῖς τὰ πράγματα ὥστε ὁ ἄνθρωπος ν' ἀληθσοαποιοῦνται καὶ νὰ μὴ ἔχουν δύσκολα προβλήματα, τοῦλάχιστον οικονομικά.

— Κι' ἐσεῖς; Τί εὐχαστε γιὰ τὸν ἑαυτὸ σας;

— Εἰμαι κι' ἐγὼ μέσα στοὺς ἀνθρώπους πού σὰς εἶπα, ἀπαντᾷ. Ἄν καὶ δὲν ἔχω οικονομικά προβλήματα, ὁστόσο βλέπω τὸν ἑαυτὸ μου ἀντικειμενικὰ σὰν ἓνα ἄνθρωπον τοῦ λαοῦ, μὴ κοπέλλα μέσ' στὴς ἄλλες.

Τελειώνοντας τὴν συνέντευξί μας ἀναφέρουμε μερικὰ ἐμικρὰ μυστικά γιὰ τὸ ἀστέρι μας. Ἡ Χρυσούλα Ζώκα, λοιπόν, τρελλαίνεται ἐκτός ἀπ' τὸν χορὸ, γιὰ τὸ σωφάρισμα, εἶναι δὲ μὴ ἀπὸ τὴς πῆς ἐπιδεδίετες Ἀθηνᾶς σωφρίνες.

Ἄγαπᾷ τὸ ποδόσφαιρον καὶ παρακολουθεῖ τακτικὰ τὴς συναντήσεως τῆς ομάδας τῆς, τῆς ΑΕΚ.

★ Προτιμᾷ τὰ ἀπλὰ φορέματα καὶ τὸ νοικοκυριό.

— Ἄν καὶ εἰμαι χορεύτρια, λέει ἡ ἴδια, εἰμαι ὁστόσο καὶ μὴν καλὴ νοικοκυρά.

Προδωρινός

ΜΙΚΡΑ
ΑΡΙΣΤΟΥΡΓΗΜΑΤΑ

Χωρισμός

Η άμοιβαία αυτή έλξη δεν άργησε να μεταβληθεί σε φλογερή αγάπη...

Η ΓΚΛΟΡΙΑ Μπονάτι, η ξανθή καλλονή, που βασίλευε δυό χρόνια τώρα στους κοσμικούς κύκλους της Ρώμης, η άγερωχη και ακατάδεχτη Γκλόρια, που περιφρονούσε, σχεδόν με αγένεια, τις έκδηλές των θαυμαστών της, αναγκάστηκε, μια μέρα, να παραδεχθεί πως είχε ερωτευθεί.

Ο Μπενίτο Μαοντιέρι την είχε συγκαταστήσει όχι μονάχα με τη μελαγχολική άρρωστη ομορφιά του, αλλά και με το σοβαρό, ρομαντικό και αξιοπρεπές κόρτε, που της έκανε. Ο γόνος αυτός, με τις άμετρες ερωτικές επιτυχίες, έδειχνε σά να ένοιωθε για πρώτη φορά στη ζωή του πραγματική αγάπη.

Με το πρώτο τους τέτ-α-τέτ, ένοιωσαν ο ένας για τον άλλο κάτι περισσότερο από μια απλή συμπάθεια. Η άμοιβαία αυτή έλξη δεν άργησε να μεταβληθεί σε φλογερή αγάπη.

Την επομένη το απόγευμα, η Τζιλντα Βελέντα πέρασε από το σπίτι της Γκλόριας να την πάρει να βγούν περίπατο.

Ήταν παιδικές, σχεδόν άχωριστες φίλες. Η Γκλόρια δεν είχε μυστικά από την Τζιλντα. Της είχε, λοιπόν, τι το εξαιρετικό συνέθετο ξαφνικά στη ζωή της. Έκείνη — έξυπνη κοπέλλα, εμπειρία στις ερωτικές υποθέσεις — την άκουσε με μεγάλη προσοχή, αλλά κοινωνώντας κάθε τόσο το κεφάλι.

— Έκανες πολύ καλή έκλογη, είπε όταν τελείωσε η Γκλόρια. Έχω, όμως, επιφυλάξεις... Τόν γνώρισα κι' εγώ τον Μπενίτο. Δε σου κούβω, ότι κάποτε δοκίμασε να ερωτοτροπήσει μαζί μου. Δεν του έδωσα, όμως, θάρρος να συνεχίσει, γιατί...

Γιατί; ρώτησε, ανήσυχη, η Γκλόρια.

— Γιατί άμφεβαλλα για τη σταθερότητα των αισθημάτων του. Τον θεωρούσα άντανο για βαθειά, πραγματική αγάπη... 'Απ' όσα, όμως, μου είπες, άρχίζω να πιστεύω πως αυτό που νοιώθει για σένα, είναι κάτι σοβαρό.

— Είμαι βέβαιη γι' αυτό! φώναξε, με πεποίθηση η Γκλόρια.

Μή δίνεις ποτέ σημασία στους δοκούς των άνδρών, συνέχισε η Τζιλντα. Ο Μπενίτο σ' αγαπάει σήμερα... Αυτό δε σημαίνει πως θά σ' αγαπάει και αύριο και μεθαύριο... 'Υπάρχει όμως, ένας τρόπος να βεβαιωθείς αν ο Μπενίτο είναι ελκυστικός απέναντί σου. Μην του δείχνεις πως είσαι τρελλά ερωτευμένη μαζί του. Ένας προσωρινός χωρισμός θά σε πείσει αν ο αγαπημένος σου σου είναι πιστός και άφοσιωμένος. Πήγαινε για δεκαπέντε μέρες στις Κάννες... Δείξε του πως μπορείς να κάνεις λίγο καιρό και χωρίς αυτόν...

Η Γκλόρια δε συμφωνούσε με την Τζιλντα. 'Ωστόσο, είχε απόλυτη πεποίθηση στην πείρα της φίλης της. Καί, το ίδιο βράδυ, πληροφορήθηκε το Μπενίτο πως θά πήγαινε να περάσει δεκαπέντε μέρες στις Κάννες, καλεσμένη από μια φίλη της. Έκείνος την κούταξε με μάτια βουρκωμένα.

— Προσωρινός είναι ο χωρισμός μας ψιθύρισε. Θά σε περιμένω με λαχτάρα να ξαναγυρίσεις κοντά μου.

Μόλις η Γκλόρια έφτασε στις Κάννες, πρώτη της δουλειά ήταν να τηλεγραφήσει του Μπενίτο τη διεύθυνσή της. Την επομένη, πήρε το πρώτο του γράμμα:

«Αγαπημένη μου, >»

«Αν ήξερα πόσο θά μου στοίχιζε ο χωρισμός μας, δε θά σ' άφηνα ποτέ να φύγεις από κοντά μου. Περνώ ώρες μαστινώνοντας με τη σκέψη πως ίσως, μακριά μου, να βρεθείς — χωρίς να το θέλεις — στην άγκαλιά άλλου. Συγχώρεσέ με αν άμφιβάλλω για την

αγάπη σου. Δεν πρέπει, όμως, να με παρεξηγήσεις. Κάνω σαν παιδί, το καταλαβαίνω... Άνησυχώ χωρίς λόγο... >»

«'Ωστόσο, αισθάνομαι την ανάγκη να με καθησυχάσεις, να μου δοκιμάσεις ακόμα μια φορά πως μ' αγαπάς. Περιμένω με λαχτάρα γράμμα σου. Από τη μέρα που έφυγες, δεν κοιμάμαι. Τις νύχτες, περπατώ μόνος μου, άτέλειωτες ώρες, στους δρόμους... >»

«Παρηγοριά βόσκω μονάχα στη Τζιλντα. Μαζί της, μπορώ να μιλήσω έλευθερά για σένα, γ' άνοιξω την καρδιά μου. Είναι, όμως, κουραστικός τύπος... Το ερωτικό ύφος με το οποίο μιλά για τον άγνο έρωτα, μου δίνει πολλές φορές στά νεύρα. >»

«Γράψε μου άμέσως, μόλις πάρεις το γράμμα μου. Πάντα δικός σου. >»

Μ π ε ν ί τ ο >

Μαζί με το γράμμα αυτό, η Γκλόρια πήρε και μια κάρτα από την Τζιλντα:

«Γκλόρια μου, >»

«Ο φίλος μας κάνει σαν τρελλός. Διαρκώς μου μιλάει για σένα. Είναι νευρικός και ανήσυχος. Έκανες πολύ καλά που μ' άκουσες κι' έφυγες για τις Κάννες. >»

Σε φίλω.

Τ ζ ί λ ν τ α >

«Τότερ' από δυό μέρες, η Γκλόρια έπαιρνε και δεύτερο γράμμα:

«Αγαπημένη μου, >»

«Χθές έλαβα το πρώτο σου γράμμα. Δε μπορώ να σου περιγράψω τη χαρά μου. Με τρώ τις μέρες με αγωνία. Δε βλέπω την ώρα να σε σφίξω στην άγκαλιά μου. Η Τζιλντα ανέλαβε, στο μεταξύ, το ρόλο του παρηγορητού. Χθές, μ' έπεισε να πάμε μαζί σ' ένα χορευτικό κέντρο, να ξεσκασώ. >»

Σε φίλω στα δυό σου γλυκά μάτια. >»

Μ π ε ν ί τ ο >

Το τρίτο γράμμα:

«Αγαπητή Γκλόρια, >»

«Γιατί επαναστάτησες, επειδή η Τζιλντα κι' εγώ πήγαμε να χορέψουμε; Μήπως ήθελες να κλειστώ στο δωμάτιό μου και να κλάω πικρά και άπαρηγόρητα, επειδή έσύ πήγες να διασκεδάσεις στις Κάννες με μια φίλη σου; Τι σημαίνουν οι ύπαινηγοί και οι ερωμένες σου για την Τζιλντα; Πρέπει να τα βάλης μαζί της επειδή μου κρατά συντροφιά, από καλωσύνη της, τη στιγμή που έσύ μ' εγκατέλειπες; >»

Σταματώ, γιατί έχω κάποια έπειγουσα δουλειά. Με συγχώρε. >»

Με αγάπη. >»

Μ π ε ν ί τ ο >

Το τέταρτο γράμμα:

«Γκλόρια, >»

«Σου έζητα συγγνώμη, που δε βοήκα καιρό να σου γράψω τόσες μέρες. Τα γράμμά σου τα έλαβα όλα μαζί... Μου φάνηκαν ρομαντικά... σε βαθμό άσυνιδάστο με την εποχή που ζούμε. Φρόντισε να προσγειωθείς, για να περνάς πιο ευχάριστα... >»

Γειά σου. >»

Μ π ε ν ί τ ο >

Η Γκλόρια, άναστατωμένη από το γράμμα αυτό, κάθισε και έγραψε του Μπενίτο ότι νόμιζε πως έπρεπε να του πη. «Τότερ' από δυό μέρες, πήρε την απάντηση:

«Δεσποινίς Γκλόρια, >»

«Η δεσποινίς Τζιλντα, η αγαπημένη σας φίλη — όπως την άποκαλείτε — δεν κατέβαλε την παραμικρή προσπάθεια να με ξεμαλώσει. Αυτούμαι πολύ, επειδή διαπιστώνω, ότι σας λείπει το στοιχειώδες ταύτ. Αυτούμαι επίσης επειδή η φίλη μας παίρνει τόσο ψυχρό τέλος... >»

Μ' έκτιμησι.

Μ π ε ν ί τ ο Μ α ο υ τ ζ έ ρ ο >

Η Γκλόρια έμεινε άδικαλο... Τότε μονάχα κατάλαβε γιατί η Τζιλντα φρόντισε να την άπομακρύνει από τον αγαπημένο της Μπενίτο: Για να τον ξελογιάσει, να της τον πάρει, τώρα που βεβαιώθηκε πως ήταν ικανός να νοιώσει ένα σταθερό και βαθύ έρωτα. Κι' άποφάσισε να γυρίσει άμέσως στη Ρώμη, να κατακτήσει και πάλι την καρδιά του αγαπημένου της, να ματαιώσει τα σχέδια της Τζιλντας.

Την επομένη, όμως, ενώ έτοιμαζε τη βαλίτσα της, πήρε από τη Ρώμη ένα άγγελτήριο, καλλιτεχνικά τυπωμένο:

«Ο κύριος και η κυρία Άλφόνσο Βελέντα έχουν την τιμή να σας προσκαλέσουν στους γάμους της κόρης τους Τζιλντας μετά του > Μπενίτο Μαοντιέρι, που θά γίνουν την 17ην τρέχοντος... >»

ΓΚΡΑΤΣΙΑ ΝΤΕΛΕΝΤΑ

Η Διζ Ταινιορ ως Κλεοπάτρα.

Η ΚΛΕΟΠΑΤΡΑ

Η άληθινή ιστορία της περίφηρης ταινίας,

για να πιά εκεί και να φροντίσει για την καταστολή της.

Στο διάστημα της απουσίας του, η Κλεοπάτρα έφερε στον κόσμο ένα αγόρι, που το έδωσε το όνομα Πτολεμαίος—Καίσαριον. Το παιδί αυτό έπαιρνε τις συζυγικές σχέσεις της με τον Καίσαρα, που άλλωστε ήταν παλιών τους.

Μετά την καταστολή της επαναστάσεως, ο Καίσαρ γύρισε στη Ρώμη και προσκάλεσε εκεί και τη γυναίκα του.

Η Κλεοπάτρα πήρε τον Καίσαριον, τον «κατά τύπους» σύζυγό της Πτολεμαίο και με πολυάριθμη συνοδεία, ξεκίνησε για τη ρωμαϊκή πρωτεύουσα.

Ο Καίσαρ που έκρινε την εποχή είχε φτάσει στο μεγαλύτερο σημείο της ακμής του, της παρακώρσης κοντά στον Τίβερι. Είχε ένα μεγάλο ακρόαση της έσπεσε ένα χρυσό αγαλματί της στο ναυ της Αφροδίτης. Την έπαιζαν, λοιπόν, «αχτικά κι» έλεγαν πως ήθελε να αναγνωρίσει για διάδοχο του τον Καίσαριον και προς χάρι της να μεταφέρει την έδρα του από τη Ρώμη στην Αλεξάνδρεια.

Μά ύστερα από διάφορα γεγονότα ο Ιούλιος Καίσαρ δολοφονήθηκε. Το δράμα αυτό έπληξε κατακόρυφα την Κλεοπάτρα, η οποία μη μπορώντας πια να μείνει στη Ρώμη, γύρισε στην Αλεξάνδρεια. Σε λίγο καιρό δέ πέρασε και ο ακατά τύπους σύζυγός της Πτολεμαίος.

Μετά το θάνατο του Πτολεμαίου η Κλεοπάτρα ανακήρυξε συμβασιλεύσα το γιο της Καίσαριον, που ήταν τεσσάρων χρόνων...

Η ΚΛΕΟΠΑΤΡΑ ΩΣ ΑΦΡΟΔΙΤΗ

Μετά το θάνατο του Καίσαρα, η έδρα της Ρώμης πέρασε στη λεγόμενη Τριανδρία. Τα μέλη της όμως διαφώνησαν και στο τέλος ο Αντώνιος, αφού κατεπρόκειτο τον αντίπαλό του Βρούτο, πέρασε από την Ελλάδα στη Μικρά Ασία.

Αν όλες τις πόλεις ο Αντώνιος δεχόταν απεσταλμένους, που του πρόσφεραν την πίστι και την υποταγή τους, η μόνη που δεν του είχε στείλει πρόσβεις και δεν του είχε απολογηθεί φιλία ήταν η Κλεοπάτρα, σαν να μην ήξερε ότι αυτός είχε μείνει πια κυρίως σε όλη την Ανατολή.

Η στάση της αυτή θύμιζε τον άγερωχο κυνηγό. Ο Αντώνιος είχε πρωταθλήτη την Κλεοπάτρα σε ήλωση δεκαπέντε χρόνων και η μορφή της είχε χαραχτεί βαθιά στην καρδιά του...

Κατόπιν την ξαναείδε την χρονιά που σκοτώθηκε ο Καίσαρ κι' ένωσε τότε ένα ακαταμάχητο πάθος γι' αυτήν.

Φανταστές, λοιπόν, στην Ταρασό της Καρχηδόνας, νικητής και προσηλυτιστής, έστειλε διαρκώς προστάτες της μιλώντας και της έστελνε διαρκώς προστάτες. Μια μέρα, ενώ ο Αντώνιος καθόταν στην άκρη, πάνω στο έπισημο θώκο και δεχόταν άκρασεις, ακούστηκε ξαφνικά θόρυβος από τις άκρες του ποταμού Κιβύρου. Ο κόσμος έτρεξε, να δει τι συμβαίνει κι' ο Αντώνιος ακολούθησε αναγκαστικά το πλήθος.

Παραστάθηκε τότε μπροστά τους ένα φαντασμαγορικό θέαμα.

Απάνω στα νερά γλιστρούσε ένα πλοίο με χρυσή πρόμνη, μεταξωτά πανιά κι' άσημνα κομμάτια, θαύμα καλλιτεχνικής κατασκευής.

Μέσα σ' αυτό κάτω από μια χρυσή τένα, καθόταν μια πεντάμορφη γυναίκα, ντυμένη σαν την Αφροδίτη: η Κλεοπάτρα!

Μπροστά της στεκόταν δώδεκα παιδάκια με στολή Ερρών κι' άλλα τόσα κορίτσια, που παριστάσαν τις Χάριτες, τις Μούσες, κι' άλλες παλατινές θεότητες. Κρατούσαν στα χέρια στεφάνια από τριαντάφυλλα και φύλλα λουλού και κορούσαν θειάλλες από φτερά. Στο μπροστινό μέρος του πλοίου δούλο έκαιγαν λιάνη, μουσικοί έπαιζαν λύρες και γυναίκες ήταν ντυμένες σαν Νηρηίδες.

ΠΟΛΥΤΕΛΗ ΔΕΙΠΝΑ

Ο Αντώνιος, νοσηλευμένος απ' το θέαμα αυτό, έστειλε τον ακόλουθό του στην Κλεοπάτρα και την προσκάλεσε να δειπήσουν το θράδυ στο άνακτορό του.

Η Κλεοπάτρα όμως απάντησε στον άπεσταλμένο του:

—Να πήγε στον Αντώνιο, ότι θα τον περιμένω να φάμε μαζί στο σπίτι μου!

Μά πώς είχε βρή οπίστη στην Ταρασό η Κλεοπάτρα;

Απολύτως, είχε στείλει έναν άνθρωπό της από πριν και είχε νοικιάσει ένα μεγάλο, που το διασκεύασε σύμφωνα με τὰ γούστα της.

ΤΟ ΣΤΟΙΧΗΜΑ ΜΙΑΣ ΒΑΣΙΛΙΣΣΑΣ

Στην πολυτελέστατη τραπέζια, που ήταν όλοφωτη από λυχνίες και πολύφωτα, είχαν σεβριρική πλούσιατα φαγητά. Τα διαλεχτά κρασιά προσφέρονταν σε χρυσά κύπελλα.

Ο Αντώνιος έμεινε κατενθουσιασμένος από το δειπνο αυτό, που τον έφερε τόσο κοντά στη γούσα Κλεοπάτρα.

Την άλλη μέρα ο Ρωμαίος ύπατος απαντήθηκε το δειπνο με την ίδιαν πολυτέλεια. Έτσι, ενώ η Κλεοπάτρα είχε πάει κοντά του για να του δηλώσει την υποταγή της, κατόντησε να γίνει κυρία και βασίλισσά του, σε πρόπο που να μπορεί να τον κάνει ό,τι θέλει.

Και πρώτα—πρώτα φρόντισε να αναγνωρίσει από τη Ρώμη ως νόμιμος διάδοχος του θρόνου ο Καίσαριον. Έπειτα ζήτησε να θανατωθεί η αδελφή της και να υποστούν την ίδια τύχη όλοι όσοι την είχαν περάσει στη ζωή της.

Κατόπιν ο Αντώνιος ακολούθησε με υποταγή τη μορσία αυτή γυναίκα στην Αλεξάνδρεια. Όταν έφτασαν εκεί, εγκαταστάθηκαν στα βασιλικά ανάκτορα, όπου ακολούθησαν πολυήμερες γιορτές και διασκεδάσεις.

Ο Αντώνιος έκανε ταχτικά κυνηγετικές εκδρομές στις άκρες του Νείλου. Η Κλεοπάτρα τον ακολουθούσε παντού, μη μπορώντας να κρύψει τη χαρά της, που είχε γίνει ενοουμένη ενός τόσο δυνατού κυριάρχου.

Μετά από μια τέτοια εκδρομή, ο Αντώνιος παρέθεσε ένα πολυτελές γεύμα. Στο τέλος, δεν μπόρεσε να κρατήσει την υπερηφάνειά του και φώναξε:

—Είμαι αδύνατο να δοξή ποτέ πλουσιώτερο συμπόσιο απ' αυτό!

Στοιχηματίζω, απάντησε η Κλεοπάτρα ότι θα σου κάνω αύριο ένα τραπέζι που θ' αξίζει πάνω από 10.000 σεστέρσια (2 εκατομμύρια δραχμές περίπου).

Δέχομαι το στοιχημά σου, αλλά θα το χάσης! είπε ο Αντώνιος.

Την άλλη μέρα δόθηκε το συμπόσιο. Σε μια στιγμή ο Αντώνιος, ρώτησε ειρωνικά:

—Κατά τι διαφέρει αυτό το χτεσινό;

—Περιμένε και θα δής, του αποκρίθηκε η Κλεοπάτρα. Έγώ, μόνη μου, θα πω τώρα 10.000 σεστέρσια.

Και ξεκρεμώντας από τ' αυτό της ένα μαργαριτάρι, το άγγαυσε σε ζύδι και ήπιε με μιάς όλο το ποτό! Κι' ενώ ετοιμαζόταν να κάνει το ίδιο και για το κόσμημα του άλλου αυτιού, ο Ρωμαίος άρχοντας Λεύκιος Πλάρχος, που έπρόκειτο να κρίνει για το στοιχημα, την έμπόδισε, λέγοντας:

Βασίλισσα, φάνε!... Κερδίσατε το στοιχημα!...

Το περιστατικό αυτό έγινώσθη σ' όλη την Αλεξάνδρεια και προκάλεσε κατόπιν. Η ετυχία όμως των δύο έραστών δέ βότασε πολύ.

ΑΠΑΙΣΙΑ ΠΡΟΑΙΣΘΗΜΑΤΑ

Ο Οκτάβιος, μέλος της Τριανδρίας στη Ρώμη, μόλις έμαθε ότι ο συνάρχοντας του Αντώνιος άνακήρυξε διάδοχο τον Καίσαριον, άρχισε να προετοιμάζεται για να εκστρατεύσει εναντίον του. Διέδωσε μάλιστα στο λαό ότι ο Αντώνιος είχε άποκηρύξει τη ρωμαϊκή καταγωγή, ότι είχε γλ' άποκηρύξει τη ρωμαϊκή βασιλίσσα και ότι νει δούλος της Αιγυπτίας βασιλίσσας και ότι σκόπευε να μεταφέρει την έδρα της αυτοκρατορίας στην Αλεξάνδρεια.

Ο Αντώνιος, μαθαίνοντας τις διαδόσεις του Οκταβίου, άποφάσισε να έπιθετεί αυτός πρώτος εναντίον του. Πήγε, λοιπόν, στην Έφεσο και ζήτησε τη βοήθεια των συμμάχων του. Πρώτη φορά και τον έρχε η Κλεοπάτρα με 200 τριηρεις και 20.000 τάλαντα. Μά μόλις έφτασε στο στρατόπεδο του Αντωνίου, οι έρωτευμένοι ξανάρχισαν τα όργια τους, στην Έφεσο κι' έπειτα στη Σάμο.

Η Ρωμαϊκή σύγκλητος τότε καθήρεσε τον Αντώνιο από το όπαικό άξιωμα, κι' ο Οκτάβιος την ίδια μέρα κήρυξε τον πόλεμο όχι εναντίον του Αντωνίου, αλλά εναντίον της Κλεοπάτρας.

Στο μεταξύ ο Αντώνιος θασανιζόταν από άπαισία προαισθήματα.

Μια μέρα μερικά χελιδόνια είχαν στήσει τη φωλιά τους στη ναυαρχίδα της Κλεοπάτρας. Έπειτα από μια έδωμάδα, έφωτιστήκαν εκεί άλλα χελιδόνια, που κατότρειψαν τη φωλιά και σκότωσαν τους νεοσσούς των πρώτων χελιδονιών.

Ένας από τους στρατηγούς του, έξ άλλου, έλεγε αυτομολήσει στον έχθρο και δού σύμμαχό του σκοπείας είχαν κυνήγι. Οι λιποτάξεις κι' οι άρρώστες του είχαν άποδεκατίσει το στρατό του.

Η Κλεοπάτρα τότε φοβήθηκε και διέταξε τα πλοία της να σηκώσουν πανιά και να φύγουν.

Ο Αντώνιος θλέποντας τη φυγή της άσπλημής του, πρόσταξε τη ναυαρχίδα του να την ακολουθήσει.

ΚΑΙ Ο ΑΝΤΩΝΙΟΣ

που «γυρίζει» στη Ρώμη η Έλίζ. Ταινιορ

κολούθησε. Έτσι τα πλοία του έμειναν άνυπε. ράσιπια και κυριεύτηκαν από τον Οκτάβιο.

ΤΑ ΔΗΑΝΗΤΡΙΑ ΤΗΣ ΚΛΕΟΠΑΤΡΑΣ

Ο Αντώνιος, γυρίζοντας με την Κλεοπάτρα στην Αλεξάνδρεια, έβρισκε σε μεγάλη θλίψη. Τον έπιασε μάλιστα άδησία γι' αυτήν κι' άποσύρθηκε σε μια έρημη προκυμαία, που έφερε το όνομα του Ποσειδώνα κι' εκεί καταγινόταν με την οικοδομή ενός πύργου.

Μά και η Κλεοπάτρα έβρισκάνταν σε δύσκολη θέση. Έδειχνε όμως υποταγή στις ιδιότροπες απαιτήσεις του Αντωνίου γιατί δεν ήθελε να τον στενοχωρήσει.

Μια έδωμάδα, την ώρα του φαγητού, η άφρα Αιγυπτία έβγαλε απ' το στεφάνι, που φορούσε ένα τριαντάφυλλο, έριξε τα πέταλά του στο κρασί της και πρόσφερε το κύπελλο στον Αντώνιο. Όταν εκείνος το έφερε στα χείλη του, η Κλεοπάτρα τον έμπόδισε και πρόσταξε ένα δούλο να πηλ αυτός το κρασί. Ο δούλος το ήπιε και άσπασή τους άμέσως νεκρός.

Η Κλεοπάτρα γύρισε και έλεπε στον Ρωμαίο ύπατο:

—Αντώνιε, κάνεις άσχημα να με υποψιάζεσαι. Αν ήθελα να σε θανατώσω, θα εύρισκα εύκαιρες και μέσα, μά δέ θέλω το θάνατό σου, γιατί μου είναι άδύνατο να ζήσω χωρίς έσένα!...

Μά και η Κλεοπάτρα θυμίζονταν σε μαύρη άπελπισία.

Κατέβαινε στις όπυγεις κρύπτες των άνακτορών της, όπου ήταν φυλακισμένοι οι θανατοποίνες κι' έδινε έντολη να δοκιμάσουν στους καταιδίκους διάφορα δηλητήρια. Ζητούσε να βρή ένα που να φέρνει άμέσως το θάνατο, χωρίς σπασμούς και χωρίς μαρτύριο. Στο τέλος κατάρωσε να θεαυωθή ότι το δηλητήριο της «άσπιδος» —ένος είδους οχιάς της Αιγύπτου— έφερνε στην άρχη μια γλυκαία νάρκισσος και κατόπιν το θάνατο...

Η ΑΥΤΟΚΤΟΝΙΑ ΤΟΥ ΑΝΤΩΝΙΟΥ

Η Κλεοπάτρα, θλέποντας ότι την είχε εγκαταλείψει κι' ο λασός της, άφησε τα άνακτορά της και με δυο γυναίκες της άκολουθίας της πήγε και κλείστηκε σ' ένα ψάλλο πύργο. Πρόσταξε μάλιστα να πούν στον Αντώνιο ότι δέ ζούσε πιά.

Ο Αντώνιος, μόλις το έμαθε, φώναξε:

—Αντώνιε, τι περιμένεις ακόμα από τη ζωή; Ο θάνατός σου πήρε και το μόνο άγαθό, που σε συνέδεε μαζί της!...

Κι' άμέσως διέταξε τον ύπαταιότητά του, που τον έλεγαν Έρωτα, να τον σκοτώσει, ενώ συγχρόνως έστειλε τον τελευταίο του χαιρετισμό στην Κλεοπάτρα:

—Δεν κλάω που σ' έχασα, φώναζε, γιατί έρχομαι κι' έγώ να σε συναντήσω!...

Ο Έρωτας πρόηξε το σπαθί του. Αντί όμως να σκοτώσει τον κύριο του σκοτώθηκε ο ίδιος μ' αυτό. Ο Αντώνιος, θλέποντας τον πιστό του ακόλουθο να πέφτει νεκρός, έλεπε:

—Φίλε μου, μου δείχνεις κι' έμένα τί πρέπει να κάνω...

Και έθύσε το σπαθί του στο στήθος του και πέφτοντας στο κρεβάτι, παρακαλούσε τους άπαιτες του να τον άποτελειώσουν. Κανένας όμως δεν τόλμιζε να του πάρει το κεφάλι. Και τον άψησαν να σπαρταρήσει και να ξεφωνίσει από τους πόνους.

Μόλις η Κλεοπάτρα το έμαθε, έδωσε διαταγή να της πάνε τον Αντώνιο ζωντανό ή πεθαμένο.

Έπειτα όμως η Κλεοπάτρα φοβήθηκε μήπως την ξεγελήσουν και κυριεύσουν το καταφύγιό της, δεν άφησε να άνοιξουν τις πόλες του πύργου της.

Έρριξε, λοιπόν, σκονιά, με τα όποια έδεσαν τον Αντώνιο και με τη βοήθεια δυο πιστών θεραπευτών της, τον άνέθεσε άπάνω.

Η άτυχη βασίλισσα, μόλις έλθε τον άναστημένο της έτοιμοθάνατο, τον άρπαξε στην άγκαλιά της και τον φίλησε κλαίγοντας.

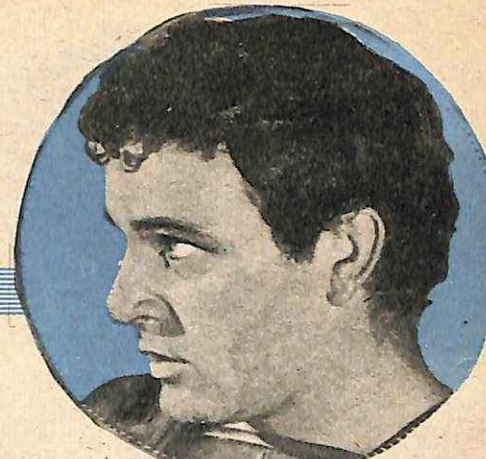
Ο Αντώνιος άνοιξε για μιά στιγμή τα μάτια του κι' άντιλάκρουσε την Κλεοπάτρα. Μά το όμμα άρχισε να τρέχει πάλι απ' την πληγή του και έψυχε στην άγκαλιά της!...

Μετά τον θάνατο του Αντωνίου, ο Οκτάβιος φοβόταν μήπως η Κλεοπάτρα άποκτονήσει και διέταξε να τη συλλάβουν.

Η ΚΛΕΟΠΑΤΡΑ ΑΙΧΜΑΛΩΤΗ

Οι άπεσταλμένοι του άνέβηκαν με μιά σκάλα στον πύργο της και άρπασαν να πιάσουν την Αιγυπτία βασίλισσα. Έκείνη μόλις τους είδε, τράβηξε ένα έγχειριδίό κι' έπληκρησε να άποκτονήσει. Ένας όμως Ρωμαίος πρόλαβε και της άρπαξε το χέρι. Η Κλεοπάτρα τότε τους άποσέχθηκε

Η Διζ και ο Ρίτσαρντ Μπάρτον κατά τη διάσκεψη μιάς διακοπής του «γυρίσματος» του φιλμ.

Ο Ρίτσαρντ Μπάρτον ως Αντώνιος.

γύμα και κάθισε στο τραπέζι. Σε λίγο μπήκε ένας έμπιστος χωρικός της βασιλίσσας, κρατώντας ένα καλάθι.

Οι Ρωμαίοι στρατιώτες ζήτησαν να το έξετάσουν. Άνοιξαν το καλάθι και είδαν ότι είχε σκά. Ο χωρικός πήρε τα πάνω-πάτω και τους φίλεψε μ' αυτά. Οι στρατιώτες τα πήραν και τους έπέρασαν να περάσουν.

Η Κλεοπάτρα, αφού πήρε το καλάθι, έστειλε ένα γράμμα στον Οκτάβιο, που το είχε έτοιμάσει από πριν κι' έμεινε μόνη με τις δυο θεραπευτές της, την Ελράδα και το Χάρμιον.

Έβγαλε κατόπιν τα σκά και στο βάθος του καλάθιού έθηκε μια άσπιδος. Το φίλε νομίσαν. Άπλωσε το χέρι της και με μιά χρυσή κορδέλα το κέντησε. Το φίλε έψπνησε και τη δάγκωσε στο μπράτσο.

Στο μεταξύ ο Οκτάβιος, που είχε πάρει το γράμμα της, όπου του έγραφε ότι πρόκειται να άποκτονήσει, έστειλε άμέσως ανθρώπους του για να μάθουν τι άπόγινε η βασίλισσα. Κι' όταν εκείνοι έφτασαν στο παλάτι, έρριξαν την Κλεοπάτρα να κείτεται νεκρή πάνω στο βασιλικό της κρεβάτι, φορώντας τη βασιλική της στολή. Μπροστά στα πόδια της ήταν έσπασμένο το πτώμα της Ελράδας, που είχε άποκτονήσει με τον ίδιο τρόπο.

Η άλλη θεραπευτίδα, το Χάρμιον, ναρκωμένη κι' αυτή από το δηλητήριο του φιδιού, προσταθούσε να στερεώσει στο κεφάλι της πεθαμένης βασιλίσσας το ηγεμονικό της διάδημα.

Ένας από τους ανθρώπους του Οκταβίου ρώτησε τότε την έσπασμένη θεραπευτίδα:

—Τι πράγματις είν' αυτό, Χάρμιον;

—Πολύ άφρα!... άποκρίθηκε σταθερά εκείνη. Η κυρία μου πέθανε όπως άείζε σε μιά άπόγυνο τώσαν βασίλει!

Ο Οκτάβιος, μετά τη δηλητηρίαση της Κλεοπάτρας, θανάτωσε το γιο της Καίσαριον. Έπέπεσε όμως να θάψουν την Αιγυπτία βασίλισσα με βασιλικές τιμές δίπλα στον Αντώνιο.

*Ένα διάγραμμα που σας καθοδηγεί σε ποιά ακριβώς ηλικία θα πρέπει να υποβάλετε τα παιδιά σας στους απαραίτητους εμβολιασμούς:

	ΕΜΒΟΛΙΑΣΜΟΣ	ΕΠΑΝΑΛΗΨΙΣ
ΔΑΜΑΛΙΣΜΟΣ (έναντιον της εωλογίας)	1 — 2 χρόνια ηλικίας	στά 7 χρόνια
*Αντιδιφθεριτικός	1 — 2 χρόνια ηλικίας	Ύστερ' από 1 χρόνο
Κατά της πολιομυελίτιδος	1η Ένεσις, 3 — 4 μήνες ηλικίας 2η Ένεσις μετά ένα μήνα 3η Ένεσις, μετά ένα μήνα ή μετά 6 μήνες	Ύστερ' από 1 χρόνο

Είναι ο πρώτος, που δοκιμάστηκε στον άνθρωπο και έδωσε στα χέρια των γιατρών ένα

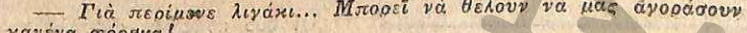
της, στὰ ὁποῖα ἡ πολιομυελίτις παρουσιάζει ἀμέτρητα θύματα. Στὰ κράτη αὐτὰ ὁ ὁμαδικὸς ἐμβολιασμὸς τῶν πληθυσμῶν, μέχρις

Ἄλλες μορφές «κρονοπαθείας» υποχωροῦν μὲν
φάρμακα, ποὺ διαστέλλουν τὰ αἱμοφόρα ἀγγεία.

камера фотона:...

1990

Ἡ Νίλντα δὲν εἶχε ἄλλη στρ

Ἡ Νίλντα δὲν εἶχε ἄλλη στρ

Εδανάταβις με το FRANCE-LAIT (Φράνς-λές)

φρέσκο και φθινό γάλα δέ 10 δευτερόλεπτα

ΚΟΚΚΙΝΟ ΚΟΥΤΙ
ΡΕΓΚΙΑΣ

Γάλα εις κόκκους
στιγμιαίας παρα-
σκευής άποδοτυρω-
μένων διά κάθε χρής-
ειν, ιδεώδες διά δι-
αιταν και έλαφράν
δρέψιν

σε δύο τύπους:

ΠΡΑΣΙΝΟ ΚΟΥΤΙ
ΚΟΥΚΙ - ΛΕ

Γάλα εις κόκκους
όλοπαχον στιγμιαί-
ας παρασκευής διά
κάθε χρήσιν. Πλήρες
γάλα, θρεπτικό ύ-
γιεινό, εύγευστο.

Το καλλίτερο γάλα του κόσμου

Κάθε κουτί δίνει 15 ποτήρια γάλα
Στο άνοιχτό κουτί διατηρείται επί εβδομάδες

ΑΝΤΙΠΡΟΣΩΠΕΙΑ ΤΗΛ. 26.383

Όσοι μαθαρείτε νά σχεδιάζετε

ασατά και έκφραστικά, γιατί αν δεν είχατε έμ-
φυτο τό χάρισμα του σχεδίου, δεν θα είχατε
μάθει ποτέ νά σχεδιάζετε τά γράμματα
του αλφαβήτου, δηλαδή δεν θα είχατε μάθει
ποτέ νά γράφετε! Αυτό τό χάρισμα σας, που
είναι έμφυτο σέ κάθε άνθρωπο και που συ-
χνά άτονεί άπλώς γιατί μένει άκαλλιέργητο, ή
Σχολή Α.Β.Σ. θα σας τό καλλιεργήσει με τό μα-
ναδικό Σύστημα της, που έχει δημιουργήσει σ'
όλο τον κόσμο όχι μόνο εκατοντάδες χιλιάδες
ικανώτατους έρασιτέχνες αλλά και πλη-
θος έκλεκτούς έπαγγελματίες, που πριν
γνωρίσουν την Α.Β.Σ. ένόμιζαν πως δεν
είχαν καμιάν ικανότητα γιά τό σχέδιο.

ΘΑ ΣΠΟΥΔΑΣΕΤΕ ΚΑΙ ΣΕΙΣ ΟΠΩΣ
ΟΙ ΜΑΘΗΤΑΙ ΜΑΣ ΤΟΥ ΚΕΝΤΡΙΚΟΥ
ΙΔΡΥΜΑΤΟΣ Α.Β.Σ. ΤΟΥ ΠΑΡΙΣΙΟΥ

άπουδήποτε και άν μένετε, χωρίς νά παραμελή-
σετε τίς άλλες σας άσχολίες και, είτε έχετε κιό-
λας έκδηλωμένες σχεδιαστικές ικανότητες είτε
όχι, γρήγορα θα σχεδιάζετε και σείς ώραία και
έκφραστικά.

Κυττάξτε πόσο ώραία και έκ-
φραστικά ακίτσα κάνουν οι
μαθηταί μας χωρίς στό Σύ-
στημα Α.Β.Σ. Έπάνω: Σκίτσο
της μηδτηρίας μας Κας Φ.
Σουβαλιώτου (Αθήναι). Κά-
τω: τού κ. Θ. Θεοδοσιου-
λου (Νίκαια Λαρίσης).

ΖΗΤΗΣΤΕ ΤΕΥΧΟΣ
ΔΩΡΕΑΝ

"Αν μένετε στός Άθή-
νας έπισκεφθήτε μας
χωρίς όποιοδήποτε υποχρέ-
ωσι σας. Είς σάς δοθή
πρόγραμμα κάθε πληροφο-
ρία και άναλυτικό τεύ-
χος δωρεάν. "Αν έμπα-
ρίσκετε ή άν μένετε σ'
έξω, στείλτε μας
συμπληρωμένο ελάνο-
γυστά τό παρασχεύους
δελτίο.

ΣΧΟΛΗΝ Α.Β.Σ.
ΣΧΕΔΙΟΥ - ΖΩΓΡΑΦΙΚΗΣ

Πανεπιστημίου 10 - Αθήνας

Παρακαλώ στείλτε μου δωρεάν και χωρίς υποχρέ-
ωσι μου τό εικονογραφημένο "Αναλυτικό σας τεύχος,
"ένδιαφέρονται: γιά μεγάλο - γιά παιδί (σβύνετε ό,τι
δεν σας άσφρά), "Εσώκλειο και όρχ. 3 σε γραμματό-
σημα γιά έξωσά άποστολής.

ΟΝΟΜΑ

ΔΙΕΥΘΥΝΣΙΣ

Επάγγελμα

νή φίλη άπ' την "Ελσα. Είχαν
γνωριστή σ'ό μοναστήρι, όπου
σπούδαζαν δυό χρόνια μαζί.
"Η κυρία Παλμέρι, είχε επιδιώ-
ξει νά καλλιεργήσει αυτή ή φίλια.
Συνώδευε συχνά τη Νίλντα, ό-
ταν έπισκεπτόταν την "Ελσα, και
φλυαρούσε με την καμαριέρα της
τελευταίας— μία καλή κοπέλλα
που την έκτιμούσε πολύ και ή
συμπάθουσε.

Όταν ή "Ελσα, έκείνο τό πρωί,
αγκάλιασε ή φίλη της, γιά νά
τήν εύχαριστήσει γιά την εύγε-
νή της σκέψι, ής είπε ζωηρά:

— Τώρα θα πάρης τό πρωινό
σου μαζί μου... δεν είν' έτσι;
"Ενα φλυτζάνι σοκολάτα και δυό
μπισκότα. Μη μου πής όχι! Όά
πρά να μάς σεβρίσουν εδώ, στο
γραφείο μου. Προσκαλώ και την
κυρία Παλμέρι... Άλήθεια, που
την άφισες;

— Είναι με ή Τζέννα. Θα ή
φωιάζω άμέσως.

"Ενα λεπτό αργότερα, οι δυό
κοπέλλες κάθονταν κοντά σ' ένα
τραπέζάκι, όπου ή Τζέννα είχε
σεβρίσει ή σοκολάτα, κι ή κυ-
ρία Παλμέρι βρισκόταν μαζί
τους.

"Η "Ελσα διηγήθηκε πως, ήν
προηγούμενη μέρα, είχε συναν-
τήσει την άραιότατη έκείνη κο-
πέλλα, ή ζωγράφο, που θα γι-
νόταν δασκάλα ής.

— Είδα κι' έγώ τά έργα ής.
Είπε ή κυρία Παλμέρι. Είναι
θαυμάσια... "Όστε λοιπόν είναι
πολύ νέα, αυτή ή ζωγράφος;

— Νεωτάτη. Θα ή ήθε άλ-
λωστε, γιατί θάρθ ή σέ λίγο νά
μου φέρη αυτά που ής παράγ-
γεται, και νά συνεννοηθούμε γιά
τά μαθήματα που θα μου δώση...
Άλήθεια, Νίλντα, νά ξερης πως
δεν θα σου τό συχωρέσω ποτέ, άν
λείψης άπ' ή γιορτή μας!

— Ξέρεις πως δέ μ' άρέσει ό
χορός. Θάρθ όμως ό αδελφός
μου. Δέ σου φτάνει;

"Η "Ελσα κατακοκκίνισε.
— Είσαι πολύ κακή! φώ-
ναξε.

Μά σταμάτησε γιατί είχε ά-
νοίξει άπότομα ή πόρτα και μπή-
κε ό Άττίλιο, μαζί με τό μαρκή-
σιο Τζιάκομο.

— Νά μία συγκέντρωσι όπου
δεν έχω προσκληθή! φώναξε γε-
λώντας. "Όστόσο, άς κάσουμε κι'
εμείς στό τραπέζι!

Όταν μπήκε ό μαρκήσιος, ή
κυρία Παλμέρι άνασκήρτησε, ενώ
ή Νίλντα σηκωνόταν άπ' ή θέσι
της, γιά νά κρύψη την ταραχή
που έννοιωθε μπροστά στον Άτ-
τίλιο.

Μίλησε φιλοφρονητικά με τό
μαρκήσιο Τζιάκομο, αλλά δέ θέ-
λησε νά ξανακαθήσει.

— Δέχθηκα νά πιώ μία σοκο-
λάτα, είπε. Τώρα όμως φεύγω,
γιατί έχωμε ένα σωρό δουλειές,
μαζί με την κυρία Παλμέρι.

"Η τελευταία κούνησε καταφα-
τικά τό κεφάλι ής στό μαρκήσιο,
που ήν κύτταζε έρωτηματικά,
άλλά δέ μίλησε.

— Βάζω στοίχημα πως έγώ
σας διώχνω! φώναξε ό Άττίλιο,
γελώντας πάντα. "Η δεσποινίς
Νίλντα κι' έγώ φαίνεται πως δέ
θα ταιριαζόμαστε ποτέ!

"Άττίλιο! διαμαρτυρήθηκε
ή "Ελσα.

— "Ελα, μη θυμώνης, αδελφού-
λη μου. Ρώτα καλλίτερα ή φίλη
σου, άν έχω δίκιο.

"Η Νίλντα δεν πρόλαβε ν' ά-
παντήσει, γιατί ή καμαριέρα ά-
νάγγειλε ή δεσποινίδα Μπο-
νέτα.

— Νάρθ! Νάρθ! φώναξε ή
"Ελσα, καθισχυασμένη. Νίλντα
μένει ένα λεπτό ακόμα, γιά νά
τή δής.

— Θα ή δώ άλλη φορά. Άν-
τίο.

Οί δυό κοπέλλες άνατλάζανε

ένα στοργικό φιλή και χωρίστη-
καν.

Καθώς έβγαине ή κυρία Παλ-
μέρι, μπήκε ή Μαντονίνα. Οί μα-
τιές τους συναντήθηκαν, κι ή
γρηά κυρία έννοιωσε κάποια πα-
ράσηνη ταραχή μέσα στην καρδιά
της. Τά γαλανά έκείνα και φωτει-
νά μάτια δεν ήσαν άγνωστα,
Τά είχε ξαναδ ή άλλότε, σ' ένα
λατρευτό ής πρόσωπο...

Μά όχι, όχι, όνειρευότανε!
"Η Νίλντα ήν έπισαζε άπ' τό
μπράτσον και ήθκανε μαζί, συγ-
κινημένες κι' οι δυό, αλλά γιά δια-
φορετικούς λόγους.

Δ'.

"Όπως θα μαντέψανε οι άνα-
γνώστες μας, ή κυρία Παλμέρι
δεν ήταν άλλη άπ' ή Ροζίτα
Καζάτι, ή μητέρα του άμοιρου
Τζόρτζιο.

Όταν ή Ροζίτα είχε πάει
στό σπίτι του μαρκησίου Τζιά-
κομο στό Τουρίνο, ήθελε τέτοια
ψυχρή κι' άγέρωχη υποδοχή,
άπ' τους δικούς του, ώστε μετά-
νοιωσε γιά ή μεγαλοψυχία που
είχε δείξει άπέναντί τους. Κα-
τάλαβε ότι δεν είχαν σκοπό νά
ψάξουν γιά τό χαμένο κοριτσά-
κι και ότι, κι' άν ακόμα τό ξα-
νάβρισκαν τυχαία, δέ θα τό άνα-
γνώριζαν νόμιμα.

Μά κάνανε τό λογαριασμό
τους δίχως αυτήν! "Η έγγονή
της έπρεπε νά βρεθ ή κι' οι γο-
νείς ής μητέρας ής νά ήν ά-
ναγνωρίσουν, θέλοντας και μη,
και νά ής παραδώσουν ήν κλη-
ρονομιά του παππού ής!

"Όστόσο, ή κυρία Καζάτι δέ
φανέρωσε ή σκέψι ής. "Εταξε
μονάχα στον έαυτό ής νά ήση
γιά νά βρή ήν έγγονή ής και
νά γίνη δεύτερη μητέρα ής.

"Εφυγε λοιπόν, άφου παράγ-
γειλε στό μαρκήσιο Τζάκομο
πως θ' άρχισε καινούργιες έ-
ρευνες.

Ξαναπήγε στό χωριό που είχε
πεθάινει ό γυιός ής κι' έμαζε λε-
πτομερώς παντού.

"Εμαζε τότε πως, ή νύχτα
του τοκετού ής Στεφανίας, είχε
περάσει άπό κεί ένα μικρό κα-
ραβάνι άπό γύφτους. Κάποιος
χωρικός, που τους είχε δώσει
στέγη γιά ή νύχτα, θυμόταν
ότι ή μία άπό τίς γύφτισσες κρα-
τούσε ένα μαρό, τυλιγμένο με
μία διορφη και καινούργια κου-
βέρτα.

Οί γύφτοι είχαν φύγει άπό
κεί τ' άλλο πρωί, νωρίς.

"Η Ροζίτα έλπιζε πως θα μπο-
ρούσε ν' ακολουθήσει αυτό τό ί-
χνος. Του κάκου όμως γύρισε ό-
λη ήν περιοχή. Δέ μπορούσε νά
μάθ ή τίποτ' άλλο γιά τους γύ-
φτους.

Τά χρόνια πέρασαν. Κι' ή Ρο-
ζίτα, άφου έμαζε σ' όλη σχεδόν
ήν Ευρώπη, ξαναγύρισε στό
Τουρίνο.

"Ηθελε νά μάθ ή άν ό μαρκήσι-
ος Τζάκομο είχε κάνει κι' έ-
κείνος καμιά έρευνα γιά ήν χα-
μένη κοπέλλα. Πως όμως νά τον
πλησιάσει, χωρίς νά φανερώσει
ήν ταυτότητα ής;

Σκέφθηκε τότε τά δυό παιδιά
του κόμητος Τιάνα, του πατέρα
του Τζόρτζιο, που ήν είχαν άνα-
πήσει άλλοτε σαν μητέρα. Θ' ά-
ποτεινόταν σ' αυτά.

Ζήτησε πληροφορίες κι' έμαθε
πως ό μεγαλύτερος γυιός του
κόμητος Τιάνα είχε παντρευτή κι'
είχε άποκτήσει κι' αυτός δυό παι-
διά, μία κόρη κι' ένα γυιό. Άλλ'
ή μητέρα τους είχε πεθάινει στό
δεύτερο τοκετό, και σέ λίγο ήν
είχε ακολουθήσει στον τάφο κι'
ό άντρας ής.

"Η μικρότερη κόρη του κόμη-
τος Τιάνα είχε φορέσει τό ράσο
ής μοναχής κι' ήταν ήγουμένη
σ' ένα μοναστήρι.

"Η Ροζίτα ήγνε και ή δόηκε.
"Η συνάντησή τους ήταν συγκινη-
τική. Άγκαλιάστηκαν και φιλήθη-
καν κλαίγοντας. Κυττάχτηκαν ύ-
στερα τρυφερά.

— Δέ με ξέχασες λοιπόν;
τραυλαίσε ή Ροζίτα. μ' εύγνω-
σύνη.

— "Οχι, ποτέ! Ποτέ!... "Η-
μουν μικρή ακόμα, όταν πέθανε
τόσο τραγικά ό καυμένος ό
μπαμπάς, και μάς χώρισαν άπό
σένα. Κι' όμως τά θυμάται όλα,
σαν νάταν χτές... "Εκλαψα πολύ,
σέ ήτηούσα. Μά έμαθα πως είχες
φύγει... Φαντάζεσαι πόσο εύτυχι-
σμένη είμαι που σέ ξαναβλέπω,
έπειτ' άπό τόσα χρόνια!

— Καί μ' άναγνώρισες άμέ-
σως;

— "Ω, ναι! Η φυσιογνωμία
σου είχε μένει έντυπωμένη στή
μνήμη μου. Κύτταζε άλλωστε συ-
χνά τό πορτραίτο σου! Τό είχε
στό σπίτι του ό Νάντο, ό αδελ-
φός μου... Σέ θυμόταν κι' αυτός
πάντα, ό καυμένος!

Τά μάτια ής ήγουμένης δουρ-
κώσανε. "Η Ροζίτα έκλαιγε κι'
αυτή.

— "Εμαθα πως πέθανε κι' ά-
φισε δυό παιδιά, είπε.

— Ναι, δυό αγγέλους! "Η κό-
ρη του, ή Νίλντα, ανατράφηκε και
σπούδασε εδώ, και τώρα ήη μαζί
με τον αδελφό ής Σουλβάνο, που
ήη λατρεύει... Μά μίλα μου γιά
σένα! Πές μου τί έκανες, όλ' αυ-
τά τά χρόνια που πέρασαν.

— Έχω νά σας κάνω μία όδυ-
νηρή έξομολόγησι. Τόσο όδυνη-
ρή, ώστε δέ θα τόλμουσα νά ήν
κάνω, άν δέ μουδινε κουράγιο τό
μοναχικό σχήμα σας, που συμβο-
λίζει ήν εύπλαχνία και ήν έ-
πιεικεία. "Όταν μ' άκούσετε, εί-
μαι βέβαιη πως θα με συχωρέ-
σετε.

Κι' ή Ροζίτα μίλησε γιά τό
γυιό ής που είχε έρθει στον κό-
σμο χωρίς νά προλάβ ή πατέ-
ρας του νά τό δώση τ' όνομά
του. "Από λεπτότητα όμως, γιά
νά ήν τάρσ ήν ψυχ ής της μο-
ναχής, ής έκρυψε τ' όνομα αυτού
του πατέρα.

"Υστερα διηγήθηκε όλη ήν Ι-
στορία του Τζόρτζιο, ής Στεφ-
ανίας και του έκθετου παιδιού
τους, που τό άναζητούσε άπό τό-
σον καιρό.

— "Όλοι οι κόποί μου ήγαν
χαμένο ως τώρα, πρόσθεσε. "Ό-
τόσο, δέ σταματάω τίς έρευνες...
"Έχουν περάσει πάνω άπό 16
χρόνια. "Όταν συμπληρωθούν τά
20, άν δεν έχ ή πρόθεσι νά τό-
τε ή κοπέλλα, όλη ή περιουσία του
μαρκησίου Λεονάρτου θα περά-
ση στον αδελφό του, που έχει
ήδη ήν έπικαρπία ής. Κι' ή
πραγματική κληρονομία θα μέιν
φτωχή και άγνωστη.

»Δεν πρόκειται νά ξαναπαρου-
σιαστώ έγώ στό σπίτι των Μον-
τεπιάνα, γιατί θα με διώζουνε,
κι' ίσως μάλιστα άποπειραθούνε
νά με σκοτώσουνε, γιατί ξέρουν
πως έχω ακόμα στά χέρια μου
μερικά χαρτιά του μαρκησίου,
που έχουν μεγάλη αξία γι' αυ-
τούς. Θάρθ να μάθω ώστόσο
άν ό μαρκήσιος Τζάκομο έκαμε
καμιά έρευνα, και ίδως άν βρή-
κε τό δυστυχισμένο έκείνο πλά-
σμα.

— Θα σέ βοηθήσω όσο μπορώ,
δήλωσε ή ήγουμένη με συγκινη-
τή. Πές μου όμως πρώτα ήν ά-
λήθεια... Σ' έξορκίζω στό Θεό
που μάς άκούει: "Ο Τζόρτζιο, ό
γυιός σου, ήταν αδελφός μου;

"Η Ροζίτα, άνικανη νά π ή
ψέμματα, έγειρε τό κεφάλι ής
και κοκκίνισε.

"Η μοναχή ήν κύτταζε με ά-
πειρη συμπόνια.

— Είμαι βέβαιη, είπε, πως
άν δεν πέθαινε ό πατέρας μου, θα
σούδινε τ' όνομά του και θα γι-

νόσουν ή δεύτερη μητέρα μας.

— Ναι... ναι... αγαπούσα άλ-
λωστε σαν παιδιά μου έσας και
τον αδελφό σας!... "Όπως αγα-
πούσα και τον πατέρα σας. Μας
είχε ένώσει ό μεγαλύτερος έρω-
τας, κι' άν δεν έφερναν επίμονες
άντιρρήσεις οι συγγενείς του, θα
είχαμε ένωση νόμιμα.

»Όταν ό πατέρας σας έμαθε
ήν κατάστασί μου, έπαψε πιά
νά δίν ή σημασία στίς άντιδρά-
σεις αυτές. Είχε μάλιστα ται-
μάσει κι' όλας τά χαρτιά γιά τό
γάμο μας, όταν πέθανε ξαφνικά,
άπελπισμένος που μ' άφινε μονά-
χη, φτωχή, άτιμασμένη, μ' ένα
παιδί που δέ θάπαιρνε ποτέ τ'
όνομά του!

"Η Ροζίτα σώπασε, τσακισμέ-
νη άπ' ή θλίψη.

— Μά γιατί, ή ρώτησε τρυ-
φερά ή ήγουμένη, δεν άποτάθη-
κες ποτέ σέ μένα ή στον αδελ-
φό μου; Όά έπανορθώναμε όσο
μπορούσαμε ήν άδικία που σου
έγινε.

— Δεν βρήκα ποτέ τό θάρ-
ρος. Φοβόμουν πως δέ θα με δε-
χόσαστε, και τότε θα ύπόφερα
πολύ... Άκόμα και τώρα, πονί
άπό ένα λεπτό, δίσταζα νά μιλή-
σω... γιατί δεν ήθελα νά ταρα-
ξω ήν άγνότητά σας... και γι-
ατί φοβόμουν μή χάσω ήν έκτί-
μησί σας.

— Σέ κατάλαβα, καυμένη μου
Ροζίτα, κι' αυτό μεγαλώνει ήν
έπιθυμία μου νά σου φανώ χρή-
σιμη, νά κάνω ό,τι μπορώ γιά ήν
κόρη του Τζόρτζιο, του άτυχου
αδελφού μου!

Γιά μία στιγμή, οι δυό γυ-
ναίκες δέ μπόρεσαν πιά νά μιλή-
σουν, γιατί τίς έπνιγε ή συγκί-
νησι. "Η ήγουμένη ήρέμισε πρώ-
τη κι' είπε, χαμογελώντας άνα-
μεσα στά δάκρυά ής:

— Άντί νά κλαίμε, καλλίτερα
νά δράσουμε! "Η καρδιά μου μου
λέει πως θα ξαναβρούμε τό χα-
μένο κοριτσάκι!

— "Ω, εύχαριστώ, εύχαρι-
στώ! "Η έλπίδα σας μεγαλώνει
ή δική μου.

— Ξέρω ήν οικογένεια Μον-
τεπιάνα, γιατί ή κόρη τους, ή
"Ελσα, έμεινε δυό χρόνια στό μ-
οναστήρι μου, κι' άπό τότε έρχεται
συχνά και με βλέπει μαζί με ήν
άνηψιά μου, ή Νίλντα, που είναι
φίλη ής. Θα σέ βάλω στό πλευ-
ρό ής άνηψιάς μου, που χρειά-
ζεται άκριβώς μία γερή και σί-
γουρη καθοδήγησι, και με ή βο-
ηθείά ής θα μπόρεσης νά μπής
στό σπίτι των Μοντεπιάνα... "Υ-
πάρχει, ώστόσο μία δυσκολία:
"Αν σ' άναγνωρίση ό μαρκήσιος
Τζάκομο, θα δυσπιστήση...

— Δέ μπορεί νά μ' άναγνωρί-
ση, ούτε κι' οι άλλοι ής οικο-
γενείας του, γιατί δέ μ' είχαν δ ή
παρά έλάχιστες φορές, και δεν
ήμουν τότε έτσι γερασμένη με
άσπρα μαλλιά!

— Έγώ, ώστόσο, σ' άναγνώ-
ρισα άμέσως!

— Γιατί είσαστε πολύ καλή,
νοιθάτε στοργή γιά μένα και δι-
ατηρούσατε στή μνήμη σας ή
φυσιογνωμία μου. Μά είμαι βέ-
βαιη πως κανείς άπό κείνους που
με είχαν δ ή άλλοτε, δέ θα μπο-
ρούσε τώρα νά π ή ποιά είμαι...

"Άλλωστε, θα φοράω γυαλιά,
που θα κρύβουν τά μάτια μου...
Κι' ύστερα, θ' άλλαξω όνομα. Θα
πάρω τό επίθετο ής μακαρίτισ-
σας ής μητέρας μου: κυρία Παλ-
μέρι. Τό έγκρίνετε και σείς;

— Ναι, γιατί επιδιώκεις ένα
ιερό σκοπό. Σήμερα κι' όλας, θα
σου δώσω ένα γράμμα γιά ήν
άνηψιά μου.

"Ετσι ή Ροζίτα, δηλαδή ή κυ-
ρία Παλμέρι, μπήκε στό σπίτι
των Τιάνα και μπόρεσε νά πλησι-
άση τους Μοντεπιάνα, χωρίς νά
ήν άναγνώριση κανείς.

Είσαι περιποιημένο

άπό ήν

κορυφή

ως.....

...τά ΠΑΠΟΥΤΣΙΑ

άν τά

γυαλίζης

με

Κάμελ

"Κάμελ", ΚΑΛΟΓΥΑΛΙΣΜΕΝΑ ΠΑΠΟΥΤΣΙΑ

Με σπάνια διπλωματία και μ' επιδείξεις ερωτήσεις στην Έλσα και στην καμαριέρα της, μπόρεσε να δεσφαιωθεί πώς δεν είχε γίνει ποτέ λόγος στο σπίτι του μαρκησιού γι' αυτήν και για το χαμένο κοριτσάκι. "Νατε λοιπόν, ο μαρκήσιος Τζάκομο είχε ξεχάσει την υπόσχεση που έδωσε στον έτοιμοθάνατο αδελφό του..."

Η Ροζίτα δεν άργησε να κερδίσει τη συμπάθεια του Σουλδάνο και της Νίλντας. Πήγαινε μαζί με την κοπέλλα κάθε πρωί να επισκεφθεί τους φτωχούς, και μ' αυτή την ευκαιρία ενδιαφερόταν κυρίως για τις όρφανες και τις εγκαταλελειμμένες, ακολουθώντας επίμονα το σκοπό της.

Η συνάντησή της με τη Μαντονίνα της είχε κάμει βαθειά εντύπωση. Το ίδιο βράδυ, στο τραπέζι, όταν η Νίλτα μίλησε στον αδελφό της για τη νεαρή ζωγράφο που θάδινε μαθήματα στην Έλσα, η Ροζίτα της πρότεινε:

— Γιατί δεν παίρνετε και σεις μαθήματα απ' αυτή την καλή κοπέλλα, που ξέρει να ζωγραφίζει τόσο ωραία;

— Έχει δίκιο η κυρία Παλμέρι! φώναξε ο Σουλδάνος, ένας νέος με λεπτή αντρική ομορφιά, με σοβάρ και έξυπνο πρόσωπο. Έτσι θα μπορούσα να σπουδάσω το γραφείο μου με δικά σου έργα, και φαντάζεσαι πόσο θα μ' ευχαριστούσε αυτό!

— Δεν έχω αντίρρηση, είπε η Νίλτα μ' ένα γλυκό χαμόγελο. Φτάνει μόνο ναχη καιρο ν' απασχοληθείς με μένα ή δεσποινίς Μπονέτα.

— Θα πάμε να τη βρούμε και θα τη ρωτήσουμε. Θάναί εύκολο να μάθουμε τη διεύθυνσή της... είπε η κυρία Παλμέρι, ευχαριστημένη γιατί θα ξανάβλεπε τα γαλανά εκείνα μάτια που της θυμίζαν τα μάτια του Τζορτζίου.

Θάλεγε κανείς πώς κάποιο προαίσθημα την τραβούσε προς τη Μαντονίνα... δίχως να ξέρει πώς ήταν η κοπέλλα εκείνη που αναζητούσε του κάκου επί τόσα χρόνια.

Μα δεν είχαν τελειώσει τα βάσανά της εξ αιτίας της! Την περίμεναν κι' άλλα, ίσως ακόμα πιο τρομερά, που θα εξσκιζαν την ευγενική καρδιά της.

Ε.

Ο νεαρός Άττίλιο ντε Μοντεπιάνο είχε θαμπωθεί απ' την εκθαμβωτική ομορφιά της Μαντονίνας. Στο θαυμασμό του όμως υπήρχε πιο πολύς πόθος, παρά έρωτας.

Ο ματαιόδοξος, άπιστος κι' εγωιστής αυτός νέος πίστευε πως θα μπορούσε να κατακτήσει με τη μεγαλύτερη ευκολία τη φτωχή κι' όρφανε κοπέλλα.

Μα έπρεπε να προσέξει, γιατί τη συμπαθούσαν και την υποστήριζαν η μητέρα του κι' η αδελφή του.

Στο μεταξύ, έχοντας την ευκαιρία να την πλησιάσει, έβαζε τα δυνατά του για να την ξεμυαλίσσει. "Ήξερε ωστόσο να κρύβει τόσο καλά τις εντυπώσεις του, ώστε κανείς δε μάντευε τι είχε στο μυαλό του..."

Όταν τον πρωτοείδε, η Μαντονίνα είχε κοκκινίσει. Αυτό ακριβώς το κοκκινισμό της μεγάλωνε τις ελπίδες του.

«Αφού ταράχθηκε έτσι, θα πη πώς της είμαι συμπαθητικός—σκεπτότανε. Κι' απ' τη συμπαθεια ως τον έρωτα ή απόστασι είναι μικρή... Πιστεύω πως, σε μερικές βδομάδες, θα μπορούσα να τη βάλω στη θέση της Τζιλέτας, που την έχω πιά βαρεθεί...»

Η Τζιλέτα αυτή ήταν η παλιά γνωστή μας, της οδού Κοτολένγκο, η ανθοπώλης και μπαλαρίνα

που είχε δείξει άλλοτε τόσο καλωσύνη στη μικρούλα Μαντονίνα. Είχε ερωτευθεί η καυμένη έναν άντρα ανάξιο και διεφθαρμένο, που την άτιμασε και την κύλησε στη λάσπη. Από ντροπή, έκρυψε τον ξεπεσμό της απ' τη Μαντονίνα, απόφυγε να την ξαναπλησιάσει, για να μη τη μολύνει με την έπαφής της.

Γι' αυτό δεν απάντησε στα γραμματά της, αφήνοντάς την να πιστέψει πως την είχε ξεχάσει. Φύλαγε όμως σαν καλύτερο ένθυμιο μια ζωγραφιά της—ένα πολύχρωμο λουλούδι—το κύτταζε στις θλιβερές στιγμές της κι' αναθυμάνανε με πικρία τα περασμένα...

Είχε πεθάνει πιά ο καιρός εκείνος! Η Τζιλέτα ήταν χαμένη...

Αφού την παράτησε ανανδρά ο άνθρωπος που την είχε διαφθείρει, κατακύλησε χωρίς να το καταλάβει, σαν να την έσπρωχνε κάποια κακή μοίρα, και πήρε το δρόμο της ατιμίας, με το χαμόγελο στα χείλη και το φαρμάκι στην ψυχή.

Έδώ κι' ένα χρόνο, ήταν φιλενάδα του Άττίλιο. Και τον είχε ερωτευθεί—για δεύτερη φορά—δίχως να συλλογίζεται πώς τον περνούσε πολύ στα χρόνια. Τον νόμιζε καλό κι' έβαζε όλη της την τέχνη για να τον κρατήσει δεμένο κοντά της.

Είχε περάσει πιά τα 30. Μολονότι βρισκόταν ακόμα στην άνθιση της ομορφιάς της, καταλάβαινε πως ήταν πολύ «γρησά» για τον Άττίλιο και πως θαρχόταν ίσως γρήγορα η στιγμή του χωρισμού. Και υποφέρει γι' αυτό.

Όταν έωτασε στο σπίτι της ο νέος, χωρίς να τον περιμένει, η Τζιλέτα έβγαλε μια κραυγή χαράς.

— Θα φάμε μαζί; τον ρώτησε.

— Ναί, απάντησε εκείνος, γιατί έχω να σου πω πολλά και σοβαρά πράγματα.

Η Τζιλέτα χλώμιασε. — Άν έχεις να μου πής κάτι σπουδαίο, μίλησε αμέσως! φώναξε.

Ο Άττίλιο ξαπλώθηκε σε μια πολυθρόνα.

— Μα όχι, δεν υπάρχει βίαι, είπε. Έτοιμασε πρώτα να φάμε κάτι.

Η Τζιλέτα έλειψε για λίγο, κι' όταν ξαναγύρισε είχε φορέσει ένα κομψό ντεζαμπιγιέ, στολισμένο με νταντέλες.

— Σ' αρέσω; ρώτησε με νάζι το φίλο της που μισοκοιμότανε στην πολυθρόνα.

Εκείνος ανοίξε τα μάτια του κι' είδε το χλωμό πρόσωπο της, σκυμμένο πάνω του.

— Ναί, ωραία είσαι, απάντησε. Παρατηρώ όμως πώς σε σάς τις μελαγχρινές χρειάζονται ζωρά χρώματα και πολύ προσεγμένο ντύσιμο, ενώ μια ξαυδιά, όταν είν' όμορφη, θαμπώνει πάντα, έστω και ντυμένη απλούστατα.

— Άλλοτε έλεγες το αντίθετο, παραπονέθηκε η Τζιλέτα. Άρχισαν τώρα να σ' αρέσουν οι ξανθές;

— Γιατί όχι; Η ποικιλία είναι πάντα ευχάριστη.

— Καταλαβαίνω! φώναξε η Τζιλέτα, σφίγγοντας τις γροθιές της. Δε μ' αγαπάς πιά. Έπρεπε να το προβλέψω, να το περιμένω...

Την πνίξαν τα κλάματα. Ο πόνος της ήταν ειλικρινής. Μα ο Άττίλιο νευρίασε, αντί να συγκινηθεί.

— Ξέρεις πώς αντιπαθώ τις γκρινιές και τις σκηνές! φώναξε απότομα. Άρκετά κράτησαν οι σχέσεις μας, μου φαίνεται... Βλέπω τώρα πως γελάστηκα, γιατί σε νομίζα πιο νέα και λιγότερο ηλικτική!

Ο πόνος της Τζιλέτας έγινε μανία, σ' αυτά τα τσουχτερά λόγια.

— Α, με προσβάλλεις, τώρα είπες. Μα να ξέρεις πώς δεν το ανέχομαι! Θα μού το πληρώσεις!

Ο Άττίλιο γέλασε με περιφρόνηση.

— Έχουμε και φοβέρες; πρόφερε. Ξέρεις καλά πώς δεν είμαι από κείνους που φοβούνται... Τι μπορείς να μου κάνεις; Να με σκοτώσεις;

— Αφίσε τ' άστεία, Άττίλιο. Δεν είναι κατάλληλη η στιγμή... Θα μπορούσα να συχωρέσω την εγκατάλειψή σου, αν τη συνόδευε μια φιλική λέξη. Δε συχωρώ όμως ποτέ την παληανθρωπιά!

— Τζιλέτα!... φώναξε ο νέος. Και, καταλαβαίνοντας ίσως πως είχε δίκιο η φιλενάδα του, την άρπαξε απ' το μπράτσο και της τσούτριψε δάναμσα, σαν να θέλε να της το σπείσει.

Τα μάτια της δούρκωσαν απ' τον πόνο, αλλά δε φώναξε.

Ο Άττίλιο την άφισε και πρόσθεσε με περιφρόνηση:

— Είμαι θλάκας που θυμώνω με τα λόγια μιας γυναίκας σαν εσένα... Άντιό!

Σηκώθηκε και πήρε το καπέλο του. Η Τζιλέτα ώρμησε για να τον εμποδίσει. Ο πόνος νικούσε την πληγωμένη φιλοτιμία της.

— Όχι, Άττίλιο, μη μ' αφήσεις! φώναξε. Τι θα γίνει δίνας εσένα;

— Βέβαια, δύσκολα θα βρης άλλο θλάκα, που να ξεδεύη όσα εγώ για τα θυμωρά σου μάτια, απάντησε ξερά ο νέος.

Δε μπορεί να πιστεύεις αληθινά αυτά που λές! Ξέρεις καλά πώς δεν ενδιαφέρθηκα ποτέ για τα λεφτά σου. Δεν ήθελα παρα την αγάπη σου.

Ο Άττίλιο άνασκήκωσε τους ώμους του.

— Σε πόσους έχεις πη τα ίδια πράγματα; Με περνάς για μικρό παιδί;... Γελίσαι, αν νομίζεις πως θα με κάνεις έτσι να σε λυπηθώ. Άπλωσε και μόνο, γίνεσαι γελοία!

Ελευθερώθηκε μ' ένα τίνγκισμα απ' τα χέρια της, που ζητούσαν να τον κρατήσουν, και δγήκε απ' το δωμάτιο.

Η Τζιλέτα είχε μείνει σαν εκμηδενισμένη. Δεν ήταν καθόλου συμπεριοντολόγα. Έπαιρνε πάντα ό,τι της έδινε ο Άττίλιο, για να τον ευχαριστήσει. Πρόθυμα όμως θα εργαζότανε, για να μη του γίνη βάρος, αν αυτός της το ζητούσε.

Η δάναυση εκείνη εγκατάλειψε τη σκότωση! Τι του είχε κάνει λοιπόν, για να της φέρεται έτσι;...

Σίγουρα, θαχε κάποια άλλη φιλενάδα, για να δείχνεται τόσο σκληρός σ' αυτήν!

Αναστατωμένη, απελπισμένη, μη μπορώντας πιά να μείνη στο σπίτι, ντύθηκε γρήγορα και δγήκε. Πήγε κατ' ευθείαν στην οδό Μερκάντι και μπήκε σε μια μεγάλη αυλόπορτα. Στο βάθος της αυλής βρισκόταν ένα σιδηρουργείο. Εκεί πήγαινε η νέα γυναίκα.

Μέσα στο μισοσκοτεινό εργαστήριο, οι ανταύγειες της φωτιάς ρωτίζαν ένα ψηλό και εύσωμο άντρα, που χτυπούσε με δύναμη το σφυο πάνω στ' άμυδι.

Τζοβάννι... είπε η Τζιλέτα, σταματώντας στο κατώφλι.

— Τι με θέλετε; ρώτησε με έκπληξη ο σιδηρουργός, βλέποντας την κομψή εκείνη κυρία.

— Δε με γνώρισες ακόμα, Τζοβάννι; πρόσθεσε η Τζιλέτα.

Ο σιδηρουργός πήγε κοντά της κι' έμπηξε ξαφνικά μια φωνή: — Έσείς, δεσποινίς Τζιλέτα;...

— Ναί, εγώ. Θέλω να σου μιλήσω.

— Με μεγάλη μου ευχαρίστησι! Άν θέλετε, έλατε μαζί μου στην καμαρούλα μου, πάνω στο πατάρι.

Η Τζιλέτα ακολούθησε τον τεχνίτη. Ανέβηκαν μια στριφτή σκαλίτσα και βρέθηκαν σ' ένα δωμάτιο αθλια επιπλωμένο.

Ο Τζοβάννι Μπορέλα δεν ήταν άλλος απ' το μαθητευόμενο σιδηρουργό, που είχε ανοίξει την κλειδωμένη πόρτα της Κουστής.

Ήταν τότε συμπαθητικό και καλό παλληκάρι. Δεν πήγαινε ποτέ στις ταβέρνες, απόφυγε τις κακές παρέες. Ζούσε με τη γρηνή μητέρα του. Τις Κυριακές, φορούσε τα καλά του και πήγαινε στην εκκλησία.

Τ' όνειρό του ήταν τότε να παντρευτεί τη Τζιλέτα. Την ήξερε τίμια και την αγαπούσε. Τη μέρα που έφυγε, που εξαφανίσθηκε η νέα απ' τη λαϊκή πολυκατοικία, ο Τζοβάννι πόνεσε βαθειά.

Από τότε, παραμέλησε τον εαυτό του, άρχισε να συχνάζει στα καπελλά, πήρε σχεδόν μια όψη κακοποιού.

Λίγο αργότερα πέθανε η μητέρα του, κι' αυτό τον έκανε ακόμα χειρότερο. Μισούσε τους ανθρώπους και την κοινωνία κι' έκανε συντροφιά με τα πιο ύποπτα ύποκείμενα. Δεν είχε ξεχάσει καθόλου τη Τζιλέτα μ' όλο που δεν την είχε ξαναδύ. Ήταν λοιπόν απεριγράπτη η συγκίνησή του, όταν την αντίκρισε, έτσι κομψή και όμορφη...

Τζοβάννι, έρχομαι σε σάς γιατί είμαι δυστυχισμένη, τού είπε εκείνη.

Αυτός είχε καθήσει σ' ένα μπγάκο και την κύτταζε έκστατικά.

— Υποφέρετε, δεσποινίς Τζιλέτα; Γιατί; Τι σάς κάνουν;

Η νέα γυναίκα έκανε να μιλήσει, αλλά σταμάτησε, δίστασε. Έπρεπε να φανερώσει σ' αυτόν τον άνθρωπο—που ήξερε πως την αγαπούσε κρυφά—την εγκατάλειψή του φίλου της;

Χρειαζόταν ωστόσο να ξεσπάσει, διψούσε για μια λέξη παρηγοριάς. Ξανάρχισε τα κλάματα.

— Για το Θεό, μην κλαίτε! την ικέτευε ο σιδηρουργός. Με κάνετε να υποφέρω κι' εγώ, περισσότερο από σάς... Πέστε μου τα όλα! Είμαι έτοιμος να σάς υπερασπίσω, ακόμα και να σκοτώσω όποιον σάς κάνει κακό!

Τα μάτια του λάμπανε σαν αναμμένα κάρβουνα.

— Ναί, είσατε καλός, μουρμούρισε η Τζιλέτα. Δε θα σάς κρύψω τίποτα... Θάναί μια σκληρή εκμυστήρευσί για μένα... και για σάς... σκληρή, αλλά απαραίτητη!

Και διηγήθηκε πώς είχε ακολουθήσει τον πρώτο φίλο της, πώς αυτός την είχε παρατήσει, πώς είχε πάρει τον κακό δρόμο και, τέλος, πώς την εγκατέλειψε τώρα κι' ο Άττίλιο.

— Μ' άφισε για μια άλλη... είμαι δέβαιη! φώναξε. Πρέπει να μάθω ποιά είν' αυτή, για να εκδικηθώ!

Ο Τζοβάννι βασανιζόταν απ' τη ζήλεια και συγχρόνως ένοιωθε να τον κυριεύη άγριο μίσος για όσους είχαν κάνει τη Τζιλέτα να υποφέρει—και προπάντων για τον τελευταίο φίλο της, που την είχε προσβάλει και ταπεινώσει και που εκείνη τον αγαπούσε ακόμα, όπως έδειχνε η απελπισία της για την εγκατάλειψή του.

Όταν τελείωσε η νέα γυναίκα, της είπε με πεποίθησι:

ΣΤΟ ΠΡΟΣΕΧΕΣ: Η συνέχεια...

Για τά ΠΕΝΤΕ ΧΡΟΝΙΑ του ROL

- * Το ROL συμπληρώνοντας 5 χρόνια κυκλοφορίας στην αγορά μας απευθύνει τις πιο θερμές ευχαριστίες του στην Έλληνίδα νοικοκυρά που απ' την πρώτη στιγμή το περιέβαλε με την εμπιστοσύνη της δίδοντάς του την πρώτη θέση στην κατανάλωση.
- * Το ROL ως ελάχιστο έμπρακτο ευχαριστώ σας προσφέρει ένα ΔΩΡΟ - ΕΚΠΤΩΣΙ 30% για λίγες ημέρες.

ROL μέ 07

ΧΕΡΙΑ ΒΕΛΟΥΔΑΙΝΑ - ΡΟΥΧΑ ΧΙΟΝΑΤΑ

Για να είστε
φρεσκοχτενισμένες
από το πρωί έως το
βράδυ

- στην πολι
- στην δουλειά
- στην έξοχή

ΨΕΚΑΣΤΕ ΤΑ ΜΑΛΛΙΑ ΣΑΣ
με την laque Elnett
κρατά τα μαλλιά σας
άορατο φιλέ.

Elnett

Προϊόν L'OREAL - Paris

ΤΙ ήταν το χαρέμι; Ένας από τους πιο αξιολογούς συγγραφείς του περασμένου αιώνα, ο Ι. Τάλος ντε Αϊνίτσι, μάς έδωσε την ακόλουθη αξιοσημείωτη περιγραφή για το σουλτανικό χαρέμι της Κωνσταντινούπολης:

«Ήταν ταυτόχρονα ένα παλάτι, ένα φρούριο κι ένας ναός. Έκεί μέσα βρισκόταν ο εγγράφιος του κράτους, η καρδιά του ισλαμισμού. Ήταν μια πόλις μέσα στην πόλι, ένας βόρσος σεβαστός και υπέροχος. Αυτή την πόλι την κατοικούσαν ένας δόξληρος λαός και τη φρουρούσαν δόξληροι στρατός. Πίσω από τα τείχη της βρισκόταν μια άτελειστη ποικιλία από πτιρία, που ήταν τόσο απολαύσιμα και φρέσκα, φυλακές, σχολεία, αποθήκες όπλων και πυρομαχικών, τζαμιά, γραφεία. Οι γιορτές διαδύονταν εκεί τις σαράς, οι δημόσιες τελετές τα εορτικά όγνια, οι διπλωματικές άκροάσεις τις ταπεινές μηχανορραφίες. Έκει οι σουλτάνοι γεννιόνταν, άναίθαιναν στο θρόνο, καθιερώνοντο, φυλακίζονταν, στραγγαλιζόνταν».

ΤΟ ΧΑΡΕΜΙ ΜΕ ΤΙΣ 1000 ΓΥΝΑΙΚΕΣ

Άλλ' άς σταματήσουμε σ' έναν από τους σουλτάνους, που άνέβηκαν στο θρόνο της Κωνσταντινούπολης, τον Ίμπραήμ, δέκατο όγδοο από την εποχή του Μωάμεθ του Κατακτητού. Ή ιστορία τον περιγράφει σαν τον πιο περιπαθό, τον πιο έμφυλο και τον πιο αμειψυγή από τους Όθμανίδες.

Το σουλτανικό χαρέμι ήταν αληθινή πόλις. Διαρκώς έφταναν σ' αυτό άμύδα και άνθρακας, που μετέφεραν τσίρμα και άλλα είδη.

για σ' έναν από τους νταϊρέδες (θαλάμους του χαρέμι), να της βγάλει όλα τα σούτα της και να ξετάσει με προσοχή τη σωματική της άνατομία. Άνάλογα με την άναφορά, που έπαιον άπ' αυτήν, αποφάσιζε κατόπιν άν θά έπέτρεπε την εξέταση σε δεύτερο βαθμό ή άν θά έδιωχνε την ύποψήφια. Σε περίπτωση άμφιβολίας, έκανε την εξέταση ή ίδια.

Άν ή κρίσις ήταν εύνοϊκή, ή ύποψήφια ώδηγείτο σ' έναν ιδιότερο θάλαμο και ταυτόχρονα διόταν άμεία στη μεσάζονσα να προχωρήσει στο δεύτερο ντιβάνι.

Έκει, ή μεσάζονσα (που, όπως είπαμε, μπορεί να ήταν ή ίδια ή μητέρα) εξέθετε λεπτομερώς και με όμως έκφράσεις ποιά καινούργια απόλαυσι ή ύποψήφια μπορούσε να προσφέρει στο σουλτάνο.

Ο Κισλάραγς της άκρυς με προσοχή κι άν έβρινε την πρόταση της ενδιαφέρουσα, διάτασσε να οδηγούνταν μπροστά του την ύποψήφια. Έπακολούθουσε ή έκτίμησι των σωματικών χαρισμάτων και των ερωτικών ικανοτήτων της.

Σε καταφατική περίπτωση, ή ύποψήφια θά περνούσε στην εξέταση του τρίτου βαθμού.

Από τις δύο προηγούμενες εξέτασεις έδιαλεγόνταν συνήθως τρεις ή και περισσότερες ύποψήφίες.

Στο τέλος, ο σουλτάνος δεχόταν τη Μπάς-Κάλβα, που του περιέγραφε τα σωματικά τους χαρίσματα. Άκουγε κατόπιν τον Κισλάραγα, που του εξέθετε την έ-

πινοήσω κάτι το καινούργιο και το άσυνήθιστο...

— Άς ήταν ή άποψήφια νύχτα να μην τελείωνε ποτέ! άναστεναξε ο σουλτάνος.

— Είσαι ο κύριος του ούρανού και της γής και στο χέρι σου είναι να την κρίνεις να μην τελειώσιν, άπάντησε ή πονηρή Σεχέρ-Μπουλί.

Κι' έτσι έγινε. Ο σουλτάνος, άντι να τη διόξιν, την κρατήσε κοντά του και την έβαλε πάνω από όλες τις γυναίκες του. Την άγάπησε, όσο αυτό ήταν δυνατό για τη σκληρή καρδιά του.

Άλλ' ή Σεχέρ-Μπουλί ήξερε πως δε μπορούσε να βασίσει στην άγάπη του Ίμπραήμ. Μια μέρα, ή επιδεριμίδα της θά μαριανόταν και κάποια άλλη, που θά ήταν πιο τεχνίτρια στην άγάπη, θά την εξέτοπιζε. Έτσι, βρήκε έναν άλλο ορόλο για τον έαυτό της. Έπεισε το σουλτάνο, να της εμπιστευθή τις απολαύσεις του. Κι' άρχισε να επιτοίχιν για το κατήρι τον τά πιο άκόλαστα όγνια...

Από τότε, ή θέλησί της έγινε νόμος στο χαρέμι. Πήρε στην έξουσία της τις νεοφερμένες κι άνέλαβε να τις μνησά. Άντι για το σουλτάνο, διάλεγε αυτή ποιά ή ποιές θά τον συντρόφευαν τη νύχτα.

Έπακολούθησε τότε μια περίοδος κραυγής και άγλασίας, που είναι άδύνατο να τις φαντασθί μναλό άνθρωπο.

Ή Σεχέρ-Μπουλί επιτόχησε τα μαδικά όγνια, που δεν άπόρουν

σχύοντας πάνω από τη χαούτσα, είχε άνοίξει μ' ένα μαχαράκι τις φλέβες των χεριών τους... Το αίμα τους έβαρε κοκκίνο το νερό κι άνάμεσα άπ' αυτό τά κοκκία τους φαίνονταν σαν τριανταφυλλένια.

Ο Ίμπραήμ κνίταξε έκπληκτος στην άοχή. Κυριεύτηκε κατόπιν από έναν άσυνήθιστο ερωτικό παροξισμό κι' ώριμσε μέσα στη χαούτσα...

Ο σουλτάνος είχε βρή τώρα μια καινούργια πηγή απολαύσεων, στις όποιες ή κτηνωδία συνδυάταν με το έγκλημα. Καμιά δύναμι δε μπορούσε πιά να τον συγκρατήσει σ' αϊον.

Ή Σεχέρ-Μπουλί είχε διδάξει άλλους στις γυναίκες του χαρέμι, που έγκληματικές διαστρώφες, που επινοούσε ή νύχθη φαντασία της. Προπαρσενάσε τώρα με την ίδια δεξιότητα τά αίματιά όγνια του σουλτάνου.

Ο Ίμπραήμ, όμως, παραπονιόταν από χάλιασο καρό πως έβλεπε διαρκώς τά ίδια πρόσωπα γύρω του. Κι' είχε πάρει την απόφαση να δώσει την έλευθερία τους στις γυναίκες του, για να τις αντικαταστήσει μ' άλλες.

Άλλ' ή Σεχέρ-Μπουλί έναντιώθηκε:

— Μια γυναίκα, που μπήκε στο χαρέμι, μόνο νεκρή μπορεί να βγί άπ' αυτό, παρατήρησε.

— Δε θά είμαι ο πρώτος σουλτάνος που έλευθερώσει τις γυναίκες του, άπάντησε ο Ίμπραήμ. — Άλλά κανένας άλλος δεν εί-

σες ποτέ άλλους άς σήμερα. Είχε στυλώσει τά μάτια της πάνω του. Κι' ο σουλτάνος άφησε να πέσουν όγιά από τά χείλη του αυτά τά λόγια:

— Έσύ έέρεις τί πρέπει να κάμης, καλή μου Σεχέρ-Μπουλί, είπε.

ΤΟ ΑΝΑΤΡΙΧΙΑΣΤΙΚΟ ΜΑΚΕΛΕΙΟ

Τά λόγια αυτά ήταν ή καταδίξη των γυναικών του χαρέμι του.

Ή Σεχέρ-Μπουλί ώγαγόυσε άμέσως το μακελίο, που κρατήσε πάνω από μίση και που συνοδεύθηκε από ανατριχιαστικά όγνια.

Τά θύματα προετοιμάζονταν όποι για τη «μεγάλη νύχτα», άλλ' άντι για το μακελίο του σουλτάνου, τά ώδηγούσαν σε μια αιθου-

σας κι' όλοι αρχίζουν ν' ανήσυχούν για τό κεφάλι τους... Έτσι, ώργανώθηκε μια μεγάλη συνωμοσία, που ο κυριότερος από τους άρχηγούς της ήταν ο Κισλάραγας. Μια νύχτα, οι συνωμότες άναβήσαν σουλτάνο τον έπταστή γυό του Ίμπραήμ, Μωάμεθ. και ταυτόχρονα μπήκαν στα άνάκτορα, έπιασαν τον πατέρα του και τον φυλάκισαν μέσα στην κάθουσα των πονητών.

Είμαι άξιοσημείωτο, ότι ο Ίμπραήμ, που δυσχερεστήθηκε για τη γέννησι αυτού του παιδιού — ήταν τον πρώτο καρό του είδύλου του με τη Σεχέρ-Μπουλί και δεν ήθελε να έχη παιδί παρα μόνον άπ' αυτήν — το είχε άρπάξει, βρόχος άκοχη, και το είχε πετάξει σε μια στέρα. Άλλ' ένας από τους άνθρώπους του παλατιού, το

Οι άρχηγοί των λευκών (άριστερά) και των μαύρων (δεξιά) ευνούχων ήσαν οι δύο κυρίαρχοι του χαρέμιου.

Παλιά και σύγχρονα ΧΑΡΕΜΙΑ

Ο Ίμπραήμ άφιέρισε δόξληρος έως στην τουαλέττα του, άρνηματιζόταν σά γυναίκα, στόλιζε με κοσμήματα άκοχη και την δόμηση γενειάδα του και δε φορούσε ποτέ το ίδιο ρούχο δύο φορές. Είχε διατάξει να σκεπάσουν όλα τά έπιπλα του χαρέμιού του με ζιμπλίνες, και να βάλουν στους τοίχους και σ' αυτά άκοχη τά ταβάνια, καθρέφτες. Έτσι, μπλινόντας σ' αυτό, είχε την εντύπωση πως περιτοιχίζονταν από άναριθμητες γυναίκες.

Άλλά και ο πραγματικός άριθμός ους δεν ήταν μικρός. Το χαρέμι του Ίμπραήμ περιλάμβανε 71 λιγώτερες από 1000 γυναίκες. Μέσα σ' αυτό άντιπροσώπεύονταν όλες οι φυλές. Άνάμεσα στις γυναίκες του βρισκόταν και μικρές παιδιόχες, που μεγάλωναν κατό από το λαίμαργο για άπολαύσεις βλείμα του, για να μπωρσουν μια μέρα να ίκανοποιήσουν τις επιθυμίες του.

Η ΗΜΕΡΑ ΤΩΝ ΣΠΑΝΙΩΝ ΑΠΟΛΑΥΣΕΩΝ

Αυτές οι χίλιες γυναίκες, ώστόσο, δεν του έφταναν. Κι' ο σουλτάνος είχε όρίσει μια μέρα της έβδομάδας, όπου δεχόταν νέες προσφορές. Αυτή ή ημέρα ήταν ή Παρασκευή. Κάθε Παρασκευή, ο Ίμπραήμ δεν έκαμε ποτέ εξαίρεσι, ούτε και την εποχή, που τά συμφορόντα της αυτοκρατορίας διακαυδούνταν στην Κοήτη ή στην Άσσυρια θάλασσα. Ή ημέρα αυτή ήταν άφιέριστη στις εξαίρετικές, στις σπάνιες απολαύσεις.

Από το πρωί, το χαρέμι έπαιωνε ιδιαίτερη όνη. Οι γυναίκες διατάσσονταν όλες να κλειστούν στα δωμάτιά τους, άπ' όπου δεν έιν τρεπτόντα να βγούν, επί ποιή άνύπου. Έπακουρούντο ταυτόχρο-

Ένας σουλτάνος σφάζει τις 1000 γυναίκες του!

να τρία διβάνια ή, άκριβέστερα, τρία γραφεία έλέγχον και έπιλογής. Το πρώτο προεδρευόταν από μια γυναίκα, την Μπάς-Κάλβα, που ο ρόλος της συνίστατο στο να νη τις νεοεισερχόμενες στην έρωτική τέχνη. Το δεύτερο από τον Κισλάραγα, που είχε κοντά του και το φρουρό της Πύλης της Εύδαιμονίας. Και το τρίτο από τον ίδιο το σουλτάνο.

Είμαι δύσκολο να φαντασθί κανείς πως ένας άνθρωπος, έστω κι' άν ήταν ο σουλτάνος, κ' βασιλιάς των βασιλιάδων, ο ίσκιος του Θεού πάνω στη γή, ο μοναδικός διατητής των περπομένων του κόσμου, ο κυρίαρχος των δύο ήπειρων και των δύο θαλασσών, ο έ-

ξουσιαστής Άνατολής και Δύσεως, έφθασε σε τόσο σχολαστική λεπτολογία, για να έξασφαλίσει στον έαυτό του καινούργιες απολαύσεις.

Γιατί να τί γινόταν;

Μόλις άνοιγαν οι πύλες του χαρέμι, έμπαιναν μέσα οι άνδρες και οι γυναίκες, που είχαν να προσφέρουν κάτι καινούργιο στο σουλτάνο. Πολλές φορές ήταν οι ίδιες οι μητέρες, που πήγαιναν τά κορίτσια τους, δειλασμένες από την έλπίδα μιας καλής άμοιβής.

Πρώτος σταθμός. Ή Μπάς-Κάλβα διάτασσε μια από τις χαλιντάρο-ούσά (έπιμελητήρες της γκαρνταρόμπας), που την περιτοίχιζαν, να οδηγήση την ύποψή-

φωτική τέχνη τους. Και διάλεγε εκείνη, που προσαρμόζονταν περισσότερο στο χέφι του της στιγμής ή τις χαρακτήρες όλες.

Ή ύποψήφια ή οι ύποψήφίες παροδιδόνταν κατόπιν στις σκλάβες του χαρέμι, για να τις προπαρσενάσουν, να τις ντύσουν με καινούργια ρούχα και να τις άρωματίσουν. Συνήθως έφηναν το άλλο πρωί. Μερικές, όστόσο, κατέφεραν να μείνουν κι' έξασφάλιζαν μόνιμη θέσι στο χαρέμι.

Ο ΚΑΚΟΣ ΔΑΙΜΩΝ ΤΟΥ ΙΜΠΡΑΗΜ

Τέτοια ήταν ή περίπτωση της Σεχέρ-Μπουλί, που στάθηκε πάντοτε ο κακός δαίμονας του Ίμπραήμ.

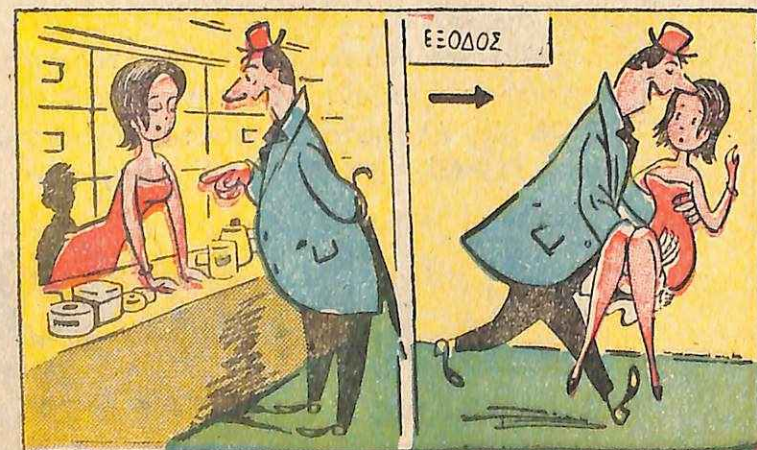
Την είχε πάει στο χαρέμι ή ίδια ή μητέρα της κι' ή Σεχέρ-Μπουλί, που ήταν μια νέα δεκαεπτά χρόνων, με φλογερά μάτια και ύπεροχο κορμί, πέρασε έπιτυχώς όλες τις εξέτασεις. Ο σουλτάνος θαύμασε την όμορφιά της και γοητεύθηκε από την τέχνη της.

— Ποιός σου έμαθε όλα αυτά τά ώραία πράγματα, που δεν τά ήξερε καμιά από τις γυναίκες μου; τη ρώτησε.

— Κανένας, άπάντησε ή νέα. Ήρθα στα χέρια σου άνέγκυχη κι' αυτό το πιστοποιήσεις και μόνος σου.

— Αυτό είναι άλήθεια, συμφώνησε ο σουλτάνος. Άλλά ποτέ γίνετα να ξέρης τόσο όμορφα πράγματα;

— Μου τάμαθε ή φλόγα μου για να εύχαριστήσω τον πολυχρονέμενο μου σουλτάνο, άπάντησε ή Σεχέρ-Μπουλί. Κι' ή φλόγα αυτή ήταν άπέραντη. Ήμέρα και νύχτα δούλευε το μυαλό μου, για να έ-

— Όταν πω σ' ένα ναυαζί δεν έγνοώ ποτέ να φύγω... με άδρια τά χέρια!...

ΤΗΣ Άνατολής

λέξεις κατάλληλες για να μπορέσει κανείς να τά περιγράψιν. Κάθε νύχτα είχε να παρουσιάσει κάτι το καινούργιο και το πρωτότυπο, στο σουλτάνο.

Άλλά, κι' όλα τά πράγματα ύπόγειο ή κόρος. Κι' ο Ίμπραήμ, μ' όλο που οι επινοήσεις της φίλης του τον έθουσίαζαν, είχε άρχισι να κουράζεται.

ΤΟ ΛΟΥΤΡΟ ΤΟΥ ΑΙΜΑΤΟΣ

Ή Σεχέρ-Μπουλί είχε τότε μια σατανική έμπνευσι:

Ένα βράδυ, παρουσίασε στο σουλτάνο τρεις παιδιόχες, που ή μεγαλύτερη άπ' αυτές ήταν μόλις δεκαπέντε χρόνων. Άλλ' ο Ίμπραήμ δεν έθουσίασθηκε από την περιγραφή, που του έκανε για τις απολαύσεις, που μπορούσαν να του προσφέρουν.

Ή Σεχέρ-Μπουλί του ψιθύρισε τότε μερικώς λέξεις στο αυτί:

— Άν ο πολυχρονέμενος μου σουλτάνος το θέλιν, θά δη τά να-νικά κορμιά τους να παίρνουν το χρώμα που έχουν τά πέταλα του τριανταφυλλού, του είπε. Ίσως τότε να του άρέσουν πιο πολύ...

— Είσαι, λοιπόν, μάγισσα; τη ρώτησε ο Ίμπραήμ, που τά μάτια του έλαμψαν από χαρά.

Ή Σεχέρ-Μπουλί χαμογέλασε αινιγματικά, χωρίς ν' άπαντήσει. Βέβαιη προκατόλημνα για τη συγκατάθεσι του σουλτάνου, πρόσταξε κατόπιν να οδηγούν τις τρεις νέες μέσα στην αίθουσα του λουτρού και να τις ρίξουν λόγυμνες μέσα σε μια μεγάλη χαούτσα με έστρό νερό.

Τά νεανικά κορμιά τους φάνταζαν σαν πλάσματα όνειρου άνάμεσα άπ' αυτό. Άλλά, έσπασαν, άρχισαν να ροδίζουν, ένώ μια θανάσιμη άχώρητα άπλωνόταν στο πρόσωπό τους. Ή Σεχέρ-Μπουλί,

χε χίλιες γυναίκες, όπως εσύ, είπε ή Σεχέρ-Μπουλί. Πως μπορείς να τό σκέφτεσαι;... Οι γυναίκες αυτές θά πλημμυρίσουν το κράτος σου και μόνον ο Άλλος έέρει ποιά πέμματα μπορούν να βγούν από τό στόμα τους... Φεύγοντας από σένα, θά τρέξουν στους έχθρούς σου, για να τους ξεσηκώσουν εναντίον σου...

— Πρέπει, λοιπόν, να τις έχω έδω, όπου να πεθάνουν;

— Το είπες, πολυχρονέμενε μου σουλτάνε, άπάντησε ή Σεχέρ-Μπουλί. Θά τις έχης όπου να πεθάνουν... Μπορείς, όμως, να όρσης μόνος σου την ήμερα και την ώρα που θά πεθάνουν... Μηπως δεν είσαι ο ίσκιος του Προφήτη πάνω στη γή;

Ο Ίμπραήμ την κνίταξε έκπληκτος.

Χίλιες γυναίκες, που θά πέθαιναν ή μια ύστερα από την άλλη και με διαφορετικό τρόπο ή καθέμιά! συνέχισε ή Σεχέρ-Μπουλί. Τί ύπεροχο θέαμα!

Τά χείλη του Ίμπραήμ τρεμούλιασαν.

— Τι είναι αυτά που λές; ψιθύρισε.

— Ήταν ένα όνειρο, που πέρασε από τό μυαλό μου, πολυχρονέμενε μου σουλτάνε, άπάντησε ή Σεχέρ-Μπουλί.

— Ένα όνειρο...

— Που μπορεί, όμως, να πραγματοποιηθί...

— Σεχέρ-Μπουλί, με βάζεις σε πειρασμό!

— Ο σουλτάνος έχει μόνο επιθυμίες κι' από τό στόμα του βγαίνουν μόνο διαταγές... Πρόσταξε, πολυχρονέμενε μου...

— Είπες, ότι μπορείς να με γλυτώσεις άπ' αυτές τις γυναίκες;

— Είπα, ότι μπορώ να σου δώσω μια χαρά, που δεν τη γνώρι-

σα χωρίς παράθυρα, που ήταν άπομονωμένη από τό υπόλοιπο πύριο. Κι' εκεί, τα περιέμεναν οι δήμιοι, που είχαν επινοήσει διαφορετικό θάνατο για τό καθένα.

Μια νύχτα, τά μάτια του σουλτάνου κούτασαν 72 παρούσιους θανάτους. Πήγαινε κοντά στα θύματα, παρακολουθούσε την άγομία τους και πολλές φορές ίκανοποιούσε τις νύχθρες αισθήσεις του...

Κάθε νύχτα, έκινούσαν από τό χαρέμι δολοφειστά κάρρα, γεμάτα με πτώματα. Άλλά άπ' αυτά τά περποσαν στο Βόσπορο, άφου τά έκλειναν μέσα σε σακιά. Άλλά τά έθαβαν σε μεση όπισθενά από τήν, ή τά έκαμαν μέσα σε άσβεστοκιμμένα...

Ποιά τραγική τέλος είχε ή Σεχέρ-Μπουλί. Την κρέμασαν από τους όμους και τά πόδια, από δύο πασσάλους, με τη ράχη προς τά κάτω. Από τό βάρος, οι πλευρές της έκδόλησαν ή μια ύστερα από την άλλη και, στο τέλος, έσπασε ή σπονδυλική της στήλη...

Άλλά, πρώτο ο θάνατος, τεμαχισι το μαρτύριό της, τά όγνια είχαν άρχισι μόλις να έσυχίζουν τις σάρκες της...

ΤΟ ΜΑΡΤΥΡΙΟ ΤΟΥ ΣΕΚΕΡ — ΜΠΟΥΛΙ

Άλλ' ή έμπνευσι αυτή της Σεχέρ-Μπουλί ήταν μοιραία. Γιατί τό ανατριχιαστικό μακελίο μαθεύ-

έσωσε κι' αυτό ήταν τώρα που είχε άναμνησθή σουλτάνος.

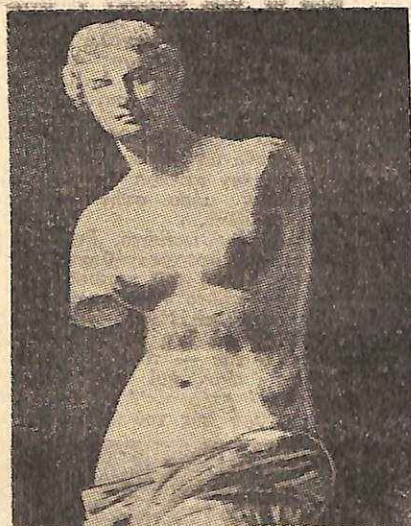
Ο Σείχ-ούλ-Ισλάμης έβγαλε άμέσως την άπόφασί του. Συμφωνα με τους δόξλους του Προφήτη, είπε, όταν ήπρεχαν δύο σουλτάνοι, ο ένας από τους δύο έπρεπε να θανατώνετα.

Έπειτα άπ' αυτή την άπόφασι, οι γενειτασχοι μπήκαν στην κάθουσα των πονητών και στραγγαλίσαν τον Ίμπραήμ.

Ποιά τραγική τέλος είχε ή Σεχέρ-Μπουλί. Την κρέμασαν από τους όμους και τά πόδια, από δύο πασσάλους, με τη ράχη προς τά κάτω. Από τό βάρος, οι πλευρές της έκδόλησαν ή μια ύστερα από την άλλη και, στο τέλος, έσπασε ή σπονδυλική της στήλη...

Άλλά, πρώτο ο θάνατος, τεμαχισι το μαρτύριό της, τά όγνια είχαν άρχισι μόλις να έσυχίζουν τις σάρκες της...

ΣΤΟ ΕΡΧΟΜΕΝΟ: Ή αληθινή ιστορία της Ρωξελάνης.

Τί έκανε άραγε με τὰ χέρια της ή 'Αφροδίτη, όταν ήταν άκόμη νερή;

Τό μυστήριο ΤΗΣ ΑΦΡΟΔΙΤΗΣ ΤΗΣ ΜΗΛΟΥ

Κατά τὸ ζωγράφο Νταλί, είχε... τέσσερα χέρια!

ΧΙΛΙΑΔΕΣ ξένοι περιηγηταί, κάθε χρόνο, σπαιταίνε με θυμασμό μυστήρια στο περίφημο άγαλμα της 'Αφροδίτης της Μήλου, που βρίσκεται στο γαλλικό Μουσείο του Λούβρου. Κι' άφου χάσουν αισθητικά τὸ θέμα τὸ φημιότατον γυναικείου σώματος, επαναλαμβάνουν με τὸ πὸν τους τὴν ερώτηση, πὸν απασχολεὶ ὁλόκληρο τὸν καλλιτεχνικό κόσμο: Τί έκανε με τὰ χέρια της ή 'Αφροδίτη, όταν ήταν άκόμη νερή, ἔδω καὶ 2.100 χρόνια (γιατί τώρα, ὡς έξοισιν βλοῖ, λείπουν καὶ τὰ δύο της χέρια, άκρωτηριασμένα σχεδόν στὸ ὕψος τοῦ σώματος);

Συγκροτοῦσε τὰ πόδια της, ντροπαλά, γιὰ νὰ προφυλάξῃ τὰ θέλγητρα της ἀπ' τὴς ἀδιάρητες ματιές κατοίκων... ή δονοβλεψίας; 'Η μήπως, ὡς πὸν υποστηρίζει μιά νέα θεωρία, χόρευε ἕνα εἶδος «τουιστ» τῆς εποχῆς της με τὸ σῶμα της, τὸν 'Αρη...

Τὸ μυστήριο αὐτὸ θὰ μείνῃ ἴσως γιὰ πάντα αἰνίο, σάν τὸ μυστικὸ τοῦ χαμόγελου τῆς Τζοκόνδας. Θὰ μπορούσε νὰ διαφωτισθῇ, μόνον ἂν βρισκόταν, ἐπ' τέλους τὰ χαμένα χέρια της θεάς. Κάθε τόσο ὅμως, ἀναγγέλλεται πὸς ἀνακαλύφθηκαν αὐτὰ τὰ χέρια, γιὰ νὰ ἐξακριβωθῇ κατόπιν πὸς ἐπρόκειτο γιὰ κοινὰ τὰ κάποιον ἄλλον ἀπ' τὰ ἀμετρήτα ἀγχατὰ ἀγάλματα, πὸν κοίθει τὸ ἐλληνικό ἔθνος. Κανένα ἀπ' τὰ εἰρημια αὐτὰ ὡς τώρα δὲν ταίριαζε με τὸ ἀγαλμα τῆς θεᾶς τοῦ ἔρωτος.

'Η πὸν πρόσφατη περίπτωση ἀφορῶσε τὴς ἔρευνας, πὸν ἔγιναν ἀπὸ τὸν πλοῦσιο 'Ελληνοαμερικανὸ Κριότι, φιλότεχνον καὶ ιδιοκτήτη ἑνὸς ρεστοράν στο 'Ιλλινόις τὸν 'Ηνωμ. Πολιτειών. 'Ο ὁμογενὴς αὐτὸς είχε ἐπισκεφθῇ τὴν ἰδιώτερη πατρίδα του, τὴν Μήλο, με τὴν φιλοδοξία νὰ μωρέσῃ νὰ λύσῃ τὸ μυστήριο τῆς 'Αφροδίτης. Πὸν ὀλίγων ἐτών, είχε γνωρίσει ἕνα συμπατριώτη του, γέρο 78 χρονῶν καὶ ἔγγονο τοῦ χωριχοῦ ἐκείνου, πὸν είχε βρῇ τὸ ἀγαλμα μέσα στὴ γῆ, τὸ 1820. Αὐτὸς λοιπὸν τὸν είχε βεβαιώσει, ὅτι τὰ χέρια τῆς 'Αφροδίτης ἐξακολουθοῦσαν νὰ μένουν θαμμένα στὸ πατογονικό του πτῆμα, στὴ Μήλο. Τὰ είχε ἐκκαθάσει ἐκεῖ ὁ κάποιος του — τοῦ είχε — ἀφοῦ οἱ Γάλλοι πήραν τὸ ὑπόλοιπο ἀγαλμα.

Τὸ περὸς μὲν καλοκαίρι, λοιπὸν, ἔγιναν ἀνακαυές, στὸ σημεῖο πὸν υπέδειξε ὁ γέρος νησιώτης, καὶ βρέθηκαν πραγματικά ἐκεῖ δύο χέρια ἀγάλματος, ἀλλὰ σπασμένα σὲ πολλὰ κομμάτια. 'Η κατάστασι τὸν αὐτὸν δὲν επέτρεπε νὰ ἐξακριβωθῇ θετικά ἂν προκειτο γιὰ τὰ χέρια

τῆς 'Αφροδίτης — μολονὶ οἱ εἰδικοί βεβαιώνουν, ὅτι εἶναι ὅμοια μ' αὐτὸ τὸ ἀγαλμα στὴν τεχνολογία καὶ στὴν ποιότητα τοῦ μαρμαροῦ.

'Ετσι, οἱ ἀρχαιολόγοι καὶ οἱ φιλότεχνοι ἐξακολουθοῦν ν' ἀναρωτιοῦνται: 'Η 'Αφροδίτη είχε τὰ χέρια της σιωπημένα ψηλά ή κατεβαμένα, σὲ κίνησι ή σὲ ἀνάπαυσι;

Οἱ περισσότεροὶ κλασικοὶ γλύπτες ἐπιμένουν, ὅτι ή θεά κρατοῦσε ἕνα ἀκόντιο. Διάφοροι ὅμως μελετῶνται τὴν ἀνατομίας διαφωνοῦν μαζί τους, καὶ ἀπ' τὴ μορφή τὸν μῦθον τοῦ ἀριστοτελοῦ ὤμου, συμπεραίνουν πὸς ή 'Αφροδίτη είχε τὸ ἀντίστοιχο χέρι της σηκωμένο πὸν ψηλά, κρατῶντας ἴσως ἕνα περιστέρι ή ἕνα χρυσὸ μῆλο — ἔτσι ὡς κρατᾷ τὸν πυρὸς τὸ πασίγνωστο 'Αγαλμα τῆς 'Ελευθερίας, στὸ λιμάνι τῆς Νέας 'Τόρκης.

'Ο καθηγητῆς τὸν καλὸν τεχνὸν στὸ ἀμερικανικὸ Πανεπιστήμιο τοῦ Ρότσεστερ, 'Ελμερ Σονδρ έχει ἀσολήσῃ πὸν μ' αὐτὸ τὸ θέμα καὶ έχει γράφει μάλιστα καὶ ἕνα βιβλίο, στὸ ὁποῖο ἀναφέρει τὰ ἑξῆς:

« Έχουν υποστηρίξει πολλοὶ παλαιότεροι, ὅτι ή 'Αφροδίτη συγκροτοῦσε τὸ χιτώνα της, πὸν φαίνεται ἔτοιμος νὰ γλιστρήσῃ καὶ νὰ πέσῃ. 'Αλλ' ἐγὼ τὸ ἀποκλείω. 'Η θεωρία μου βασίζεται, μετὰ ἐξ ἄλλων παραγόντων, καὶ στὴν παρατήρησι, ὅτι, σὲ διάφορες παραστάσεις ἀρχαίων ἀγγείων, ή 'Αφροδίτη γνέθει. Πιστεύω, λοιπὸν, ὅτι τὸ ἴδιο ἔκανε καὶ τὸ ἀγαλμα της: 'Εγνεθε τὰ νήματα τὸν σὸννεφων, γιὰ νὰ φτιάσῃ τὴ χρυσὴ κλωστή τῆς εἰσῆς, πὸν εἶναι ή βοήχ. Αὐτὸ εἶναι φυσικό, ἀλλώστε, γιὰ τὴ θεά τοῦ ἔρωτος, πὸν δημιουργεῖ τὴν ὁμορφίαν στὸν κόσμο. Τὸ ἀδράχτι ἦταν, γιὰ τοὺς ἀρχαίους 'Ελληνες, σύμβολο τῆς γονιμότητος. Καὶ ή μελέτη τῆς μορφῆς τὸν μῦθον τὸν ὅμιον τῆς 'Αφροδίτης φανερώνει, ὅτι τὸ ἀριστερὸ χέρι της κρατοῦσε ψηλά τὸ ἀδράχτι, ἐνὸς τὸ δεξιὸ, τεντωμένο χαμηλά, τὰ στροφογύρεα».

'Αλλος εἰδικὸς, ὁ Ντῆτοϊχ φὸν Μόμμερ, ἐπιμελητῆς τὸν ἐλληνικὸν καὶ ρωμαϊκὸν ἀρχαιοτήτων στὸ Μουσείο Μετροπολιταν τῆς Νέας 'Τόρκης, έχει διαφωτιστὴν γνώμη:

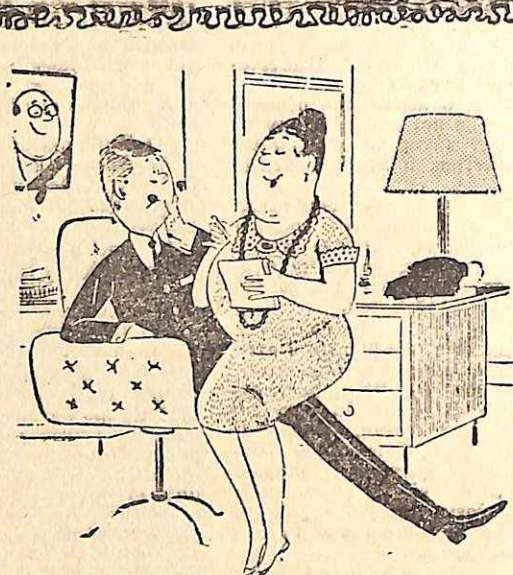
«Ταύροιν δύο πιθανότητες — λέει. Εἴτε ή 'Αφροδίτη τῆς Μήλου κρατοῦσε στὸ ἀριστερὸ χέρι μιὰ ἀσπίδα, ὡς συμβαίνει στὸ ἀρχαῖο παρόμοιο ἀγαλμα τῆς 'Αφροδίτης τῆς Καποῦνης, πὸν καθορίζεται μέσα στὴν ἀσπίδα τοῦ 'Αρεως. 'Η ἀκουμποῦσε τὸ ἀριστερὸ χέρι τῆς στὸν ὅμο τοῦ 'Ερωτος, ὡς τὸ ἀγαλματὶ τῆς 'Αφροδίτης τῆς Ρόδου. 'Ὅσο γιὰ τὸ δεξιὸ χέρι, ποτεῖ νὰ συγκροτοῦσε τὸ πόδι της, ἀλλοιῶς αὐτὸ θὰ γλιστροῦσε καὶ θάπευε».

'Ο π. Κριότις, γιὰ τὸν ὁποῖο μιλήσαμε πὸν πᾶνω, βεβαιώνει πὸς ὁ διευθυντῆς τοῦ Μουσείου τῆς Κοήτης τοῦ διηγήθηκε, ὅτι, πὸν ἔτων, είχε γνωρίσει στὴ Μήλο ἕνα πὸν γέρο χωρικό, πὸν είχε δῇ ὁ ἴδιος τὸ ἀγαλμα, ὅταν είχε ἀκόμα τὰ χέρια του, λίγο ἀφοῦ τὸ ἔβγαψαν ἀπὸ τὴ γῆ. Αὐτὸς, λοιπὸν, θυμόταν καλὰ, ὅτι ή θεά κρατοῦσε με τὸ ἀριστερὸ χέρι ψηλά ἕνα μῆλο καὶ με τὸ δεξιὸ τὴν ἀκμή τοῦ χιτῶνος της.

Μ' αὐτὴ τὴν ἀποψι συμφωνεῖ ἕν μέρος καὶ ὁ Γερμανὸς ἱστορικός τοῦ 19ου αἰῶνος Βάρτ Βαλεντίν, πὸν υποστηρίζει, ὅτι: «ή θεά βρέθηκε ἑαυρινὰ μισογυμνὴ μυστὰ σὲ κάποιον ἔξω, καὶ ἔτσι ἐξηγεῖται τὸ ἀσυνήθιστο λῦγμα τοῦ κορμιοῦ της καὶ ή προσπίθισα της νὰ συγκροτῇ τὸ πόδι της».

Καὶ μιὰ ἐξωφρενική θεωρία. Αὐτὴ προέχεται ἀπὸ τὸ γνωστὸ σοφιστικὸν ζωγράφο Σαλβαντόρ Νταλί, ὁ ὁποῖος βλέπει, με τὴν ἑξέλλη φαντασία του, τὴν 'Αφροδίτη, ὅχι μόνον με δύο χέρια, ἀλλὰ... με τέσσερα ή πέντε! Καὶ τί ἔκανε, μ' ὅλ' αὐτὰ τὰ χέρια; 'Ανοικοκλινε... σπητάρια, πὸν βρισκόταν σὲ διάφορα μέρη τοῦ σώματος της καὶ πὸν περιέχον τὴν ψυχὴ της!...

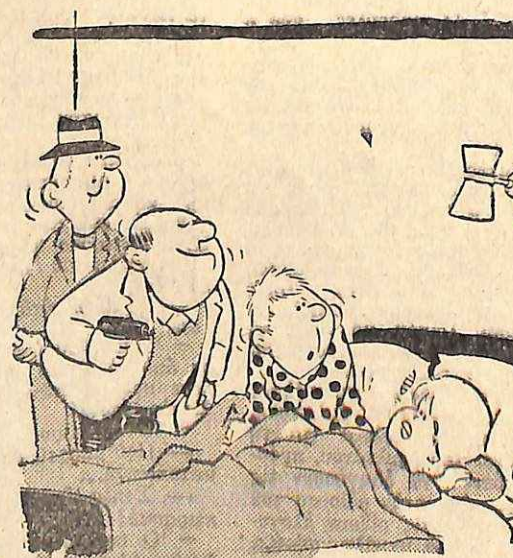
Μάλιστα, ὁ Νταλί σκάρωσε καὶ μιὰ τέτοια 'Αφροδίτη με συστάδια, πὸν τῆς λείπουν τέσσερα χέρια. 'Ενα ἀπ' τὰ συστάδια δὲ αὐτὴ ἐξαφανίσθηκε κώλας! Φαίνεται, ὅτι τὸλκεψε κάποιος ἀγνωστος, γιὰ ἐνθῆμο!

— 'Απορῶ γιατί θέλετε ν' ἀλλάξετε συνήθειες... 'Ο πατέρας σας πάντοτε ἔτσι μὲν ἐπαγόρευε τὸ ταχυδρομεῖο!

— 'Ατίμασες τὴν οἰκογένειά μας!... 'Η μαμά δὲν θὰ σὲ συγχωρέσῃ παρὰ μόνον ὅταν τῆς πῆς πὸν ἔκρυψες τὰ κλεμμένα!...

— Σύννα, Μαρίνα... Οἱ κύριοι θέλουν νὰ μάθουν πὸν ἔχεις κρυμμένο τὸ κομπόδεμα!

ΠΡΟΣΕΧΕΤΕ τοὺς κιμάδες!

Μπορεῖ νὰ προκαλέσουν σεξάρωτατες ἀσθένειες

Τὸν τελευταῖο καιρὸ, ή χρήση τὸν κιμάδων έχει ἐξετασθῇ. Κι' ὁ λόγος εἶναι, ὅτι οἱ νοικοκυρὲς προτιμοῦν τὴν εὐκολία τους. Ποὺς δὲν ἔξορει τὰ «μικροτεχνία» ἀπὸ τὸν κιμά, πὸν ψήνεται σὲ δύο λεπτά; 'Ταύροιν ἀκόμη οἱ κατεψυγμένοι κιμάδες, πὸν προσφέρονται σὲ χαμηλότερες τιμές καὶ εἶναι κατὰλληλοι γιὰ ὑποαίτη-ποτε χρήση.

Θεωρητικά, ὁ κιμάς δὲ διαφέρει ἀπὸ τὸ χορεῖς. Περιέχει τὰ ἴδια συστατικά. 'Αλλ' ή χρήση του δὲν εἶναι χωρίς κινδύνους. Καὶ αὐτὸ ὑποστηρίζει ὁ Γάλλος καθηγητῆς Πιέρ Λεπιν.

'Αλλὰ σὲ τί συνίστανται οἱ κινδύνοι ἀπὸ τὸν κιμά;

«Τὸ ἐκ τὸν προτέρων κῶμμο τοῦ κιμά, ὡς γίνεται συνήθως — γράφει ὁ καθηγητῆς Λεπιν — ἐπιδέχεται στὸν προμηθευτὴ νὰ χρησιμοποιῇ τεμάχια κακῆς ποιότητος, πὸν δὲ μπορεῖ νὰ τα πούλῃ σὲ αὐτοῦς. Κάθε ἔλεγχος ἐκ μέρους τοῦ ἀγοραστοῦ ἀποκλείεται, γιὰ τὸ λόγο, ὅτι δὲν παρίσταται κατὰ τὸ κῶμμο του. 'Ο τρόπος αὐτὸς, ὅμως, ἐγκυμονεῖ σοβαροὺς κινδύνους γιὰ τὴν ὑγεία τοῦ κοινού, δὲν ἀποκλείονται δὲ περιπτώσεις ὁμαδικῶν δηλητηριάσεων.

Κατὰ τὸν διακεκομμένο Γάλλο ἐπιστήμωνα, ὁ κιμάς μπορεῖ νὰ εἶναι ἀβλαβὴς μόνον ὑπὸ τὴν προϋπόθεσι, ὅτι τὸ κῶμμο του θὰ γίνῃ ἐπὶ παρουσίᾳ τοῦ ἀγοραστοῦ, πὸν θὰ ἐλέγξῃ ἕνα πρὸς ἕνα τὰ τεμάχια, πὸν θὰ μποῦν στὴ μηχανή. Εἶναι αὐτονόητο, ὅτι ή μηχανή πρέπει νὰ καθαρισθῇ προηγουμένως, ἀπὸ κάθε ὑπόλειμμα.

'Ο κιμάς, ὅμως, πὸν παρασκευάζεται ἐκ τὸν προτέρων ἀπὸ τὸν προμηθευτὴ καὶ πὸν προσφέρεται στὴν καταναλωσι, εἴτε ὡς, εἴτε σὲ κατὰστασι ψύξεως, εἶναι ἐπικινδύνος καὶ, κατὰ τὸν καθηγητὴ Λεπιν, ὁ τρόπος αὐτὸς παρασκευῆς πρέπει ν' ἀπαγορευθῇ. 'Η ψύξις, στὴν περίπτωσι αὐτῇ, ἀόλις σθάνει σπουδὸς 2 βαθμοῦς ὑπὲρ τὸ μηδέν. Προφυλάσεις, βέβαια, τὸν κιμά ἀπὸ τὴν ταχέια ἀποσύνθεσι, δὲν ἐμποδίζει, ὅμως, τὴν ἀνάπτυξι διαφόρων μικροοργανισμῶν, πὸν ή δόρασι τους θὰ γίνῃ μεγαλύτερη, ὅταν βγάλουμε τὸν κιμά ἀπὸ τὸ ψυγεῖο.

Τὸ κῶμμο, παρατηρεῖ ὁ καθηγητῆς Λεπιν, προκαλεῖ ὀδῆ τὸν μυρῶν μῦθον καὶ ἔκκρισι μύχου ὁροφ. 'Ετσι, ὁ κιμάς βρίσκεται, στὴν κυριολογία, ἐμποτισμένος ἀπὸ πρωτεϊνικά στοιχεία, πὸν εὐνοοῦν ἰδιαίτερος τὴν ἀνάπτυξι ὀρισμένων μικροοργανισμῶν.

Οἱ ἀόρατοι ἐχθροί, πὸν παραμονεύουν μέσα στὸν κιμά εἶναι δύο εἰδῶν: 'Εκείνοι πὸν προσέρχονται ἀπὸ τὰ χέρια τὸν παρασκευαστῶν: σταφυλόκοκκοι καὶ κόκκοι κορηώδους προελεύσεως. Καὶ, δεύτερο, ψυχροφιλά μικρόβια, πὸν μποροῦν ν' ἀναπτυχθοῦν σὲ χαμηλές θερμοκρασίες. Τὰ μικρόβια αὐτὰ ἐκκρίνουν τοξίνες, πὸν προσβάλλουν τὰ ἐρυθρὰ αἱμοσφαίρια, τὰ ἐμποδίζουν νὰ προσλάβουν ὀξυγόνο καὶ προκαλοῦν ὀξείες δηλητηριάσεις καὶ ἀναμίες σοβαρὰς μορφῆς, πὸν μποροῦν ν' ἀποδοῦν θανατηφόρες στὰ ἐξασθενημένα άτομα.

'Τιμάρχει ἀκόμη ὁ κινδύνος τῆς ταινίας.

«'Αν ή ἀπότομη ψύξις σὲ χαμηλές θερμοκρασίες — γράφει ὁ καθηγητῆς Λεπιν — ἐπιτρέπει τὴν καταστροφή τὸν παθογόνων τοῦ κρέατος καὶ ἰδίως τῆς ταινίας, ή δια-

τήρησι, ὅμως, σὲ θερμοκρασία 2 βαθμοῦν ὑπὲρ τὸ μηδέν, ὡς εἶναι ή συνήθης τὸν ψυγεῖον, δὲν ἐξασφαλίζει τὴν καταστροφή αὐτὸν τὸν παθογόνο.

» 'Ας προσθέσουμε, ὅτι τὰ κομμάτια αὐτὰ τὸν κιμά, πὸν προσίζονται κυρίως γιὰ μπιφτεκία, παρόνουν μόνον ἕνα ἐπιφανειακὸ ψήσιμο, σὲ τρόπο πὸν τὸ κέντρο τους παραμένει ἀψήρητο. 'Ετσι, ή ταινία καὶ τὰ ἄλλα παρόσιτα παθογόνων ἀπορροῦνται ἀπὸ τὴν ὀσφί... 'Η κατάψυξις σταματᾷ, ἐξ ἄλλων, τὸν πολλαπλασιασμὸν τὸν σταφυλόκοκκον καὶ τὸν κόκκον κορηώδους προελεύσεως, ἀλλὰ δὲν τους καταστρεφεῖ. Στὴν περίπτωση αὐτῇ, ὅμως, ὁ ἀριθμὸς τους εἶναι ἀμελητέος. 'Αλλ' σταν ή σφάτρησι τοῦ κιμά γίνεται σὲ θερμοκρασία 2 βαθμοῦν ὑπὲρ τὸ μηδέν, ὁ πολλαπλασιασμὸς εἶναι μετὰς ἐνὸς σημείου δυνατός, ὡς εἰς ἀν ὑπαρχῇ λύσι τῆς συνεχίας τοῦ κορμῶν (πράγμα πὸν γίνεται σταν ὁ προμηθευτῆς βιάσῃ καθε ὅσο τὴν πιεστέα με τὸν κιμά ἐξοῖ ἀπὸ τὸ ψυγεῖο). Τὰ μικρόβια βρισκονται τότε τὸν καιρὸ νὰ πολλαπλασιασθοῦν.

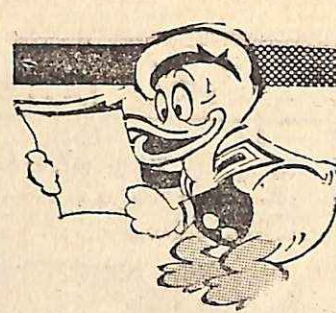
Με τὸν καθηγητὴ Λεπιν συμφωνεῖ καὶ ὁ καθηγητῆς Λιαυτι, τοῦ Πανεπιστημίου τῆς Λιλῆς, πὸν θεωρεῖται ἀσθεντὰ στὰ ζητήματα ὑγιεινῆς τὸν τροφίμων.

«Οἱ κιμάδες, πὸν ψήνονται σὲ θερμοκρασία 20 βαθμοῦν ὑπὲρ τὸ μηδέν, πὸν μετατρέπονται ὑπο παθογόνους συνθήκες ψύξεως καὶ πὸν διατηροῦνται ἀπὸ τὸν πωλητὴ στὴν ἰδια θερμοκρασία, εἶναι συνήθως καλῆς ποιότητος ἀπὸ μικροβιολογικῆς ἀπόψεως.

» Οἱ κιμάδες, τοῦναντίον, πὸν διατηροῦνται σὲ θερμοκρασίες 2, 4 ή 6 βαθμοῦν ὑπὲρ τὸ μηδέν, εἶναι ἀκαθαρτοὶ ή ἀθυγιεινοί, ἀκόμη καὶ ὅταν ή παρασκευὴ τους ἐκτελεσθῇ σύμφωνα μ' ὅλους τοὺς κανόνες τῆς ὑγιεινῆς. 'Η κακὴ ποιότης τους, ἀπὸ βακτηριολογικῆς ἀπόψεως, ὀφείλεται πιθανόν στὴ συχνή ὀδῆ τῆς ἀλίσσεως τοῦ ψύχους, πὸν εἶναι ἀναστροφεντικὸ στὸ κατὰστασι τοῦ ἀνθρώπου, πὸν πούλαει λιανικὸς τὸν κιμά.

Προσοχή, λοιπὸν, στοὺς κιμάδες! 'Εκτός ἀπὸ τῆς δηλητηριάσεως, μποροῦν νὰ προκαλέσουν καὶ διάφορες σοβαρὲς ἀσθένειες.

Δεν

Ὁ «ἰδιαίτερος» τοῦ Κ. σουλεϋτοῦ

Οἱ ἄλλοι μας τυχαίνει ναχομε ἀδυναμίες... Μὰ περισσότερον ἀπ' αὐτοὺς βασανίζομαι ἐγὼ, λόγω τοῦ ἐπαγγελματίους μου... σουλεϋτῆς σουλεῖ ὁ αἰμός, με χιλίες σου σκούρες στο κεφάλι...

Ἰσχυαίνε καὶ τὴν νὰ χορτάσῃς ὕπνο. νὰ πεφθῇς στὸ κρεατὶ ἀπὸ τὴν ἐννεκα παρὰ τέρτορ καὶ νὰ σηκωθεῖς στὴς ἐννιά, οἷχες νὰ κλεινῇς ματὶ, ἐκκεντρισμένος καὶ εἰσαι... 'Ἰού κακοῦ χρησιμοποίησα σπέρα γιὰτροῦσῃ, κατὰ τὰ φάρμακα με τὴν οἰκὸ καὶ παστιλῆσι ὑπνωτικῆς καὶ το κανταρι, μὰ ὕπνος δὲ με κολούσε...

Ἀπελπίστηκα ἀπ' τοὺς γιὰτροὺς καὶ ἔζησα στὴς γριούλες. Τὴς πρώτα:

— Ἐρεῖς τίποτα, γιαγιά, γιὰ τὴν αὔτην;

— Θα σοῦ πᾶ μιὰ μέθοδο, γυιέ μου, πὸν εἶναι ἕνα κι' ἕνα... Λοιπὸν, σταν πέφτεις τὸ βράδυ τὸν κρεβάτι, κλείσε τὰ μάτια κι' ἀρχισε νὰ μετράς ἀργά-ἀργά «ένα, δύο, τρία...» Πρὶν φτάσῃς ὡς τὰ «χιλία», θὰ μὲ κοιμάσαι σάν ἀνάκι...

» Οἱ κιμάδες, τοῦναντίον, πὸν διατηροῦνται σὲ θερμοκρασίες 2, 4 ή 6 βαθμοῦν ὑπὲρ τὸ μηδέν, εἶναι ἀκαθαρτοὶ ή ἀθυγιεινοί, ἀκόμη καὶ ὅταν ή παρασκευὴ τους ἐκτελεσθῇ σύμφωνα μ' ὅλους τοὺς κανόνες τῆς ὑγιεινῆς. 'Η κακὴ ποιότης τους, ἀπὸ βακτηριολογικῆς ἀπόψεως, ὀφείλεται πιθανόν στὴ συχνή ὀδῆ τῆς ἀλίσσεως τοῦ ψύχους, πὸν εἶναι ἀναστροφεντικὸ στὸ κατὰστασι τοῦ ἀνθρώπου, πὸν πούλαει λιανικὸς τὸν κιμά.

Προσοχή, λοιπὸν, στοὺς κιμάδες! 'Εκτός ἀπὸ τῆς δηλητηριάσεως, μποροῦν νὰ προκαλέσουν καὶ διάφορες σοβαρὲς ἀσθένειες.

Δεν

ΘΕΡΜΟΣΙΦΩΝ ΣΤΟ ΣΠΗ

Ὅπως ὅλοι ἔτσι κι ἐσεῖς!

ΘΕΡΜΟΣΙΦΩΝ

ΙΣΟΛΑ

ΕΥΚΟΛΙΑ ΓΙΑ ΟΛΟΥΣ

ΕΙΝΑΙ Ο ΠΙΟ ΦΡΟΝΤΙΣΜΕΝΟΣ

ΕΓΧΕΙΡΙΔΙΟ Ιστοριούλα

τόχα, βέβαια σκοπό...Κι' ἕνα πρῶτ, καθισμένος στὸ γραφεῖο μου, σκάρωσα στὸ λεπτὸ τῆς σχετικῆς ἀγγελίας γιὰ τὴς ἐφημερίδας καὶ τὴν ἔστειλα... Καὶ νὰ τί ἔλεγε ή εἰδοποίησι αὐτῇ, τυπωμένη στὴ στήλῃ τὸν «Ζητείται», καθὼς τὴν εἶδα τὴν ἐπομένη μέρα:

«Ζητεῖται μορφωμένος νέος, ἀρίστης κοινωνικῆς τάσεως, Γάλλος τὴν ἐθνικότητα καὶ γνωρίζων τὴν ἀγγλικήν, ἰταλικήν καὶ γερμανικήν, ἐπίσης καλῶς ὡς καὶ τὴν μητρικὴν του γλώσσαν, ἵνα χρησιμοποῖ ὡς ἰδιαίτερος γραμματεὺς τοῦ βουλευτοῦ κ. Γ. Α. Οἱ ἐνδιαφερόμενοι ν' ἀποστείλουν αὐτοπροσώπως εἰς τὴν ἐπὶ τούτῳ, ὁδὸς Σαῖν Ζερμανῖν, ἀριθ. 999 Παρίσι».

Δὲν πρόλαβα, ὡς εἶπα, τὴν ἄλλη μέρα τὸ πρῶτ, ν' ἀποδοκῶσάμην τὴν ἀγγελία μου, ὅταν ἕνας χτύπος στὴν πόρτα τοῦ γραφείου μου, διέκοψε τὴν ἀναγνώσῃ στὴ μέση...

— Εμπρός!... φωνάζει λιγάκι νεύρισμα...

Καὶ με τὸ ἀνοῖγμα τῆς πόρτας ξεφύτρωσε μπροστά μου ἕνας κρεμνταλὸς 'Αφρικανὸς, ὕψους σάν τηλεγραφόβουλο, λιγνὸς σάν ὀδοντογλυφίδα καὶ ντυμένος στὴν ἐντέλεια.

— Καλῆμέρα σας, μεσιέ... μὲ εἶπε κρατώντας τὸ καπέλο μου στὸ χέρι. Διάβασα στὴν ἐφημερίδα πὸς ζητᾷτε γραμματέα... 'Εχω τὰ σχετικά προσόντα, γραμματικὰ καὶ ἡθικά, καὶ ἥρθα νὰ δῆτε ἂν σας κἀνω... 'Ο πατέρας μου εἶναι πρίγκηπας μὰ ἔζησε... Εἶμαι 28 χρονῶν, μὰ ἔχω ὀρεξὶ μεγάλη νὰ δουλέω...

Χαίρω γιὰ τὴν γνωριμία, φίλε μου, τοῦ εἶπα κυττάζοντας τὸν μετὰ περιέργειας... Εἶσαι, καθὼς λές, μικρὸς στὴν ηλικία, μὰ αὐτὸ, καθὼς βλέπω, δὲ σ' ἐμποδίζει νάχῃς δύο μέτρα μπόι... 'Ας εἶναι... Μ' ἀρέσει τὸ σουλοῦπι σου καὶ πάντα συμπαθᾷ τὴ μαύρη ράτσα... Μόνον τοὺς μαύρους ψύφους, μέσα στὴν κἀλήτη μου, συχαίνομαι... Μὰ τώρα δὲν προκεῖται γι' αὐτὸ... Κάθεσῃ στὴν καρέκλα νὰ τὴν πούμε με τὴν ἄσυχία μας. 'Επειτα βλέπουμε γιὰ τὰ γραμματικά σου προσόντα...

Σωρδίστηκε ὁ φιλαράκος κι' ἀνοῖξε θεωράτα τὰ κατασπῆρα τοῦ μᾶτις. Σπρωχθεὶς ἐγὼ δύο-τρεις φορές. Κι' ἔπειτα με ὕψος ἐπίσημο καὶ σοβαρὸ τοῦ εἶπα:

— Καθὼς ἔρεσαι, ἀγαπητέ, εἶναι δύσκολος ὁ περιστάσεις σημερα... 'Επομένως κι' οἱ μισθοί εἶναι κάπως ἐλαττωμένοι... 'Επεὶδὲ ὅμως εὐὸ ἔχεις ἐξαιρετικά προσόντα, εἶσαι πρίγκηπας, ἔρεῖς τρεῖς γλώσσας, ἔξω ἀπ' τὴ δική μας, ἐκκεντριστὸς θὰ στενοχωρηθῶ λίγο καὶ θὰ σοῦ δώσω 1200 φράγκτ ὡς μισθὸν... Εἶναι, βέβαια, θυσία αὐτὸ πὸν κάνω. Σκέψου πὸς παίρνω ἐγὼ μισθὸ ἀπὸ τὸ κράτος μόνον 12.000 φράγκτ. Δὲν εἶναι λοιπὸν μικρὸν καὶ κῶμα τὸ 110 ἀπ' τὸν μισθὸ μου καὶ νὰ τὸ διαθέτω στὸν γραμματέα μου...

» 'Ας εἶναι, ὅμως... Δὲν πεῖραξαι... Χαλάλι σου νὰ εἶναι, μὰ πὸν θὰ με βοηθῇς λιγάκι στὴς τόδες μου σκοτούρες...

» Πρόσεξε τώρα νὰ σοῦ πᾶ ποῖα θάναι τὰ καθήκοντά σου!

» Θα εἶσαι στὸ γραφεῖο μου κύριος ἀδελφὸς τῆς καταστάσεως καὶ θὰ σὲ θεωρῶ γιὰ φίλο καὶ συνάδελφο καὶ οὐχὶ γιὰ ὑφιστάμενο μου... Δὲ θέλω ὑπερβολικῆς ἀπειθείας ἀπὸ σένα. Γιατί, καθὼς καταλάβεις, δὲν εἶμαι ἀπὸ κείνους πὸν ξεβῶνουν τοὺς ὑπαλλήλους τους στὴ δουλειά, νύχτα καὶ μέρα... 'Α!... 'Ο, λα κι' ὅλα... Νὰ με νομίζῃς πάντα φίλο σου... Θάρχεσαι στὸ γραφεῖο μου στὴς ἑξῆ τὸ πρῶτ... Ἀνεβαίνοντας τὴς σκάλες, δὲ θὰ σοῦ κοστῇ τίποτε, ἀσφαλῶς, δὲ θὰ σοῦ πῇς μαζί σου καὶ τὴν μπότλια τὸ γάλα... 'Ο εὐλογημένος ὁ γαλατᾶς στὴν ἀφῆνει ἐκεῖ ἀπὸ τὸ βράδυ...

»Τὴν παίρνεις λοιπόν κι' ἐκεῖ στὸ χῶλο θὰ σοῦχω πάντα τὸ ηλεκτρικὸ μάτι καὶ τὸ φλυτζάνι. Δίνεις γοργὰ ἕνα βράσιμο στὸ γάλα. Κι' ὅταν φουσκώσει, τὸ ρίχνεις στὸ φλυτζάνι καὶ μὴν τὸ φέρνεις στὴν τραπέζα- ρία, γιὰ νὰ τὸ βρῶ μόλις ξυπνήσω...»

»Μετά τις φιλοδουλεῖς αὐτές, μπαίνει στὸ γραφεῖο μου καὶ κα- ταπιάνεσαι μὲ τὴν ἀλληλογραφία... Δὲν εἶναι βέβαια σπουδαῖο νὰ πᾶς τὸ φτερό καὶ τὸ φασάκι, ἀν' ἀντι- ληφθῇς στὸ πάτωμα κανένα χαρτά- κι ἢ κανένα ἀποσιγάρο σβυσμένο...

»Στὶς ὀχτῶ ἡ ὥρα ἀκριδῶς, θὰ πετάγεσαι στὸ πλανὶνὸ παράρη- μα τοῦ Ταχυδρομείου καὶ θὰ σοῦ δί- νουν τὶς συστημένες ἐπιστολές μου. Στὸ γυρισμὸ πέρας κι' ἀπ' τὸν ἀν- τικρινὸ μπακάλη μας γιὰ τὰ ψώνια τῆς ἡμέρας... Εἶναι ἀπέναντι καὶ σὲ δεξιῶ πῶς δὲν θὰ σοῦ κάνη καθό- λου κόπο...

»Στὶς ὀχτώμισι ἀκριδῶς, θὰ εἴ- μαι ἐτοιμος κι' ἐγώ. Καὶ τότε θὰ σοῦ ὑπαγορεύω μερικὲς ἐπιστολές στους κομματάρχες τῆς ἐπαρχίας μου... Κάθε μέρα γίνεταί ἡ δου- λειά αὐτή, μὰ μὴν τρομάζεις ἀπὸ τὰ... Μόλις καὶ μετὰ βίας θάνα καμμιὰ εἰκοσαριά μονάχα οἱ ἀπαι- ρήτες ἐπιστολές καὶ καμμιὰ δεκαριά οἱ ἐκτακτές κι' ἀπρόβλεπτες...

»Μόλις τις τελειώσης, θὰ πετα- χτῇς νὰ τις ταχυδρομήσης. Μετὰ θὰ γυρίσης γιὰ νὰ μοῦ διαβάσης ὅλα τὰ κύρια ἀρθρα τῶν ἐφημερίδων, τὴν ὥρα πού θὰ ντύνομαι...

»Στὶς ἑντεκα θὰ ἐτοιμάζης τὸ δίσκο μὲ κανένα γὰλὸν ἢ καφέ γιὰ τοὺς χωριτᾶς πού θὰ δεχθῶμαι ἀπὸ τὴν ἐπαρχία... Εἶνε πολὺ δια- σκεδαστική ἡ δουλειά αὐτή... Πολλές φορὲς τὴν ἑκατοντάδα μου καὶ ἑκατομμύρια ἀπ' τὰ γέλια...

»Στὶς δώδεκα καὶ τέταρτο θὰ πᾶς νὰ φᾶς. Καὶ στὴ μιά θὰ ἐνα- γυρίσης... Ἰσάμε τις τρεῖς θὰ μοῦ καθαρὸγράφῃς τὰ χειρόγραφα τοῦ νέου ἔργου μου «Ἡ ἐπιδραση τῆς σαρδελλοφαγίας ἐπὶ τῶν πολιτικῶν πεποιθήσεων τοῦ κοινωνικοῦ συνόλου τῆς Γαλλίας...». Εἶναι μιὰ ἐξέτο-μος πρωτότυπη μελέτη μου πού θ' ἀφήσῃ ἐποχὴ...

»Στὶς τριῆμιση θὰ βρίσκεσαι στὸν διαδρόμους τῆς Βουλῆς. Πε- ριμένοντάς με ἐκεῖ θὰ κόβης τὰ πρὶο ἐνδιαφέροντα νέα τῆς ἡμέρας ἀπὸ τὶς ἀπογευματινὲς ἐφημερίδες. Ἐ- κεί θὰ σοῦ δῶν μιὰ μικρούλα λίστα μὲ διάφορα κοινοβουλευτικὰ. Κι' ὅταν θὰ ἐμπεριδύης, θὰ ἔρχεσαι νὰ μὲ ἀνταμώνῃς στὶς ὀχτὼ στὸ καφε- νεῖο «Ὁ πολυάσχολος, χασιμέρης», ὅπου συχνά καὶ παιζῶ μεζίκι μὲ τὸν φίλο μου Κωκελινούρτ...

»Θὰ μοῦ διαδῶς ἐκεῖ τὰ ἀπο- κόμματα τῶν ἐφημερίδων καὶ στὶς δέκα θὰ πᾶς νὰ φᾶς... Κατὰ τις ἐν- τεκάμιση ξαναπέρας ἀπ' τὸ ἴδιο καφενεῖο, μήπως τυχὼν σὲ θέλω τί- ποτε.

»Κι' ἔπειτα, ἀγαπητὴ μου σύν- τροφε καὶ φίλε, θάσαι καὶ σὺ ἐλεύ- θερος νὰ ρεμπτελῇς λίγο καὶ νὰ ἐσ- κάσης κομμάτι, σάν νῆος καὶ χαρι- τωμένος πού εἶσαι... Αἱ... Ὅλα κι' ὅλα!... Πρέπει καὶ σὺ νὰ μοῦ δεσκάδῃς λίγο καὶ νὰ τὸ ρίχνῃς πῶ- τε-πότε ἔξω, γιὰ νὰ μοῦ εἶσαι πάντα φρέσκος τὴν ἄλλη μέρα πάλι, πού θὰ ξαναρῇς στὴ δουλειά σου. Θὰ τὸ πιστέψετε λοιπόν, ἀγαπη- τοί μου κύριοι, τί τόλμησε νὰ μοῦ πῇ ὁ θρασυτάτος αὐτὸς Ἀφρικανός; Ἀκούστε καὶ φρίξατε!

Σηκώθηκε ὁλόθρος καὶ μοῦ εἶπε μὲ εἰρωνική, συρτή φωνή:

— Εἰστε ευχαριστήμενος, κύριε δουλετά, ἀπὸ τὴν πλύστρα πούχε- τε!

Τὸν κῦτταξα μὲ ἐκπληξὶ δίχως νὰ τοῦ μιλήσω... Μὰ τότε ἐκεῖνος πρόσ- θεσε:

— Διῶξτε τὴν κι' αὐτὴν ἀμέσως, γιὰ λόγους οικονομίας... Γιατί κά- λιστα μπορῶ ἐγώ, στὶς ὥρες πού θάχω ἐλευθερίες ἀπὸ τὴ δουλειά σας, νὰ σκοτώνω τὸν καιρὸ μου μπουγα- διάζοντας τ' ἀσπρόρουχα σας καὶ μαντάροντας τὶς κάλτσες σας!..

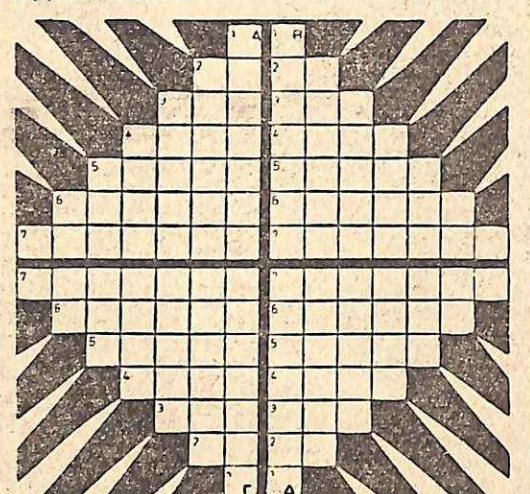
Καὶ δίχως νὰ πῇ «ῥεθεούρας», ὁ ἀνάγωγος καὶ τεμπέλης ὑποψήφιος πόρτα καὶ οὔτε τὸν ξαναεῖδα!..

Τὸν ἀνέκρινε!

Γιὰ μικροὺς

Τετραπλὴ πυραμίδα

Ξεκινώντας ἀπὸ τὰ τετραγωνίδια Α, Β, Γ καὶ Δ, μέσα στὰ ὁποῖα θὰ τοποθετήσετε τὸ ἴδιο πάντοτε σύμφωνο, συμπληρώστε καὶ τὶς τέσσερις πυραμίδες

μὲ λέξεις τῶν ὁποίων σὰς δίνουμε πὺ κάτω τις ση- μασίες.

Γιὰ κάθε λέξι θὰ χρησιμοποιήτε ὅλα τὰ γράμματα τῆς προηγουμένης, ἀναγραμματισμένα ἢ ὄχι, σὺν ἑα καὶνούργιο.

ΑΠΟ ΤΟ «Α»

- 1) Νότα.
- 2) Προϋποθέτει ὁμορφιά.
- 3) Τοπικὸ ἐπίρρημα (δημ.).
- 4) Ὁ ῥαιότερος ἀπὸ τοὺς δώδεκα.
- 5) Πρόσωπο τῶν «Αθλίων».
- 6) Ἐνας μέρος τοῦ χρόνου.

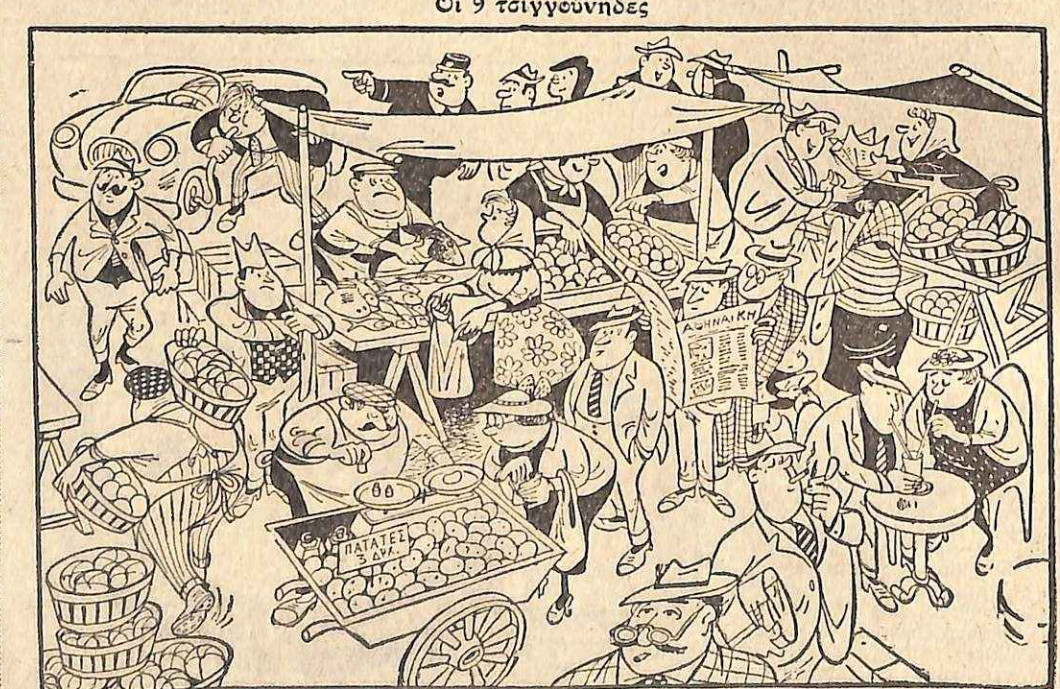
ΑΠΟ ΤΟ «Β»

- 1) Ἀρχὴ ἀπαγορεύσεως.
- 2) Γυῖος τοῦ Νάου.
- 3) Συνοδεύει κάθε βιομηχανικὸ προϊόν.
- 4) Τοῦ «Θησαυροῦ» διαφέρει ἀπὸ τ' ἄλλα περι- οδικά.
- 5) Δὲν γοητεύει (οὐδ.).
- 6) Ἐκτελεῖ μεταφορές.

ΑΠΟ ΤΟ «Γ»

- 1) Δηλώνει διωταμό.
- 2) Κτητικὴ ἀντωνυμία (πληθ.).
- 3) Πρόθεσις.
- 4) Ἡδύποτο.
- 5) Ὑπάρχουν τέσσερις σὲ κάθε τράπουλα.

Οἱ 9 ταιγγούνδες

»Ανάμεσα στὰ διάφορα πρόσωπα τῆς εἰκόνας ὁ- πόσοι περισσότεροι ἀπὸ δύο λεπτὰ τῆς ὥρας, γιὰ νὰ τ' ἀνακαλύψετε. Ποιοὶ εἶναι, λοιπόν, οἱ 9 ταιγγού- νδες τοῦ σχεδίου μας;

Οἱ λύσεις στὴ σελίδα 72

ΚΑΙΝΕΡΩΤΑ

- 1) Χρησιμοποιοῦνται γιὰ τὴ μεταφορὰ νεροῦ. ΑΠΟ ΤΟ «Δ»
- 2) Προσωπικὴ ἀντωνυμία (δημ. α' προσ.).
- 3) Πρόθεσις μπροστὰ σὲ δασυνομένη λέξι.
- 4) Ἀντικείμενον συζητήσεων.
- 5) Ἐταί τρώγονται ὅλα σχεδὸν τὰ φαγητά.
- 6) Ἄλλη ὀνομασία τῆς Κύνου.
- 7) Ἐργασία τῶν γεωργῶν.

Διπλὴ ἀκροστιχίδα μὲ γνωμικὸ

Τὰ δυὸ πρῶτα γράμματα τῆς καθενίᾳς ἀπὸ τις κάτωθι ζητούμενες λέξεις διαζαζόμενα στὴ σειρά καὶ ἐκ τῶν ἀνω πρὸς τὰ κάτω, θ' ἀποτελέσουν ἕνα γνω- μικό, τοῦ ὁποίου ζητεῖται ἡ ἀνάγνωσις.

- 1) Πολύτιμο μέταλλο.
- 2) Μέρος τοῦ λόγου.
- 3) Μακρινὸς πλανήτης.
- 4) Γλύπτης τῆς ἀρχαιότητος.
- 5) Ὀμηρικὸς ἥρωας, ἐσλαβίας τῆς Κρήτης.
- 6) Κράτος τῆς Εὐρώπης.

Μικρὰ ἀριθμητικὰ προβλήματα

1) Στὴ θέσι τῶν στιγμῶν τοποθετήστε κατωτέρω τοὺς 9 πρώτους ἀριθμούς, (1 μέχρι 9), ἔτσι ὥστε κἀνόντας τις πράξεις, πού σὰς ἐπιβάλλουν τὰ ὑπάρ- χοντα ἀριθμητικὰ σημεῖα, νὰ ἔρσκητε στὴν κάθε σει- Ͼά τὸ ἀποτελέσμα, πού σὰς δίνουμε:

$$\begin{array}{r} \dots X \dots + \dots = 37 \\ \dots X \dots - \dots = 35 \\ \dots X \dots \dots = 39 \end{array}$$

θὰ χρησιμοποιήστε ὅλους τοὺς ἀριθμούς μιὰ μόνο φορά τὸν καθένα.

- 2) Προσθέτοντας 203 στὸ τριπλάσιο ἐνδὸς ὥρισμέ- νου ἀριθμοῦ ἔρσκημε γιὰ ἀβροίσμα 2222. Ποῖος εἶ- ναι ὁ ἀριθμὸς αὐτός; Ἐχετε μὴν λεπτὸ στὴ διαθέσι- σας γιὰ ν' ἀπαντήσετε χωρὶς νὰ χρησιμοποιήσετε μο- λυβὶ καὶ χαρτί.

- 3) Προσπαθήσατε νὰ ἔρσητε τοὺς ἀριθμούς, πού πρέ- πει νὰ τοποθετήστε πὺ κάτω στὴ θέσι τῶν στιγμῶν, ἔτσι ὥστε νὰ ὁλοκληρωθῇ ὁ πολλαπλασιασμὸς.

★

1 6 9 .

. 8 .

6 5 3

Γιὰ νὰ σὰς διευκολύνουμε, σὰς λέμε πῶς θὰ χρῆ- σιμοποιήσετε πέντε φορές τὸ 4 καὶ τρεῖς φορές τὸ 2.

4) Α Β Γ Δ Ε Ζ

6 0 2 9

1 7 0 1

2 7

Στὴ διαίρεσι αὐτή, πρέπει ν' ἀντικαταστήσετε τὰ γράμματα, πού ἀποτελοῦν τὸν διαιρετέο καὶ τὸν διαι- ρετή μὲ τοὺς 9 πρώτους ἀριθμούς (1 μέχρι 9), ἔτσι ὥστε νὰ ἐπαληθεύσῃ ἀπολύτως ἡ ὑπόλοιπη πράξις.

★

Η Θ Ι

6 7 2

Ἡ ὁμορφὴ κυρία Ζιζωντίν, μὲ τὰ κατὰμνημα μαλλιά, εἶχε ἐν- ναταντοσυντῇ. Μὲ τὸν καινούργιο τῆς γάμο, ἀνέβηκε κοινωνικά, γιὰ- τὶ ὁ δεύτερος ἀντὺς τῆς, ὁ Βέο Γκούλντ, καταγόταν ἀπὸ Ἰταλι- αὶς ἀριστοκράτες.

Τὸ ζευγάρι ἐκᾶνε τὸ γαμήλιο ταξίδι τὸν ὁρὴ Μοντεκάπρι, ἐπαί- ξε πολὺ στὴ ρουλέτα κι' ἔχασε. Ἀναγκάσθηκε τότε νὰ δανεισθῇ ἕνα σεβαστὸ ποσὸν ἀπὸ μιὰ πλού- αια Δανέζα χήρα, τὴν κ. Λέβιν, πού τὴν εἶχε γνωρίσει στὸ καζί- νο. Ὅταν λοιπὸν ἡ τελευταία ἀ- ποφάσισε νὰ φέρῃ ἀπ' τὸ Μοντε- κάπρι, ἐστειλε ἕνα σημεῖομα στοὺς Γκούλντ, ζητώντας μ' ἐγγένεια νὰ τῆς ἐπιστρέψουν τὰ χροῖματά της.

Ἡ κ. Γκούλντ περηφανεύετανε γιὰ τὴν καινούργια κοινωνικὴ θέ- σι τῆς καὶ δὲν ἤθελε νὰ ντροπι- αστῇ σ' ὅσους τὴν ἔβλεπε. Πῶς νὰ ὥσουν ὅμως πῶς τὰ δανεικά, ἀφοῦ τὰ εἶχαν χάσει ὅλα στὸ πρᾶ- σινο τραπέζι; Γιὰ ν' ἀποφύγῃ λοι- πὸν τὸ σκάνδαλο, κατάρτισε ἕνα σχέδιο.

Ἡ πλούσια χήρα κρατοῦσε πάν- τα πάνω τῆς ἀκετὰ λεφτὰ καὶ ἦταν φροτωμένη μὲ διαμάντια. Εἶχε εἰδοποιήσει δὲ τοὺς Γκούλντ πῶς θὰ περνοῦσε ἀπ' τὸ διαμέρι- σμά τους, γιὰ νὰ πάσῃ πίσω τὰ δανεικά, πρὶν ἐγκαταλεῖθῃ τὴ Ρι- βιέρα. Δὲν ἔπρεπε νὰ ξαναβῇ ἀπὸ κει Ἰωντανή!..

Πραγματικά, ἕνα πρωῒ, ἡ κ. Λέ- βιν, ντυμένη κομψὰ καὶ κομψών- τας τὸ ὁμορφιμένο της, ἐξέβηκε ἀπ' τὸ πολυτελέστατο ξενοδοχεῖο «Μπρίστολ», δίχως νὰ φαντάζεται

τὸ σφάλμα.

Ἡ πλούσια χήρα κρατοῦσε πάν- τα πάνω τῆς ἀκετὰ λεφτὰ καὶ ἦταν φροτωμένη μὲ διαμάντια. Εἶχε εἰδοποιήσει δὲ τοὺς Γκούλντ πῶς θὰ περνοῦσε ἀπ' τὸ διαμέρι- σμά τους, γιὰ νὰ πάσῃ πίσω τὰ δανεικά, πρὶν ἐγκαταλεῖθῃ τὴ Ρι- βιέρα. Δὲν ἔπρεπε νὰ ξαναβῇ ἀπὸ κει Ἰωντανή!..

Πραγματικά, ἕνα πρωῒ, ἡ κ. Λέ- βιν, ντυμένη κομψὰ καὶ κομψών- τας τὸ ὁμορφιμένο της, ἐξέβηκε ἀπ' τὸ πολυτελέστατο ξενοδοχεῖο «Μπρίστολ», δίχως νὰ φαντάζεται

τὸ σφάλμα.

Ἡ πλούσια χήρα κρατοῦσε πάν- τα πάνω τῆς ἀκετὰ λεφτὰ καὶ ἦταν φροτωμένη μὲ διαμάντια. Εἶχε εἰδοποιήσει δὲ τοὺς Γκούλντ πῶς θὰ περνοῦσε ἀπ' τὸ διαμέρι- σμά τους, γιὰ νὰ πάσῃ πίσω τὰ δανεικά, πρὶν ἐγκαταλεῖθῃ τὴ Ρι- βιέρα. Δὲν ἔπρεπε νὰ ξαναβῇ ἀπὸ κει Ἰωντανή!..

Πραγματικά, ἕνα πρωῒ, ἡ κ. Λέ- βιν, ντυμένη κομψὰ καὶ κομψών- τας τὸ ὁμορφιμένο της, ἐξέβηκε ἀπ' τὸ πολυτελέστατο ξενοδοχεῖο «Μπρίστολ», δίχως νὰ φαντάζεται

τὸ σφάλμα.

Ἡ πλούσια χήρα κρατοῦσε πάν- τα πάνω τῆς ἀκετὰ λεφτὰ καὶ ἦταν φροτωμένη μὲ διαμάντια. Εἶχε εἰδοποιήσει δὲ τοὺς Γκούλντ πῶς θὰ περνοῦσε ἀπ' τὸ διαμέρι- σμά τους, γιὰ νὰ πάσῃ πίσω τὰ δανεικά, πρὶν ἐγκαταλεῖθῃ τὴ Ρι- βιέρα. Δὲν ἔπρεπε νὰ ξαναβῇ ἀπὸ κει Ἰωντανή!..

Πραγματικά, ἕνα πρωῒ, ἡ κ. Λέ- βιν, ντυμένη κομψὰ καὶ κομψών- τας τὸ ὁμορφιμένο της, ἐξέβηκε ἀπ' τὸ πολυτελέστατο ξενοδοχεῖο «Μπρίστολ», δίχως νὰ φαντάζεται

τὸ σφάλμα.

Ἡ πλούσια χήρα κρατοῦσε πάν- τα πάνω τῆς ἀκετὰ λεφτὰ καὶ ἦταν φροτωμένη μὲ διαμάντια. Εἶχε εἰδοποιήσει δὲ τοὺς Γκούλντ πῶς θὰ περνοῦσε ἀπ' τὸ διαμέρι- σμά τους, γιὰ νὰ πάσῃ πίσω τὰ δανεικά, πρὶν ἐγκαταλεῖθῃ τὴ Ρι- βιέρα. Δὲν ἔπρεπε νὰ ξαναβῇ ἀπὸ κει Ἰωντανή!..

Πραγματικά, ἕνα πρωῒ, ἡ κ. Λέ- βιν, ντυμένη κομψὰ καὶ κομψών- τας τὸ ὁμορφιμένο της, ἐξέβηκε ἀπ' τὸ πολυτελέστατο ξενοδοχεῖο «Μπρίστολ», δίχως νὰ φαντάζεται

τὸ σφάλμα.

Ἡ πλούσια χήρα κρατοῦσε πάν- τα πάνω τῆς ἀκετὰ λεφτὰ καὶ ἦταν φροτωμένη μὲ διαμάντια. Εἶχε εἰδοποιήσει δὲ τοὺς Γκούλντ πῶς θὰ περνοῦσε ἀπ' τὸ διαμέρι- σμά τους, γιὰ νὰ πάσῃ πίσω τὰ δανεικά, πρὶν ἐγκαταλεῖθῃ τὴ Ρι- βιέρα. Δὲν ἔπρεπε νὰ ξαναβῇ ἀπὸ κει Ἰωντανή!..

Πραγματικά, ἕνα πρωῒ, ἡ κ. Λέ- βιν, ντυμένη κομψὰ καὶ κομψών- τας τὸ ὁμορφιμένο της, ἐξέβηκε ἀπ' τὸ πολυτελέστατο ξενοδοχεῖο «Μπρίστολ», δίχως νὰ φαντάζεται

τὸ σφάλμα.

Ἡ πλούσια χήρα κρατοῦσε πάν- τα πάνω τῆς ἀκετὰ λεφτὰ καὶ ἦταν φροτωμένη μὲ διαμάντια. Εἶχε εἰδοποιήσει δὲ τοὺς Γκούλντ πῶς θὰ περνοῦσε ἀπ' τὸ διαμέρι- σμά τους, γιὰ νὰ πάσῃ πίσω τὰ δανεικά, πρὶν ἐγκαταλεῖθῃ τὴ Ρι- βιέρα. Δὲν ἔπρεπε νὰ ξαναβῇ ἀπὸ κει Ἰωντανή!..

Πραγματικά, ἕνα πρωῒ, ἡ κ. Λέ- βιν, ντυμένη κομψὰ καὶ κομψών- τας τὸ ὁμορφιμένο της, ἐξέβηκε ἀπ' τὸ πολυτελέστατο ξενοδοχεῖο «Μπρίστολ», δίχως νὰ φαντάζεται

τὸ σφάλμα.

Ἡ πλούσια χήρα κρατοῦσε πάν- τα πάνω τῆς ἀκετὰ λεφτὰ καὶ ἦταν φροτωμένη μὲ διαμάντια. Εἶχε εἰδοποιήσει δὲ τοὺς Γκούλντ πῶς θὰ περνοῦσε ἀπ' τὸ διαμέρι- σμά τους, γιὰ νὰ πάσῃ πίσω τὰ δανεικά, πρὶν ἐγκαταλεῖθῃ τὴ Ρι- βιέρα. Δὲν ἔπρεπε νὰ ξαναβῇ ἀπὸ κει Ἰωντανή!..

Πραγματικά, ἕνα πρωῒ, ἡ κ. Λέ- βιν, ντυμένη κομψὰ καὶ κομψών- τας τὸ ὁμορφιμένο της, ἐξέβηκε ἀπ' τὸ πολυτελέστατο ξενοδοχεῖο «Μπρίστολ», δίχως νὰ φαντάζεται

τὸ σφάλμα.

Ἡ πλούσια χήρα κρατοῦσε πάν- τα πάνω τῆς ἀκετὰ λεφτὰ καὶ ἦταν φροτωμένη μὲ διαμάντια. Εἶχε εἰδοποιήσει δὲ τοὺς Γκούλντ πῶς θὰ περνοῦσε ἀπ' τὸ διαμέρι- σμά τους, γιὰ νὰ πάσῃ πίσω τὰ δανεικά, πρὶν ἐγκαταλεῖθῃ τὴ Ρι- βιέρα. Δὲν ἔπρεπε νὰ ξαναβῇ ἀπὸ κει Ἰωντανή!..

Πραγματικά, ἕνα πρωῒ, ἡ κ. Λέ- βιν, ντυμένη κομψὰ καὶ κομψών- τας τὸ ὁμορφιμένο της, ἐξέβηκε ἀπ' τὸ πολυτελέστατο ξενοδοχεῖο «Μπρίστολ», δίχως νὰ φαντάζεται

τὸ σφάλμα.

Ἡ πλούσια χήρα κρατοῦσε πάν- τα πάνω τῆς ἀκετὰ λεφτὰ καὶ ἦταν φροτωμένη μὲ διαμάντια. Εἶχε εἰδοποιήσει δὲ τοὺς Γκούλντ πῶς θὰ περνοῦσε ἀπ' τὸ διαμέρι- σμά τους, γιὰ νὰ πάσῃ πίσω τὰ δανεικά, πρὶν ἐγκαταλεῖθῃ τὴ Ρι- βιέρα. Δὲν ἔπρεπε νὰ ξαναβῇ ἀπὸ κει Ἰωντανή!..

Πραγματικά, ἕνα πρωῒ, ἡ κ. Λέ- βιν, ντυμένη κομψὰ καὶ κομψών- τας τὸ ὁμορφιμένο της, ἐξέβηκε ἀπ' τὸ πολυτελέστατο ξενοδοχεῖο «Μπρίστολ», δίχως νὰ φαντάζεται

τὸ σφάλμα.

Ἡ πλούσια χήρα κρατοῦσε πάν- τα πάνω τῆς ἀκετὰ λεφτὰ καὶ ἦταν φροτωμένη μὲ διαμάντια. Εἶχε εἰδοποιήσει δὲ τοὺς Γκούλντ πῶς θὰ περνοῦσε ἀπ' τὸ διαμέρι- σμά τους, γιὰ νὰ πάσῃ πίσω τὰ δανεικά, πρὶν ἐγκαταλεῖθῃ τὴ Ρι- βιέρα. Δὲν ἔπρεπε νὰ ξαναβῇ ἀπὸ κει Ἰωντανή!..

Πραγματικά, ἕνα πρωῒ, ἡ κ. Λέ- βιν, ντυμένη κομψὰ καὶ κομψών- τας τὸ ὁμορφιμένο της, ἐξέβηκε ἀπ' τὸ πολυτελέστατο ξενοδοχεῖο «Μπρίστολ», δίχως νὰ φαντάζεται

τὸ σφάλμα.

Ἡ πλούσια χήρα κρατοῦσε πάν- τα πάνω τῆς ἀκετὰ λεφτὰ καὶ ἦταν φροτωμένη μὲ διαμάντια. Εἶχε εἰδοποιήσει δὲ τοὺς Γκούλντ πῶς θὰ περνοῦσε ἀπ' τὸ διαμέρι- σμά τους, γιὰ νὰ πάσῃ πίσω τὰ δανεικά, πρὶν ἐγκαταλεῖθῃ τὴ Ρι- βιέρα. Δὲν ἔπρεπε νὰ ξαναβῇ ἀπὸ κει Ἰωντανή!..

Πραγματικά, ἕνα πρωῒ, ἡ κ. Λέ- βιν, ντυμένη κομψὰ καὶ κομψών- τας τὸ ὁμορφιμένο της, ἐξέβηκε ἀπ' τὸ πολυτελέστατο ξενοδοχεῖο «Μπρίστολ», δίχως νὰ φαντάζεται

τὸ σφάλμα.

Ἡ πλούσια χήρα κρατοῦσε πάν- τα πάνω τῆς ἀκετὰ λεφτὰ καὶ ἦταν φροτωμένη μὲ διαμάντια. Εἶχε εἰδοποιήσει δὲ τοὺς Γκούλντ πῶς θὰ περνοῦσε ἀπ' τὸ διαμέρι- σμά τους, γιὰ νὰ πάσῃ πίσω τὰ δανεικά, πρὶν ἐγκαταλεῖθῃ τὴ Ρι- βιέρα. Δὲν ἔπρεπε νὰ ξαναβῇ ἀπὸ κει Ἰωντανή!..

Πραγματικά, ἕνα πρωῒ, ἡ κ. Λέ- βιν, ντυμένη κομψὰ καὶ κομψών- τας τὸ ὁμορφιμένο της, ἐξέβηκε ἀπ' τὸ πολυτελέστατο ξενοδοχεῖο «Μπρίστολ», δίχως νὰ φαντάζεται

τὸ σφάλμα.

Ἡ πλούσια χήρα κρατοῦσε πάν- τα πάνω τῆς ἀκετὰ λεφτὰ καὶ ἦταν φροτωμένη μὲ διαμάντια. Εἶχε εἰδοποιήσει δὲ τοὺς Γκούλντ πῶς θὰ περνοῦσε ἀπ' τὸ διαμέρι- σμά τους, γιὰ νὰ πάσῃ πίσω τὰ δανεικά, πρὶν ἐγκαταλεῖθῃ τὴ Ρι- βιέρα. Δὲν ἔπρεπε νὰ ξαναβῇ ἀπὸ κει Ἰωντανή!..

Πραγματικά, ἕνα πρωῒ, ἡ κ. Λέ- βιν, ντυμένη κομψὰ καὶ κομψών- τας τὸ ὁμορφιμένο της, ἐξέβηκε ἀπ' τὸ πολυτελέστατο ξενοδοχεῖο «Μπρίστολ», δίχως νὰ φαντάζεται

τὸ σφάλμα.

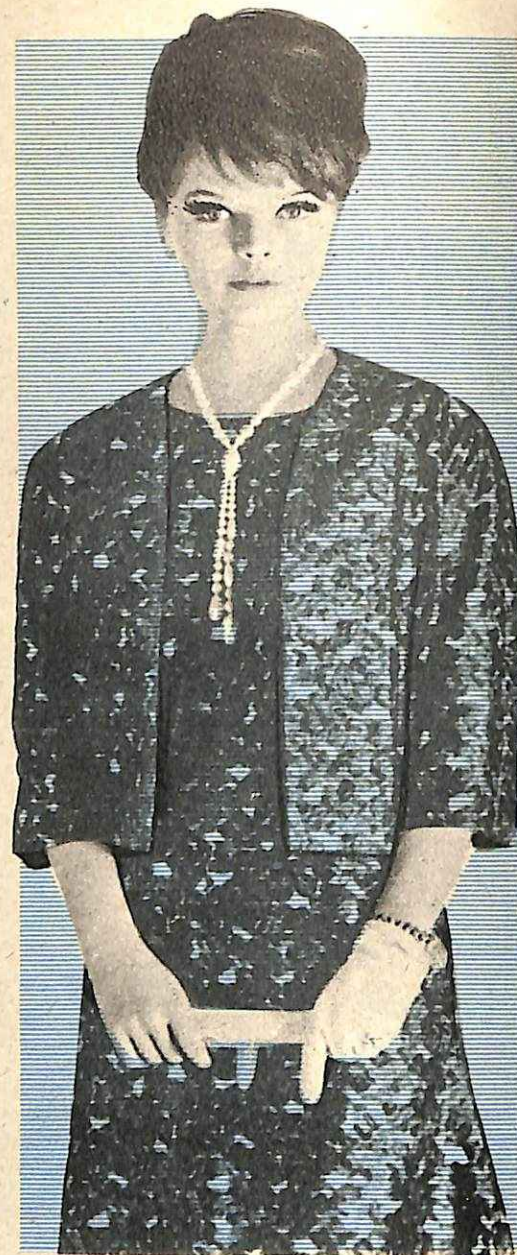
Ἡ πλούσια χήρα κρατοῦσε πάν- τα πάνω τῆς ἀκετὰ λεφτὰ καὶ ἦταν φροτωμένη μὲ διαμάντια. Εἶχε εἰδοποιήσει δὲ τοὺς Γκούλντ πῶς θὰ περνοῦσε ἀπ' τὸ διαμέρι- σμά τους, γιὰ νὰ πάσῃ πίσω τὰ δανεικά, πρὶν ἐγκαταλεῖθῃ τὴ Ρι- βιέρα. Δὲν ἔπρεπε νὰ ξαναβῇ ἀπὸ κει Ἰωντανή!..

Πραγματικά, ἕνα πρωῒ, ἡ κ. Λέ- βιν, ντυμένη κομψὰ καὶ κομψών- τας τὸ ὁμορφιμένο της, ἐξέβηκε ἀπ' τὸ πολυτελέστατο ξενοδοχεῖο «Μπρίστολ», δίχως νὰ φαντάζεται

τὸ σφάλμα

1) Φούστα με κουφώματα. 2) Ευθύγραμμη φούστα. 3) Μπλούζα σεμιά. 4) Μπλούζα οριζή. 5) Καλοκαιρινό γαλιέ. 6) Σταμπάτο φόρεμα με κορσάζ μπουφάν. 7) Η μακροτάλλη γραμμή σε άμπιγιέ φόρεμα.

Ντε - πιές από σταμπάτο μεταξωτό.

έδω γίνεται μονοκόμματο, με τη μέση μόλις να διαγράφεται. Μερικές πένες, ή πάρομο των πλαϊνών ραφών, το πετυχαίνουν αυτό και η γραμμή κάτω από τη μέση συνεχίζεται ίσια, ή και έβαζε, όπως είπαμε παραπάνω.

Η έλλειψη μανικιών είναι ένδεδειγμένη σ' αυτά τα ντε-πιές, καθώς και το αρκετά άνετο άνοιγμα λαιμού, είτε στρογγυλό είναι, είτε μ' τετράγωνο ή και δβάλ.

Η βέστα, που φοριέται μ' ένα τέτοιο φόρεμα, είναι κοντή, οριζή, με κάποια άνεση, και πολλές φορές δέ κουμπώνει διόλου, αλλά πέφτει ελεύθερη. Η κόψη κίμονο είναι πολύ της μόδας και δίνει μεγάλη χάρη στην όλη εμφάνιση. Η κανονική όμως μανικοκόλλησι, με άνετες τις μασχάλες, δεν είναι λιγότερο της μόδας.

Τόσο στη μιά, όσο και στην άλλη περίπτωση, το μήκος των μανικιών διατηρείται τρουά-κάθ' ή λίγο πιο κοντό.

Κι' έδω σπουδαίο ρόλο παίζει το ύφασμα, που θα διαφέρει ανάλογα με το ντε-πιές, αν θα είναι πρωινό, απογευματινό ή βραδινό. Τα σταμπάτα βαμβακερά, καθώς και τα μεταξωτά, παρουσιάζουν τόση ποικιλία, ώστε να μη δυσκολευσθε διόλου στην έκλογή σας.

ΜΑΚΡΟΤΑΛΛΗ ΓΡΑΜΜΗ

Είναι κάμποσος καιρός, που η μόδα βρόσκειται σε... διαφωνίες με τη μέση. Σά να την κατατρέχει και να μη ένοση να την αφήσει σε ήσυχία. Πολλές φορές, βέβαια, τη βλέπουμε στη θέση της. 'Αλλά κι' άλλες τόσες ανεβαίνει ή κατεβαίνει, εγκαταλείποντας την κανονική της θέση. Έπικρατέστερο είναι το κατέβασμα της μέσης, δηλαδή αυτό που παρουσιάζει τη σιλουέ-

Η γραμμή σεμιά σε οριζή κοτονάντι.

τα μακροτάλλη. Οι ενθουσιές της μόδας πιστεύουν, ότι αυτό κολακεύει πιο πολύ. Αυτή η μακροτάλλη εμφάνιση επιτυγχάνεται με διάφορους τρόπους. Στα απλά φορέματα βλέπουμε τα κορσάζ να συνεχίζονται χαμηλότερα από τη μέση, σε μια έφαρμωστή γραμμή, γύρω από τους γοφούς, κι' έχει να ενώνεται το κορσάζ και η πλισσέ ή κλός φούστα.

Σε φορέματα άμπιγιέ, μια ντραπαριστή ζώνη, σχηματίζει τη μακροτάλλη γραμμή, κατεβαίνοντας χαμηλότερα από τη μέση, ενώ σε άλλα το ίδιο το κορσάζ σχηματίζει στην κάτω άκρη ένα ντραπαρίσμα και ένα δέσιμο στο πλάι, χαμηλότερα κι' αυτό από τη μέση. Στην τελευταία αυτή περίπτωση, η ντραπαριστή γραμμή του κορσάζ συνδυάζεται με επιτυχία, με μια ευθύγραμμη φούστα.

ΚΑΛΟΚΑΙΡΙΝΑ ΕΠΑΝΩΦΟΡΙΑ

Όπως είπαμε παραπάνω, το φρετινό καλοκαίρι θα δούμε παντού τα σταμπάτα ύφασμα, ακόμη και σε επανωφόρια. Βέβαια, σε έλαφρά επανωφόρια, που θα αποτελούν το συμπλήρωμα ενός σταμπάτου φορέματος. Δεν αποκλείεται δέ η ομοιομορφία, γιατί αυτή ταίριαζει πιο πολύ. Έκείνο ωστόσο που θα κυριαρχήσει, είναι το μονόχρωμο επανωφόριο, ιδίως για τη ζωή στο ύπαιθρο και συγχρόνως για άμπιγιέ εμφανίσεις.

Όλα αυτά τα επανωφόρια γίνονται σε όλα τα χρώματα, αλλά προτιμούνται οι ανοιχτές αποχρώσεις για τις ώρες της ημέρας και οι πιο σκούρες για τις βραδυνές.

Ανάμεσα σ' αυτά τα χρώματα, εκείνο που είνονε πιο πολύ η μόδα, είναι το λευκό, σε τόνο ζαχαρι. Αυτό είναι το επανωφόρι, που θα φορεθί πιο πολύ και έχει το μεγάλο προσόν ότι πηγαίνει με όλα τα χρώματα.

Η οριζή γραμμή είναι εκείνη, που προτιμάται, με μανίκια κίμονο, που συντελούν σε μεγαλύτερη άνεση. Έτσι, το φόρεμα αρχίζει από τους ώμους. Την ίδια άνεση όμως μπορούμε να έχουμε αν κάνουμε μανικοκόλλησι, φτάνει να δώσουμε αρκετό φόρεδο στις μασχάλες.

Πολλά απ' αυτά τα επανωφόρια κλείνουν ως τη οίττα του λαιμού και συμπληρώνονται μ' ένα γιακαδάκι. Άλλα όμως, ακολουθούν τη γραμμή του ανοιχτού επανωφοριού, χωρίς διόλου κουμπωμα και, επειδή είναι φαρδιά, κλείνουν μόνα τους. Οι τσέπες είναι πάντα της μόδας και συνηθίζονται πολύ μεγάλες.

ΦΟΥΣΤΕΣ ΓΙΑ ΤΟ ΚΑΛΟΚΑΙΡΙ

Η φούστα είναι απαραίτητη το καλοκαίρι,

έχει όμως το μειονέκτημα να μη πηγαίνει σε όλες τις σιλουέτες. Γιατί, φυσικά, η φούστα συνοδεύεται από μπλούζα και το ντύσιμο αυτό θέλει κατάλληλο σώμα. Όσες, ωστόσο, έχουν το χάρισμα να μπορούν να φορούν φούστα και μπλούζα, ως έχουν υπ' όψη τους, ότι είναι πολύ της μόδας.

Οι καλοκαιρινές φούστες είναι ανοιχτόχρωμες και μάλιστα σε ζωνές αποχρώσεις. Αν προσορίζονται για την έσοχη, τότε οι σταμπάτες κοτονάντι είναι απαραίτητες. Η μόδα τις θέλει με σούρες γύρω από τη μέση και πολύ συχνά διπλωτές, σε φανέλλες, με δετες ζώνες.

Όσο για τις μονόχρωμες φούστες, που θα φοριούνται στην πόλη, θα έχουν μια γραμμή περισσότερο κλασική. Οι αυτοτελείς φούστες,

έξ' άλλου, ακολουθούν, κατά γενικό κανόνα, την έδαζε γραμμή. Οι πέντες είναι επίσης πολύ της μόδας, με τάσι πάντα να είναι στενές άπανω και φαρδύτερες κάτω. Έτσι, ρίχνεται όλο το φόρεδο κάτω.

Ιδιαίτερα θα χρησιμοποιηθούν οι κουφώπιετες και οι πλαγιαστές πέντες, κι' αυτές που τοποθετούνται σε αποστάσεις με μικρό ενδιάμεσο άναμεταξύ τους.

Στις έδαζε φούστες περιλαμβάνονται κι' αυτές, που θα έχουν την κόψη «άν φόρε» ή και την κλός με φύλλα.

Μ' όλη, ωστόσο, τη μεγάλη μόδα των έδαζε, θα δούμε και στενές φούστες ολόσιες, που θα φοριούνται με μπλουζές οριζές, στον τύπο καζάκας. Μην ξεχνάμε όμως, ότι, αν και οι περισσότερες φούστες είναι ευθύγραμμες, έχουν πάντα κάποιον άέρα.

Φόρεμα χωρίς μανίκια και βέστα.

Ριγωτή μπλούζα και σουρωτή φρούτα

ΟΙ ΜΠΛΟΥΖΕΣ

Οι μπλούζες, που θα φορέσετε με τις καλοκαιρινές σας φούστες, θα είναι μονόχρωμες, αλλά και φανταζι. Δηλαδή, αν η φούστα είναι μονόχρωμη, η μπλούζα θα είναι φανταζι και ταγανάλιν. Θα αποφεύγετε οητώς να φοράτε φούστα φανταζι και μπλούζα σε διαφορετικό φανταζι. Είναι κάτι εντελώς αταίριαστο. Δύο μονόχρωμα όμως μπορείτε κάλλιστα να τα συνδυάσετε με λίγο γούστο. Έξ' άλλου, αν έχετε μία μονόχρωμη φούστα, μπορείτε μ' αυτήν να φοράτε δύο και τρεις μπλούζες: μία σταμπάτη, μία οριζ, μία κορδελάτη, κ.ο.κ. Περισσότερο να υπενθυμίσουμε, ότι μ' η λευκή μπλούζα είναι κάτι που πρέπει να υπάρχει στην γκαρνταρόμπα σας. Είναι ίσως η πρακτικότερη απ' όλες.

Η κόψη σεμμιέ είναι η πιο κατάλληλη για κάθε μπλούζα, αλλά μαζί μ' αυτήν έχουμε και τον τύπο μπλούζας - καζάκας, που φοριέται ριγμένη, έξω από τη φούστα.

- 1) Φορεματάκι με πονά. 2) Ριγτό φόρεμα με στρογγυλό νωμίτη. 3) Κοντό μπουστάκι με μπροστινή κουφότητα. 4) Φορεματάκι γαργαρισμένο με σειρήνη.

ΤΑ ΡΙΧΤΑ ΦΟΥΣΤΑΝΑΚΙΑ

Για τα πολύ μικρά παιδάκια, η ωραιότερη κόψη στα φουστανάκια τους είναι η ριγτή. Ένας νωμίτης θ' αποτελέσει τη βάση κάθε φορέματος, άλλοτε στρογγυλός, άλλοτε τετράγωνος κ' άλλοτε πλάγιος, μόνον τους ώμους.

Το φόρεμα ενώνεται στο νωμίτη με άφρονες σουρές και πέφτει ριγτό κ' ελεύθερο.

Έφτασε δέ η στιγμή, που θα χρησιμοποιήσετε για τα μικρά σας τις διάφορες κοτονάντες, μονόχρωμες ή σταμπάτες και για πιο λουσάτα φουστανάκια τις κεντητές βατίστες στον όμοφο τύπο των λεντέρ.

Τα χρώματα, βέβαια, είναι πάντα ζωηρά, με προτίμηση για το ροζ και το μπλέ. Μην παραλείπετε δέ να τα γαρνίρετε με χρωματιστά σειρητόνια ή βολανάκια από λεπτή βατίστα ή δαντέλλα, ανάλογα με τον τύπο του φορέματος.

ΤΑ ΚΟΝΤΟΤΑΛΛΑ

Κοντά στα ριχτά φουστανάκια, έχουμε κ' αυτά που παρουσιάζουν μία κοντόταλη γραμμή. Δηλαδή, το επάνω μέρος του φορέματος, σχηματίζεται μ' ένα κοντό μπουστάκι, που κατεβαίνει ελάχιστα κάτω από τη μασχάλη, σε μία ίσια δριζόντια γραμμή. Και πάλι η ένωση της φούστας θα γίνει με σουρές και θα βλέπουμε στο σημείο άκρως της ένωσης να στολίζεται το παιδικό φόρεμα μ' ένα σειρήνη. Το ίδιο δέ επαναλαμβάνεται και στο κάτω μέρος της φούστας.

Όμοιο επίσης είναι να φτάνει το κοντόταλλο μπουστάκι μπροστά, μόνο πλαγίως, κ' ένα μονόκοιμο φύλλο, από το λαιμό ως κάτω, να σχηματίζει κουφότητα, από τη γραμμή, που τελειώνει το μπουστάκι.

Η σουρωτή φουστάνια θα συναντά μπροστά την κουφότητα, σχηματίζοντας επίσης πιέττα. Μία κορδελά, που διασταυρώνεται, στολίζει τη γραμμή της ένωσης του μπροστινού φύλλου με το μπουστάκι. Στο σημείο της κοντόταλης μέσης, δένονται δύο ριγμένακια.

ΑΛΛΟΣ ΤΥΠΟΣ ΦΟΡΕΜΑΤΟΣ

Τη ριγτή γραμμή σ' ένα παιδικό φόρεμα μπορείτε να την επιτύχετε και με άλλο τρόπο. Αντί νωμίτου σχηματίζετε στο επάνω μέρος του φορέματος κάθετες πιαστές πιέττες λεπτές. Από εκεί και κάτω συνεχίζεται το φόρεμα ελεύθερο, σε πολύ άνετη γραμμή.

Αντί για μανίνα, βάζετε στο γύρο της μασχάλης ένα βολανάκι και με το ίδιο στολίζετε και το τελείωμα του λαιμού.

ΤΑ ΜΕΓΑΛΥΤΕΡΑ ΚΟΡΙΤΣΑΚΙΑ

Μην ξεχνάτε εδώ, ιδίως για τις διακοπές, τη μόδα της φούστας και της μπλούζας. Φούστες σουρωτές, μονόχρωμες ή φανταζι και μπλούζες μονόχρωμες με τη φανταζι φούστα ή σταμπάτες με τη μονόχρωμη φούστα.

Οι παιδικές μπλούζες φοριούνται έξω από τη φούστα και μέσα απ' αυτήν.

ΕΣΜΕΡΑΔΑ

ΣΥΜΒΟΥΛΕΣ ΓΙΑ ΤΙΣ ΓΥΝΑΙΚΕΣ

Για να ξανοίξετε το δέρμα σας

Άμυγδαλέλαιο	90 γραμ.
Λευκός κηρός	15 >
Λευκόν φαλαίνης	15 >
Τριανταφυλλόνη	30 >
Έσσανς τριανταφυλλού	10 σταγ.
Βάμμα βενζόνης	5 >
Βάμμα εσμπρά	5 >

Για τη γυαλάδα του προσώπου

Λευκόν φαλαίνης	25 γραμ.
Λευκός κηρός	25 >
Άμυγδαλέλαιο	125 >

Από τα άναμίζετε καλά, θα προσθέσετε 15 γραμμάρια καμφορούς σε σκόνη και θα χτυπήσετε όλο μ' αποτελέσουν μία όμοιογενή πομάδα.

Για να προστατεύσετε το πρόσωπό σας από τον ήλιο

Έλαιον από πικραμύγδαλα	6 γραμ.
Λευκόν φαλαίνης	12 >
Σερβ	60 >

Για να μαυρίσετε

Έλαιον παραφίνης	80 γραμ.
Βάξελιν	20 >
Βάμμα σαφράν	10 >

Μπορείτε ακόμη να χρησιμοποιήσετε το ακόλουθο παρασκεύασμα:

Τριανταφυλλόνη	990 γραμ.
Βορικό όξύ σε σκόνη	1 >
Υποβιτιδωές νάτριο	9 >

Για να έχετε άσπρα χέρια

Λανολίνη	40 γραμ.
Υγρόν του λαυπαράκ	5 >
Τριανταφυλλόνη	20 >
Έσσανς γεράνιου	1 >

Θα κάνετε εντριβές πρωί και βράδυ μ' αυτό το παρασκεύασμα.

Σαπούνι για το λαιμό

Άμυγδαλέλαιο	300 γραμ.
Άγν βούτυρο	300 >
Κοινό σαπούνι	400 >
Υδωρ μολόχας	450 >
Καθαρό οινόπνευμα	60 >
Έσσανς της προτιμήσεώς σας	2 >

Θα λιώσετε τα άνωτατα συστατικά μέσα σε μπάλι - μαρλ κ' αφού κρυώσουν θα τα κόψετε σε μικρούς κύβους. Η έσσανς θα προστεθεί, όταν βγάλει το μίγμα από το μπάλι - μαρλ.

Για την πιτυρίδα

Σοφρ προσιπτε λάδε	25 γραμ.
Ολιόπνευμα 90 βαθμών	50 >
Ουδέτερα γλυκερίνη	5 >
Ανθόνη	100 >
Απεσταγμένο νερό	450 >

Αν τα μάτια σας δακρύζουν

Θα κάνετε ένα ελαφρό άφρημα από φύλλα αλόης και τα πλέγετε τρεις φορές την ημέρα. Αντί για την αλόη, μπορείτε να χρησιμοποιήσετε φλοιό βελανιδιάς.

Πολύ καλό κάνουν επίσης οι κομπρέσες με ζεστό νερό, στο οποίο θα προσθέσετε και μερικές σταγόνες ρακίς.

Αν το δάκρυσμα προέρχεται από ψύξη και συνοδεύεται από γενική καχεξία, θα συμβουλευθείτε το γιατρό σας. Ενδέχεται να οφείλεται σε λυμορίτιδα. Οι πόνοι των οστών άνω, κακλόνται επίσης στα μάτια.

Εναντίον της τριχοπτύσεως

Σαλικυλικό όξύ	1 γραμ.
Σομπιμί	0,50 >
Ρεζορκίνη	0,25 >
Τανίνη	0,50 >
Χλωράλη	0,50 >
Ρεσινοειδές	10 >
Έσσανς λιδός	10 σταγ.
Ολιόπνευμα 80ο	300 γραμ.

Μπορείτε ακόμη να χρησιμοποιήσετε το ακόλουθο παρασκεύασμα:

Θα άναμίζετε σε ίσα μέρη: Βάμμα κινίνης, βάμμα πιλακαρπίνης, ολιόπνευματόχο διάλυμα λεμονίου, έλαιον σημύδας, ουδέτερα γλυκερίνη, γαλακτικό όξύ.

Θα άναμίζετε τη φιάλη όπου έχετε το παρασκεύασμα, προσοχή το χρησιμοποιήσετε, θα τρίψετε μ' αυτό τα μαλλιά σας 2-3 φορές τη βδομάδα. Η λωσιόν αυτή θα ζυμώσει τα μαλλιά σας και θα τα κάνει στιλπνά. Μπορείτε να τη χρησιμοποιήσετε έπειτα από μία μεγάλη κόμηση, μία άσθνευση, μία έγκυμοσύνη κλπ.

Για τους άγκωνες

Αν οι άγκωνες σας είναι άγριοι θα τους τρίψετε κάθε μέρα με το ακόλουθο παρασκεύασμα:

Τριανταφυλλόνη	120 γραμ.
Γλυκερίνη	25 >
Τανίνη	1 >

ΠΕΡΙΛΗΨΙΣ ΠΡΟΗΓΟΥΜΕΝΗΣ ΣΥΝΕΧΕΙΑΣ

Η Λούσυ κατηγορεί τον Τσέστερ πως έκρυψε αυτός το μαγικό της, για να την έκείσει και να την κάνει δική του. Εκείνος θυμώνει και δηλώνει πως θα τα πει όλα στον άδελφό της. Τότε αυτή αλλάζει στάση και τον ζητάει συγγνώμη. Πάντως, είναι βέβαιη πως διέρρηξε το γκαράζ κ' έκλεψε το μαγικό κάποιος εκείστας, για να τους ζητήσει λεφτά. Λέει άλλωστε στον Τσέστερ πως πήρε ήδη ένα προειδοποιητικό τηλεφώνημα απ' αυτό τον άγνωστο. Και συνιστάει έπιμονα στον Τσέστερ να πληρώσει όσα θα του ζητήσει ο έκείστας, για να γλυτώσουν. Εκείνος όμως κρατάει έπιφύλαξη και δεν της υπόσχεται ακόμη τίποτα. Γιατί έχει παρατηρήσει όριμένα περίεργα σημάδια και αντιφάσεις στη διήγησή της για το δυστύχημα. Όταν μάλλιστ έξετάζει προσεχτικότερα την Κατιλάκ, πείθεται πως είναι άδύνατο να έγιναν τα πράγματα όπως τα διηγείται η Λούσυ. Άπορεί επίσης πού μπορεί να κρύφτηκε στην άκρογιαλιά, ο άνθρωπος που τους παρακολουθούσε. Ξανασηγάζεται εκεί, αλλά δέ βρίσκει κανένα ίχνος του.

4ον

Έπειτα από λίγη σκέψη, έλτα με το νου μου πως η μόνη έξηγησι ήταν ότι είχε κρυφτεί κάποιος άλλος, άρεχτα μακριά, απ' όπου μās είχε παρακολουθήσει με ίσχυρά γυαλιά, ειδικά για τη νύχτα.

Πέρασα μερικά λεπτά, σβήνοντας τα ίχνη των τροχών πάνω στην άμμο. Ίστερα πήγα ως τα φρονιόκοδεντρα, φροντίζοντας να πατάω πάνω στα ίδια άποτυπώματα που είχαν άσσει χτες τη νύχτα, και ξαναγύρισα έπειτα στο δρόμο, βαδίζοντας προς τα πίσω και σβήνοντας κάθε πατημασιά στο πέρασμά μου.

Όταν τελείωσα αυτή τη δουλειά, έλτα μισοκρυφτεί στον ίσοδο. Ένοιωθα όμως ένα σιναισθημα άσφαλείας, βλεπόντας πως δεν ήπληγα για άποτυπώματα, για να τα βοηθώ άστυνομία, άν τυχόν έστρεφε προς τα εκεί τις έρευνές της.

Βέβαιος πιά πως έλτα πάρει κάθε δυνατή προφύλαξη, ξαναγύρισα στην Πόντιαζ. Καθώς άνοιγα την πόρτα της, άκουσα άνοχητα έν' αυτοκίνητο. Γύρισα το κεφάλι μου και είδα μία 'Ολντομόμπιλ, κίτρινη και κόκκινη, που είχε πάρει τη στροφή και κατέβαινε σιγά-σιγά προς το μέρος μου.

Η καρδιά μου χοροπήδησε στο στήθος μου. Περίμενα, κινιζόντας τ' αυτοκίνητο που πλησίαζε και λέγοντας με το νου μου πως, άν έφτανε τρία λεπτά πρωιότερα ο άδελγός του θα ή έλταγε να δούω τις πατημασιές στην άμμο...

Όταν τ' αυτοκίνητο έφτασε καμιά έκασοστή μέτρα μακριά μου, είδα πως καθόταν μία γυναίκα στο βολάν. Σταμάτησε πολύ κοντά μου και με κίτταξε από τ' άνοιχτό τζάμι. Ίστερα κατέβηκε από τ' αυτοκίνητο.

Φορούσε ένα χτυπητό φόρεμα, άσπρο κατελλάκι και άσπρα γάντια τοιχό. Ήταν μάλλον ψηλή, μελαγχρινή.

Βγαίνοντας απ' τ' αυτοκίνητο, έδειξε τις μακρές γάμπες της, ντυμένες με κάλτσες νάιλον. Έστρεψε με το χέρι το φόρεμά της, πάνω απ' τους γόφους της, και με κίτταξε με προσοχή και περιέργεια, με τα μαύρα μάτια της.

Έδώ σκοτώθηκε ο άστυφύλακας; με ρώτησε, προχωρώντας άρα πρὸς το μέρος μου.

Άντι πού πάγω, νομίζω, στο δρόμο... έλτα, ένὸ άναρωτιόμουν ποιά ήταν και τί γύρευε εκεί.

Πρέπει να περάσετε απ' το μέρος εκείνο.

Α, νομίζετε πως ήταν πιο πάνω;

Οί έφημερίδες γράφουνε ότι σκοτώθηκε στο δρόμο.

Άνοιξε τη τσάντα της, έβγαλε ένα πακέτο τσιγάρα κάτω τσ' άκουμένο. Πήρε ένα απ' αυτά άναμεσα στα κόκκινα και σαρκώδη χείλη της και με κίτταξε.

Έβγαλα τον αναπτήρα μου και προχώρησα. Καθώς έσχιζε για να βουτήξει στη φλόγα την άρη του τσιγάρου της, ένοιωσα το άρωμα των μαλλιών της...

Έτσαριστώ, μου έλπε.

Σήκωσε το κεφάλι της και με κίτταξε στα μάτια. Βλεπόντας την από κοντά, διέκρινα το παχύ και χτυπητό μακιγιάζ της. 'Ο τύπος της έδειχνε Νοτιοαμερικανό.

Είσαστε δημοσιογράφος; με ρώτησε.

Δημοσιογράφος; Όχι, μά την πίστι μου. Ήρθα να κάνω μάγιο.

Γύρισε το κεφάλι της και κίτταξε την άπεραντη άμμοδιά. Η ματιά της σταμάτησε στα σημάδια που είχαν μείνει, αφού έβδωσα τις πατημασιές μας πάνω στην άμμο.

Έσσε τα κάνουνε αυτά τα σημάδια; με ρώτησε.

Ποιά; Αυτά, στην άμμο; έλπα, κάνοντας τον κουτό. Όχι, ήταν εδώ όταν ήρθα.

Φαίνεται σαν να προσάβησε κάποιος να σβήσει πατημασιές.

Κίτταξα γάμο, για να μην άντικρύσει την ταραγμένη ματιά μου.

Γλυκίσματα και τηλεόραση

την ώρα, τυραννούσα το μυαλό μου, χωρίς να βρίσκω τίποτα το ίκανοποιητικό.

Ήμουν βέβαιος πως ύπνοχε κάτι που ύποπτο σε κείνο το δυστύχημα. Ήμουν βέβαιος επίσης πως η Λούσυ μου έλπε ψέμματα, όταν μου διήγηθηκε την ιστορία της.

Τώρα που έλτα έξετάσει τα κατάρτια, η ύποθεσι μου φαινόταν άνομα πιο μυστηριώδης. Δέ μπορούσε να κόψη ταυτότητα, να φρενάρι, κ' έπεσε πάνω στον άστυφύλακα. Ήταν τόσο φανερό το πράγμα, ώστε δέ μπορούσε να έλπιση καμιά έπιείχεια από το δικαστήριο. Καταλάβαινα καλά γιατί ένδιαφερόταν τόσο ν' άναλάβω ένὸ όλη την έθύνη.

Για την ώρα όμως, το σπουδαιότερο πρόβλημα για μένα ήταν ν' άσοληθώ με την Κατιλάκ. Άν η άστυνομία έκανε πραγματικά συστηματικές έρευνες, άρα η γρήγορα θα την άνακάλυπτε, μέσα στο γκαράζ του Σήμπορν!

Ο διεθυντής της Άστυνομίας είχε δηλώσει πως όποιος πάθανε μία ζημία στ' αυτοκίνητο του έπαιτα από το δυστύχημα εκείνο, ύφειλε να το δηλώσει άμέσως και να έξηγησι πως άκριβώς είχε συμβή.

Σκέφθηκα μήπως μπορούσα να δω έτσι μία λύσι... Άν έβριχνα τ' αυτοκίνητο μου πάνω στην πόρτα του γκαράζ μου κ' ύστερα είδοποιούσα την Άστυνομία, θα δέχονταν τάχα τις έξηγησιές μου για τις ζημιές; Θα μπορούσα ίσως να τα καταφέρω έτσι, άν οι ζημιές περιορίζονταν στο έμπροσ μέρος της Κατιλάκ. Άλλ' εκείνα τα δύο μακρινά βολανάκια στο πλευρό της δέ θα συμφωνούσαν καθόλου με τη δικαιολογία μου και θα προκαλούσαν άπορώσεις ύποπτες.

Όστόσο, έξακολουθούσα να σκέπτομαι αυτό σχέδιο, καθώς άνα την πόρτα μου. Ένα έσφαγικό όύος χοιρινόμια στο τηλεφώνου διέκρινε τις σκέψεις μου.

Σήκωσα το άκουστικό.

Ό κύριος Σζότ; Άναγνώρισα τη φωνή του Ούάτκινς κ' άνασκήσησα. Άναρωτιόμουν γιατί τάχα μου τηλεφώνούσε...

Ό ίδιος, άπάντησα.

Ό κύριος Άτκεν με διέταξε να σας πάσω στο τηλεφώνου, κ' άν σας βού στο σπίτι σας, να σας πω πως θα ήθελε να σας δει.

Δέ μπορούσε να του πητε ότι δέ με βρήκατε;

Ό Ουάτκινς έσορόβησε.

Άσφαλις, κύριε... άπάντησα. Μά μούδωσε να καταλάβω πως πρόκειται για μία σπουδαία ύποθεσι. Όστόσο, άν νομίζετε...

Όχι, όχι, δέ έν πειράζει! τον διέκρινα. Θάρρο... Μέν θέλει τώρα άμέσως...

Έτσι κατάλαβα, κύριε.

Καλή έσχομαι.

Έκλεισα το τηλεφώνου κ' έμεινα ένα λεπτό κινιζόντας το προσώπο μου στον καθρέφτη του τζακιού. Ήμουν λίγο γλωτός και τα μάτια μου έλγαμ μία άνησιχη έκφρασι. Μήπως τυχόν η Λούσυ, πάνω στην παρὰσάλη της, τα είχε διηγήσει όλα στον άδελφό της, με τον δικό της τρόπο;

“Ο Άιτζεν μ’ είχε δώσει άδεια, με τη διαταγή να διασχεδίσω το Σαββατοκύριακο. Γιατί τώρα με έπαισε έτσι διαστία; Δεν ήταν καθόλου καλό σημάδι. Βγήκα απ’ το σπίτι μου, ανέβηκα στην Πόντια και τούβλα για τη βίλλα του Άιτζεν Σ’ όλο το δρόμο, ήμουν ξετρελαμένος σαν μια γεροντοκόρη που άκουσε θόρυβο κάτω απ’ το κρεβάτι της... Σταμάτησα την Πόντια δίπλα σε μια γκρίζα Μπουζ, άνοιχτη, μπροστά στα μαρμάρινα σκαλοπάτια που οδηγούσαν στην ιδιαίτερη βεράντα του Άιτζεν. Βγήκα από τ’ αυτοκίνητο κι’ ανέβηκα τη σκάλα. Φτάνοντας στην κορυφή της, είδα, στην άκρη της βεράντας, τον Άιτζεν με τις πυτζάμες του, ξεπλυμένο σε μια παλ-λόνγκ, με μια κουβέρτα πάνω στα γόνατά του. Δίπλα του, καθόταν σε μια καρέκλα του γηπου ένας ενωμένος άντρας, γυριώντας μου την πλάτη. Σταμάτησα άτομα. Η καρδιά μου χτυπούσε δυνατά, τα νεύρα μου ήταν τεντωμένα. “Ο Άιτζεν γύρισε το κεφάλι του, με είδε και μούκανε νόημα να πάω κοντά. Με υποδέχτηκε μ’ ένα χαμόγελο. Σκέφτηκα μ’ ανακούφιση πως δε θα μου χαμογελούσε έτσι, αν ήξερε... Καλά που σάς βρήκα, Σκότ! μου φώναξε. “Ο σύντροφός του στράφηκε κι’ αυτός. Βλέποντας το πρόσωπό του, ένιωσα ένα ξαφνικό σφίξιμο στο στομάχι. Γιατί τον είχα αναγνωρίσει άμεσα; Ήταν ο Τόμ Χάκετ, εκείνος που με είχε δη ν’ αγαπώ απ’ το σπίτι μου μαζί με τη Λούσι, τη βραδυά του δυστυχίματος... “Ο Τόμ Χάκετ, ο φίλος του Σήμπορν!

Με κτύπησε, σημάδωσε σιγά-σιγά, χαμογελώντας εγκαρδια, και μου άπλωσε το χέρι του. “Βουώ με βουώ δε σμίγει! μου είπε. “Εμάθα απ’ τον κύριο Άιτζεν πως θ’ αναλάβετε τη διεύθυνση του υποκαταστήματός του στη Νέα Τόρκι... Τούδωσα κι’ εγώ το χέρι μου, που ήταν παγωμένο, όσο ζεστό ήταν το δικό του. “Καθήστε, λοιπόν, μου σύστησε ο Άιτζεν. Πως τα περάσατε; Παίξατε γκολφ; “Θα πήγαινα να παίξω, όταν μου τηλεφώνησε ο Οδάκιανς... απάντησα, ενώ καθόμουν σε μια καρέκλα, δίπλα στο Χάκετ. “Λυπάμαι, είπε ο Άιτζεν περνώντας το χέρι του ανάμεσα στα άσπια μαλλιά του. Μα έπεσε, δίχως άλλο, να κάνετε τη γνωριμία του Χάκετ. “Εορίξα μια ευγενική ματιά στον ετασέκτη κι’ ύστερα κτύπησα πάλι τον Άιτζεν. Δεν είχα ιδέα περί τίνος επρόκειτο. Πάντως, δεν ήπιζε λόγος ν’ ανησυχώ, για την ώρα. “Ο Άιτζεν κτύπησε το Χάκετ και ξαναχαμογέλασε. “Εοράζεται πολύ αυτός ο νέος, του είπε, Τούδωσα λοιπόν άδεια για το Σαββατοκύριακο και τον διέταξα να πάη να παίξω γκολφ και να βοη καμιά δημοση κοπέλλα. Μα η απρόοπτη επίσκεψή σας του χάλασε το πρόγραμμα! “Ο Χάκετ έβλεπε τα γέλια. “Μπά, μη τον λυπόμαστε, απάντησε. Μπορεί να έχασε το γκολφ του. “Όσο για το άλλο πρόγραμμα όμως, δεν του λείπει!... “Αλήθεια, μωρέ; Προσπάθησα να χαμογέλω, δίχως ν’ απαντήσω. “Ο Άιτζεν μούβριξε μια διαπεραστική ματιά κι’ ύστερα κτύπησε το Χάκετ. “Α! Πως το ξέρετε; ρώτησε. Παρατήρησα πως έφαγγα τι γροθιές μου, κι’ έσπευσα να τις

κούψω μέσα στις τσέπες του παντελονιού μου. “Δεν έχει σημασία... είπε ο Χάκετ, κλείνοντας το μπί. Δικαίωμα του είναι να χορή τη ζωή του!... Λοιπόν, Σκότ, πρέπει να μάθετε πως έχω κι’ εγώ ανάμειξη σ’ αυτό το υποκατάστημα της Νέας Τόρκις. Θα διαθεώ ένα μέρος της περιουσίας μου στην επιχείρησή αυτή. “Όταν μου είπε ο Άιτζεν πως θ’ αναλάβετε σεις τη διεύθυνση, έκτησα να σάς δω και να σάς μιλήσω. Αυτό είν’ όλο. “Ο Άιτζεν έζωσε τα φρύδια του. Δεν τού άρεσε καθόλου να διεύθυνε άλλος τη συτήτη... “Όσο-τόσο απάντησε: “Ε, να τον λοιπόν. Μιλήστε του! “Στοάφηκε σε μένα και πρόσθεσε: “Ο Χάκετ βάει 100 χιλιάδες δολάρια στη δουλειά, κι’ είναι φρουκό να θέλη να βεβαιωθεί πως είσατε ικανός να κάνετε τα λεφτά του να καρποφορήσουν. “Απ’ όσα μου είπε ο Άιτζεν, σάνεται πως είσατε ο καταλληλότερος άνθρωπος γι’ αυτή τη δουλειά, δήλωσε ο Χάκετ. Θάβηλα όμως να ξεετάρω μαζί σας ένα-δυο σημεία. Δεν πιστεύω να έχετε αντίλογο, αν σάς κάνω μερικά ερωτήσεις. “Κάθε άλλο! τον βεβαίωσα. Ρώτηστε με ό,τι θέλετε. “Δεν έχουν σχέση οι ερωτήσεις μου με την ιδιότητα σας ζωή, μου είπε χαμογελώντας. “Η ζωή ενός ανθρώπου, έω απ’ το γραφείο, δε με αφορά καθόλου, εκτός βέβαια αν έχω ανακατεντή σε κανένα σκάνδαλο. “Δε μπορούσα ν’ ανθξώ στην επίμονη και διαπεραστική ματιά του. Πήρα ένα τσιγάρο και τ’ άναψα, έτσι για να κάνω κάτι...

— Δεν πιστεύω να έχετε διαθέσιμα βεβαιωμένα ανακατεμένα σε κανένα σκάνδαλο, πρόσθεσε ο Χάκετ χαμογελώντας. “Ο Άιτζεν έκανε μια κίνηση διαμαρτυρίας. “Δεν είναι τέτοιος τύπος ο Σκότ, γράνινα. Δεν πιστεύω να φαντάζεστε πως παίρνω στην ύπηρεσία μου ανθρώπους ανακατεμένους σε σκάνδαλα! “Ασφαλώς όχι, φώναξε ο Χάκετ, ενώ με χτυπούσε φιλικά στο γόνατο. Μη δίνετε προσοχή σ’ ό,τι λέω... Μ’ αρέσουν τα χοντρά αστεία... Και τώρα, θέλετε να μου μιλήσετε λίγο για σας; “Πραγματικά, τού άρεσαν τα άσχημα αστεία. “Όστόσο δε μ’ έκανε καθόλου να γελάσω... “Έξωρε η υποπνεύνατα κάτι; “Ήμουν βέβαιος γι’ αυτό... Είχε μαντέψει πως ήταν η Λούσι, η γυναίκα που με συνόδευε; “Τού απάντησα σ’ ένα σωρό αδιάκριτες ερωτήσεις, σχετιζέ με την καρδιά μου ως τότε. Με ρώτησε επίσης ποιά ήταν τα σχέδιά μου για το παρακαρείο της Νέας Τόρκις, τον άριθμό των υπαλλήλων που θα χορειαζόμουν, που θα βρίσκονταν τα γραφεία, κι’ άλλα τέτοια. “Τέλος, φάνηκε ικανοποιημένος. “Εγείρε πλως στην καρέκλα του και κούνησε το κεφάλι του. “Ο χέι, είπε. “Αφού σάς διάλεξε ο Άιτζεν, είναι το καλύτερο συστατικό για σας. Θα βάλετε 20 χιλιάδες δολάρια στη δουλειά; “Αντί για μένα, έγεννε καταφατικά ο Άιτζεν. “Και θα παίονη 5 τοίς 100 απ’ τα κέρδη, εκτός απ’ το μισθό του; τον ρώτησε ο Χάκετ. “Ναί. “Ο Χάκετ σκέφθηκε μια στιγμή.

Προίμενα, πως θα είχε αντίορρησις για τα ποσά μου. “Αλλά δεν έγινε τίποτα τέτοιο. “Καλά, είπε. Οι όροι σας είναι λογικοί, Σκότ. “Ελπίζω πως τ’ αδέξτε... Πότε θα φέρετε τα λεφτά; “Την ερχομένη Τρίτη. “Φοαία, τότε θα πάρετε και το δικό μου τσέξ, Άιτζεν. Σήμ-φρονι; “Ναί. Θα πω στο Γουέμπστερ να έτοιμάση τα χαρτιά. “Ο Χάκετ σηκώθηκε και μου άπλωσε το χέρι του. “Ας μη σάς στεροίμε περισσότερο από το γκολφ σας, είπε. Είμαι σίγουρος πως θα κάνετε καλή δουλειά. Σας εύχομαι καλή τύχη. “Ευχαριστώ. “Μπορεί να χέρι και στράφηκα στον Άιτζεν. “Αν δε με θέλετε τίποτ’ άλλο... άογια να λέω. “Σταμάτησα, βλέποντάς τον να κτύπη τον πόνο του. “Μπά! Τι είν’ αυτό πάλι; μου μούρμούρισε. “Ακούσθησα τη ματιά του. “Ενα μπλε αυτοκίνητο, μ’ ένα κόκκινο πορτοβέλο στη νευή του, ερχόταν προς το σπίτι. “Ήταν αστυνομικό! “Π

“Ενας άντρας ψηλός, με γκριζό χροστούμ και με καπέλλο ογκυμένο προς το σέβερσο, κατέβηκε από τ’ αυτοκίνητο της αστυνομίας. Είχε ήλιωψμένο πρόσωπο, χοντρή και πατημένη μύτη και έκρασαι τραχειά. “Ήταν ο τύπος του κυνικού, κακού και φιλόποτου αστυνομικού. “Κτύπησε το Χάκετ και μένα, που σιόθαμε πάνω ο και πεζούλι της βεράντας. “Τότερα ανέβηκε σιγά-σιγά τα σκαλοπάτια. “Είχαν κατέβη επίσης απ’ τ’ αυτοκίνητο δυο αστυφύλακες με στολή, ενώ άλλος ένας έμεινε στο τιμόνι. “Ο πρώτος έφτασε στο τελευταίο σκαλοπάτι και προσέγγισε προς το μέρος μας, με όημα άργό και αποφασιστικό. “Τον κτύπησε με εκπληξή. “Τι συμβαίνει; ρώτησε. Τι θέλει από μένα ο κύριος διευθυντής; “Πρόκειται για κείνο το θανατηφόρο αυτοκίνητο δυστήχημα. Θα τ’ διαβάσατε ίσως στις προηγμένες εφημερίδες... “Εχουμε διαταγή να ελέγξουμε όλα τ’ αυτοκίνητα. “Αν δεν έχετε αντίορρησις, θα θέλαμε να έξιουμε μια ματιά και στα δικά σας. “Ο Άιτζεν κοκκίνισε απότομα. “Να ήθε τ’ αυτοκίνητό μου; Γιατί; Δεν πιστεύω να φαντάζεσθε πως έχω καμιά σχέση μ’ αυτή την ιστορία! “Εορίξα μια γοήγοση ματιά στο Χάκετ. “Ακούμπουσε στο πεζούλι της βεράντας, και το αδύνατο πρόσωπό του φάνερωνε ζωνρό ενδιαφέρον. “Ο Γουέστ έσπρωξε ακόμα πιο πλως το καπέλλο του. Το μετόπι του γυάλιζε απ’ τον ιδρώτα. ““Οχι, κύριε, δε σκεφθήκαμε καθόλου ένα τέτοιο πράγμα! απάντησε. Έξελέγγουμε όμως όλα ανεξαιρέτως τ’ αυτοκίνητα... “Εχετε σωφεί. Μπορεί να χρησιμο-

ποίησε ένα από τ’ αυτοκίνητά σας χτες το βράδυ. Δε λέω πως το έχωμε πραγματικά, αλλά ένας έλεγχος μας θα τ’ αποδείξει άπολυτα. Πάντως, ο κύριος διευθυντής μου είπε να μην έμεινουμε, αν τυχόν άνοηθίτε. “Το πρόσωπο του Άιτζεν σκυθρωπάσε. “Ο σωφεί μου δε μεταχειρίστηκε κανένα αυτοκίνητό μου χτες το βράδυ, γράνινα. “Ο Γουέστ έμεινε άπαθής. “Πολύ καλά, κύριε, απάντησε. “Ο κύριος διευθυντής μας είπε να μην έμεινουμε. “Όστόσο, αν όχι ο σωφεί σας, μπορεί να χρησιμοποιήσε κάποιος άλλος ένα αυτοκίνητό σας. “Κανένα αυτοκίνητό μου δε βγήκε απ’ το γκαράζ, από τότε που έσπασα το πόδι μου, δήλωσε ο Άιτζεν με θυμό. Χάνετε τον καιρό σας! “Ο Γουέστ άνασήκωσε τους ώμους του. “Γι’ αυτό με πληρώνουμε, είπε. “Αν όμως δε θέλετε να ξεετάρω τ’ αυτοκίνητά σας, δεν πειράζει. Θα φύγω και θα τ’ αναφέρω στον κύριο διευθυντή. “Οέ μου! φώναξε ο Άιτζεν, γυριώντας στο Χάκετ. Κτύπητε πως σπαταλόνε αυτοί οι άνθρωποι τα λεφτά των φορολογουμένων! Μου κοιβαλήθηκαν εδώ τέσσερις, για να ξεετάρουν τέσσερα αυτοκίνητα!... Κι’ όλη αυτή η ιστορία, επειδή ένα ήλιος πολυμην θεώρησε καλό να σκοτωθί από ένα σωφεί! “Ο άδηγός που προκίλεσε το δυστήχημα, δε σταμάτησε, όπως είχε υποχρέωση, παρατήρησε μαλακά ο Χάκετ. Δεν πρέπει να τ’ άρετε με τον υπαστυνόμο. Ρώττερο. Κάνει άπλως το καθήκον του. “Ο Άιτζεν άναστέναξε. “Τελοσπάντων, είπε, πηγαίνετε να κτύπητε τ’ αυτοκίνητά μου, αφού το θέλετε. Πηγαίνετε, αλλά ξεφροστωθήτε με γοήγορα! “Ευχαριστώ, απάντησε μ’ άπάθεια ο Γουέστ. Μπορείτε να μου πητε που βρίσκεται το γκαράζ σας; “Ο Άιτζεν στράφηκε σε μένα. “Ξέρετε που είναι το γκαράζ; μου είπε. “Μάλιστα. “Σας παρακαλώ, δείχτε το στον κύριο. Και μη φύγετε καθόλου από κοντά του. Προσέχτε γα μη μου κάνουν καμιά ζημία οι άνθρωποι του. Μη τους άφιστε απ’ τα μάτια σας... Είναι άξιοι να κρύψουν κάπου κανένα ενοχοποιητικό στοιχείο, για να κατηγορήσουν ύστερα το σωφεί μου! “Κατέβηκα τη σκάλα της βεράντας, μαζί με τον υπαστυνόμο. Οι αστυφύλακες περιέμεναν. “Ο Γουέστ τούς έγεννε να μείνουν εκεί που βρίσκονταν. “Όταν δε φανινόμαστε πιά απ’ την ταράτσα, ο Γουέστ με ρώτησε σιγά: “Είσατε υπάλληλος αυτού του ανθρώπου; “Ναί. “Σας λυπάμαι! είπε, βγάζοντας το καπέλλο του και σκουπίζοντας το μετόπι του με το μαντίλι του. Νομίζα πως ο διοικητής μου ήταν το χειρότερο στραβοξέλι του κόσμου. Μπροστά στον Άιτζεν όμως, είναι άγγελος! “Δεν απάντησα. “Καθώς περνούσαμε κοντά απ’ την Πόντια και τη Μπουζ, ο Γουέστ σταμάτησε και κτύπησε τα δυο αυτοκίνητα. “Ξέρετε σε ποιόν ανήκουν; με ρώτησε. “Είχα φροντίσει ν’ αντικαταστήσω την πλάκα ιδιοκτησίας του Σήμπορν με τη δική μου. Μα ήξερα πως, αν ήθελε ο υπαστυνόμος, θα μπορούσε να τη συγχολή με τον άριθμό της πινακίδας του αυτοκινήτου. Θάβηλε τότε τη δια-

φορά του άριθμού... και θα ήμουν χαμένος! “Όστόσο, δεν τολμήσα να τού πω πως είχα δανειστή τ’ αυτοκίνητο. “Η Πόντια είναι δική μου, απάντησα, κι’ η Μπουζ του κυρίου Χάκετ, αυτό που είδατε στη βεράντα. “Ο Γουέστ έκανε το γύρο των αυτοκινήτων, με όημα άργό κι’ αποφασιστικό. Τα κτύπησε για λίγο, ενώ εγώ περίμενα, άκίνητος, με τα νεύρα τεντωμένα και τα χέρια μου δεμένα πίσω απ’ την πλάτη μου. “Τότερα ξαναγύρισε κοντά μου και δήλωσε: “Μου φαίνονται και τα δυο σε καλή κατάσταση... Είπατε πως η Πόντια είναι δική σας; “Ναί. “Μπορώ λοιπόν να σάς δώσω τώρα άμέσως ένα πιστοποιητικό έλέγχου για τ’ αυτοκίνητό σας. “Ε-

φορά του άριθμού... και θα ήμουν χαμένος! “Όστόσο, δεν τολμήσα να τού πω πως είχα δανειστή τ’ αυτοκίνητο. “Η Πόντια είναι δική μου, απάντησα, κι’ η Μπουζ του κυρίου Χάκετ, αυτό που είδατε στη βεράντα. “Ο Γουέστ έκανε το γύρο των αυτοκινήτων, με όημα άργό κι’ αποφασιστικό. Τα κτύπησε για λίγο, ενώ εγώ περίμενα, άκίνητος, με τα νεύρα τεντωμένα και τα χέρια μου δεμένα πίσω απ’ την πλάτη μου. “Τότερα ξαναγύρισε κοντά μου και δήλωσε: “Μου φαίνονται και τα δυο σε καλή κατάσταση... Είπατε πως η Πόντια είναι δική σας; “Ναί. “Μπορώ λοιπόν να σάς δώσω τώρα άμέσως ένα πιστοποιητικό έλέγχου για τ’ αυτοκίνητό σας. “Ε-

λάγοντας το χαρτί στο πορτοφόλι μου, με την ίδια προσοχή σαν να ήταν τσέξ ενός εκατομμυρίου δολαρίων. “Ο διοικητής μας έχει κάτι τέτοιες ξεμπνες ιδέες. Μόνο δεν χοράζεται ο ίδιος για την ε-φαρμογή τους! Αυτός στραγγυλο-κάβεται στην πολυθρόνα του, κι’ άαίνει σε μας όλο το χαμάλια... “Η αλήθεια είναι πως το ίδιο θα-κάνα κι’ εγώ, αν ήμουν στη θέση του! “Για την ώρα, έχει ξεαπολύσει όλους τους άνδρες του, για να δρούνε το σωφεί! Καταλαβαίνετε τι μπέλας;... “Όλη η ‘Αστυνομία γυρίζει τα σπίτια, ψάχνει τα γκα-ράζ, κλείνει τους δρόμους... Κι’ ο διοικητής μας κοκκορενεται, δια-βάοντας τ’ όνομά του στις εφημε-ρίδες. “Αυτή είναι η αδυναμία του! Δι-

“Έτσι είναι και τὰ παιδιά σας!..

Αυτή ή στιγμή εϋτυχίας ανήκει σ' αυτά

“Γνώμη”

Σε μας ανήκει ή ύποχρέωσις να τους εξασφαλίσωμε την πιό υγιεινή διατροφή με έγγυημένης ευθύνης ΦΡΕΖΚΑ προϊόντα.

60 χιλιάδες παιδιά την ώρα τρέφονται

ΑΝΘΟΣ ΟΡΥΖΗΣ ΓΙΩΤΗ και ΑΝΘΟΣ ΑΡΑΒΟΣΙΤΟΥ ΓΙΩΤΗ

Κατανάλωσις που εξασφαλίζει 100% την φρεσκότητα των παιδικών τροφών Γιώτη.

ΕΓΓΥΗΣΙΣ ΥΓΕΙΑΣ ΤΑ ΠΡΟΪΟΝΤΑ

ΓΙΩΤΗ

ΒΙΟΜΗΧΑΝΙΑ ΠΑΙΔΙΚΩΝ ΤΡΟΦΩΝ Ι. ΓΙΩΤΗ Σ.Ε. ΚΕΝΤΡΙΚΑ ΓΡΑΦΕΙΑ & ΕΡΓΟΣΤΑΣΙΟΝ ΑΘΗΝΩΝ & ΚΟΡΙΝΘΟΥ

Μάθετε σπίτι σας μιὰ από αυτές τις 34 γλώσσες

ΑΓΓΛΙΚΑ	1/4 της ώρας κάθε μέρα αρκεί.
ΓΑΛΛΙΚΑ	Σε 3 μήνες θα μιλάτε έλεύθερα
ΓΕΡΜΑΝΙΚΑ	και με άφθογη προφορά.
ΙΤΑΛΙΚΑ	Κανένα βιβλίο δεν μπορεί να σάς κόνη να μιλήσετε
ΡΩΣΙΚΑ	με ευχερσία. Άγγλικά ή όποια άλλη γλώσσα, και με
ΙΣΠΑΝΙΚΑ	άθροη προφορά. Πρέπει να άκούτε τους άνδρώ-
ΙΣΠΑΝΙΚΑ ΑΜΕΡΙΚΗΣ	πους της κάθε χώρας να μιλούν. Και δα τους άκούτε
ΠΟΡΤΟΓΑΛΙΚΑ	στο σπίτι σας, και μάλιστα την στιγμή που θέλετε,
ΟΛΛΑΝΔΙΚΑ	άκούοντάς την ζωντανή διδασκαλία του LINGUA-
ΣΟΥΗΔΙΚΑ	PHONE με δίσκους που μιλούν. Ευθύς εξ άρχης θρι-
ΝΟΡΒΗΓΙΚΑ	σκάσατε μέσα στο περιβάλλον της ζένης χώρας,
ΙΣΛΑΝΔΙΚΑ	και σε 3 μήνες μιλάτε φυσικά και με άφθογη προφο-
ΙΡΑΝΔΙΚΑ	ρά. Ή σπουδή με το LINGUAPHONE είναι τόσο δια-
ΦΙΝΛΑΝΔΙΚΑ	σκεδαστική, που δεν έχετε να επιθυμήσετε τίποτα
ΤΣΕΧΙΚΑ	καλύτερο για να περάσετε λίγη ώρα ευχερσίτη μέσα
ΕΣΠΕΡΑΝΤΟ	στην ημέρα
ΑΡΑΒΙΚΑ (Αιγυπτιακό)	Επισκεφθήτε μας όποτες σήμερα
ΑΦΡΙΚΑΝΙΚΑ	για να παρακολουθήσετε ένα μά-
ΙΝΔΟΣΤΑΝΙΚΑ	θημα δωρεάν ή ταχυδρομική μετ’
ΙΑΠΩΝΙΚΑ	το καλύτερο απόκομμα για να λά-
ΝΕΟΒΕΡΑΪΚΑ	βετε ένα εκτάκτως ενδιαφέρον πο-
ΝΕΑ ΕΛΛΗΝΙΚΑ	λυοέλιδο, εικονογραφημένο τεύ-
Κ.Α.Π. Κ.Α.Π.	χος, που σας έλγεται πως θα μαθε-

Ο ΙΝΣΤΙΤΟΥΤΟΝ LINGUAPHONE Πανεπιστημίου 10 - Αθήνας

Παρακαλώ στείλτε μου δωρεάν και χω-
ρίς ύποχρέωσις μου το άνελυτικό σας τεύ-
χος. Ή γλώσσα που μ’ ενδιαφέρει είναι ή
... με άποσπέρει για τού-
τες τις περιπτώσεις που δεν σάς άπορροή-
ται, έρωστές, μέρημα, διδασκαλία, έξε-
τάσεις, θέλματα της θεσούς μου, για να
πάω ένα παιδί.

ΟΝΟΜΑ _____ ΕΠΑΓΓΕΛΜΑ _____

ΑΔΕΥΟΥΝΤΙΣ _____

Θεσσαλονίκη: Κορυφή 7η

αδύσατε τις σαχλαμάρες που αρ-
διασε σήμερα το πρωί στον δημο-
σιογράφο για τον Ο' Μπράιεν;
Ε λοιπόν, εδώ που τα λέμε, ο μι-
κροίτης ήταν ένα απ' τα χειρότερα
καθάρματα της αστυνομίας, ένας
τυποτέρας! Έβανε άδεια κι' εκ-
διαστούν, όταν πίστευε πως δεν
κινδύνευε να φανερωθεί. Παλιάν-
θοπος με δίπλωμα!

— Ο διοικητής ήξερε καλά το
ποιόν του. Την περασμένη βδομά-
δα άκουα, μούλεγε πως άδρισε
τον τρόπο να τον διώξει απ' την ύ-
πηρεσία... Και τώρα, επειδή τον
σκότωσε εν' αυτοκίνητο, έχουμε λι-
ώσει όλοι στα πόδια μας, ψάχνον-
τας για το δολοφόνο! Ξέρете πο-
σοι κοιμήθηκαν, από τότε που έγινε το
δυστύχημα; Μια ώρα και δέκα λε-
πτά μονάχα... κι' αυτό, μέσα στ'
αυτοκίνητο! Αν μπορούσα, απόψε
να κλείσω τα μάτια μου πέντε λε-
πτά, θα ήμουν πολύ τυχερός.

Ποτέ δεν είχα ξανακούσει ένα
αστυνομικό να εκφράζεται έτσι, κι'
είχα σαστίσει πάρα πολύ. Ο Γου-
έστ χαμογέλασε ξαφνικά και πρόσ-
θεσε, αλλάζοντας τόνο:

— Μη με παίρνετε πολύ στα
σοβαρά, κύριε Σκότ. Όρες-όρες,
νοιώθω την ανάγκη να ξεθιμώ.
Μά, όσο κι' αν ξέρω πως ο Ο'
Μπράιεν ήταν παλιόμουντο και
πως ο θάνατός του αποτελούσε την
καλύτερη λύση για την υπηρεσία
μας, έχω σκοπό ν' ανακαλύψω αυ-
τόν που τον σκότωσε. Είναι ζήτη-
μα φιλοφιλίας, για όλη την αστι-
νομία. Όφειλουμε να βάλομε όλα
μας τα δυνατά... Θα κοινοποιήσω,
θ' αγγήσω, με θα βρούμε επι-
τέλους το δράστη. Και τότε θα
μπορούσαμε πιά ν' αναπαύομε.

Πέταξε το τσιγάρο του, το πά-
τησε με το τακούνι του και πρόσ-
θεσε:

— Πάμε τώρα να δούμε τ' αυ-
τοκίνητο του άφεντιού σας. Εί-
μαι βέβαιος πως δεν έχουν χαμιά
σέλας με το δυστύχημα, πάντως ό-
μως πρέπει να τα ελέγξω και να
δώσω πιστοποιητικό για το καθένα
τους. Πού βρίσκονται;

— Από δω, δίπλα στην πισίνα.
— Α, ύπαιγε και πισίνα; Τι
ώραίο πράγμα ν'σαι πλούσιος!...
Σας άρεσει να δουλεύετε για ε-
να πλούσιο, κύριε Σκότ;

— Το ίδιο μου κάνει.

— Ίσως δεν έχετε άδικο... Μά
τα λεφτά δίνουν στον άνθρωπο ένα
συναίσθημα δυνάμεως. Και δε χω-
νεύω τους πολύ δυνατούς ανθρώ-
πους, ούτε κι' εκείνους που έχουν
πολλούς παρόδες. Άρρα η γοήγο-
ρα, έρχανε πως είναι κι' αυτοί
φτιαγμένοι, σαν όλο τον κόσμο.
Παίρνουν άρα τα μυαλά τους και
νοιώθουν την ανάγκη να ταπεινώ-
σουν τους άλλους. Βάζω στόχη
μα πως ο κ. Άιτκεν θα γίνεται
άντιπρόεδρος πολλών φορές!

Δεν πρόλαβα να ψάξω να βοή-
θω μια κατάλληλη απάντηση, γιατί εί-
χαμε φτάσει πιά κοντά στο γκα-
ράζ και στην πισίνα.

Η Λούσυ βρισκόταν πάνω στην
ψηλή εξέδρα καταδύσεως. Δε μάς
είδε, γιατί ήμαστε λίγο πλάι. Φο-
ρούσε ένα άσπρο μπικίνι, που σπé-
ταζε μόνο τα απαραίτητα. Το υπό-
λοιπο κομμάτι της είχε ένα όμορφο
σταρένιο χρώμα και τα χασανά
μαλλιά της πέφτανε ως τη μέση
της.

Ο Γουέστ κι' εγώ σταθήκαμε και
την κοιτάσαμε, σαν ύπνισμένοι.

Ανασηκώθηκε στις μύτες των
ποδιών της, τέντωσε τα χέρια της
και βούτηξε. Έβγαρε μια άψογη
καμπύλη στον αέρα, χάθηκε μέσα
στο νερό και ξαναβγήκε στην επι-
φάνεια λίγο πιο αργά, πιάζοντας
το κεφάλι της για να διώξει τις
τοίφρες των μαλλιών που πέφτανε
με υσσοτά στα μάτια της. Έπει-
τα ξεπλύνθηκε ανάσκελα, με τα
μαλλιά της απλωμένα γύρω της.

πάνω στο νερό, και κολύμπησε συ-
γά-σιγά προς τη σκάλα της πι-
σίνας.

— Σπουδαίο κομμάτι! μονο-
μύρισε ο Γουέστ με θαυμασμό.
Έβγαλε το καπέλο του, σκού-
πισε το εσωτερικό πετσί του με το
μαντήλι του κι' ακολουθήσε με τα
μάτια τη Λούσυ, που είχε βγεί απ'
το νερό κι' έκανε το γύρο της πι-
σίνας, με το μαγιό κολυμβητικό πα-
νός της, σά δεύτερο δέμα της.

Όταν η νέα γυναίκα μπήκε σε
μία χαμπίνα, για να ντυθεί, ο Γου-
έστ γύρισε σε μένα και με ρώ-
τησε:

— Κόρη του είναι;

— Όχι. Γυναίκα του.

— Σαβαρής; Έχει τέτοια γυ-
ναίκα, αυτός ο γερο-γάιδαρος;

Κοιμήσατο το κεφάλι μου κατα-
φρακτικά.

Μα αυτή δε φαίνεται μεγα-
λύτερη από 20 χρονών... παρατήρη-
σε ο Γουέστ. Τι κάνουν τα λεφτά,
τελοσπάντων! Όταν είσαι πλού-
σιος, τάχεις όλα δικά σου!

Τα σχόλιά του μ' εκνεύριζαν.
Εδνυχώς, σπατάλησε αυτή την κοι-
νή, πόνεσε, πόνεσε την υγιοτή
μου, και διευθύνθηκε προς το γκα-
ράζ. Ανοίξε την πόρτα, μπήκε
κι' εξέτασε τ' αυτοκίνητο, ενώ εγώ
τον περίμενα έξω στον ήλιο.

Η Λούσυ βγήκε απ' την χαμπί-
να. Φορούσε μία κόκκινη μπλουζί-
τα, άσπρο σορτς και πέδιλα. Κοι-
τούσε στο χέρι το μικροσκοπικό
μαγιό της.

Προχώρησε γοήγορα προς το μέ-
ρος μου. Κατάλαβα πως θα τρώα-
ζε, αν αντίκριζε ξαφνικά το Γου-
έστ. Έβλεπε να την προειδοποι-
ήσω.

Καθώς την πλησίαζα, σήκωσε το
κεφάλι της και με είδε. Συγχρόνως
πήρε το μάτι μου τον ύπαιστυμό,
που έβγαυε απ' το γκαράζ. Τάχι-
να το βήμα μου κι' έφτασα κοντά
στη Λούσυ, τη στιγμή που ο Γου-
έστ ξανάκλεινε την πόρτα του
γκαράζ.

Είχα αστυνομικό, της ψιθύ-
ρισα γοήγορα. Μα δεν ψάχνει για
σας. Ήθελε μονάχα για να εξετά-
ση τ' αυτοκίνητο. Μην άνησυ-
χείτε!

Δε θα ήθελε ίσως να της μιλήσω
τόσο απότομα, αλλά δεν είχα και-
ρό... Πάντως, έλασε το χρώμα
της, έγινε άσπρη σαν πανί και νό-
μισα πως θα λιποθυμούσε.

Γουόλυσε τα μάτια της κι' έκα-
με μία ταραγμένη χειρονομία.

Άκουσα τις πατημασιές του
Γουέστ, που μάς πλησίαζε δίχως
να διατάξει.

Στάθηκε κοντά μου, ανασηκώ-
ντας βαριά, σά φώκια. Κατάλαβα
πως έτοιμας με τα μάτια του τη
Λούσυ. Στάσηκα κι' είδα πως δεν
είχα γελαστεί.

Τον κοιτάξε κι' εκείνη, σαν που-
λί ύπνισμένο από ένα ριπί...
— Επιδέχεται μου να σας πα-
ροησιάζω τον ύπαιστυμό Γουέστ,
ποφάρα βραχνά. Από δω, η κυ-
ρία Άιτκεν.

Καλημέρα σας, κυρία, είπε ο
Γουέστ με τη σωστή φωνή του. Έ-
ξετασα τ' αυτοκίνητά σας. Πι-
στεύω να διαβάσατε...

Μα δεν πρόλαβε ν' αποτελειώση
τη φράση μου, γιατί η Λούσυ του
είχε γνωίσει απότομα τις πλάτες
κι' απομακρυνότανε. Βάδιζε γοή-
γορα, αλλά χωρίς να τρέχει.

Ο Γουέστ την παρακολουθούσε
με το βλέμμα. Καλείς μας δε μι-
λήσε, ως τη στιγμή που τη χάσα-
με απ' τα μάτια μας.

Πολύ ακατάδεχτη, η κυρία!
είπε ύστερα ο Γουέστ.

Τι δουλειά έχει αυτή μ' ένα
αστυνομικό; παρατήρησα, προσ-
παθώντας να φανώ αδιάφορος.
Ανήκει σ' έντελώς διαφορετική
κοινωνική τάξη.

Ναι, σωστά...
Ξανάβγαλε το καπέλο του, για
να σκουπίσει το κεφάλι του με το
μαντήλι του.

Τι έπαθε όμως; πρόσθεσε.
Προσέβατε πως άλλαξε χρώμα;
— Όχι, δεν το παρατήρησα.
Προχώρησα προς τη βεράντα,
ενώ η καρδιά μου χτυπούσε δυνα-
τά. Ο Γουέστ μ' ακολουθούσε.

Ναι, άλλαξε πρόσωπο, συν-
έχισε. Γιατί τάχα;... Πάντως, εί-

να τρομερά όμορφη! Κοίμα που
χαμογέλει τα νειάτα της μ' ένα
γέλο!

Ανεβήκαμε μαζί στη βεράντα
κι' έδωσε στον Άιτκεν τα πιστο-
ποιητικά για τα τέσσερα αυτοκί-
ντά του. Εκείνος τα πήρε και τα
πέταξε αδιάφορα πάνω σ' ένα δι-
πλανό τραπέζι. Είπασης ο Γουέστ
έδωσε ένα πιστοποιητικό στο
Χάκετ.

Τελειώσαμε, δήλωσε ύστερα.
Εργαστήστε για την συνδρομή σας,
κύριε.

Στάθηκε ύστερα σε μένα:

— Σας εύχοιστώ και σας για
τον κόπο που κάνετε, πρόσθεσε.
Διέσχισε πάλι την ταράτσα, με
το βαρόν του βήμα, κατέβηκε τη
σκάλα και προχώρησε προς το α-
στυνομικό αυτοκίνητο που τον πε-
ρίμενε.

Τους γελούσαν! μούγκρισε ο
Άιτκεν.

Δεν έχετε δίχρη, παρατήρησε
ο Χάκετ. Ψάχνουν για το φονιά έ-
νός συναδέλφου τους. Είναι κάτι
πολύ σπουδαίο γι' αυτούς... Ξέ-
ρουν πως τ' αυτοκίνητο που τον
χτύπησε, έχει πάθει ζημιές. Σ' αυ-
τό βασίζονται, για να το ανακι-
λήσουν.

Άρρα η γοήγορα, θα πέσουν
πάνω σ' ένα αυτοκίνητο με ζημιές,
που δε θα βγει πιστοποιητικό έλεγ-
γου. Τότε θα βρούμε επιτέλους τον
άνθρωπό τους... Εγώ πιστεύω πως
είναι καλή η ιδέα τους.

Στάθηκε σε μένα.

Μα σας στερούμε απ' το
γκολφ σας, είπε. Κι' ενώ άλλωστε
πολλοί να φάνω πιά. Η γυναίκα
μου δε θα ξέρει τί έγινε, τόσες
ώρες... Όσοι βόλα. Άιτκεν. Και
όπως είπα... Θα πάη καλά η
δουλειά μας!

Σηκώθηκε κι' έσφιξε το χέρι
του Άιτκεν.

Το έλιψω κι' εγώ, απάντη-
σε εκείνος. Μα αυτό θα εξαστη-
θί γυνίσε απ' το Σκότ.

Ο Χάκετ με χτύπησε φιλικά
στον ώμο.

Του έχω εμπιστοσύνη, πρόσ-
θεσε. Φεύγω τώρα. Κυττάστε να
νική γοήγορα καλά το πόδι σας,
Άιτκεν.

Πήγαμε μαζί ως τ' αυτοκίνητά
μας.

Μην ξεχάσετε να περάσετε
να μάς δите, στο ξενοδοχείο μας,
που είπα. Θέλω να σας γνωρίσω
κι' η γυναίκα μου.

Καλωσήν σας! Ξέρете ή-
μως, δεν έχω πολλές ώρες ελεύ-
θερος. Ο κύριος Άιτκεν με χρειά-
ζεται εδώ, κάθε βράδυ.

Σταμάτησε μία στιγμή και κύτ-
ταξε την Πόντια, πριν ανεβεί στη
Μπουά του.

Βλέπω πως μεταχειρίσθε
άρρα τ' αυτοκίνητο του Τζακ, που
είπα.

Προσπάθησα να μείνω ήρεμος.
— Ναι, μα όχι για πολύ, απάν-
τησα. Γοήγορα θα μου διορθώσου-
νε το δικό μου.

Μοίριξε μία διαπεραστική μα-
τιά.

Τί είχε τ' άμαξι σας; με ρώ-
τησε. Έχανε λάδι απ' το εκάρ-
τερο.

Κοίμησε το κεφάλι του.

Αυτούς τους υπελάδες έχου-
γε τ' αυτοκίνητο, παρατήρησε.
Όσο κι' αν τ' αφοβιστοληρώσε,
σού παρουσιάζουνε πότε το ένα
και πότε τ' άλλο.

Κατάλαβα απ' το ύφος του
πως μου έτοιμασε κάποιο βέλος,
κι' ήμουν έτοιμος για να το αν-
τιμετωπίσω...

Πραγματικά, με κούταξε ξα-
φνα στα μάτια και με ρώτησε:

— Ξέρете τη γυναίκα του Άι-
κεν;

— Ναι... Την έχω δη... απάν-
τησα άδιστα.

— Κι' εγώ το ίδιο... Είναι θαυ-

μα! Μα άπορώ γιατί την παντρεύ-
τηκε ο Άιτκεν. Είναι πολύ γριος
γι' αυτήν... Όταν μία τέτοια γε-
νιά έχη παντρευτεί έναν άντρα
40 χρονών μεγαλύτερό της, είναι
κινδύνος-θάνατος για τον πρώτο
νέο που θα της τύξη!

Μου χαμογέλασε και πρόσθεσε:

— Μα γιατί σας τα λέω, δι-
ατά; Έσείς είσατε άρρετά έξυ-
πνος, ώστε να μη μπλέξετε άσχη-
μα... Δεν είν' έτσι;

Με χτύπησε φιλικά στον ώμο.
Ανέβηκε ύστερα στ' αυτοκίνητο
του και μου φώναξε, πριν ξεκι-
νήση:

Μην ξεχάστε να ροθήτε να
μας πείτε μία καλημέρα, όταν θα
χέτε καιρό!

Είπα να σ' απολοθωμένος, κυτ-
τάζοντας τ' αυτοκίνητο ν' απομα-
κρυνέται.

Ήξερα τώρα πως ο Χάκετ εί-
χε αναγγείρει τη Λούσυ, την πε-

ρασμένη νύχτα, που την είχε δη-
έξω απ' το σπίτι μου! Και μου εί-
πε πως με τρόπο να καταλάβω,
ότι κινδύνευα...

Ανάσνα με δυσκολία, όταν ά-
νέβηκα στ' αυτοκίνητό μου. Είπα
να μερικές στιγμές άκίνητος, με
τα μάτια κλεισμένα στο νερό...
Τότερα πάτησα τη μίζα και ξε-
κίνησα ολόταχως για το σπίτι μου.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Η'.

Ι

Πέρασα τ' απόγεμα μονάχος
μου, κοιμηνιάζοντας με τον έαυ-
τό μου.

Ο ύπαιστυμός του Χάκετ μ' έ-
ξενούσε. Έφ' όσον όμως δε φαι-
νόταν διατεθειμένος να προσδώ-
σει το μυστικό μου, είπα με το νοί
μου πως έπρεπε να ξεχάσω αυτό
το περιστατικό και να στρέψω όλη
την προσοχή μου στο οσάιδες τη-

Π/80

7 ΘΑΥΜΑΤΑ

- Στιλπνή επιφάνεια
- Αμετάβλητα χρώματα
- Έξαιρετική άντοχη
- Εύκολο πλύσιμο
- Ελάχιστο σιδέρωμα
- Επεξεργασία έβεργκλέϊς
- Φθηνή τιμή,

έκαναν 1 προϊόν που επιτρέπει σε κάθε γυναίκα να χαίρεται τη μαγεία του καλοκαιριού

διάνο EVERGLAZE

Τό ύφασμα για όλες τις ώρες, για όλες τις ηλικίες!

Θυμηθήτε ακόμη τη μεγάλη ποικιλία της ΠΕΙΡΑΪΚΗΣ-ΠΑΤΡΑΪΚΗΣ σε ύφασματα έμπριμε και χρωματιστές Ποπλίνες και Καμπαρντίνες.

ΠΕΙΡΑΪΚΗ-ΠΑΤΡΑΪΚΗ

ντύνει, στολίζει, νοικοκυρεύει!

Σε όλα τα είδη ζητάτε την ούγια:

ΜΕ ΒΙΟ DOP δά έχετε πάντοτε μαλλιά,

ανάλαφρα σαν το μετάξι, πειδαρχημένα και λαμπερά

★ Η θαυμαστή κρέμα κτενίσματος ΒΙΟDOP δίνει στα μαλλιά σας μία φυσική γυαλάδα και τα κρατά καλοχτενισμένα όλη την ημέρα

ΠΡΟΪΟΝ ΤΟΥ ΟΙΚΟΥ L'OREAL PARIS

ΤΟ ΠΑΡΑΜΥΘΑΚΙ ΣΑΣ

Ο Παπα-χαρούμενος

ΜΙΑ φορά κι έναν καιρό, ζούσε ένας παπᾶς, που είχε τη συνήθεια, μόλις τελείωνε τη λειτουργία, να κάνει επισκέψεις στα σπίτια των ενοριτών του. Έτσι, σ' όποιον είχε σκοτούρες, έδινε μια καλή συμβουλή. Όποιον έβλεπε στενοχωρημένο, του έλεγε κανένα καλό λόγο, ή κανένα άστείο. Στους γέροντες έλεγε παροιμίες, στα παιδιά παραμύθια. Παρηγοούσε τους θλιμμένους και φρόντιζε να τους ευχαριστήση όλους. Κι ήταν τόσο καλός και γελαστός, που οι ενορίτες του είχαν κολλήσει το παρατσούκλι «Ο παπα-χαρούμενος». Κι όταν έλεγαν «ερχεται ο παπα-χαρούμενος», έννοούσαν μ' αυτό, ότι «έρχεται η χαρά κι η καλή καρδιά»!

Ο βασιλιάς έδειχνε της χώρας είχαν έντελως αντίθετο χαρακτήρα. Ήταν άνθρωπος γκρινιόσης, κακοκερός, καχύποπτος, άγανχος. Ταβάζε διαρκώς με τα ρούχα του και δεν ήξερε να χαρή τη δύναμή του και την ευτυχία του.

Μια μέρα, λοιπόν, του κατέβηκε στο κεφάλι να κάνει ένα γύρο στη χώρα του. Κι όπως ένας κνηγός πάει κνηγή, παίγοντας και τα σκυλιά μαζί του, έτσι κι ο βασιλιάς πήρε την ακολουθία του και ξεκίνησε. Πέρασε από διάφορες επαρχίες και, μια μέρα, έφτασε στο μέρος, που έμενε ο «παπα-χαρούμενος». Στάθηκε τότε μπροστά σ' ένα σπίτι, που ήταν περιποιημένο και τριγυρισμένο με περιπλοκάδες κι ένα κηπο γεμάτο λουλούδια.

— Τίνος είν' αυτό το σπίτι; ρώτησε ο βασιλιάς.

— Είναι ενός παπά, του αποκρίθηκαν, που τα περνάει πολύ καλά με τους ενορίτες του. Γελάει, πάντα είναι γελάτος και κάνει τους άλλους να χαίρονται.

— Και γιατί όλο γελάει; ρώτησε πικραμένος ο βασιλιάς. Δεν έχει καμιά έγνοια στο κεφάλι του;

— Δε βάζει σκοτούρες στο κεφάλι του αυτός, πολυχρονιμένος, ούτε πίκρες στην καρδιά του. Γι' αυτό και τον έχουν βγάλει «παπα-χαρούμενος».

Ο βασιλιάς θύμωσε με όσα άκουσε. Έτσι θυμωμένος με όλους τους ευτυχισμένους ανθρώπους.

Διάταξε, λοιπόν, να του βρουν τον παπά και να τον φέρουν μπροστά του.

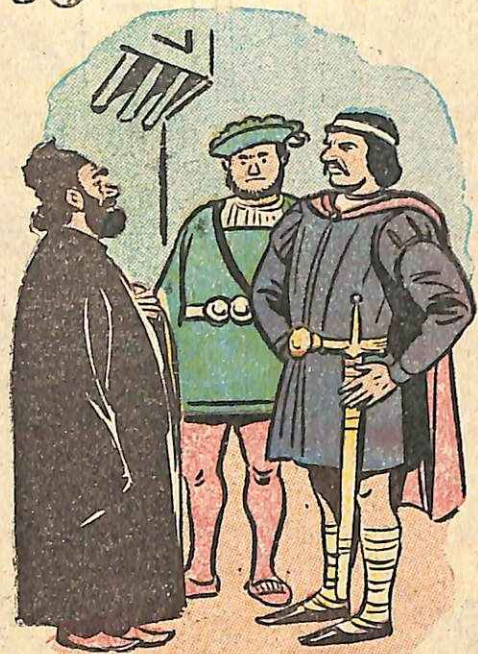
Σε λίγο, φάνηκε ο παπάς, μαζί με τους χωροφύλακες, γελαστός, όπως πάντα.

Ο βασιλιάς πήρε το χαρούμενο έφρος του για προσβολή στο πρόσωπο του και του είπε θυμωμένα:

— Πώς τολιάς, παπά, να είσαι τόσο ευδιάθετος, ενώ εγώ είμαι λυπημένος; Αν δεν ήμουν θρησχος, θα σε τιμωρούσα. Μά ή θρησκεία μας λέει να συγχωρούμε όσους μας προσβάλλουν. Δε είναι όμως σωστό να είσαι εσύ μόνο χαρούμενος, σά να μη σε τρώνε οι έγνωτες. Γι' αυτό κι' εγώ θα σου βάλω τώρα σκοτούρες στο κεφάλι σου. Λοιπόν, εδώ σ' αυτό το χαρτί σου έχω γραμμένα τέσσερα ερωτήματα. Αν μέσα σε τρεις μέρες δε μου απαντήσεις σωστά, θα σε βγάλω από την ενορία σου και θα σε κλείσω στη φυλακή!

Ο παπάς πήρε το χαρτί και γνώισε σπίτι του. Διάβασε τα ερωτήματα, που ήταν τα έξης:

- 1) Πόσο χόμα έχει όλο το βασίλειο;
 - 2) Πώς πάνε από τη γη στο φεγγάρι;
 - 3) Πόσο άζει ο βασιλιάς;
 - 4) Τι έχει ο βασιλιάς στο νου του;
- Ο καϊμένος ο παπάς, μόλις τα διάβασε, έπεσε σε βαθιά συλλογή. Έβριζε τα βιβλία, ρώτησε τους γραμματισμένους του τόπου, μύ κανείς δε μπορούσε να τον φωτίση. Ήθελε να τρώει μέρα και το μυαλό του δεν είχε κατεβάσει τίποτα. Απ' τη στενοχώρια του, δεν τον χωρούσε το σπίτι. Βγήκε, λοιπόν, στο δρόμο

— Πώς τολιάς, παπά, να είσαι ευδιάθετος, ενώ εγώ είμαι λυπημένος;... του είπε ο βασιλιάς.

και, με σκυμμένο το κεφάλι, προσπαθώντας να βοηθήσει στα ερωτήματα.

Έχει που πήγαινε, αντιμετώπιζε το μυλωνά της ενορίας του, που κοιβαλόυσε τ' αλέσματα από το μύλο. Αυτός, σαν είδε, έτσι βαθιά συλλογισμένο τον παπά, άπορησε:

— Σε καλό σου, παπά μου, του είπε. Τι έχεις; Έπαθες τίποτα;

— Τι θές νάχω; Αόριο πάω φυλακή.

Κι' ο παπάς του διηγήθηκε τις σκοτούρες που του βάλει στο κεφάλι ο βασιλιάς.

— Και γι' αυτό σκάς, καλέ μου παπά;

— Πώς να μη σκάω; Αν ήσουν εσύ στη θέση μου, ήθελα νάξερα τι θάκανες;

— Άκου, λέει! Να σου πω, παπά μου, αν

καί, με σκυμμένο το κεφάλι, προσπαθώντας να βοηθήσει στα ερωτήματα.

Έχει που πήγαινε, αντιμετώπιζε το μυλωνά της ενορίας του, που κοιβαλόυσε τ' αλέσματα από το μύλο. Αυτός, σαν είδε, έτσι βαθιά συλλογισμένο τον παπά, άπορησε:

— Σε καλό σου, παπά μου, του είπε. Τι έχεις; Έπαθες τίποτα;

— Τι θές νάχω; Αόριο πάω φυλακή.

Κι' ο παπάς του διηγήθηκε τις σκοτούρες που του βάλει στο κεφάλι ο βασιλιάς.

— Και γι' αυτό σκάς, καλέ μου παπά;

— Πώς να μη σκάω; Αν ήσουν εσύ στη θέση μου, ήθελα νάξερα τι θάκανες;

— Άκου, λέει! Να σου πω, παπά μου, αν

Το ήξερα εγώ, πώς το άγοράκι μου θα την έτρωγε όλη τη σουπίτσα του!

του υποσχεθής πως θα μου δίνης τις μισές λειτουργίες, εγώ θα σε βγάλω απ' τη δύσκολη θέση...

— Έχει που θα χάσω όλες τις λειτουργίες και θα σπείσω στη φυλακή, ευχαρίστως σου δίνω τις μισές και τα πρόσφορα. Μά πές μου, πώς θα τα καταφέρω;

— Δός μου τα ρούχα σου και μη σε νοιάζει... Ο παπάς έβγαλε τα ρούχα, τα φόρεσε ο μυλωνάς και τραβήξε ίσα στο βασίλειο.

Ο βασιλιάς, στην άρχη, δεν τον γνώρισε. Όταν του είπε πως ήταν ο παπάς, που τον είχε δηλαδή, είπε μέσα του: «Από τις σκοτούρες που του φρότωσα, λύνεψε ο παπάς». Και, γνίζοντας, του είπε:

— Λοιπόν, παπά, έλυσες τις άπορίες μου; Έμπρός, τώρα τί άπορία θα μου δώσεις στο πρώτο ερώτημά μου; Πόσο χόμα έχει όλο το βασίλειο;

— Πολυχρονιμένος μου, αυτό είναι εύκολο πράγμα. Το ξέρωσ όλο, μά πρέπει του λογιου σου να μου πής πρώτα πόσο ξυγίζουν οι οίκες των δέντρων, οι πέτρες, τα μέταλλα και τα νερά, που είναι μέσα στη γη, για να ξάγω την άφαιρέσι και να σου πω πόσες οκάδες είναι το χόμα. Γιατί η ερώτησή σου, πολυχρονιμένος μου, χόμα λέει, μά δε λέει και για τα πράγματα, που είναι μέσα στο χόμα...

Ο βασιλιάς δαγκώθηκε. Δεν περίμενε τέτοια άπορησι.

— Καλά, είπε. Άπαντήσε μου τώρα στο δεύτερο: Πώς πάνε από τη γη στο φεγγάρι;

— Με το νου, πολυχρονιμένος μου...

— Με το νου;

— Με το νου μονάχα! Ξέρεις, ή άφεντιά σου κανένα άλλο τρόπο;

Ο βασιλιάς τάχασε. Κι' επειδή δεν ήξερε τί γ' άπαντήση, συνέχισε:

— Άς τ' άφισοιμε αυτό κι' αποκρίσου μου τώρα στο τρίτο ερώτημα: Τι άζει έχω εγώ ο βασιλιάς;

— Πολυχρονιμένος μου, άζειεις είχουσ εννιά φλουριά...

Τι είπες; ρώτησε θυμωμένος ο βασιλιάς. Και πετάχτηκε από το θρόνο, έτοιμος να διατάξη να κλείσουν στη φυλακή τον παπά.

— Λέω, ξαναείπε ήρεμα ο μυλωνάς, ότι άζειεις είχουσ εννιά φλουριά... Μά θυμώνης! Ο Κύριος ήμωσ Ήσους Χριστός, ο Βασιλεύς των Βασιλείων, πουλήθηκε από τον Ίουδα στους Άρχιερείς, για τριάντα άγνομια. Άκριβώτερα δεν άζειει κανείς βασιλιάς της γης. Είχουσ εννιά, λοιπόν, φλουριά που είτα, είναι καλή τιμή...

Οι άκόλουθοι του βασιλιά δάγκωναν τα χείλη τους, για να μη σκάσουν στα γέλια.

— Στο τέταστο όμως ερώτημα θα σε πιάσω, παπά!... Πές μου τί έχω τώρα στο νου μου...

— Αδμή τη στιγμή, πολυχρονιμένος μου, έχεις στο νου σου πως μιλās με τον παπά της ενορίας... Κάνεις όμως λάθος...

— Λάθος; Πώς; Δεν είσαι ο παπάς;

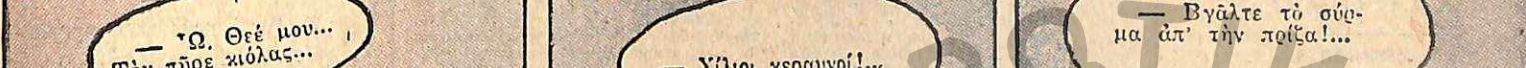
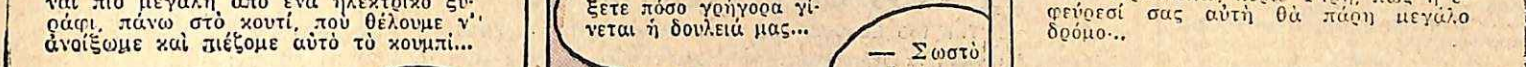
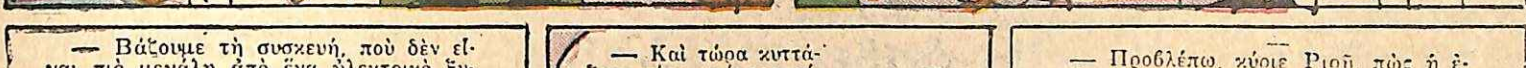
— Όχι, πολυχρονιμένος μου, εγώ είμαι ο μυλωνάς του χωριού, δούλος σου. Παρουσιάστηκα μπροστά σου, για να βγάλω τον παπά από τη σκοτούρα, που τον έφρωσαν οι άπορίες σου...

Ο βασιλιάς, σαν άκουσε τί είχε γίνει, γέλασε με την καρδιά του! Δέχτηκε για σωττες όλες τις άπορησεις κι' άφησε ήσυχο τον παπα-χαρούμενο να ξη καλά με τους ενορίτες του.

Όσο για το μυλωνά, ο βασιλιάς, που θαύμασε την έξυπνάδα του, του πρότεινε να τον πάρη στην πρωτεύουσα. Ο μυλωνάς δέχτηκε κι' ο βασιλιάς τον έκανε πρωθυπουργό. Κι' έκεινος κυβερνούσε καλά το χόμας, κι' έβγαζε το βασίλειο από τους μπελάδες. Τον διασκέδαζε άκόμη με τις έξυπνάδες του, κι' έτσι, στο έξης, ο βασιλιάς ήταν πιά γελαστός, χαρούμενος, καλόκαρδος σαν τον παπα-χαρούμενο...

Η ΓΙΑΤΙΑ ΣΑΣ

Μία έφεύρεβι του Ρισή

Επίτιμα: Η μητέρα του Μπελιντέου με τ' άλλα παιδιά της, όλα φυσιολογικά. **Κάτω:** Ο δυστυχής Άρθουρ ένα χρόνο πριν από το θάνατό του.

ΠΕΘΑΝΕ ΑΠΟ ΓΕΡΑΜΑΤΑ σε ηλικία 11 χρόνων!

Η συγκλονιστική περίπτωση του Άρθουρ Μπελιντέου, που έζησε σε έξη χρόνια μια όλκληρη ανθρώπινη ζωή

Ως την ηλικία των 5 ετών, ο μικρός Άρθουρ Μπελιντέου, γιός ενός λαχανοπώλη της Καλιφόρνιας, ήταν ένα παιδί απόλυτα φυσιολογικό και υγιές. Τότε, όμως, από μέρα σε μέρα, άρχισε να χανονώλη της Καλιφόρνιας, ήταν ένα που έκαναν τους γονείς του ν' ανησυχούν και ν' αποφασίζουν να τ' πάν στον οίκογενειακό τους γιατρό, τον δόκτωρ Τόμας Σμίντ. Η επιδερμίδα του προσώπου του Άρθουρ είχε άρσιση να χάνη την παιδική της φρεσκάδα και να ζαρώνη, ενώ ανάμεσα στα μαλλιά του είχαν ξεπεταχτή μερικές γκρίζες τρίχες.

Ο δόκτωρ Σμίντ υπέθελε σε λεπτομερή εξέταση τον Άρθουρ, μ' έδε υπέρεσε να διαπιστώση καμιά παθολογική ανωμαλία. Έτσι, ο γιατρός, μ' έλο που και για τον ίδιο έμεναν ανεξήγητα εκείνα τ' παραρμένα συμπτώματα, βεώρησε χρέος του να καθιστούσά τους γονείς του Άρθουρ και να τους διαβεβαιώσ πως δεν θ' άπληχε καμιά συνέχεια σ' εκείνα που τους φοβίσανε. Ωστόσο, λίγους μήνες μολις αργότερα, ο δόκτωρ Σμίντ αναγκάστηκε ν' αναθεωρήσ τη γνώμη του.

Τό θέμα, που αντίκρυσε, ήταν τού έφεραν για δεύτερη φορά στο ιατρείο του τ' μικρό Άρθουρ, τον έκανε ν' ανατριχιάσ, παρ' όλη την μακρόχρονη επαγγελματική πείρα του. Τά μαλλιά του ήταν γκρίζα κι' είχαν άρχισει ν' άρα άνων, η επιδερμίδα του είχε χάσει κάθε απομεινάρη φρεσκάδας και τ' μάτια είχαν πεταχτή έξω από τις κογχές τους. Τότε, ο δόκτωρ Σμίντ κατάλαβε εκείνο, που δεν είχε πομμήσει ούτε ν' υποψιαστή στην πρώτη εξέταση: Ο Άρθουρ Μπελιντέου είχε προδλήθ από μιά φοβερή και άθεράπτευτη αρρώστεια, που δεν παρουνιάζεται παρ' ό' ένα μόνο έπι έκατό εκατομμύρια άτομα: Την «προγνρία», όπως την ονομάζει η έπιστήμη, δηλαδή τ' πρώια γεράματα, που εκδλώνονται, κατά τις σπανιότητες αυτές περιπτώσεις, στην παιδική ηλικία και που κάνουν τ' άρρωστο παιδί να μεγαλώνη δέκα ως δεκαπέντε φορές ταχύτερα από τ' συννημικά του, τ'σι ώστε σε διάστημα πέντε χρόνων να δανύη μιά ολόκληρη γενιά και να πεθαίν, κατόπιν, από γεράματα!

Ο δόκτωρ Σμίντ έκρινε πως δεν θ' άφέλωνε σε τίποτε να κρύψη από τους γονείς του Άρθουρ την τραγική αλήθεια. Αντίθετα, ορόντισε να τους συμβαίωσ, όσο ήταν δυνατό, με την προοπτική της αναπόφευκτης μελλοντικής εξέλιξης της αρρώστιας του. Η έπιστήμη, τούς εξήγησε, δεν έχει ανακαλύψει τις αιτίες της αινιγματικής αυτής αρρώστιας και, κατά συνέπεια, δεν έπρεπε να παρասυρδούν σε μάταιες προσδοκίες. Τό μόνο — πρόσθεσε — που δεν θάρπεπε να φοβούνταν, ήταν τ' ένδεχόμενο να παρουνιάστουν τ' ίδια συμπτώματα και σ' άλλα τρία παιδιά τους, τον Ντάννυ, ηλικίας σήμερα 13 χρόνων, την Ντζίλια, 8, και τον Βίκτωρα 2 χρόνων, γιατί η προγνρία είνε έντελώς άσχετη με την κληρονομικότητα.

Πραγματικά, ενώ η αρρώστεια τού Άρθουρ άκολουθούσε την αμείλικτη, προδιαγεγραμμένη πορεία της, τ' άδελφια του μεγαλώναν φυσιολογικά, έντελώς άποξενωμένα από τ' παράδοξα παραμορφωμένα αυτό παιδί, που τ' νιώθανε σαν «μεγάλο». Ο Άρθουρ, άλλωστε, δεν «γερονώσε» σωματικά μόνο, αλλά και ψυχικά. Σε ηλικία χρόνων, έπαψε πιά να θάινη στ' όλη κή με τον Ντάννυ, τ'όν μεγαλύτερο κατά έξι χρόνια άδελφό του, και ν' παίζη, δηλώνοντας πως δεν εύρισκε καμιά εύχρηστη πιά στο παιχνίδι.

Ενία χρόνων, ήταν γέρος σε όλα του. Τά μαλλιά του είχαν άκόμη περισσότερο λιγοστύνει, τ' δόντια του είχαν άρσιση να σπάζουν και ν' πέφτουν. Σπάνια άνοιγε τ' στόμα του για ν' μιλήσ, έτρωγε τ' φαγητό του με γεροντική λαίμαργία και περνούσε όλη τη μέρα τ'όν καθισμένος σε μιά πολυθρόνα κοντά στη σόμπα και διαβάζοντας θρησκευτικά βιβλία. Δέκα χρόνων, ένωθε μιά τ'όση κούραση από τη ζωή, που συχνά μιάσε, για θάνατο, όπως οι γέροι και οι γρηές. Άπέναντι στ'όν μικρότερο άδελφό του, τον Βίκτωρα, που ήταν τότε ένός έτους, συμπεριφερόταν όχι κ'όν σαν πατέρα, μ'όν σαν παππούς. Όταν τ'όν έβλεπε ν' στέκεται για πρώτη φορά στα ποδαρικά του, άόκρυσε από συγκίνηση κι' έμειπε:

— Τώρα είμαι εύχρηστημένος. Μπορώ να πεθάνω ήσυχα.

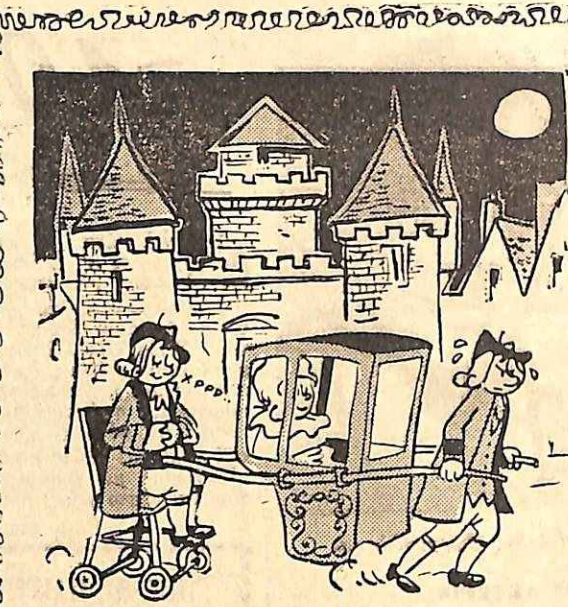
Στό μεταξύ, τ'ό σπάνιο αυτό φαινόμενο πρώιμου γέρου δεν έπαψε να εξέτάζεται από ιατρικές διασημότητες, όλοι με την προοπτική θεραπείας, που όλοι οι γιατροί την άποκλείσανε κατηγορηματικά, αλλά με την έλπιδα να έξιχνιστή τ'ό άλυτο ως σήμερα άίνιγμα της προγνρίας.

Ανάμεσα στ'ους άλλους, εξέτασε τόν Άρθουρ και ο διάσημος καθηγητής τού πανεπιστημίου τού Λος Άντζελες Ρού Γουάλφορντ, που έχει κάνει συστηματικές μελέτες για την άναγής τ'ού μυστικού της διαδικασίας τού γήρατος και έχει καταλήξει στη θεωρία πως τ'ό γήρας άφείλεται στις άποτέμεις άλλαγές ώρισμένων κυττάρων τού ανθρώπινου οργανισμού. Στό διάστημα μιάς ανθρώπινης ζωής, κατά τόν καθηγητή Γουάλφορντ, μεταβάλλονται τ'ά είκοσι έκατοστά περίπου τόν κυττάρων τού ανθρώπινου σώματος. Τά κυττάρα αυτά γίνονται «έξανα» σ'ό ίδιο τ'ό σώμα, όπου άνηκαν, και καταπολεμούνται από τ'ά άλλα κυττάρα άκριβώς όπως τ'ά προερχόμενα από έένα σώμα σε περιπτώσεις μεταμοσχεύσεων. Η πάλη αυτή μεταξύ τ'όν κυττάρων τού οδηγεί κάθε άνθρώπινο πλάσμα στην βαθμιαία άπόλεια τ'όν ζωικών τ'όν δυνάμεων και, κατά συνέπεια, σ'ό γήρας.

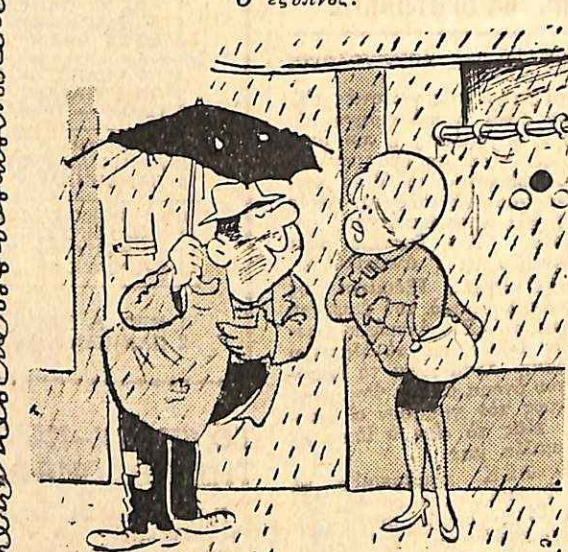
Η περίπτωση τού Άρθουρ Μπελιντέου επιβεβαιώνει, κατά τόν καθηγητή τού πανεπιστημίου τού Λος Άντζελες, την άκρίβεια της έπιστημονικής θεωρίας τού για τ'ό γήρας τού γήρατος. Γιατί η προγνρία δεν είνε, προφανώς, παρ' ό' έπιπρογνρία δεν είνε τ'ό αντίκαταστάσεως τ'όν κυττάρων, που οδηγεί στην παρ'όλη έπιτάχυνση τού γήρατος και τού θανάτου. Άν, λοιπόν, πρόσθετει, μπόρεσε η έπιστήμη ν' ανακαλύψει τ'ό μυστικό της προγνρίας, δηλαδή τ'ό μυστικό αυτής της έπιτάχυνσης, είνε πολύ πιθανόν ν' άνακαλύψει και τ'ό αντίστροφο μυστικό της επιβραδύνσεως της ίδιας διαδικασίας, με άποτέλεσμα να μεγαλώνη, ν' γεράνη και ν' πεθαίν πολύ άργότερα από όσο σήμερα ο άνθρωπος.

Δυστυχώς, ο Άρθουρ Μπελιντέου, τ'ό 35ο άτομο στην ιστορία της ιατρικής έπιστήμης, που προσβάλλεται από προγνρία και που συμβαίνει ν' είνε γνωστή η περίπτωση, πέθανε έδώ και μερικές έβδομάδες, από γεροντική εξάντληση και άρτηριοσκλήρωση, χωρίς ν' άπολαβή ν' άνοηση την έπιστήμη στην άποκάλυψη τού συγκλονιστικού μυστικού του.

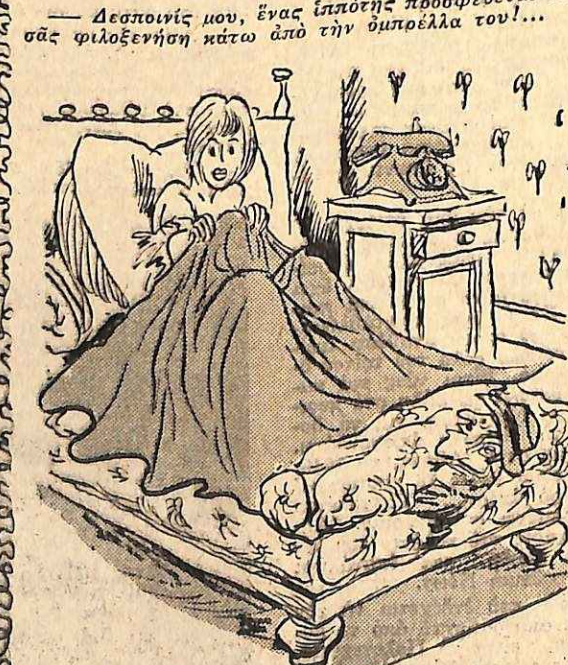
Έζησε έντεκα χρόνια, όχτώ μήνες και δέκα ενία ημέρες, δηλαδή άκόμα περισσότερο άπ' όσο πρόβλεπαν οι γιατροί.

Ο εξυπνος.

— Δεσποινίς μου, ένας ίππότης προσφέρεται να σας φιλοξενήσει κάτω από την ομπρέλλα του!...

— Με συγχωρήστε, αλλά ο σύζυγός σας μου άνέθεσε να σας παρακολουθώ!

Η ελληνογραφία μας

Η ΑΙΣΘΗΤΙΚΟΣ ΕΥΑ ΓΕΩΡΓΙΑΑ άπάντησε ταχυδρομικώς στις: Ιωάννα Μόσχου, Λάρισα, Καίτη Τάσσου, Λαμία, Μαίρη Άντωνίου, Καλαμάτα, Κατίνα Άποστολάκου, Πάτρα, Μαίρη και Τίνα Μ., Ένταθα.

Ο ΓΥΝΑΙΚΟΛΟΓΟΣ ΙΑΤΡΟΣ Κ. Δ. ΔΙΑΜΑΝΤΟΠΟΥΛΟΣ άπάντησε ταχυδρομικώς στις: Μαρίαν Θεοφίλου, Θεσσαλονίκη, Νάτων Καρύδη, Αιγίου, Κούλαν Νικολαΐδη, Πάτρας, Άθανάσιαν Κουρκουμέλη, Άγρινίου, G. Alexandrid's, Istanbul και M. N. Manolatos, Aler — Syrie.

Ο ΨΥΧΙΑΤΡΟΣ — ΝΕΥΡΟΛΟΓΟΣ Κ. Ι. ΝΙΚΟΛΑΕΤΣΟΠΟΥΛΟΣ άπάντησε ταχυδρομικώς στους: Γεωργακόπουλον Γεώργιον, Άνδριτσάκη Μάγον, Νικολαΐδην Παναγιώτην, Έλευθερίου Μαρίαν και Άνανιάδου Μαίρη.

ΚΥΠΡΙΕΣ
Η Ε. Ξ. Παπαδόπουλου, Άρμενικής Έκκλησίας, Λάρακα, Κύπρος, θέλει ν' άλληλογραφήσ με νέους και νέες άπ' όλο τόν κόσμο με σκοπό τήν άνταλλαγή γραμματισμών.

Η Βούλα Ν. Κωνσταντίνου, Κύπρος, ζητεί ν' άλληλογραφήσ με νέους άπ' όλο τόν κόσμο, ηλικίας 17—25 χρόνων, στην ελληνική, άγγλική και γαλλική γλώσσα.

ΚΥΠΡΙΟΙ
Ο Σταυράκης Α. Θ. ν. 124, Λευκωσία, Κύπρος, θέλει ν' άλληλογραφήσ με νέες άπ' όλη την Έλλάδα και την Κύπρο, με σκοπό τή συνάψη μιάς καλής και σταθερής φίλας.

Ο Μιχαήλ Κ. Α. ν. 124, Λευκωσία, Κύπρος, θέλει ν' άλληλογραφήσ με νέες άπ' όλο τόν κόσμο, κατά προτίμηση άπ' όλη την Έλλάδα, με σκοπό τήν άνάπτυξη μιάς καλής φίλας, καθώς και τήν άνταλλαγή γραμματισμών.

Ο Μιχαήλ Κ. Α. ν. 124, Λευκωσία, Κύπρος, θέλει ν' άλληλογραφήσ με νέες άπ' όλο τόν κόσμο, κατά προτίμηση άπ' όλη την Έλλάδα, με σκοπό τήν άνάπτυξη μιάς καλής και σταθερής φίλας. Φωτογραφία άπαραίτητη.

Ο Ε. Α. ν. 124, Λευκωσία, Κύπρος, θέλει ν' άλληλογραφήσ με νέες άπ' όλη την Έλλάδα και τ'ό έσωτερικό, με σκοπό τή συνάψη μιάς καλής και σταθερής φίλας.

Ο Χ. Α. ν. 124, Λευκωσία, Κύπρος, θέλει ν' άλληλογραφήσ με νέες άπ' όλη την Έλλάδα, με σκοπό τήν άνάπτυξη μιάς καλής και σταθερής φίλας. Φωτογραφία άπαραίτητη.

Ο Α. Α. ν. 124, Λευκωσία, Κύπρος, θέλει ν' άλληλογραφήσ με νέες άπ' όλη την Έλλάδα, με σκοπό τήν άνάπτυξη μιάς καλής και σταθερής φίλας. Φωτογραφία άπαραίτητη.

Ο Γ. Α. ν. 124, Λευκωσία, Κύπρος, θέλει ν' άλληλογραφήσ με νέες άπ' όλη την Έλλάδα, με σκοπό τήν άνάπτυξη μιάς καλής και σταθερής φίλας. Φωτογραφία άπαραίτητη.

Ο Α. Α. ν. 124, Λευκωσία, Κύπρος, θέλει ν' άλληλογραφήσ με νέες άπ' όλη την Έλλάδα, με σκοπό τήν άνάπτυξη μιάς καλής και σταθερής φίλας. Φωτογραφία άπαραίτητη.

Ο Α. Α. ν. 124, Λευκωσία, Κύπρος, θέλει ν' άλληλογραφήσ με νέες άπ' όλη την Έλλάδα, με σκοπό τήν άνάπτυξη μιάς καλής και σταθερής φίλας. Φωτογραφία άπαραίτητη.

Ο Α. Α. ν. 124, Λευκωσία, Κύπρος, θέλει ν' άλληλογραφήσ με νέες άπ' όλη την Έλλάδα, με σκοπό τήν άνάπτυξη μιάς καλής και σταθερής φίλας. Φωτογραφία άπαραίτητη.

Ο Α. Α. ν. 124, Λευκωσία, Κύπρος, θέλει ν' άλληλογραφήσ με νέες άπ' όλη την Έλλάδα, με σκοπό τήν άνάπτυξη μιάς καλής και σταθερής φίλας. Φωτογραφία άπαραίτητη.

γύσου Νο 13, Λευκωσία, Κύπρος, θέλει ν' άλληλογραφήσ με νέες άπ' όλο τόν κόσμο, με σκοπό τή συνάψη μιάς καλής και σταθερής φίλας. Φωτογραφία άπαραίτητη.

Ο Α. Α. ν. 124, Λευκωσία, Κύπρος, θέλει ν' άλληλογραφήσ με νέες άπ' όλη την Έλλάδα, με σκοπό τήν άνάπτυξη μιάς καλής και σταθερής φίλας. Φωτογραφία άπαραίτητη.

Ο Α. Α. ν. 124, Λευκωσία, Κύπρος, θέλει ν' άλληλογραφήσ με νέες άπ' όλη την Έλλάδα, με σκοπό τήν άνάπτυξη μιάς καλής και σταθερής φίλας. Φωτογραφία άπαραίτητη.

Ο Α. Α. ν. 124, Λευκωσία, Κύπρος, θέλει ν' άλληλογραφήσ με νέες άπ' όλη την Έλλάδα, με σκοπό τήν άνάπτυξη μιάς καλής και σταθερής φίλας. Φωτογραφία άπαραίτητη.

Ο Α. Α. ν. 124, Λευκωσία, Κύπρος, θέλει ν' άλληλογραφήσ με νέες άπ' όλη την Έλλάδα, με σκοπό τήν άνάπτυξη μιάς καλής και σταθερής φίλας. Φωτογραφία άπαραίτητη.

Ο Α. Α. ν. 124, Λευκωσία, Κύπρος, θέλει ν' άλληλογραφήσ με νέες άπ' όλη την Έλλάδα, με σκοπό τήν άνάπτυξη μιάς καλής και σταθερής φίλας. Φωτογραφία άπαραίτητη.

Ο Α. Α. ν. 124, Λευκωσία, Κύπρος, θέλει ν' άλληλογραφήσ με νέες άπ' όλη την Έλλάδα, με σκοπό τήν άνάπτυξη μιάς καλής και σταθερής φίλας. Φωτογραφία άπαραίτητη.

Ο Α. Α. ν. 124, Λευκωσία, Κύπρος, θέλει ν' άλληλογραφήσ με νέες άπ' όλη την Έλλάδα, με σκοπό τήν άνάπτυξη μιάς καλής και σταθερής φίλας. Φωτογραφία άπαραίτητη.

Ο Α. Α. ν. 124, Λευκωσία, Κύπρος, θέλει ν' άλληλογραφήσ με νέες άπ' όλη την Έλλάδα, με σκοπό τήν άνάπτυξη μιάς καλής και σταθερής φίλας. Φωτογραφία άπαραίτητη.

Ο Α. Α. ν. 124, Λευκωσία, Κύπρος, θέλει ν' άλληλογραφήσ με νέες άπ' όλη την Έλλάδα, με σκοπό τήν άνάπτυξη μιάς καλής και σταθερής φίλας. Φωτογραφία άπαραίτητη.

Ο Α. Α. ν. 124, Λευκωσία, Κύπρος, θέλει ν' άλληλογραφήσ με νέες άπ' όλη την Έλλάδα, με σκοπό τήν άνάπτυξη μιάς καλής και σταθερής φίλας. Φωτογραφία άπαραίτητη.

Ο Α. Α. ν. 124, Λευκωσία, Κύπρος, θέλει ν' άλληλογραφήσ με νέες άπ' όλη την Έλλάδα, με σκοπό τήν άνάπτυξη μιάς καλής και σταθερής φίλας. Φωτογραφία άπαραίτητη.

Ο Α. Α. ν. 124, Λευκωσία, Κύπρος, θέλει ν' άλληλογραφήσ με νέες άπ' όλη την Έλλάδα, με σκοπό τήν άνάπτυξη μιάς καλής και σταθερής φίλας. Φωτογραφία άπαραίτητη.

Ο Α. Α. ν. 124, Λευκωσία, Κύπρος, θέλει ν' άλληλογραφήσ με νέες άπ' όλη την Έλλάδα, με σκοπό τήν άνάπτυξη μιάς καλής και σταθερής φίλας. Φωτογραφία άπαραίτητη.

Ο Α. Α. ν. 124, Λευκωσία, Κύπρος, θέλει ν' άλληλογραφήσ με νέες άπ' όλη την Έλλάδα, με σκοπό τήν άνάπτυξη μιάς καλής και σταθερής φίλας. Φωτογραφία άπαραίτητη.

Ο Α. Α. ν. 124, Λευκωσία, Κύπρος, θέλει ν' άλληλογραφήσ με νέες άπ' όλη την Έλλάδα, με σκοπό τήν άνάπτυξη μιάς καλής και σταθερής φίλας. Φωτογραφία άπαραίτητη.

Ο Α. Α. ν. 124, Λευκωσία, Κύπρος, θέλει ν' άλληλογραφήσ με νέες άπ' όλη την Έλλάδα, με σκοπό τήν άνάπτυξη μιάς καλής και σταθερής φίλας. Φωτογραφία άπαραίτητη.

Ο J. CAVACOGLOU, S/T OL RUNNER 17 AV. DE MONTE CARLO, MONTE CARLO, ζητεί ν' άλληλογραφήσ με νέες, ηλικίας 18—25 χρόνων, με σκοπό ό,τι ήθελε προκύψει. Φωτογραφία άπαραίτητη.

Ο G. COUNTOURIS, S/S PANAYIOTIS CO SOUTHERN STEAMSHIPS LTD, 3 LONDON WALL BUILDING LONDON E.C.2., ENGLAND, θέλει ν' άλληλογραφήσ με κυρίες, που έχουν μείνει χήρες, με σκοπό τή συνάψη μιάς καλής και σταθερής φίλας. Φωτογραφία άπαραίτητη.

Ο Ν. GIKAS, για τ'όν άπολογιστή, ή ίδια διεύθυνση, ζητεί ν' άλληλογραφήσ με νέες, ηλικίας 18—27 χρόνων, με σκοπό τή δημιουργία μιάς καλής και σταθερής φίλας. Φωτογραφία άπαραίτητη.

Ο JOHN FISFISANOS, S/V PINAR, LYRAS BROS CO LTD, 9 CAMOMILE ST., LONDON E.C.3., ENGLAND, θέλει ν' άλληλογραφήσ με νέες άπ' όλη την Έλλάδα, με σκοπό τή συνάψη μιάς καλής και σταθερής φίλας. Φωτογραφία άπαραίτητη.

Ο P. MAROULIS και ο GERASIMOS FLORIAS, S/T OLYMPIC STAR, Co CENTRAL AMERICAN INC, 655 MADISON AVE. NEW YORK No 21, USA, θέλουν ν' άλληλογραφήσουν με νέες άπ' όλη την Έλλάδα, ηλικίας 17—21 χρόνων, με σκοπό τήν άνάπτυξη μιάς καλής και σταθερής φίλας. Φωτογραφία άπαραίτητη.

Ο E. GOLEGOS, S/S MADISON BELL, Co WORLD SEAS SHIPPING INC, 17 BATTERY PLACE NEW YORK 4, USA, έπιθυμεί ν' άλληλογραφήσ με νέες άπ' όλη την Έλλάδα, με σκοπό τή συνάψη μιάς καλής και σταθερής φίλας. Ο ΝICK MORA, I/TES, για τ'όν άπολογιστή ή ίδια διεύθυνση, θέλει ν' άλληλογραφήσ με νέες άπ' όλη την Έλλάδα, με σκοπό τή συνάψη μιάς καλής και σταθερής φίλας.

Ο D. STELATOS, M/S CAPTAIN JOHN HERAGE CORDRAIN 4, LLOYDS AVENUE LONDON E.C.2., ENGLAND, ζητεί ν' άλληλογραφήσ με νέες άπ' όλη την Έλλάδα, με σκοπό τή συνάψη μιάς καλής και σταθερής φίλας. Φωτογραφία άπαραίτητη.

Ο CONSTANTINOS LOUPIS, S/T MASTER RAFFINERY, FAWLEY, ENGLAND, ζητεί ν' άλληλογραφήσ με νέες άπ' όλη τ'ό έσωτερικό και τ'ό έσωτερικό, με σκοπό τή συνάψη μιάς καλής και σταθερής φίλας.

Ο Ν. PANTAZIS και ο SPIROS ZULIC, M/V MICHAEL C. CO SYROS SHIPPING LTD, WORMWOOD ST., LONDON E.C.2., ENGLAND, θέλουν ν' άλληλογραφήσουν με νέες άπ' όλη την Έλλάδα, με σκοπό τήν άνάπτυξη μιάς καλής και σταθερής φίλας. Φωτογραφία άπαραίτητη.

Ο Ν. PANTAZIS και ο SPIROS ZULIC, M/V MICHAEL C. CO SYROS SHIPPING LTD, WORMWOOD ST., LONDON E.C.2., ENGLAND, θέλουν ν' άλληλογραφήσουν με νέες άπ' όλη την Έλλάδα, με σκοπό τήν άνάπτυξη μιάς καλής και σταθερής φίλας. Φωτογραφία άπαραίτητη.

Ο Ν. PANTAZIS και ο SPIROS ZULIC, M/V MICHAEL C. CO SYROS SHIPPING LTD, WORMWOOD ST., LONDON E.C.2., ENGLAND, θέλουν ν' άλληλογραφήσουν με νέες άπ' όλη την Έλλάδα, με σκοπό τήν άνάπτυξη μιάς καλής και σταθερής φίλας. Φωτογραφία άπαραίτητη.

Ο Ν. PANTAZIS και ο SPIROS ZULIC, M/V MICHAEL C. CO SYROS SHIPPING LTD, WORMWOOD ST., LONDON E.C.2., ENGLAND, θέλουν ν' άλληλογραφήσουν με νέες άπ' όλη την Έλλάδα, με σκοπό τήν άνάπτυξη μιάς καλής και σταθερής φίλας. Φωτογραφία άπαραίτητη.

Ο Ν. PANTAZIS και ο SPIROS ZULIC, M/V MICHAEL C. CO SYROS SHIPPING LTD, WORMWOOD ST., LONDON E.C.2., ENGLAND, θέλουν ν' άλληλογραφήσουν με νέες άπ' όλη την Έλλάδα, με σκοπό τήν άνάπτυξη μιάς καλής και σταθερής φίλας. Φωτογραφία άπαραίτητη.

Ο Ν. PANTAZIS και ο SPIROS ZULIC, M/V MICHAEL C. CO SYROS SHIPPING LTD, WORMWOOD ST., LONDON E.C.2., ENGLAND, θέλουν ν' άλληλογραφήσουν με νέες άπ' όλη την Έλλάδα, με σκοπό τήν άνάπτυξη μιάς καλής και σταθερής φίλας. Φωτογραφία άπαραίτητη.

Ο Ν. PANTAZIS και ο SPIROS ZULIC, M/V MICHAEL C. CO SYROS SHIPPING LTD, WORMWOOD ST., LONDON E.C.2., ENGLAND, θέλουν ν' άλληλογραφήσουν με νέες άπ' όλη την Έλλάδα, με σκοπό τήν άνάπτυξη μιάς καλής και σταθερής φίλας. Φωτογραφία άπαραίτητη.

Ο Ν. PANTAZIS και ο SPIROS ZULIC, M/V MICHAEL C. CO SYROS SHIPPING LTD, WORMWOOD ST., LONDON E.C.2., ENGLAND, θέλουν ν' άλληλογραφήσουν με νέες άπ' όλη την Έλλάδα, με σκοπό τήν άνάπτυξη μιάς καλής και σταθερής φίλας. Φωτογραφία άπαραίτητη.

Ο Ν. PANTAZIS και ο SPIROS ZULIC, M/V MICHAEL C. CO SYROS SHIPPING LTD, WORMWOOD ST., LONDON E.C.2., ENGLAND, θέλουν ν' άλληλογραφήσουν με νέες άπ' όλη την Έλλάδα, με σκοπό τήν άνάπτυξη μιάς καλής και σταθερής φίλας. Φωτογραφία άπαραίτητη.

ΣΥΝΔΡΟΜΑΙ ΕΣΩΤΕΡΙΚΟΥ	
Επίτιμα	Δρχ. 300
Εξάμηνος	» 150
Τρίμηνος	» 75

ΣΥΝΔΡΟΜΑΙ ΕΣΩΤΕΡΙΚΟΥ	
Επίτιμα	Λίρες 7
»	» 20
»	» 1000
»	» 1000
»	» 90
»	» 90

Εμβόσματα Έσωτερικού δια ταχυδρομικής επίταξης και Έξωτερικού δια τραπεζικής τ'οιαύτης προς τ'ο περιοδικό «ΘΗΣΑΥΡΟΣ», Άδραγασάνιου 4, (Πάτρια Κλαυθμώνος), Αθήνα.

LTD, 27 LEADENHALL ST. BALTIC HOUSE LONDON, E.C.3, ENGLAND, ζητούν ν' άλληλογραφήσουν με νέες άπ' όλο τόν κόσμο, στην ελληνική, άγγλική, γαλλική και ιταλική γλώσσα.

Ο E. BINTZOS, S/S EPIC TRITON SHIPPING, INC, 26 BROADWAY NEW YORK 4, N.Y., USA, ζητεί ν' άλληλογραφήσ με νέες άπ' όλη την Έλλάδα, ηλικίας κάτω τ'όν 20 χρόνων. Φωτογραφία άπαραίτητη.

Ο P. MAROULIS και ο GERASIMOS FLORIAS, S/T OLYMPIC STAR, Co CENTRAL AMERICAN INC, 655 MADISON AVE. NEW YORK No 21, USA, θέλουν ν' άλληλογραφήσουν με νέες άπ' όλη την Έλλάδα, ηλικίας 17—21 χρόνων, με σκοπό τήν άνάπτυξη μιάς καλής και σταθερής φίλας. Φωτογραφία άπαραίτητη.

Ο E. GOLEGOS, S/S MADISON BELL, Co WORLD SEAS SHIPPING INC, 17 BATTERY PLACE NEW YORK 4, USA, έπιθυμεί ν' άλληλογραφήσ με νέες άπ' όλη την Έλλάδα, με σκοπό τή συνάψη μιάς καλής και σταθερής φίλας. Ο ΝICK MORA, I/TES, για τ'όν άπολογιστή ή ίδια διεύθυνση, θέλει ν' άλληλογραφήσ με νέες άπ' όλη την Έλλάδα, με σκοπό τή συνάψη μιάς καλής και σταθερής φίλας.

Ο D. STELATOS, M/S CAPTAIN JOHN HERAGE CORDRAIN 4, LLOYDS AVENUE LONDON E.C.2., ENGLAND, ζητεί ν' άλληλογραφήσ με νέες άπ' όλη την Έλλάδα, με σκοπό τή συνάψη μιάς καλής και σταθερής φίλας. Φωτογραφία άπαραίτητη.

Ο CONSTANTINOS LOUPIS, S/T MASTER RAFFINERY, FAWLEY, ENGLAND, ζητεί ν' άλληλογραφήσ με νέες άπ' όλη τ'ό έσωτερικό και τ'ό έσωτερικό, με σκοπό τή συνάψη μιάς καλής και σταθερής φίλας.

Ο Ν. PANTAZIS και ο SPIROS ZULIC, M/V MICHAEL C. CO SYROS SHIPPING LTD, WORMWOOD ST., LONDON E.C.2., ENGLAND, θέλουν ν' άλληλογραφήσουν με νέες άπ' όλη την Έλλάδα, με σκοπό τήν άνάπτυξη μιάς καλής και σταθερής φίλας. Φωτογραφία άπαραίτητη.

Ο Ν. PANTAZIS και ο SPIROS ZULIC, M/V MICHAEL C. CO SYROS SHIPPING LTD, WORMWOOD ST., LONDON E.C.2., ENGLAND, θέλουν ν' άλληλογραφήσουν με νέες άπ' όλη την Έλλάδα, με σκοπό τήν άνάπτυξη μιάς καλής και σταθερής φίλας. Φωτογραφία άπαραίτητη.

Ο Ν. PANTAZIS και ο SPIROS ZULIC, M/V MICHAEL C. CO SYROS SHIPPING LTD, WORMWOOD ST., LONDON E.C.2., ENGLAND, θέλουν ν' άλληλογραφήσουν με νέες άπ' όλη την Έλλάδα, με σκοπό τήν άνάπτυξη μιάς καλής και σταθερής φίλας. Φωτογραφία άπαραίτητη.

Ο Ν. PANTAZIS και ο SPIROS ZULIC, M/V MICHAEL C. CO SYROS SHIPPING LTD, WORMWOOD ST., LONDON E.C.2., ENGLAND, θέλουν ν' άλληλογραφήσουν με νέες άπ' όλη την Έλλάδα, με σκοπό τήν άνάπτυξη μιάς καλής και σταθερής φίλας. Φωτογραφία άπαραίτητη.

Ο Ν. PANTAZIS και ο SPIROS ZULIC, M/V MICHAEL C. CO SYROS SHIPPING LTD, WORMWOOD ST., LONDON E.C.2., ENGLAND, θέλουν ν' άλληλογραφήσουν με νέες άπ' όλη την Έλλάδα, με σκοπό τήν άνάπτυξη μιάς καλής και σταθερής φίλας. Φωτογραφία άπαραίτητη.

CAKIR SOK No 10, ISTANBUL, TURKIYE, ζητεί ν' αλληλογραφήσει με νέους και νέες απ' όλη την Ελλάδα, με σκοπό την ανάπτυξη μιας καλής και σταθερής φιλίας.

Η STELLA και η ANNA, RUE I-STANBUL, 6 RUELE LEPUSIUS, ALEXANDRIE, EGYPT, θέλουν ν' αλληλογραφήσουν με νέους και νέες, ηλικίας 18-25 χρόνων, στην ελληνική και αγγλική γλώσσα.

Η RORİ PAPAŞTRATI, TARLABASI CAD. 137/1, ISTANBUL, TURKIYE, επιθυμεί ν' αλληλογραφήσει με νέους και νέες απ' όλο τον κόσμο, με σκοπό την ανάπτυξη μιας καλής και σταθερής φιλίας.

Η GRACIELA GRAJALES TELLEZ,

ΧΡΙΣΤΙΝΑ ΚΟΚΚΙΝΟΥ—ΠΑΠΑΔΑΤΟΥ
ΙΑΤΡΟΣ
ΜΑΙΕΥΤΗΡ — ΧΕΙΡΟΥΡΓΟΣ
ΓΥΝΑΙΚΟΛΟΓΟΣ
Αχαρνών 98 Αρσινόχιας 1
έχειται καθ' εκάστην 10 12 και 5-7
ώς και επί συνητησών.
Τηλέφωνο 810.760

ΑΦΡΟΔΙΣΙΟΛΟΓΟΣ
ΙΑΤΡΟΣ Κ. ΠΑΝΑΓΙΩΤΟΥ
Πατησίων και Στουρνάρα 28 (παρά την Ομόνοια) 9-2 και 5-7½ μ.μ.
Τηλέφωνο 523.708.

100% ΑΠΟΤΡΙΧΟΣΙΣ
ΑΠΑΛΛΑΓΓΕΤΕ από τις περιττές τρίχες προσώπου, σώματος ΤΑΧΥΤΑΤΑ
ΧΟΡΙΣ ΙΧΝΗ
ΡΙΖΙΚΑ ΑΝΟΛΥΝΑ ΥΠΕΡΟΥΝΑ
ΕΙΜΟΣΤΕ ΔΟΥΛΟΓΟΝΤΟΙ
ΝΕΥΡΟΛΟΓΟΙ ΔΕΡΜΑΤΟΛΟΓΟΙ
ΔΕΡΜΑΤΟΛΟΓΟΙ
ΚΑΤΑΠΟΛΕΜΗΤΕΣ ΤΗΣ ΔΕΡΜΑΤΙΤΗΣ
ΠΟΡΕΣ - ΠΑΛΛΑΔΕΣ - ΤΡΙΧΟΤΟΞΗ
ΠΑΝΑΔΕΣ-ΑΚΜΕΣ-ΡΑΝΤΕΣ

ΚΑΣΤΡΙΟΤΙΣ

ΑΡΙΑΔΗ ΝΙΚΟΛΑΪΔΟΥ—ΛΕΛΟΥΔΑ
ΙΑΤΡΟΣ
ΜΑΙΕΥΤΗΡ - ΓΥΝΑΙΚΟΛΟΓΟΣ
Μετώκησε οδός Χαρ. Τριkouή 50,
Τηλ. 612.515. Ώραι επίσκεψης 11-1 και 5-7.

ΓΕΩΡΓΙΟΣ Ε. ΣΙΜΑΤΟΣ
ΙΑΤΡΟΣ
ΑΦΡΟΔΙΣΙΑ — ΓΥΝΑΙΚΟΛΟΓΙΚΑ
Δέχεται Μάγερ 10 (Πλατεία Βάθης)
Τηλ. 532.563

ΜΕΝΤΙΟΥΜ
ΕΛΕΝΗ ΚΙΚΙΔΟΥ
Της Έταιρίας Ψυχικών Έρευνών
(Βραβείον Τηλεπαθείας μακράς απόστασης). Δέχεται καθ' εκάστην 9-1 π.μ. 4-5 μ.μ. οδός Μετσοβίου 25 Α' όροφ. (στάσις Μουσείου)
Τηλέφωνο 810.975.

ΡΟΥΣΑ ΠΛΑΤΗ ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΙΔΟΥ
ΙΑΤΡΟΣ
ΜΑΙΕΥΤΗΡ — ΓΥΝΑΙΚΟΛΟΓΟΣ
Δέχεται καθ' εκάστην 9-3. Τά όπο. γεύματα μόνον επί συνητησών. Χαρ. Τριkouή 113. — Τηλ. 613.610 ΟΙ ΚΙΑ 70.752

ΑΦΡΟΔΙΣΙΑ ΝΟΣΗΜΑΤΑ
Α. ΓΡΗΓΟΡΙΑΔΗΣ
ΙΑΤΡΟΣ ΑΦΡΟΔΙΣΙΟΛΟΓΟΣ
Δέχεται Βελγίου 7 (Πατάς) Άγιου Κωνσταντίνου (Ομόνοια) 9-1 π.μ. και 4-8 μ.μ. — Τηλ. 525.387.

ΑΝ. ΜΑΡΤΙ ΝΥΜ. 142 INT. 51. COL. ESCANDON TACUBAYA, MEXICO, 18. D.F., επιθυμεί ν' αλληλογραφήσει με νέους απ' όλη την Ελλάδα, ηλικίας μέχρι 23 χρόνων, με σκοπό την δημιουργία μιας καλής και σταθερής φιλίας.

Η LIA SIMEONIDOU, 21 SYDNEY RD. N. 22 LONDON, ENGLAND, ζητεί ν' αλληλογραφήσει με νέους και νέες, ηλικίας 17-27 χρόνων, με σκοπό την ανάπτυξη μιας καλής και σταθερής φιλίας.

Η ZOZO, AKARSU CADD. 20/2, CINHANGIR BEYOGLU, ISTANBUL, TURKIYE, θέλει ν' αλληλογραφήσει με ένα σοβαρό κύριο, οικονομικά ανεξάρτητο, ηλικίας 40-50 χρόνων, με σκοπό ό,τι ήθελε επακολουθήσει.

Η ΝΙΝΟΝ ΚΑΙ Η ΡΙΚΑ, FRANGAKIS 11 RILE EL FALAKI 11, ALEXANDRIE, UAR, ζητούν ν' αλληλογραφήσουν με νέους απ' όλο τον κόσμο, ηλικίας 17-21 χρόνων, στην ελληνική, αγγλική και γαλλική γλώσσα. Φωτογραφία απαραίτητη.

Η ALEKA, POSTE RESTANTE, PORT-SAÏD, EGYPT, επιθυμεί ν' αλληλογραφήσει με κύριους 55-60 χρόνων, από την Ελλάδα και το εξωτερικό, με σκοπό το γάμο. Παρακαλεί όσους απαντήσουν να στείλουν μία φωτογραφία τους.

ΑΝΑΓΝΩΣΤΕΣ ΕΞΩΤΕΡΙΚΟΥ
Ο STEVE KYROU, 40-46 100 ST. CORONA 68, N.Y., USA, θέλει ν' αλληλογραφήσει με Έλληνες από την Ελλάδα, ηλικίας 17-25 χρόνων, με σκοπό τη σύναψη μιας καλής και σταθερής φιλίας. Παρακαλεί όσες απαντήσουν, να έσωκλείσουν στο γράμμα τους μία φωτογραφία τους.

Ο TONNY, P.O. BOX 19, AG. SWEDRU, GHANA, επιθυμεί ν' αλληλογραφήσει με νέες ηλικίας 18-25 χρόνων, από την Αθήνα και την Κύπρο.

Ο GEORGE ROKANAS, CAL-VAN CATERES OCLETET B.C., CANADA, ζητεί ν' αλληλογραφήσει με νέες από την Ελλάδα, ηλικίας 18-21 χρόνων, με σκοπό τη σύναψη μιας καλής και σταθερής φιλίας.

Ο I. PARASKEVAS, P.O. BOX 2.550, ADDIS ABABA, ETHIOPIA, θέλει ν' αλληλογραφήσει με νέες και νέους φιλοφρονιστές απ' όλο τον κόσμο, με σκοπό την ανταλλαγή γραμματοσήμων.

Ο THEMIS TOKALIDES, (29 χρόνων) 153 BATHURST ST., TORONTO, CANADA, ζητεί ν' αλληλογραφήσει με νέες ηλικίας κάτω των 28 χρόνων, με σκοπό το γάμο. Όσες επιθυμούν να λάβουν απάντηση πρέπει απαραίτητα να στείλουν μία φωτογραφία τους.

Ο JOHN SIKITAS, Co S.M.A., KHANCOBAN, P.O. NSW AUSTRALIA, θέλει ν' αλληλογραφήσει με νέες από την Ελλάδα, ηλικίας 24-27 χρόνων, με σκοπό το γάμο. Φωτογραφία απαραίτητη.

Ο E. BARKAS, M'UNCHEN 54 DACHAUER ST. 668/14/89, GERMANY, επιθυμεί ν' αλληλογραφήσει με νέες απ' όλο τον κόσμο, στην ελληνική και γαλλική γλώσσα, με σκοπό τη σύναψη μιας καλής και σταθερής φιλίας. Παρακαλεί όσες απαντήσουν να έσωκλείσουν μία φωτογραφία τους.

Ο ARSENIOS KOULOURIS, 22A DINSLEKEN HIESFELDER BRUEH SUD STRASSE 13, GERMANY, επιθυμεί ν' αλληλογραφήσει με μία νέα από την Ελλάδα, ηλικίας μέχρι 23 χρόνων, με σκοπό το γάμο. Φωτογραφία απαραίτητη.

Ο GEORGE LEV, (28 χρόνων) ό TRHA, ANDREOPOULOS, (22 χρόνων), και ό PETER LAKAS, (22 χρόνων), BRITON RESTAURANT 1606 ST. CATHERINE ST., MONTREAL, CANADA, ζητούν ν' αλληλογραφήσουν με Έλληνες.

Ο PANOS THEODOSIADIS και ό ΝΙΚΟΛΑΟΣ ALEVRAS, BR'UHL-K'OLONIA PASTORAT STRASSE 14, GERMANY, επιθυμούν ν' αλληλογραφήσουν με νέες, ηλικίας μέχρι 22 χρόνων, από την Ελλάδα.

Ο ΑΘΗΝΑΣΙΟΣ PETROPOULOS, K'OLN BIKENDORF GIRLIZ-WEIG 30A, FA WASSERMANN, GERMANY, θέλει ν' αλληλογραφήσει με νέες από την Ελλάδα και το εξωτερικό, με σκοπό το γάμο. Παρακαλεί όσες απαντή-

σουν να στείλουν με το γράμμα τους μία φωτογραφία.

Ο ΙΩΑΝΝΗΣ ΜΟΥΜΟΥΡΗΣ, 22A DINSLEKEN HIRSEELDER BRUCH SUD STRASSE 13, GERMANY, θέλει ν' αλληλογραφήσει με μία νέα από την Ελλάδα, με σκοπό το γάμο. Φωτογραφία απαραίτητη.

Ο GEORGE KITTIS, (26 χρόνων), και ό DIMITRIOS POULIAS, (28 χρόνων), Co COMMERCE UNIVERSITY, N.S.W., AUSTRALIA, ζητούν ν' αλληλογραφήσουν με Έλληνες, ηλικίας κάτω των 24 χρόνων. Φωτογραφία απαραίτητη.

Ο SAVVAS GRIGORIADIS, 38 KINGSFATE RD KILBURN, N.W.6, LONDON, ENGLAND, θέλει ν' αλληλογραφήσει με Έλληνες απ' όλο τον κόσμο, ηλικίας 17-21 χρόνων, με σκοπό την ανάπτυξη μιας καλής και σταθερής φιλίας. Το ίδιο επιθυμεί και ό IOSEF MICHAELIDES, 12 YOUNG PARK N. 4, LONDON, ENGLAND. Παρακαλούν όσες απαντήσουν να στείλουν μία φωτογραφία τους.

Αυτοί φίλοι, ό GEORGIOS TRIAN-TAFILLOU και ό ΝΙΚΟΣ ΔΙΜΟΥ, K'OLN NIEHL PHILIP ZORN 72, GERMANY, επιθυμούν ν' αλληλογραφήσουν με νέες απ' όλη την Ελλάδα, ηλικίας μέχρι 22 χρόνων, με σκοπό ό,τι ήθελε προκύψει. Φωτογραφία απαραίτητη.

Ο GEORGIOS KOULOURIDES, 16 PIACE COMMUNALE GOUILLET, BELGIQUE, θέλει ν' αλληλογραφήσει με νέες απ' όλο τον κόσμο, ηλικίας 20-28 χρόνων, στην ελληνική, γαλλική και Ιταλική γλώσσα, με σκοπό την ανάπτυξη μιας καλής φιλίας και ό,τι άλλο ήθελε επακολουθήσει.

Ο COSTAS, (20 χρόνων), VICTOR BIBAOULI RUE RAMSIS 159, CAIRO, EGYPT, θέλει ν' αλληλογραφήσει με νέες, ηλικίας κάτω των 20 χρόνων, στην ελληνική γλώσσα, με σκοπό ό,τι ήθελε προκύψει. Φωτογραφία απαραίτητη.

Ο A. MARIS, 76 CHALK FARM RD, DOWNS VIEW, TORONTO, ONTARIO, CANADA, θέλει ν' αλληλογραφήσει με εθιπαρυσίστες νέες, ηλικίας 24-26 χρόνων, που θέλουν να μεταναστεύσουν.

Ο M. Nihat OGUZ, BINDIRI-REK MHL, PEYKHANE, CADDISI No 45, CENBERLITAS, ISTANBUL, TURKIYE, ζητεί ν' αλληλογραφήσει με νέες απ' όλο τον κόσμο, με σκοπό την ανάπτυξη μιας καλής και σταθερής φιλίας.

Ο ALBERTO ROSSI, LUCIANO BINDI PIAZZA CHIARA CAMBACORTI No 16, PISO NARDI, PISA, ITALIA, θέλει ν' αλληλογραφήσει με νέες από την Ελλάδα, μαθήτριες ή φοιτήτριες, με σκοπό τη δημιουργία μιας καλής και σταθερής φιλίας.

ΑΝΑΓΝΩΣΤΕΣ ΕΞΩΤΕΡΙΚΟΥ
Ο Ν. ΖΟΥΜΠΡΟΛΗΣ, (22 χρόνων), Εύφρονίου 31, Αθήνα, GRECE, θέλει ν' αλληλογραφήσει με νέες, με σκοπό ό,τι ήθελε επακολουθήσει.

Ο M. ΜΙΧΑΗΛ, Έξον 15, Γαλάτσι, Αθήνα, GRECE, ζητεί ν' αλληλογραφήσει με νέες από την Ελλάδα, με σκοπό τη σύναψη μιας καλής και σταθερής φιλίας. Φωτογραφία απαραίτητη.

Ο I. ΠΑΠΑΔΗΜΕΤΡΙΟΥ, Φαλήρου 25, Πειραιώς, GRECE, επιθυμεί αλληλογραφήσει με νέες και νέους από την Ελλάδα, στην ελληνική και αγγλική γλώσσα, με σκοπό τη σύναψη μιας καλής και σταθερής φιλίας.

Ο K. ΚΟΥΡΙΑΣ, Ζόλο 15, Αθήνα, GRECE, θέλει ν' αλληλογραφήσει με νέες από την Αθήνα και τα περίχωρα, με σκοπό τη σύναψη μιας καλής και σταθερής φιλίας.

Ο Γ. ΖΕΙΜΠΕΚΗΣ, Ναυτική Σχολή Οικονομικών, Αθ. GRECE, ζητεί ν' αλληλογραφήσει με νέες απ' όλη την Ελλάδα και το εξωτερικό, με σκοπό τη σύναψη μιας καλής και σταθερής φιλίας.

Ο ΗΛΙΑΣ, Βασιλίκων 17, Αθήνα, GRECE, επιθυμεί ν' αλληλογραφήσει με μορφωμένες νέες, με αποκλειστικό σκοπό τη δημιουργία μιας καλής και σταθερής φιλίας.

Ο ΧΡΗΣΤΟΣ, Αγγελά 1, Αθήνα, GRECE, θέλει ν' αλληλογραφήσει με νέες από την Αθήνα και τα περίχωρα, με σκοπό τη σύναψη μιας καλής και σταθερής φιλίας.

Ο Α. ΔΗΜΑΚΑΣ, Μεταμόρφωση Χαλκίδας, GRECE, ζητεί ν' αλληλογραφήσει με νέες από την Κύπρο, με σκοπό τη σύναψη μιας καλής και σταθερής φιλίας.

Ο Χ. ΒΛΑΞΑΚΗΣ, (17 χρόνων), και ό Π. ΜΕΤΙΜΑΡΑΚΗΣ, (21 χρόνων), Διογένης 7, Νεάπολις, Πειραιώς, θέλουν ν' αλληλογραφήσουν με νέες ηλικίας 18-19 χρόνων, από την Ελλάδα και απ' όλο τον κόσμο.

Ο ΒΑΓΓΕΛΟΣ ΚΑΜΠΑΝΕΛΗΣ, (21 χρόνων), Λαμία, GRECE, ζητεί ν' αλληλογραφήσει με νέες απ' όλο τον κόσμο.

Δέν μπορείτε να χτενίσετε τα μαλλιά σας όταν είναι λερωμένα

Νούζαδε
με το μοναδικό Γαλλικό Σαμπουνάν

DOP
... με συστατικά φρέσκου αύγου

Μετα το ζούεμο
χρησιμοποιήστε την βιταμινούχο κρέμα κτενίσματος

BIODOP
Η BIODOP δίνει στα μαλλιά σας μία φυσική γυαλάδα και τα κρατά καλοχτενισμένα όλη την ημέρα

ΠΡΟΪΟΝΤΑ ΤΟΥ ΟΙΚΟΥ
L' OREAL PARIS

ΑΣΤΥΝΟΜΙΚΟ ΔΙΗΓΗΜΑ
ΕΝΑ πρωί, ήρθε και με βρήκε στο ιδιωτικό αστυνομικό γραφείο μου, ό φίλος μου Μπαρόν, επιθεωρητής της Σκωτλαντ Γκαρντ.

— Ποιός άνεμος σ' έφερε κατά δω; τον ρώτησα.

— Η έκτροχίαση του τραίνου στο Σάμπεριτ. Την αποδίδουν στον ξαφνικό θάνατο του κλειδούχου. Και μου αναθέσανε να εξακριβώσω τα αίτια της δολοφονίας του. Ήρθα λοιπόν να με βοηθήσεις, με την πολυτιμή περσά σου.

— Είσαι βέβαιος, ότι δολοφονήθηκε;

— Μάλλον. Το κεφάλι του έχει τρυπηθεί από σφαίρα.

— Ήταν μόνος, στην καμπίνα του;

— Όχι. Με το συνάδελφό του, ό Βίδερς, που κατέβαινε όμως τη στιγμή εκείνη.

— Και δέν άκουσε αυτός πυροβολισμό;

— Όχι. Όχι, όχι.

— Τι ακριβώς λέει;

— Ο σύντροφός του, που δολοφονήθηκε, ό Τζιμ Λέκ, έτοιμαζόταν ν' αλλάξει γραμμή, για να περάσει το έξπρες, όταν χτύπησε το τηλεφώνον. Ο Λέκ πήρε τ' άκουστικό. Ο Βίδερς κοντοστάθηκε στη σκάλα και τον ρώτησε ποιός τηλεφωνούσε. «Ό ηλεκτρομηχανικός», του απάντησε εκείνος.

— Ο Βίδερς κατέβηκε... Δέν ξέρει τίποτ' άλλο.

— Ποιός είν' αυτός ό ηλεκτρομηχανικός;

— Κάποιος Ουίλλιαμ Στέον. Ή δουλειά του είναι να ελέγχει τα ηλεκτρικά μηχανήματα.

— Γιατί είχε τηλεφωνήσει στο Λέκ;

— Για να τον ρωτήσει αν λειτουργούσε καλά το τηλέφωνό του. Ξέρουν από πού ήρθε ή σφαίρα;

— Ο Ιατροδικαστής λέει πως το θύμα πυροβολήθηκε στο μέτωπο, σχεδόν έξω επαφής, κι' ότι ή σφαίρα βγήκε από πίσω. Πάντως, προς το μέρος του τηλεφώνου, ήπρηξε μία τούπα στο άπέναντο τζάμι... Ή σφαίρα δέ βοήθησε, παρ' όλες τις έρευνές μας.

— Πολύ καλά! Πάμε τώρα στην καμπίνα του κλειδούχου.

Φτάσαμε σε λίγο στον τόπο του δυστυχήματος. Μας υποδέχτηκε ό Βίδερς. Ζήτησα να δω το τηλέφωνο. Βρισκόταν στο ύψος ενός ανθρώπου. Το μικρόφωνο ήταν στη μέση, το κοινό από πάνω και τ' άκουστικό, χρεμασμένο άριστερά. Ήταν το συνηθισμένο μοντέλο, που μεταχειρίζονται στους σιδηροδρομικούς σταθμούς. Ο Βίδερς μάς πληροφορήθηκε πως το είχαν εγκαταστήσει πριν από μερικές μέρες.

— Το παλιό είχε πάθει κάποια βλάβη, όπως είπε ό ηλεκτρομηχανικός, που το έξέτασε, πρόσθεσε ό Βίδερς.

— Μου δίνετε ένα κατσαβίδι; είπα. Θέλω να εξετάσω κι' εγώ το μηχανήμα.

Τό άνοιξα κι' έβριξα μία ματιά στο έσωτερικό του. Δέν κατάλαβα πολλά πράγματα. Όστόσο, πρόσεξα ένα μεταλλικό κλώνο, στο βάθος, που μου φάνηκε περίεργος.

Φωτογραφήσαμε το μηχανήμα, τό ξανάκλεισα και σύστημα ύστερα στο Βίδερς να μην πη τίποτα σε κανένα, και είδικα στον ηλεκτρομηχανικό Στέον.

— Μπα! παρατήρησε ξαφνικά ό Μπαρόν. Βλέπω πως αντίκαταστάθηκε τό τζάμι, πώς έγινε τρυπηθεί.

— Μάλιστα, κύριε επιθεωρητά.

Ζήτησα να δω το τηλέφωνο. Βρισκόταν στο ύψος ενός ανθρώπου...

Τό τηλέφωνο που σκοτώνει

— Μου δείχνετε πού ακριβώς ήταν ή τούπα; είπα.

— Ο Βίδερς μοιδείζε με τό δαχτύλό του.

— Πάμε να δούμε κι' απ' έξω, πρότευνα.

— Χαμένος κόπος, απάντησε ό Μπαρόν. Ψάξαμε τοίχους, σπιθαμή προς σπιθαμή, αλλά δέ βρήκαμε τίποτα.

— Δέν πειράζει, άς κυττάσουμε πάλι.

Βγήκαμε έξω.

— Άς δούμε... είπε ό Μπαρόν. Μία σφαίρα έφγνε απ' τό ύψος του τηλεφώνου. Χτύπησε τό Λέκ στο κεφάλι και βγήκε απ' τό παράθυρο. Πού να πήγε, άραγε;

Κύτταξα ψηλά. Μία έμπνευσι μου ήθε ξαφνικά.

Ζήτησα μία σκάλα κι' ανέβηκα σε μία τηλεγραφική κολόνα, που βρισκόταν αντίκρου στο παράθυρο. Στο ύψος του τηλεφώνου, σάλισα κι' ένα σονιγιάκι τό έβλεπε τής κολόνας κι' έβγαλα τή σφαίρα.

— Νά την!... είπα.

— Καί τώρα τί γίνεται;

— Για πέστε μου, μήπως ταξίδευε με τό έξπρες κανένα έξαιρετικό πρόσωπο;

— Μάλιστα. Ένας διπλωματικός ταχυδρόμος. Εύτυχως, δέν πληγώθηκε.

— Μήπως δολοφονήθηκε ό Λέκ με τό σκοπό να προκληθεί τό δυστύχημα;

— Ίσως!

Στοάφηκα στο Βίδερς.

— Μά δέ σκεφτήκατε καθόλου, τού είπα, να κατέβητε ν' άνοίξετε τή γραμμή, για να προλάβετε τό δυστύχημα;

— Κι' άλλος μου έκαμε αούτη την ερώτηση. Άλλ' όταν είδα τό Λέκ με τό κεφάλι ματωμένο, σάσια κι' άχρεια να έτρώω βοήθεια... Ξαφνικά, άκουσα τό σφύριγμα του τρένου. Μά ήταν πολύ άργά πιά!

— Από πού μπορεί να τηλεφώνησε ό Στέον;

— Μά απ' την καμπίνα, που άπέχει περίπου ένα μίλι από δω.

— Πάμε να τή δούμε κι' αούτην...

Σέ λίγο, είχαμε φτάσει στην άλλη καμπίνα. Ο υπάλληλος, που βρισκόταν εκεί, μάς είπε:

— Την ώρα του δυστυχήματος, ήμουν ένω ό κλειδούχος. Ο Στέον τηλεφωνούσε στο Λέκ...

— Καί τί έκανε, την ώρα που τηλεφωνούσε;

— Ήταν πολύ νευρικός. Άγανα, όπο τό πορρό του, που όλο τού σβηνε.

— Τό πετάεζε στο τέλος;

— Όχι. Τό είχε στο στομάχι του, ένω τηλεφωνούσε.

Μία γάτα ήθελε και τσίφτηκε στα πόδια μου.

— Δική σου είναι; ρώτησα τον υπάλληλο.

— Ναι. Είναι περίεργο ζώο... Έχει μία διαίσθησι!... Λίγο πριν γίνη το δυστύχημα, άρχισε να πηδάει να ναιονοίσει...

— Ο Στέον είχε άκουσα τό πορρό στο στομάχι του, όταν βγήκε απ' την καμπίνα;

— Όχι. Τό είχε πετάξει, μόλις κοίμασε τό άκουστικό.

— Πού είναι τώρα αυτό τό πορρό; Μ' ενδιαφέρει.

— Θα έπεσε ίσως κάτω απ' τίς σκιμαές του πατωματος.

Κατέβηκα στο ίσόγειο. Ήταν μία αποθήκη με διάφορα παλιά είδη. Έμια άναμεσα τους και βρήκα τό πορρό. Φανόταν κοινό, σαν όλα τά πορρά.

Βγήκα έξω κι' άρχισα να τό έξέταζω. Τό χώρισα στη μέση, με τό σονιγιά. Ένα μεταλλικό σονιγιάκι, και χονιά, έπεσε από μέσα. Τό πορρό, τό έβλεπα στο στομάχι μου και φάνηκε δυνατά. Δέν άνοστήθηκε κανείς ήχος. Άλλ' ή γάτα άρχισε να ναιονοίσει και να πηδάει πάλι, μέσα στην καμπίνα!

Κυτταχτήκαμε.

— Έτσι έκανε ή γάτα, όταν τηλεφωνούσε ό Στέον; ρώτησα τον υπάλληλο.

— Ακριβώς έτσι.

— Νομίζω πως κάτι βοήκη...

Πάμε τώρα να ριξούμε μία ματιά στο σπίτι του Στέον.

Σέ μισή ώρα, είχαμε φτάσει. Ο Στέον δέν ήταν εκεί. Μία γριά υπηρέτρια μάς πληροφορήθηκε πως είχε φύγει, λέγοντάς της, ότι θάλειπε δυο-τρεις μέρες.

Ο Μπαρόν τής έξηγήσε ποιό ήμασταν. Μάς κυττάζε, τρομαγμένη, μάς πήγε στο γραφείο του Στέον και μάς άφησε μόνους.

— Τό πουλί μάς τόσκασε, είπα. Φαίνεται πως κάτι μυρίστηκε...

Άνοιξα γρήγορα όλα τά συρτάκια. Μέσα σ' ένα απ' αυτά, βρήκα ένα μικρό κλιγδού, σαν έκτεινον που ήπρηξε μέσα στο τηλέφωνο του Λέκ. Στην άκρη του είχε μία σφαίρα. Κι' άλλες τέτοιες σφαίρες, περίεργες, βρισκόνταν μέσα σ' ένα κουτί.

— Τά πράγματα άρχίζουν να έξηγονόνα, είπα στο Μπαρόν. Άκουσε πως έγινε ή δολοφονία; Ο Στέον είχε εγκαταστήσει στο τηλέφωνο του Λέκ έκεινο τον κλώνο, με τή σφαίρα μέσα. Ή σφαίρα αούτη έχει μία χημική ουσία, που εκσφενδονίζει τό μολύβι τής έντελώς άθρόνιά.

— Όταν ό Στέον τηλεφωνούσε, απ' την άλλη καμπίνα, είχε μέσα στο πορρό του αυτό τό χωνάκι. Φυσούσε και ξαφανυσούσε τό πορρό, γιατί δέν άναβε δθεν, στην πραγματικότητα όμως για να παούνη με τό χωνάκι ύπερηχητικές παλμικές δονήσεις, που δέν τις ανιχνεύονται τό άθροάνιο αούτι. Άλλ' ή γάτα τίς άκούει... και είδες πως τής ταράζουν τά νεύρα! Οι δονήσεις, λοιπόν, αυτές, μεταδίδονται με τό τηλέφωνο, προκαλών την έκρηξι τής χημικής ουσίας, κι' ή σφαίρα χύτησε στο κεφάλι τό δυστυχήμα Λέκ! Αούτό είν' όλο.

Πραγματικά, σε μία βδομάδα, συνελήφθη ό Στέον κι' όμολόγησε τό έγκλημά του. Είχε πληροφορηθεί 2.000 λίρες από μία δοξασι κατασκοπείας, για να δολοφονήση τον κλειδούχο, ώστε να εκτροχιασθεί τό τρένο. Ο σκοπός των κατασκοπών ήταν να σκοτώθ ό διπλωματικός άπεσταλμένος, για να τού πάρουν κάποιο μυστικό έγγραφο. Άλλά δέν τό πέτυχαν.

Μ. ΚΑΙΗ
ΟΤΑΝ ΟΙ ΑΣΤΥΝΟΜΙΚΟΙ ΔΙΑΜΑΡΤΥΡΩΝΤΑΙ

Δεκαοχτώ Ιταλοί αστυνομικοί βρήκαν τό μετέλτα τους, γιατί... στεκόταν προσοχή!

Νά πως έχει ή περίεργη αούτη υπόθεσι: Σύμφωνα με τούς κανονισμούς, όλοι οι αστυνομικοί, στην Ιταλία, πρέπει να φοράνε διακριτικό τό στολή τους, είτε βρίσκονται σε υπηρεσία είτε όχι. Αούτοι οι 18 όμως τό βρήκαν άδικο, γιατί θέλανε να μπουκνουν να έσκαζονται κατότε, ελεύθερα, άγνωστοι και με πολιτικά ρούχα. Για να ή πιστοποιήσουν, λοιπόν, τό αούτημα τους, παρέλασαν από μία κεντροκή πλατεία της Γένοβας και στάθηκαν ύστερα προσοχή. Για να τούς φωτογραφίσουν οι φωτορεπόρτερ. Αού άντίκρου τούς φτάσανε έπί τόπου θυμωμένοι, και τούς φωνάζανε να διαλυθούν. Οι μισοί απ' αούτους άπαράτησαν, οι άλλοι όμως όχι. Οι άξιωματικοί τούς διατάσανε τότε τή σύλληψη και τή φυλάκισή τους. Τώρα θά περάσουν όλοι από στρατόδικείο, για παράνομο συγκέντρωση, οι 9 δέ απ' αούτους και για άπειθεία.

ΟΛΗ η Ταπωνία πανηγύριζε τη γιορτή των γερασίων, τη γιορτή της νεότητος και της αγάπης. Η μικρή Τό-Σαϊ στεκόταν στον κήπο με τις ανθισμένες γερασίες. Ήταν πολύ νέα. Είχε επιδερμίδα σαν τὸ γάλα, δυό λαξές σχισμάδες στὰ μάτια της, γιουλιτωμένες, καὶ στόμα, πὺν ἔμοιαζε σὸσὸ υπομιμῶνα. Εἶχε ῥοδαὶ στὸ στήνι τὸν γερασὶον, ὅταν ἡ τὸν παιδαῖα. Τὴν εἶχε διαλέξει ἡ ἰδία ἡ διευθύντρια. Κι ἡ Χοτ-Μαί — ἔτσι λέγανε αὐτὴ τὴ διευθύντρια — ἦταν ἀντιπαθητικὴ, οὐτιδωμένη καὶ πολὺ πονηρή.

— Ἡ μικρὴ Τό-Σαϊ εἶναι πεντάμορφη! εἶπε πῆ ἡ Χοτ-Μαί, ὡς τὴν εἶδε.

Ἔτσι, ἡ μικρούλα ἔφτασε στὸ σπίτι τὸν γερασὶον, ἕνα πορτοῖο. Οἱ γερασίες ἦταν ὀλάνθιστες. Κι ἡ ταξὶς ὀλάνθιστο καὶ ὡς ἡ φθορία:

— Τὶ ῥοδαὶ πὺν εἶναι ἡ ἄνοιξι! Πόσο εὐχάριστο νᾶναι κανεὶς νέος!...

Πέρα φαίνονταν ὁ γαλανὸς κόπος. Τὴ νύχτα εἶχε φτάσει ἕνα ἀγγλικο πολεμικὸ. Λαμπαροκόπος ὅλοι!

Ἡ Τό-Σαϊ κίτταζε κοιμημένη πίσω ἀπὸ μιά γερασία. Εἶδε τὸ κοράβι καὶ θαύμασε τὴν ὁμορφίαν του. Μία πεταλούδα πετόσε κοντά της. Ἀπλόσε γιὰ νὰ τὴν πείσει. Μὰ ἀμέσως ἀπὸ τὸ δέντρο ἔπεσαν τὰ λευκὰ πέταλα τὸν λουλουδιῶν. Ἡ πεταλούδα ἔβγαλε κι ἡ γερασία ἔβγαλε ἕνα, πὺν τὸ βλέμμα καρφωμένο στὸ πολεμικόν.

Τὴ νύχτα, οἱ ἀξιωματικοὶ βγήκαν στὴν ἔρη. Ἦταν ψυχροί, οὐνατοὶ καὶ διαφορετικοὶ ἀπὸ τοὺς κοινοὺς ἄνθρωπους. Πήγαιναν στὸ σπίτι τὸν γερασὶον γιὰ νὰ διασκεδάσουν καὶ ν' ἀκούσουν μουσικὴ. Οἱ Ἀγγλοὶ περπατοῦσαν με ῥοδαί, εἶχαν φορεῖς πλάτες καὶ μεγάλα μάτια...

— Σὰ μάτια βοδινῶν!... εἶπε πῆ ἡ Χοτ-Μαί, πὺν ἔβγαλε τὴν γερασία καὶ γελάσαν.

Μονάχα στὴν Τό-Σαϊ δὲν ἔβγαλαν ἐντύπωση τὰ μάτια τὸν ξένων!

Ἀνάμεσα στοὺς Ἀγγλοὺς ἦταν κι ἕνας νέος ἀξιωματικὸς, με ἄσπρη λινὴ στολή. Τὰ μάτια τὰ δικὰ του ἔμοιαζαν με τὸ γερασὶον τοῦ οὐρανοῦ καὶ τὰ μαλλιά του εἶχαν χρυσαφένιο χροῖμα. Ἡ μικρὴ Τό-Σαϊ εἶχε τραγουδήσει γι' αὐτὸν με τὴ γλυκιὰ φωνή της καὶ εἶχε σοφώσει τὸ κινεὶο της, τὸ χρυσοκεντημένο μ' ἔξοχα ποικιλία, πελόσιες πεταλούδες καὶ ἄσπρες μαργαρίτες. Ἦταν τὸ δώρο, πὺν τὴν εἶχαν κάνει ὅταν ἔβγαλε τὰ δέκα της χρόνια.

— Θάρθω κι' αὐτὸν βοάδιν, τὴν εἶπε πῆ ὁ ῥοδαὶς νέος.

Τὴν εἶχε ῥωτήσει τί ἔκανε ὅλη τὴν ἡμέρα ἐκεῖ, κοντὰ στὸ βοινόν, καὶ γιὰ τί ἔβγαλε ἐκεῖ.

— Μ' ἔφεραν ἐδῶ, ὅταν ἦσαν μικροὶ κοριτσάκια, τὸ ἀντίστροφος ἡ Τό-Σαϊ.

— Μήπως τώρα τί εἶσαι; ῥωτῆσε ὁ νέος μ' ἀπορία.

Ἐξείνη κοίτησε τὸ κεφάλι της. Μπορεῖ νᾶταν παιδαῖα στὸ παρουσιαστικόν, εἶχε ὅμως μαλὰ γυναικίαν. Θὰ εἴτοσε παντοτεινὰ ἐκεῖ μέσα. Ἀν εἶχε, βέβαια, τυχόν, θὰ εἴτοσε πολλὰ χρόνια, σὰ τὴ Χοτ-Μαί. Ἦταν καὶ ν' ἄνοιγε διζὸ τὴν «Σπίτι Γερασίων»!

— Ὁ Θεὸς νὰ σε φυλάξῃ! τὴν εἶπε, ἀγανατισμένος, ὁ ἀξιωματικὸς.

Πόσα ῥοδαὶ λόγια τὴν εἶχε πῆ! Ἐξείνη τὸν χαμογέλοσε, χωρὶς νὰ καταλάβῃ ὅσα τὴν ἔλεγε.

Ἐνα μονάχα ἔλεγε: «Ὅτι ἀπὸψε θὰ ἔρχονταν πάλι...»

Ἐκεῖ, πὺν στεκόταν τώρα, ἀνάμεσα στὶς γερασίες, εἰνόταν ἡ σημερινὴ ἡμέρα γιὰ νὰ τὴν τελευταία τὴν ζωὴς της. Ἀν μποροῦσε νὰ

Τὴ φίλησε, ὅπως συνήθισαν στὴ Δύση κι' ἔφυγε...

Κάτω ἀπ' τὴν ἀνδομένην ΚΕΡΑΣΙΕΣ

Ἡ ἀνδομένη καὶ αὐτὴ σὰν τὰ πέταλα τὸν λουλουδιῶν. Νὰ χαρὴ σε μιά βασιλίσκη λήθη! Ὁχι, ἡ Τό-Σαϊ δὲν ἤθελε νὰ γερασῇ. Δὲν ἤθελε νὰ περᾶσιν ὅλη τὴ ζωὴ της μέσα στὸ «Σπίτι τὸν Γερασίων». Δὲν ἤθελε νὰ βλέπῃ τὸν ἥλιο, νὰ οἶχνη τὸ ποῖόν τὸν χροῖόν βέλῃ του πᾶν ἀπ' τὸ βοινόν, τὸν ῥοδαί Λοκίων, ὅπως τὸ ἔλεγε. Ὁχι, προτιμοῦσε νὰ στικατῇ τὴν ζωὴ της ὡς ἐδῶ...

— Ὁλοὶ νᾶναι ὁμορφὴ καὶ νέο μέσα στὸν τάφο μου! ψιθύρισε.

— Ἀπόψε — τὴν ψιθύριζαν οἱ γερασίες — ὁ ἔαυθός ἀξιωματικὸς θὰ γινώσκῃ.

Τὸν ἀγαποῦσε! Δὲν ἔξερον τί λένε ἐκεῖνοι, πὺν δὲν πιστεύουν, ὅτι ἡ ἀγάπη γεννιέται σὲ μὴ στιγμῇ.

Ἡ ἀγάπη ῥοδαί σὲ ὅλους μὴ φορὰ στὴ ζωὴ τους...

Εἶχε βοαδύσει πᾶ, ὅταν ἔφτασε ἐκεῖνος.

— Συνόδεψε τὸν ἐλαμπρότατο στὸν κήπο τὸν γερασίων, εἶπε ἡ γοῖα Χοτ-Μαί, γελώντας.

Περπατοῦσαν μαζί οἱ δύο τους μέσα στὸ σπορόφυτο, ἀνάμεσα στὶς γερασίες. Μιλοῦσαν γιὰ τίς γοῖες τὴν Δύσεως. Κι' ἐξείνη τὸν ἀγαπᾷ, ἀπελπισμένη... Τὸ κοράβι θὰ ἔφτανε τὰ μεσάνυχτα, ὅπως τὴν εἶχε πῆ ὁ νέος. Αὐτὴ ἡ σκέψις τὴν βασάνισε.

— Ἡ καρδιά μου θὰ σὲ ἀνολοῦθῃ, ψιθύρισε ἡ Τό-Σαϊ.

— Ποιὸς ἔξερε, ἴσως γινώσκω καμμιὰ φορὰ, εἶπε ὁ νέος.

Ἐπειτα τὴν μίλησε γιὰ τὴν ὁμορφίαν της, τὴν λεπτότητά της καὶ τὴν ὀλάνθη ἐπιδερμίδα της καὶ τὸ πλοῦσιον κινεὶο της. Καὶ μονοῦ θιγῆθηκε τὴν παρτίδα του.

Ἐπειτα, ὁ νέος, τὴν ἔβγαλε νὰ σιτᾷ. Ἡ Τό-Σαϊ αὐτὸ τὸ ἀγνοοῦσε.

— Δὲ βοῖσκω μεγάλῃ νοστιμιάδα σ' αὐτό, τὸν εἶπε γλυκά.

ΕΞΟΤΙΚΕΣ ΙΣΤΟΡΙΕΣ

Μὰ ἐξείνη δὲν γέλασε. Τὸν εἶπε μόνον, με πόνος:

— Ἀντίο...

Τὴ φίλησε πάλι, ὅπως συνήθισαν στὴ Δύση, κι' ἔφυγε.

Ἡ Τό-Σαϊ ἀκούμπησε βαρύναν στὸν κορμὸ τὴν γερασία καὶ τὰ πέταλα, με τὸ τράνταγμα, ἔπεσαν ἀπάνω της: σὰ χιονί.

— Ὁ! θρηνησοῦ ἡ Τό-Σαϊ. Γιατί νὰ ὑπάρχῃ ὁ χωρισμός;

Ἐμεινε ἐκεῖ σὰν ἀγαμία... Τὶ ἄλλο μποροῦσε νὰ γίνῃ; Ἡ Ἀνατολὴ δὲν μπορεῖ ν' ἀγαπήσῃ τὴν Δύση. Αὐτὸς θὰ τὴν ἔχοντοσε. Αὐτὴ δὲν μποροῦσε νὰ ζῇ στὸν κήπο της, οὔτε κι' αὐτὸς στὸ διζὸ της.

— Ἔτσι εἶναι ἡ ζωὴ! Ἀλλοιμονοί!... Ἔτσι εἶναι ἡ ζωὴ! Ἐξοχοντα καὶ περνοῖν οἱ γιορτές τὴν Ἀνοξίαν... Κάθε χρόνο πὺν περναῖ, ἡ ὁμορφιά ἐξείνη πὺν γιορτάζουν, μαραινέται, ὥσπὸν γερασὶον καὶ βαρεθοῦν τὴ ζωὴ...

— Ὁ! Ἀς πῆθαι!... μόνον οἶσιν ἡ Τό-Σαϊ, με συντριβή.

Ἐκεῖ πὺν στεκόταν, δέχονταν τὸ φῶς τὴν βάρκα, πὺν πλησίασε στὸ πολεμικόν... Τώρα ὁ νέος ἄνδρισε τὴν σκιά... Ἔφτασε στὸ κατὰστροφικόν... Τὸ κοράβι λαμπαροκόπος ἀπὸ σῶτα. Σιγὰ-σιγὰ, φεύγει ἀπ' τὸ λιμάνι.

Ἀκίνητη ἡ Τό-Σαϊ μένει στὴ θέσι της. Ἐνα μελανο σύννεφο σκέπασε τὸ φεγγαγί. Ἡ μικρὴ γερασία τὸ κίτταζε με φόβο.

— Τί ἔχεις, γιὰ τί κλαῖς; τὴν ῥωτοῦν τώρα οἱ ἄλλες γερασίες. Οἱ ἀξιωματικοὶ τὸν πολεμικόν, ἦταν πολὺ καλοὶ μαζί μας! Μὰ ἔδωσαν πολλὰ χορηματά...

Μὰ ἡ Τό-Σαϊ δὲν μπορεῖ νὰ παρηγορηθῇ.

Στὸ μεταξὺ, μαῦρα σύννεφα σκεπάζουν τὸν οὐρανόν. Ἀπ' τὸ βοινόν ἀκούγεται παράξενη βουή.

— Οἱ Λοκίων τοῦ Βοινοῦ εἶναι θιγόμενοι, ψιθύρισε ὁ λαός.

Καί, φοβισμένος, καίει λιθάνωτά καὶ κάνει χίλια ἔσοχα.

Μονάχα ἡ μικρὴ Τό-Σαϊ δὲν νοιάζεται. Κάθεται κάτω ἀπὸ μιά γερασία. Φαντάζεται πὺν εἶναι ἕνα γαλμα χωρὶς ζωὴ, γιὰ τί καρδιά της ἀνολοῦθῃ τὸ κοράβι, τὸν ἀγαπᾷ...

Μὰ φοβερὴ βουή ἀνεβαίνει ἀπὸ τὰ ἔγκατα τὴν γῆς. Τὸ ῥοδαί ταράζεται καὶ κάνει τίς γερασίες νὰ σπορᾷσιν τὰ λουλουδιὰ τους. Νομίζει κανεὶς πὺν γινώσκῃ. Στὴν κορυφὴ τοῦ βοινοῦ φαίνονται ὀλόνες... Βαθεῖς γαράδες ἀνολοῦνται στὴ γῆ. Τοιγάρν ἀπὸ τὸ φόβο τὸν οἱ γερασίες σπορᾷσιν ἔδω κι' ἐκεῖ. Προσπαθοῦν νὰ σῶθιν. Μὰ ἡ Τό-Σαϊ δὲν φεύγει ἀπὸ τὴν γερασία. Δὲν τρέχει νὰ πρὸς τὴν ἀντολή, ὅπως κάνουν οἱ ἄλλες, καὶ νᾶναι τὴν ἡμέρα της, ἡ ὁμορφία της, θὰ θάωτο παντοτεινὰ με τὸν ἀνδριμένο σάβανο τὸν γερασίων, πὺν ῥοδαί σπορᾷσιν τὴν ἐπιδερμίδα πέταλα τὸν λουλουδιῶν τους.

Αὐτὴ ἔζητοσε ἡ μικρούλα γερασία. Κι' ἡ εὐνὴ της πραγματοποιήθηκε.

★

Πάνω στὸ πολεμικὸ κοράβι, στὸ διαμέρισμα τὸν ἀξιωματικῶν, δυό Ἀγγλοὶ σιτῶν γιὰ τίς τελευταῖες εἰδήσεις τοῦ ἀνυμνατοῦ.

— Εἴμαστε τυχεροί, πὺν γινώσκω ἔγκαταφως ἀπὸ κεῖ! λέει ὁ ἕνας. Φαίνεται πὺν ὁ σεισμὸς ἔκανε τρομερὴ καταστροφὴ ἀκριβὸς ἐκεῖ πὺν ἦμασταν γτες. Καὶ ἔξερε; Τὸ «Σπίτι τὸν Γερασίων», ὅπου διασκεδᾶσε, βοσκονταν στὸ κέντρο τὴν καταστροφῆς.

Φαίνεται πὺν ὁ ἄλλος νέος εἶχε ἀδύνατο μνημονικόν... Γιατί γινώσκω, κίτταζε τὸ φλο του μ' ἕνα βλέμμα ἀπορημένο, καὶ με ἀδιαφορία ῥωτοῦσε:

— Για ποῖο «Σπίτι τὸν Γερασίων» μοῦ μιλᾷς; Α. ΚΙΝΙΚ

Σὲ μιά πλάζ τὴν Φλωρίδος, οἱ νέες κάνουν τὸν περιπάτο τους μέσα στὴ θάλασσα. ἀνεξέλεγκτες στὴ ράχη ἑνὸς δελφινιοῦ ἢ παίρνουν μαζί του τόπι. Εἶναι ἀρκετὰ νὰ βγάλουν μὴ φωνή, γιὰ νὰ τρέψῃ αὐτὸ τὸ δελφίνι, πὺν εἶναι μόνιμος ἐνοικὸς τὴν περιοχῆς, κοντὰ τους καὶ νὰ πάρῃ μέρος στὰ παιχνίδια τους.

Οἱ ἀρχαῖοι γνώριζαν ἀπὸ 2500 χρόνια τὴν μεγάλη εὐνὴ πὺν τὸ δελφίνι αἰσθάνεται γιὰ τὸν ἄνθρωπο.

Ἐἶναι τὸ μόνον ζῶον, ἔγραψε ὁ Πλάουταρχος, πὺν ἀγαπᾷ τὸν ἄνθρωπο χωρὶς ἰδιότητα. Μερικὰ ζῶα τὴν ῥάξ ἀποφεύγουν τὸν ἄνθρωπο καὶ τὰ κατοικίδια, ὅπως ὁ σκύλος καὶ τὸ ἄλογο, δὲν τοῦ φέρνουνται φιλικὰ παρὰ μόνον γιὰ τὴν τρέφει. Τὸ δελφίνι εἶναι τὸ μόνον ζῶον, στὸ ὁποῖο ἡ φύσι παρεχόρησε ἐκεῖνον πὺν ζῇ τὸν ἄνθρωπο.

Ἐξοχοντα καὶ περνοῖν οἱ γιορτές τὴν Ἀνοξίαν... Κάθε χρόνο πὺν περναῖ, ἡ ὁμορφιά ἐξείνη πὺν γιορτάζουν, μαραινέται, ὥσπὸν γερασὶον καὶ βαρεθοῦν τὴ ζωὴ...

Ἐκεῖ πὺν στεκόταν, δέχονταν τὸ φῶς τὴν βάρκα, πὺν πλησίασε στὸ πολεμικόν... Τώρα ὁ νέος ἄνδρισε τὴν σκιά... Ἔφτασε στὸ κατὰστροφικόν... Τὸ κοράβι λαμπαροκόπος ἀπὸ σῶτα. Σιγὰ-σιγὰ, φεύγει ἀπ' τὸ λιμάνι.

Ἀκίνητη ἡ Τό-Σαϊ μένει στὴ θέσι της. Ἐνα μελανο σύννεφο σκέπασε τὸ φεγγαγί. Ἡ μικρὴ γερασία τὸ κίτταζε με φόβο.

— Τί ἔχεις, γιὰ τί κλαῖς; τὴν ῥωτοῦν τώρα οἱ ἄλλες γερασίες. Οἱ ἀξιωματικοὶ τὸν πολεμικόν, ἦταν πολὺ καλοὶ μαζί μας! Μὰ ἔδωσαν πολλὰ χορηματά...

Μὰ ἡ Τό-Σαϊ δὲν μπορεῖ νὰ παρηγορηθῇ.

Στὸ μεταξὺ, μαῦρα σύννεφα σκεπάζουν τὸν οὐρανόν. Ἀπ' τὸ βοινόν ἀκούγεται παράξενη βουή.

— Οἱ Λοκίων τοῦ Βοινοῦ εἶναι θιγόμενοι, ψιθύρισε ὁ λαός.

Καί, φοβισμένος, καίει λιθάνωτά καὶ κάνει χίλια ἔσοχα.

Μονάχα ἡ μικρὴ Τό-Σαϊ δὲν νοιάζεται. Κάθεται κάτω ἀπὸ μιά γερασία. Φαντάζεται πὺν εἶναι ἕνα γαλμα χωρὶς ζωὴ, γιὰ τί καρδιά της ἀνολοῦθῃ τὸ κοράβι, τὸν ἀγαπᾷ...

Μὰ φοβερὴ βουή ἀνεβαίνει ἀπὸ τὰ ἔγκατα τὴν γῆς. Τὸ ῥοδαί ταράζεται καὶ κάνει τίς γερασίες νὰ σπορᾷσιν τὰ λουλουδιὰ τους. Νομίζει κανεὶς πὺν γινώσκῃ. Στὴν κορυφὴ τοῦ βοινοῦ φαίνονται ὀλόνες... Βαθεῖς γαράδες ἀνολοῦνται στὴ γῆ. Τοιγάρν ἀπὸ τὸ φόβο τὸν οἱ γερασίες σπορᾷσιν ἔδω κι' ἐκεῖ. Προσπαθοῦν νὰ σῶθιν. Μὰ ἡ Τό-Σαϊ δὲν φεύγει ἀπὸ τὴν γερασία. Δὲν τρέχει νὰ πρὸς τὴν ἀντολή, ὅπως κάνουν οἱ ἄλλες, καὶ νᾶναι τὴν ἡμέρα της, ἡ ὁμορφία της, θὰ θάωτο παντοτεινὰ με τὸν ἀνδριμένο σάβανο τὸν γερασίων, πὺν ῥοδαί σπορᾷσιν τὴν ἐπιδερμίδα πέταλα τὸν λουλουδιῶν τους.

Αὐτὴ ἔζητοσε ἡ μικρούλα γερασία. Κι' ἡ εὐνὴ της πραγματοποιήθηκε.

★

Πάνω στὸ πολεμικὸ κοράβι, στὸ διαμέρισμα τὸν ἀξιωματικῶν, δυό Ἀγγλοὶ σιτῶν γιὰ τίς τελευταῖες εἰδήσεις τοῦ ἀνυμνατοῦ.

— Εἴμαστε τυχεροί, πὺν γινώσκω ἔγκαταφως ἀπὸ κεῖ! λέει ὁ ἕνας. Φαίνεται πὺν ὁ σεισμὸς ἔκανε τρομερὴ καταστροφὴ ἀκριβὸς ἐκεῖ πὺν ἦμασταν γτες. Καὶ ἔξερε; Τὸ «Σπίτι τὸν Γερασίων», ὅπου διασκεδᾶσε, βοσκονταν στὸ κέντρο τὴν καταστροφῆς.

Φαίνεται πὺν ὁ ἄλλος νέος εἶχε ἀδύνατο μνημονικόν... Γιατί γινώσκω, κίτταζε τὸ φλο του μ' ἕνα βλέμμα ἀπορημένο, καὶ με ἀδιαφορία ῥωτοῦσε:

— Για ποῖο «Σπίτι τὸν Γερασίων» μοῦ μιλᾷς; Α. ΚΙΝΙΚ

Οἱ νέες τὴν Φλωρίδος ἀνεβαίνουν στὴ ράχη τὸν δελφινιοῦ καὶ κάνουν τὸν περιπάτο τους στὴ θάλασσα. Παίζουν ἐπίσης τόπι καὶ διάφορα ἄλλα παιχνίδια μαζί τους.

ΤΑ ΔΕΛΦΙΝΙΑ "ΘΑΛΑΣΣΙΟΙ ΑΔΕΛΦΟΙ" ΜΑΣ

Ἡ φιλία πὺν αἰσθάνονται γιὰ τὸν ἄνθρωπο

νὰ μείνῃ 6 λεπτὰ κάτω ἀπὸ τὸ νερό, χωρὶς ν' ἀναπνέῃ.

Τὸ δελφίνι εἶναι, πὺν τὸ μόνον ζῶον, πὺν κοιμάται σχεδὸν ποτέ. Ὁ ὅπως του, κάθε φορὰ πὺν κλείνει τὰ μάτια του, δὲ διαρκεῖ περισσότερο ἀπὸ 5 λεπτά. Ὅλο τὸν ἄλλο καιρὸ γυρίζει. Κατὰ τὴν γέννησί του, ἔχει μήκος 90 περίπου ἐκατοστά. Ἡ μήτέρα του, με κατὰλληλες συστάσεις τοῦ κορμιοῦ της, ἐκτοκεῖ μέσα στὸ στόμα του τὸ γάλα της ἀπὸ τοὺς δυὸ μαστοὺς της, πὺν βρίσκονται κοντὰ στὴν οὐρά της.

Ἀπὸ τὴν στιγμή πὺν θὰ γεννηθῇ τὸ δελφίνι, ἡ μήτέρα του δὲν τὸ ἀφίει οὔτε στιγμή ἀπὸ κοντὰ της. Ἀλλὰ συμβαίνει τότε ἕνα φαινόμενο, πὺν εἶναι πολὺ περίεργο. Ἐνα ἄλλο θηλυκὸ δελφίνι πηγαινέται ἀμέσως κοντὰ καὶ μπαίνει ἀπὸ τὸ ἀντίθετο πλευρὸν. Ἐτσι, τὸ νεογνὸν βρίσκεται κάτω ἀπὸ διπλὴ προστασία.

Ὁ μεγάλος ἔχθρος τὸν δελφινιῶν εἶναι ὁ καρχαρία. Ἀλλὰ δὲν τὸν φοβόσινται. Ὅταν βλέπουν ἕναν καρχαρία, πὺν εἶναι ἐτοιμὸς νὰ ὀρμησῇ

πάνω τους, ἀντὶ νὰ προσπαθῇσιν νὰ σωθῶν με τὴ φυγῇ, ὅπως θὰ μπορούσαν νὰ τὰ κάνουν, δεδομένου, ὅτι τρέχουν πολὺ ταχύτερα ἀπ' αὐτόν.

Ἡ μέση ταχύτης τους ὑπολογίζεται σὲ 56 χιλιόμετρα τὴν ὥρα — ἀρχίζουν νὰ διαγράφουν κύκλους γύρω του καὶ, στὴν κατάλληλη στιγμή, ὀρμουν πάνω του καὶ τοῦ καταφέρουν ἀλύπητα χτυπήματα με τὰ κεφάλια στὸ στομάχι ἢ πίσω ἀπὸ τὰ αὐτιά, ὥσπὸν νὰ τοῦ προκαλέσουν θλάσι τὸν ἐσωτερικῶν ὀργάνων, πὺν ἔχει ὡς ἀποτέλεσμα τὴν ἀκατάσχετη αἱμορραγία. Ὁ καρχαρία καταρρακδίζει τότε στὸ βυθόν, σὰν ἀνυμνὸς μᾶζα. Τὰ δελφίνια, στὶς ἐπιθέσεις τους αὐτές, μοιάζουν με ἀληθινὸς τορπίλλες.

Δὲν ὑπάρχει πὺν παιχνιδιάρικο ζῶον ἀπὸ τὸ δελφίνι. Ἡ μεγάλη μανία του εἶναι νὰ σπρώχνῃ ὅτι βρῇ πρὸς τὴν ἑρᾶ. Καί σ' αὐτὸ ὀρεῖται πᾶν πᾶν, τὸ δὲ σῶζει πολλὰ φορὲς ναυαγούς ἀπὸ τὸ θάνατο. Κατὰ τὸν τελευταῖο πόλεμο, ἔσσερες Ἀμερικανοὶ ἀεροπόροι πὺν τὸ ἀεροπλάνο τους κατερρίφθη, εἶχαν σωθῇ μέσα σὲ

μιά λαστινένια βάρκα. Ἐνα δελφίνι ἄρρισε τότε νὰ τὴν σπρώχνῃ πρὸς τὸ μέρος μᾶς γεωγραφικῆς νήσου, πὺν βρίσκονταν, ὅμως, στὰ χέρια τὸν Ἰαπωνικόν. Οἱ Ἀμερικανοὶ ἀεροπόροι κατὰ φεραν με πολὺ κόπο νὰ τὰ ἀπομακρύνουν χτυπώντας τὸ με τὰ κουπία.

Ἡ παιχνιδιάρικη διάθεσι τὸν δελφινιῶν ἐκδηλώνεται καὶ μέσα στὰ ἐνυδρεῖα, ὅπου δὲ φαίνονται καθόλου στενοχωρημένα. Παίζουν ὑπὸ σκεπὲς, σφουρίζουν μέσα σὲ πνευστὰ ὀργάνα, πηδᾶνε ἀνάμεσα ἀπὸ στεφάνια, κλπ. Κάποτε, ἕνα θηλυκὸ δελφίνι, ἔβαλε μιά χελώνα πάνω στὸ ῥοδαί του καὶ τὴν ἔκαμε τὸ γύρο τοῦ ἐνυδρείου.

Ἐπάρχουν δελφίνια πὺν χρησιμεύουν ὡς πλῆθος στὰ πλοία σὲ ἐπικίνδυνα πελάγη. Τέτοιο ἦταν ὁ ἑλεγκτὸς Τζάκ, πὺν εἶχε τὸ στρατηγικὸν τὸν σὸν πορτοῖο τοῦ Κούκ, στὴ Νέα Ζηλανδία. Κάθε φορὰ πὺν ἐμφανίζονταν ἕνα πλοῖο, ἐμπαινε μπροστὰ καὶ τὸ ἀδελφίον ἀνάμεσα ἀπὸ τίς ὑφάλους καὶ τίς βέρες. Ἀλλὰ δὲν καταδέχτηκε ποτέ νὰ ὀδηγήσῃ ἕνα ἰσχυρό. Εἶναι πιθανόν, ὅτι τὸ προσεῖλκε ὁ θόρυβος τὴν μηχανῆς τὸν ἀεροπλάνου.

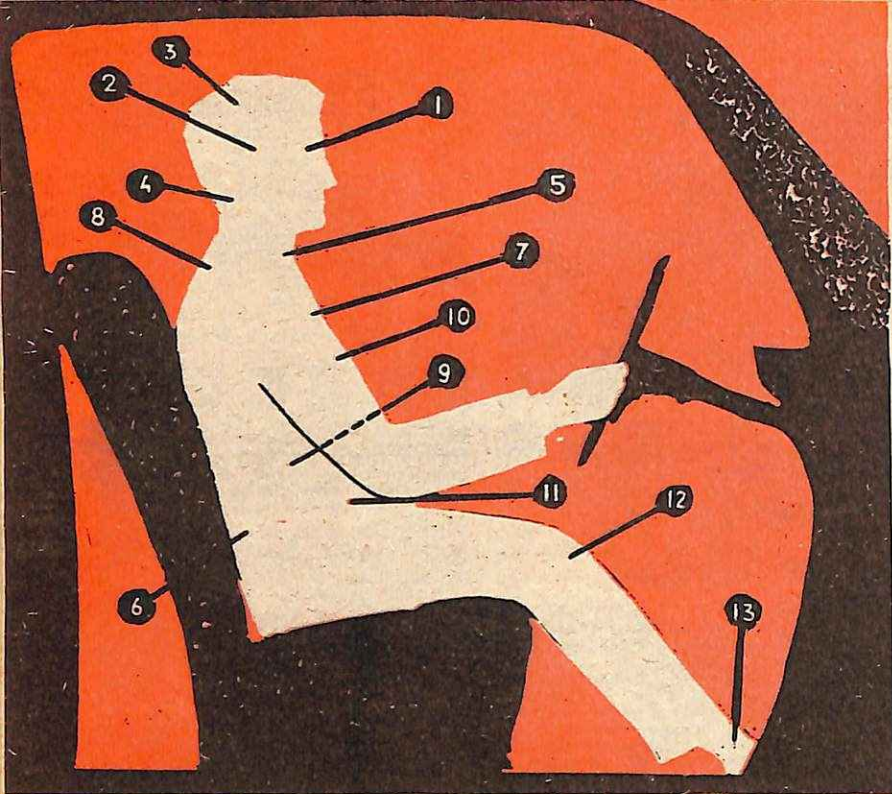
Κατὰ τὸ δόκτορα Κέλογκ, τὰ δελφίνια διαθέτουν ἕνα «συναρ» πολὺ ἀνώτερο ἀπὸ ἐκεῖνον πὺν ἐπενόησαν οἱ Γερμανοὶ γιὰ τὴν ἀνακαλύψι τὸν ὑποφρυκλῶν. Πραγματικά, τὰ δελφίνια εἶναι σὲ θέσι ὅχι μόνον νὰ συλλαβᾶν καὶ τοὺς πρὸ ἀσχηματιστοῦ ἤχους, ἀλλὰ καὶ νὰ ὑπολογίσουν, τὴν ἀπόστασι καὶ νὰ προσδιορίσουν τὸ ἀκριβὲς σημεῖο ἀπ' ὅπου προέρχονται.

Ὁ ἐγκέφαλος τοῦ δελφινιοῦ ζυγίζεται 1600 γραμμάρια, εἶναι, δηλαδή, κάπως βαρύτερος ἀπὸ ἐκεῖνον τοῦ ἀνθρώπου. (Ὁ ἐγκέφαλος ἑνὸς ἀνθρώπου πὺν 68 κιλὼν ζυγίζεται περίπου 1400 γραμμάρια). Τὰ κύτταρα τοῦ παρεγκεφαλιῶν ἐπίσης ἀνάπτυξι, ὅμοια μ' ἐκεῖνὴ τοῦ ἀνθρώπου. Κατὰ τὸν δόκτορα Ἀλντ, τὰ δελφίνια ἔχουν τὴν δική τους γλώσσα, με τὴν ὁποία συνομιλῶνται μετὰ τοὺς. Ὁ ἐν λόγῳ ἐπιστήμων ἀσχολεῖται ἀπὸ καιροὶ γιὰ ν' ἀνακαλύψῃ τὰ φωνητικὰ στοιχεῖα αὐτῆς τὴν γλώσσας. Ὑποστηρίζει, πάντως, ὅτι τὰ δελφίνια δὲν ὑπερῶνουν σὲ εὐφροσύνη ἀπὸ τὸν ἄνθρωπο. Γι' αὐτό, τὰ ἀποκαλεῖ «θαλασσίους ἀδελφούς».

Λιακόπουλος

FERLON

ΦΕ

Νά ποιά είναι τα όργανα, που θίγονται περισσότερο από το σωφάρισμα: 1) Το μάτι, που είναι προσηλωμένο επί ώρες σε όριση κατεύθυνση, παθαίνει αλλοιώσεις, που ελαττώνουν την εοσισθρία του και την ικανότητά του να εκτιμά τους όγκους και τις αποστάσεις. 2) Η άκοη άμελυνται από τον διαρκή θόρυβο της μηχανής. 3) Η ανάγκη της διαρκούς προσοχής, όσο κρατάει στα χέρια μας το θολόν, κουράζει τον εγκέφαλο και προκαλεί σ' αυτόν διάφορες αλλοιώσεις. 4, 5 και 6) Το σωφάρισμα προκαλεί υπερέκκριση της υποφύσεως, του θυρεοειδούς και των επινεφριδίων, με αποτέλεσμα την ανικανότητα του οδηγού να εκτιμήσει την ταχύτητα, τις αποστάσεις και τους όγκους. 7) Η καρδιά του οδηγού πρέπει να εργάζεται περισσότερο. Οι αναπόφευκτες συγκινήσεις που προκαλεί το σωφάρισμα αυξάνουν την κούραση της. 8) Οι πνεύμονες υποφέρουν λόγω της αναγκαστικής άδρανης. Η αναπνευστική ανεπάρκεια επιδρά σ' όλα τα έργα. Εκτός τούτου, ο άερας στο έσωτερικό του ατόκινητου, είναι μολυσμένος, λόγω των αναθυμιάσεων της μηχανής. 9, 10, 11) Το ήπαρ, το στομάχι και τα έντερα θρίσκονται σε αντίκατοική θέση, που δυσχεραίνει την πέψη των τροφών. 12, 13) Τα γόνατα, οι κνήμες και οι αστράγαλοι του οδηγού πρήσκονται πολλές φορές, λόγω της αναγκαστικής άκινήσιας και της κακής κυκλοφορίας του αίματος.

ΥΠΕΡΕΚΚΡΙΣΙΣ ΤΩΝ ΑΔΕΝΩΝ

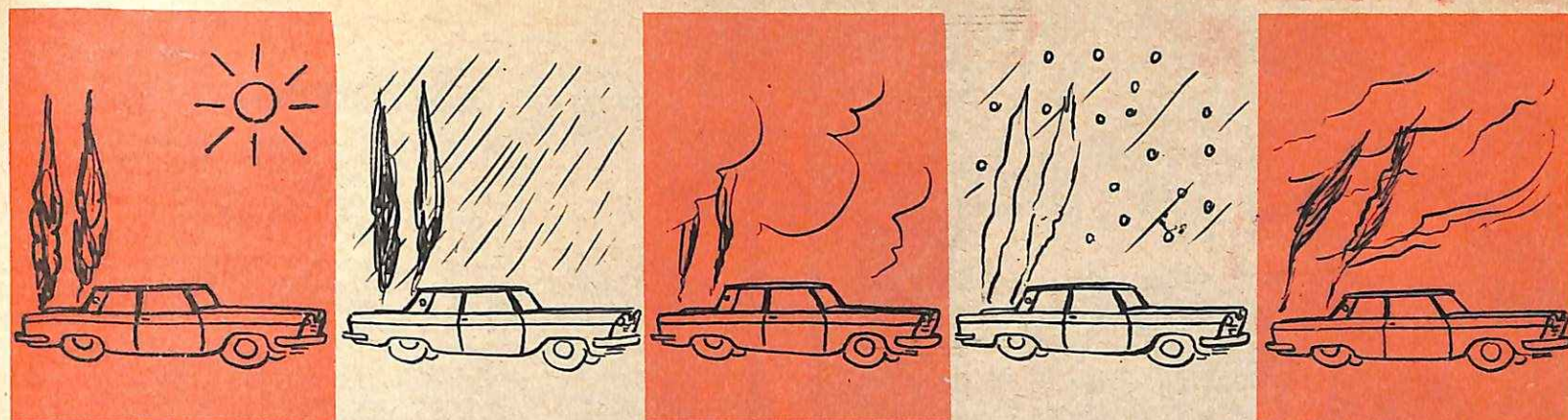
Και οι νέοι; Δέν έχουν συνήθως επίγνωση του κινδύνου και είναι, τις περισσότερες φορές, επιπόλαιοι ή άποροστοχοι. Άλλα και σ' αυτούς το σωφάρισμα μπορεί να προκαλέσει διαταραχές με απόδλεπτες συνέπειες: υπερέκκριση του θυρεοειδούς αδένος, των επινεφριδίων, της υποφύσεως και των σεξουαλικών αδένων. Ο οδηγός χάνει τότε τον έλεγχο της ταχύτητας και δέ μπορεί να εκτιμήσει τις αποστάσεις και τους όγκους.

Στις γυναίκες, έξ άλλων, όριμένες καταστάσεις, όπως ή έγκυ-

νων κάθε χρόνο σε ατόκινητικά δυστυχήματα. Άπ' αυτά, τα 78% είναι άφρονες.

Μεταξύ των θυμάτων, οι άντρες είναι οι χήροι πέφτοντας θύματα των ατόκινητικών δυστυχημάτων σε μεγαλύτερη αναλογία από τους παντρεμένους. Η αναλογία των χωρισμένων και των διαζευγμένων είναι τριπλασία σχετικά με τους παντρεμένους, που συνεχίζουν ακόμα τη συζυγική ζωή τους.

Το ρεκόρ των ατόκινητικών δυστυχημάτων κατέχεται από τις Ηνωμένες Πολιτείες, όπου ένας άνθρωπος σκοτώνεται από τους τροχούς κάθε 15 λεπτά κ' ένας

Και οι κέες συσθής.—'Αντίθετα με ό,τι νομίζουμε τα περισσότερα ατόκινητικά ατυχήματα γίνονται με άθιρο ούρανό, ίσως επειδή όταν βρέχει ή όταν χιονίζει, περιορίζεται ή κυκλοφορία. Η αναλογία επί 100.000 ατυχημάτων είναι ή ακόλουθη: 1) Με άθιρο ούρανό 79%.—2) Με βροχή 19%.—3) Με όμίχλη 1,25%.—4) Με χιόνι 57%.—5) Με δυνατόν άέρα 0,18%.

ταξύ αισθήσεων και κινήσεων (18%).

Έξασθένεισ της προσοχής (12%).

Έξασθένεισ της όράσεως (3%).

Βραδύτητα αντίδράσεως (15%).

Το σωφάρισμα παραπάνω από 10 ώρες, έστω και με μικρά διαλείμματα, είναι, λοιπόν επικίνδυνο.

Άλλες έρευνες έδειξαν, ότι το σωφάρισμα είναι πιο κουραστικό μέσα στην πόλη, καθώς και στο

στικές του Διεθνούς 'Οργανισμού 'Υγείας, οι μισοί από τους πέζους που σκοτώθηκαν σε ατόκινητικά ατυχήματα, είχαν πη άφθονο οινόπνευμα.

Προκειμένου για τους ατόκινητιστάς, ή αναλογία του οίνου πνεύματος δέν πρέπει να έσπερνά το ένα χιλιοστόγραμμο σε κάθε 100 γραμμάρια αίματος. Σ' έναν άνθρωπο μετρούμεν βάρος, αυτή ή αναλογία αντίστοιχει σε 1½ ποτήρια κρασί και σε δύο ποτήρια μπύρα. Ποσοί ατόκινητιστάς, που γυρίζουν από νυχτερινές διασκέδσεις, δέν έχουν πη το πενταπλάσιο ή το δεκαπλάσιο αυτής της ποσότητας; Το έκληκτικό, παρατηρούν οι συντάκται της εκθέσεως, δέν είναι ότι συμβαίνουν τόσα ατόκινητικά ατυχήματα, άλλ' ότι δέ συμβαίνουν άσυγκρίτως περισσότερα.

Ένας άνάπηρος είναι πιο προσεκτικός από έναν άθλητή, που έχει άπόλυτη ευχέρεια κινήσεων, άλλα που βρίσκεται υπό ειδικές ψυχολογικές συνθήκες (ευφορία, θυμός, έρωτική συγκίνηση, κλπ.).

ΤΑ ΠΡΟΛΗΠΤΙΚΑ ΜΕΣΑ

Άλλα πώς μπορούν να προληφθούν τα ατόκινητικά δυστυχήματα;

Άν περιορισθούμε μόνο στον παράγοντα του οδηγού, είναι ατόκινητο, ότι πρέπει ν' αποκλεισθί κάθε αίτια που θα μπορούσε να επιδόρηση στην κατάσταση της υγείας του.

Οι ειδικοί υποστηρίζουν, ότι όλοι όσοι οδηγούν ατόκινητα πρέπει να υποβάλλονται, κάθε έξη μήνες ή το πολύ κάθε χρόνο, σε δύο εξέτασεις:

α) Μία γενική ολοκλήρου του οργανισμού. β) Σε δεύτερη νυχτοτεχνική, που θ' άποβλέπει στη μέλη της ταχύτητας και της άκρίβειας των αντιδράσεών τους.

Άσχετα από την ύγεια, οι ειδικοί συνιστούν επίσης στους ατόκινητιστάς, κάθε φορά που άγοράζουν ένα καινούργιο ατόκινητο, να κάνουν μία ειδική πρικό-

νησι επί μερικές ήμέρες, ή έβδομάδες. Δέν υπάρχουν δύο ατόκινητα άπολυτως όμοια, παρατηρούν. Κάθε ατόκινητο έχει το δικό του «άερα», στον όποιο ο ατόκινητιστής πρέπει να συνθίση.

Η ΕΠΙΔΡΑΣΙΣ ΤΟΥ ΑΥΤΟΚΙΝΗΤΟΥ

Άλλα και το ίδιο το ατόκινητο έχει δυσάρεστη επίδραση σ' εκείνους που το οδηγούν. Κι' ένώ τους δίνει την ψευδαίσθηση, πώς ζουν πιο ευχάριστα και πιο άνετα, στην πραγματικότητα, συντομεύει τη ζωή τους.

Ο άνθρωπος όργανισμός έχει ανάγκη, ως γνωστόν, από άσκηση. Η μυική προσπάθεια συνδέεται στενά με τη λειτουργία της καρδιάς και των αίμοφορων άγγείων. Από την καλή λειτουργία του αίματος εξαρτάται, έξ άλλων, ή λειτουργία των αναπνευστικών οργάνων. Ο έμπλουτισμός του οργανισμού με όξυγόνο συντελεί στην πενή και την όρησιόση των τροφών και διευκολύνει τις ανταλλαγές της όλης «Όλα, λοιπόν, μέσα στον όργανισμό μας είναι κίνησις, άρμονία, συντονισμός.

Άλλ' οι ατόκινητιστάς, στη μέγιστη πλειοψηφία τους, καταντούν σκλάβοι του ατόκινητου τους. Σιγά-σιγά, περιέρχονται σε άδρανη και οι μύς τους άτογούν. Ά μέσο αποτέλεσμα είναι, ότι, βαθμιαία, περιορίζεται ή αναπνευστική τους ικανότητα, κ' ένώ το ατόκινητο τους βοηθεί να τρέχουν στην έξοχή, στην πραγματικότητα, δέν είναι σε θέση ν' άναπνεύσουν το ζωγόνο άέρα της. Οι άνθρωποι, που κάθονται, έξ άλλων, πολλές ώρες στο βολάν, δέ μπορούν να χωνέψουν, για το λόγο, ότι το στομάχι, το ήπαρ και τα έντερά τους δέ βρίσκονται σε κανονική θέση. Το σώμα του ατόκινητιστού σχηματίζει ένα τελικό «κόμμα», που δυσχεραίνει σε μεγάλο βαθμό τις λειτουργίες της πέψεως.

Η δυσχέρεια γίνεται μεγαλύτερη για το λόγο, ότι στο έσωτερικό του ατόκινητου ό άερας είναι συνήθως μολυσμένος.

ΚΥΚΛΟΦΟΡΙΑΚΕΣ ΔΙΑΤΑΡΑΧΕΣ

Δέν είναι λιγώτερο σημαντικές οι κυκλοφοριακές διαταραχές των ανθρώπων, που δείχνουν ιοιότερη άγάπη στο βολάν. Η άντικατοική στάσι του σώματος τους και ή μυική άκινήσια τους, δυσχεραίνουν την κανονική κυκλοφορία του αίματος και κ' αυτοί είναι πολύ συχνά σ' αυτούς τα πρήξματα στα πόδια και ιδιαίτερα στους άστρογάλους. Είναι πολύ συχνή επίσης μεταξύ των ατόκινητιστών, μία άσθένεια των άρτηρών, που οι γιατροί τη χαρακτηρίζουν σά «σύνδρομο των ποδιών, που δέν έχουν ραζόνται». Η άσθένεια αυτή χαρακτηρίζεται από μυρμηκίαση, μούδιασμα, έλάττωσι της έλασθισίας και περιορισμό των άνανακλαστικών κινήσεων.

Άλλ' ο μεγαλύτερος κίνδυνος, που άπειλει το σύγχρονο ατόκινητιστή, είναι ή παχυσαρκία, μ' όλες τις αναπόφευκτες συνέπειές της. Για να γλυτώσει άπ' αυτήν, πρέπει να μνη παραμελή τις φυσικές άσκήσεις και να επιδίδεται σ' αυτές με σύστημα.

Το πρώτο όργανο, που θίγεται από την παχυσαρκία, είναι ή καρδιά, που πρέπει να εργάζεται περισσότερο για να κατανικήσει την αντίσταση του στρώματος του λίπους, που σχηματίζεται γύρω σ' αυτήν. Η λειτουργία της γίνεται μεγαλύτερη, λόγω των αναποφύκτων συγνήσεων. Που συνοδεύουν το σωφάρισμα.

Η στάσι του σώματος του οδηγού και τα τραυματάματα κατά το τρέξιμο, έξ άλλων, συγκεντρώνουν όλο το βάρος του έντερικού σωλήνος στο κατώτερο μέρος της κοιλιάς. Αυτό είναι τα επακόλουθα αυτής της καταστάσεως. Από το ένα μέρος υπάσχει το ένδεχομένο πτώσεως ολοκλήρου του πεπτικού συστήματος (στομάχου και έντέρων). Από τ' άλλο μέρος, διαταράσσεται ή λειτουργία των ούροποιητικών και σεξουαλικών οργάνων. Πολλές παθήσεις των σαλπίγγων και των όσθίων στις γυναίκες όφείλονται σ' αυτό.

ΕΝΑ ατόκινητικό ατύχημα μπορεί να όφείλεται σε πολλούς λόγους. Άλλ' αν παραμερίσουμε τον πέζο, οι δύο βασικοί παράγοντες είναι το ατόκινητο κ' ο οδηγός του. Ποιός θα μπορούσε να πη στην κάθε συγκεκριμένη περίπτωση, αν το ατύχημα όφείλεται σε έλαττωματική λειτουργία της μηχανής ή σε λάθος του οδηγού;

Είναι αλήθεια, ότι, κατά τα πενήντα περίπου χρόνια της ζωής του, το ατόκινητο τελειοποιήθηκε σε μέγιστο βαθμό, ως μέσο πρακτικής, άνετης και γρηγοράς μετακινήσεως, σε τρόπο, που δύσκολα θα μπορούσαμε ν' άναγνωρίσουμε τη συγγένεια που υπάρχει μεταξύ ενός σημερινού και εκείνου, που πρωτοεμφανίστηκαν. Άλλ' από την άποψη της άσφαλείας, παρατηρούν οι ειδικοί, έγιναν έλάχιστα πράγματα ή σχεδόν τίποτα.

Μόνον κατά τον τελευταίο καιρό έπαυόθησαν οι ζώνες άσφαλείας, που, σε περίπτωση συγκρούσεως, συγκρατούν τον οδηγό και δέν τον άφίρουν να τιναχτεί έξω ή να χτυπήσει πάνω στις έσωτερικές προεξοχές ή τις γωνίες του ατόκινητου.

Άλλ' οι ζώνες αυτές παρέχουν μερική μόνον άσφάλεια και δέν προστατεύουν άποτελεσματικά άπ' όλους τους ένδεχόμενους κινδύνους.

Άν από το ατόκινητο περάσουμε στον οδηγό, τα πράγματα περιπλέκονται ακόμη περισσότερο.

Η ΚΑΤΑΣΤΑΣΙ ΤΗΣ ΥΓΕΙΑΣ

Τα ατόκινητικά ατυχήματα, μάς λένε οι ειδικοί, δέν είναι ποτέ τυχαία. Έξαρτώνται, τούναντίον, από πολλές αίτιες, που τις περισσότερες άπ' αυτές μπορούμε να τις προβλέψουμε και μάλιστα να τις προλάβουμε. Οι αίτιες αυτές αναφέρονται στην έλλειψη έπαρκούς εκπαίδευσως και πείρας του οδηγού. Άλλ' ή κυριώτερη άπ' όλες είναι ή κατάσταση της υγείας του.

Οι ειδικοί παρατηρούν, ότι διάφορες άσθένειες, που ο οδηγός τις άγνοει ή παθολογικές αντιδράσεις, που διαταράσσουν την

ΤΟ ΣΩΦΑΡΙΣΜΑ

Άσθένειες και διαταραχές που προκαλούνται άπ' αυτό

ψυχική ισορροπία του, βρίσκονται στην πρώτη γραμμή.

Οι διαταραχές, που κάνουν τον οδηγό να χάνη τον έλεγχο της μηχανής του δέ μπορούν να προσδιορισθούν με ακρίβεια. Από τις παρατηρήσεις, όμως, που έχουν γίνει ως σήμερα, προκύπτει, ότι στις 25% των περιπτώσεων πρόκειται για διαταραχή των οργάνων των αισθήσεων (όρασις, άκοή), στις 25% για αϊφνίδιες καρδιακές προσβολές, στις 10% για νευροφυτικές διαταραχές, στις 30% για έξεις ή χρόνιες παθήσεις του εγκέφαλου και στις 10% για δηλητηριάσεις έξωτερικές ή έσωτερικές.

Η καρδιά και γενικώτερα το κυκλοφοριακό σύστημα, έξ άλλων, επιφυλάσσουν κάποτε δυσάρεστες εκπλήξεις στα άτομα ηλικίας άνω των 50 ετών, που κάθονται στο βολάν: κρίσεις στηθάγχης, έμφραγμα του μυοκαρδίου, σπασμούς των αίμοφορων άγγείων του εγκέφαλου, άπώτομη αύξηση της άρτηριακής πίεσεως, κλπ.

μοσύνη, ο πρόσφατος τοκετός, ή γαλούχησις και ή έμμηνολήξια, μπορεί να προκαλέσουν σοβαρότατες διαταραχές, που τις καθιστούν άνικανες να σωφάρουν προσωρινά, είτε και μόνιμα.

Τπάσχουν ακόμη οι έπιληπτικοί, που άγνοούν την πάθησή τους και που μία στιγμή είναι κρίσις — διαρκείας μόνο μερικώς δευτερολέπτων — τους κάνει να χάσουν τελείως τον έλεγχο του βολάν.

ΟΙ ΑΙΤΙΕΣ ΤΩΝ ΑΤΥΧΗΜΑΤΩΝ

Άλλ' είναι ενδιαφέρον ν' άναφέρουμε έδώ τα συμπεράσματα των σχετικών με το ατόκινητο έρευνών του Παγκοσμίου 'Οργανισμού 'Υγείας.

Σ' όλο τον κόσμο κυκλοφορούν σήμερα 126.313.000 ατόκινητα, από τα όποια 97.251.500 κούστες και ταξί, 28 εκατομμύρια καμινώια, 1.029.000 λεωφορεία και 32.500 ατόκινητα μη έπαρκώς καθοριζόμενα.

Επί πληθυσμού 650 εκατομμυρίων ανθρώπων, που ζούν σε 47 χώρες, 102.532 άτομα πεθα-

τραυματίζεται κάθε 30 δευτερόλεπτα.

Η ηλικία των 15—25 χρόνων είναι ή πιο επικίνδυνη για τους οδηγούς ατόκινητων. Για τους ποδηλατιστάς, οι πιο επικίνδυνες ηλικίες είναι μεταξύ των 7 και 15 χρόνων και μετά τα 50.

Οι όδηγοί μοτοσυκλετών κινδυνεύουν 10 φορές περισσότερο από τους οδηγούς άλλων τροχοφόρων.

Τα περισσότερα ατόκινητικά ατυχήματα προκαλούνται από τους οδηγούς γύρω στα 20 χρόνια, ένώ οι όδηγοί 50—60 χρόνων, ιδίως αν είναι παντρεμένοι, προκαλούν τα λιγώτερα ατυχήματα.

Οι γυναίκες όδηγοί, παρά την έπικρατούσα γενικά αντίληψη, δέν προκαλούν περισσότερα ατόκινητικά ατυχήματα από τους άνδρες.

Οι βαρήκοοι είναι καλοί όδηγοί, για το λόγο ότι, ξεροντας την άναπνηρία τους, είναι περισσότερο προσεκτικοί.

Οι κυριώτερες αίτιες, που διαταράσσουν την ισορροπία του οργανισμού του ατόκινητιστού και περιορίζουν την ταχύτητα και την ακρίβεια των αντιδράσεών του, είναι: ή κούρασις, ο ύπνος, ή όρη, οι συγκινήσεις, οι φροντίδες, ή στιγμήαία άπώλεια της συνειδήσεως, που όφείλεται σε κακή λειτουργία του αίματος, ή έλαττωματική όρασις και άκοή, ο άλκοολισμός, ή χρήση διεγερτικών ή ηρεμιστικών φαρμάκων, ή πλοσία σε λίγη τροφή. Πειράματα που έγιναν στις Ηνωμένες Πολιτείες μεταξύ σπουδαστών και νεαρών εργατών, έδειξαν ότι, έπειτα από 10 ώρες σωφάρισματος (με διάλειμμα μίας μόνον ώρας για το φαγητό), κατά τις όποιες διηγήθηκαν 480 χιλιομέτρα, ο όργανισμός παρουσιάζει τις ακόλουθες διαταραχές:

Έλάττωσι του συντονισμού με-

ΟΙ ΠΙΟ ΕΠΙΚΙΝΔΥΝΕΣ ΩΡΕΣ

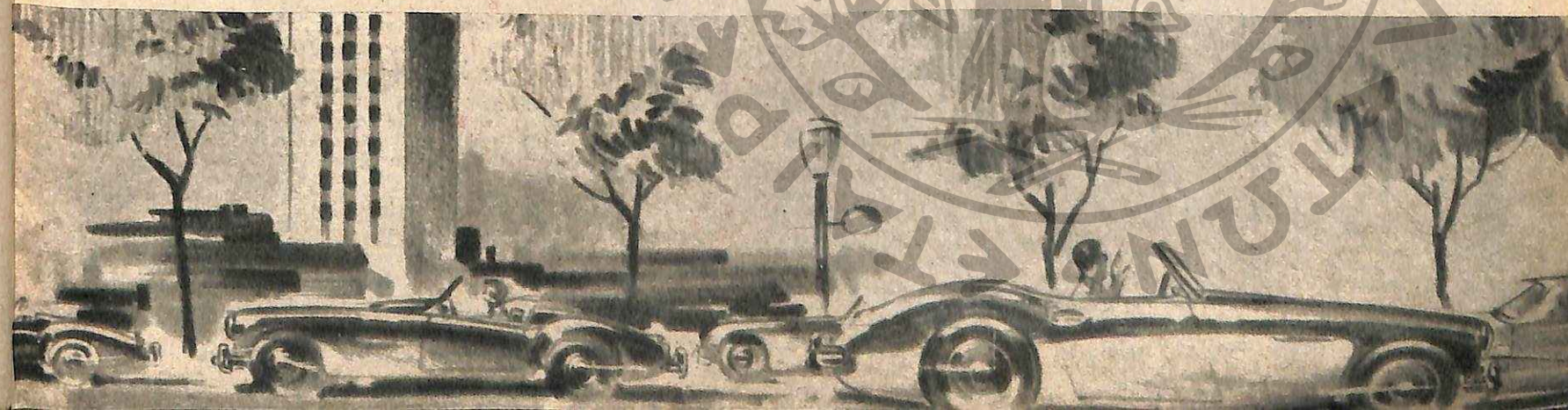
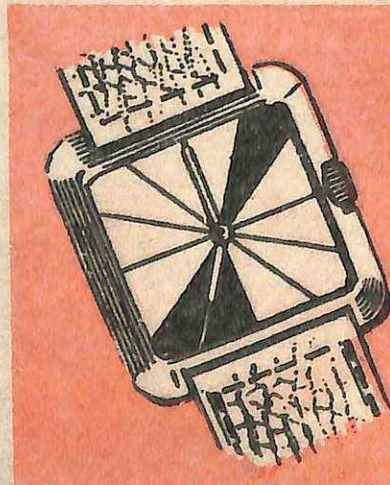
Άπό τη 1 ως τις 2 το άπόγευμα και από τις 6 ως τις 8 το βράδυ.

ΟΙ ΠΙΟ ΕΠΙΚΙΝΔΥΝΕΣ ΗΜΕΡΕΣ

Σάββατο
Δευτέρα
Κυριακή

ΟΙ ΠΙΟ ΕΠΙΚΙΝΔΥΝΟΙ ΜΗΝΕΣ

Αύγουστος
Σεπτέμβριος
Όκτώβριος

— Γιατί χλώμιασες; Γιατί; της φώναξε
ο σενιόρ Άλβαρεζ.

Ο ΣΕΝΙΟΡ Άλβαρεζ καταγόταν από παλιά
οικογένεια Ισπανών μεγιστάνων, που εί-
χαν μια ζωή γεμάτη από ηρωικούς πολέμους,
αίματηρες μονομαχίες και σκληρούς έρωτες.

Είκοσι χρόνων, σε μια ιστορική ταυρομα-
χία, τότε που ένας ταύρος της Βαλένσιας
ξέσχιζε με τα κέρατά του τον περίφημο το-
ρέρο Άρακουέθ, ο σενιόρ Άλβαρεζ γνώρισε
μια δροσερή και γελαστή νέα. Την έλεγαν
Μερσεντές. Ήμπεριο κι' ήταν κόρη γερού εισο-
δηματία, που είχε δική του μια άπειρα νη-
παρχία.

Ο σενιόρ Άλβαρεζ, βίαιος κι' εξαλλος, ά-
γάπησε με παράφορο πάθος τη γλυκιά Μερ-
σεντές. Κι' άρχισε να της στέλνει κάθε μέρα
τά πιά κόκκινα και πιά μεθυστικά τριαντάφυ-
λα της βίλλας του. Έπειτα σιγά-σιγά κέρδι-
σε την εμπιστοσύνη του πατέρα της κι' άρχι-
σε να μπαίνει έλευθερα στο σπίτι της άγα-
πημένης του. Κι' ένα βράδυ τρελλός από τον
ερωτά του, την έκλεψε και κρύφτηκε μαζί της
στη Σεβίλλια, γιατί οι συγγενείς της Μερσεν-
τές δεν τον ήθελαν για άντρα της. Ο σενιόρ
Ήμπεριο, ο πατέρας της, όταν έμαθε πως
είχε φύγει η κόρη του, χλώμιασε από τη συγ-
κίνηση. Άξαφνα έννοιωσε έναν δυνατό πόνο
στην καρδιά, που τον σόρισε καταγής αναί-
σθητο. Έστερ' από λίγο, πέθανε προφέροντας
το όνομα της Μερσεντές.

Ο σενιόρ Άλβαρεζ, αδιάφορος γι' αυτή τη
συμφορά, παντρεύτηκε την αγαπημένη του.
Κι' αφού έκανε μαζί της ένα ταξίδι στη Μα-
δέρα, έναγύρισε σε λίγο καιρό στη βίλλα
του στη Μαδρίτη.

Η Μερσεντές με το γάμο της είχε γίνει
πιά μορφή. Τα μάτια της πετούσαν φωτιές
και τα κόκκινα χείλη της ήταν υγρά πάντα,
σαν να ζητούσαν άχόρταγα φίλια. Ήταν φι-
λάρεσκη γυναίκα, που της άρεσε ο θαυμα-
σμός των ανδρών, μά δεν ήταν διόλου επι-
πόλαιη. Άγαπούσε τον άντρα της, χωρίς πά-
θος, χωρίς τρέλλες και δάκρυα, μ' έναν γελαστό
έρωτα, εύτυχισμένο. Μά η αγάπη αυτή, που
ήταν τόσο απλή και ήσυχη, άρχισε να βασα-
νίζει τον σενιόρ Άλβαρεζ και να τον κάνει να
φαντάζεται πως τον απατούσε! Κι' αυτή ά-
κρίβως την αγωνία, που έννοιωσε τώρα, την
είχε δοκιμάσει και την παραμονή του γάμου
του, βλέποντας τη φιλάρεσκη Μερσεντές να
κνεύεται μπροστά στον καθρέφτη. Τού φα-
νκε τότε πως τα μάτια της είχαν ένα ει-
ρωνικό γέλιο, πως το χαμόγελό της ήταν αι-
νιγματικό, μυστηριώδες, ανεξήγητο, σαν να
ήθελε να του πη πως αυτή η έννοια τους το
έπεφλάσσε ένα σωρό εκπλήξεις...

Ο σενιόρ Άλβαρεζ, ωστόσο, παρασύρθηκε από το πά-
θος του και έξεχσε τότε τους φόβους του και
τους δισταγμούς του. Μά σήμερα αυτή η ίδια
αγωνία φούντωσε μέσα του.

Από κείνη την ημέρα η ζωή του έγινε μαρ-
τύριο. Όποιος πλησίαζε τη γυναίκα του, ήταν
άσπονδος έχθρος του. Όποια κυρία κρυφo-
μιλούσε μαζί της, ήταν μεσίτρα, που τη βοή-
θουσε στους απόκρυφους έρωτές της. Ο σε-
νιόρ Άλβαρεζ, για να δώσει τέλος σ' αυτή την
ερωτική τρέλλα του, μια και δε μπορούσε να
φωλακίσει τη γυναίκα του στη βίλλα, γιατί
θα τον περιγελούσε ο κόσμος, φώναξε έναν Ι-
διωτικό ντετεκτίβ, που είχε φήμη έξυπνου
κι' επιδέξιου αστυνομικού και του ανέθεσε να
προσέχη τη γυναίκα του.

Το "ένοχο.. γράμμα"

— Για πόσο καιρό;... ρώτησε
— Μά δεν ξέρω για πόσο... του αποκρίθη-
κε στενωχωρημένος ο σενιόρ Άλβαρεζ. Θα
δούμε πόσο θα δαστάξη αυτή η κατάσταση.
— Για πόσο καιρό;... ρώτησε
— Μά δεν ξέρω για πόσο... του αποκρίθη-
κε στενωχωρημένος ο σενιόρ Άλβαρεζ. Θα
δούμε πόσο θα δαστάξη αυτή η κατάσταση.

— Για πόσο καιρό;... ρώτησε
— Μά δεν ξέρω για πόσο... του αποκρίθη-
κε στενωχωρημένος ο σενιόρ Άλβαρεζ. Θα
δούμε πόσο θα δαστάξη αυτή η κατάσταση.

— Για πόσο καιρό;... ρώτησε
— Μά δεν ξέρω για πόσο... του αποκρίθη-
κε στενωχωρημένος ο σενιόρ Άλβαρεζ. Θα
δούμε πόσο θα δαστάξη αυτή η κατάσταση.

— Για πόσο καιρό;... ρώτησε
— Μά δεν ξέρω για πόσο... του αποκρίθη-
κε στενωχωρημένος ο σενιόρ Άλβαρεζ. Θα
δούμε πόσο θα δαστάξη αυτή η κατάσταση.

— Για πόσο καιρό;... ρώτησε
— Μά δεν ξέρω για πόσο... του αποκρίθη-
κε στενωχωρημένος ο σενιόρ Άλβαρεζ. Θα
δούμε πόσο θα δαστάξη αυτή η κατάσταση.

— Για πόσο καιρό;... ρώτησε
— Μά δεν ξέρω για πόσο... του αποκρίθη-
κε στενωχωρημένος ο σενιόρ Άλβαρεζ. Θα
δούμε πόσο θα δαστάξη αυτή η κατάσταση.

— Για πόσο καιρό;... ρώτησε
— Μά δεν ξέρω για πόσο... του αποκρίθη-
κε στενωχωρημένος ο σενιόρ Άλβαρεζ. Θα
δούμε πόσο θα δαστάξη αυτή η κατάσταση.

ΤΡΑΓΙΚΟ ΔΙΗΓΗΜΑ

δίχως ν' ανακαλύψει ποτέ του καμιά ένοχη
σχέση της. Λοιπόν; Δεν έφταναν τα δέκα χρό-
νια για ν' αποδείξουν ότι όσο φιλάρεσκη κι'
αν ήταν η γυναίκα του, είχε μείνει πιστή κι'
έναντη; Ο σενιόρ Άλβαρεζ πήρε την απόφα-
ση τότε, να στείλει στο καλό τον άστυνο-
μικό, όταν έξαφνα ξέσπασε ένα σκάνδαλο: Έ-
νας έρωτευμένος φύτεψε μια σφαίρα στην καρ-
διά του αστυνομικού Ραμόν Μεντές, γιατί ή-
ξερε τις σχέσεις του με μια κυρία της άρι-
στοκρατίας!...

Ο σενιόρ Άλβαρεζ συγκινήθηκε, όταν έμα-
θε το θάνατο του ντετεκτίβ. Άξαφνα, όμως,
η συγκίνησή του πήρε μια παράξενη μορφή:
Έγινε τραγική αγωνία. Μήπως ο Ραμόν Μεν-
τές τον κορόιδευε τόσα χρόνια για να παίρ-
νει τζάμπα το μισθό του; Αυτή η ιδέα έσκαψε
μέσα στο κεφάλι του σαν μύρμηκα!... Πόσες
και πόσες άπιστιες της Μερσεντές δε θα είχε
κρύψει για να μη χάσει το μνηνικό του!...
Κι' εκείνος ο ήλιθιος, τον πίστευε και γινόταν
ο περιγελώς του κόσμου!...

Ο σενιόρ Άλβαρεζ τρελλός από τη λύσσα
του, γύρισε γρήγορα στο σπίτι κι' έτρεξε
έδω κι' εκεί να βρει τη γυναίκα του. Η Μερ-
σεντές πιά μορφή και γελαστή από κάθε άλ-
λη φορά, έφτιαχνε ένα γλυκό στην κουζίνα.
— Θέλω να σου μιλήσω! της είπε σκυθρω-
πός, συγκρατώντας τη λύσσα του μπροστά
στην υπηρέτρια.

Η Μερσεντές χλώμιασε ξαφνικά. Και σιω-
πηλή τον άκολουθησε στο σαλόνι. Ο σενιόρ
Άλβαρεζ, βέβαιος τώρα πως είχε μπροστά

του μια ένοχη, της φώναξε άγρια:

— Γιατί χλώμιασες;... Γιατί;...
Εκείνη άρχισε να τρέμει. Άσυναίσθητα έ-
φερε το χέρι της στο στήθος της για να κρύ-
ψει καλύτερα ένα γράμμα... Ο σενιόρ Άλ-
βαρεζ, έξω φρενός από τη ζήλεια του, δε θέ-
λησε να πεισθή από καμιά άλλη απόδειξη.
Εκείνο το γράμμα είχε προδώσει τις άπιστί-
ες της. Κι' ούρλιαζοντας σαν θηρίο, την άρ-
παξε από το λαιμό και την έσφιξε με τόση
δύναμη, ώσπου έννοιωσε το σώμα της μορφής
Μερσεντές να παραλύει μέσα στα χέρια του...
Έπειτα άφισε το πτώμα να κυλήσει πάνω στο
πάτωμα, έσκυψε, ανασαίνοντας βαρεία και πη-
ρε από το στήθος της μορφής νεκρής το ένο-
χο γράμμα.

Ο σενιόρ Άλβαρεζ τότε, με τα μάτια
γουρλωμένα από φρίκη, διάβασε τα εξής:
«Σενιόρα, το άπόγευμα θα σ'ας στείλω τη
θέρα σας. Κόλλησα το ράγισμα προσεκτικά,
κι' έτσι ο σύζυγός σας δεν θα καταλάβει τί-
ποτα.
Περέζ, χρυσόδοξς».

Ο σενιόρ Άλβαρεζ τότε κατάλαβε γιατί
είχε χλώμιασει η γυναίκα του. Μά ήταν πιά
άργά. Την είχε πνίξει με τα ίδια του τα
χέρια!...

Μά τι κομικό ήταν εκείνο το γράμμα! Τι
κομικό!... Ο σενιόρ Άλβαρεζ έξοτρεσε σ' ένα
ήχηρο γέλιο, παράφωνο, άτέλειωτο, γέλιο τρελ-
λού.

Η ξαφνική αποκάλυψη της αλήθειας τον
έκανε να χάσει τα λογικά του. Και σήμερα ο
σενιόρ Άλβαρεζ βρίσκεται στο φρενοκομείο
της Άγίας Άννας, λίγο πιά έξω από τη Μα-
δρίτη.

ΜΑΝΟΥΕΛ ΝΤΙΑΖ

Ο Ο

Η ΓΥΜΝΑΣΤΙΚΗ ΣΥΝΤΟΜΕΥΕΙ ΤΗ ΖΩΗ

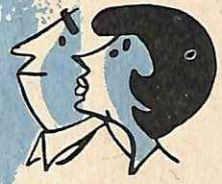
Βέβαια, νοιάθουμε καλύτερα τον εαυτό
μας, αφού κάνουμε γυμναστική. Δεν υπάρχει
δύναμη κανένα στοιχείο, που ν' αποδεικνύει ότι
η φυσική άσκηση παρατείνει τη ζωή—λέει ο
ειδικός Αμερικανός γεροντολόγος δόκτωρ
Γκόρντον Ρίνγκ. Μπορούμε μάλιστα να πούμε
—προσθέτει— ότι έχουμε ένδειξεις για το ά-
ντίθετο. Πραγματικά, οι στατιστικοί δείχνουν ό-
τι οι σιδιπυρργόι, οι λεητοποιοί, κλπ., ζουν
λιγότερα χρόνια απ' το γενικό μέσον όρο. Εί-
ναι όμως δύσκολο να αποδειχθεί θετικά το γε-
νός αυτό, γιατί, στη μακροδότητα των δια-
φόρων ανθρώπων, παίζει βασικό ρόλο και η
κληρονομικότης.

Μά αυτοί οι τρείς μήνες, σιγά-σιγά, έγιναν
δέκα δολόκληρα χρόνια. Έπί δέκα χρόνια ο
ντετεκτίβ πρόσχε τη σενιόρα Μερσεντές,

ΤΑ ΑΣΤΡΑ

και το μέλλον σου

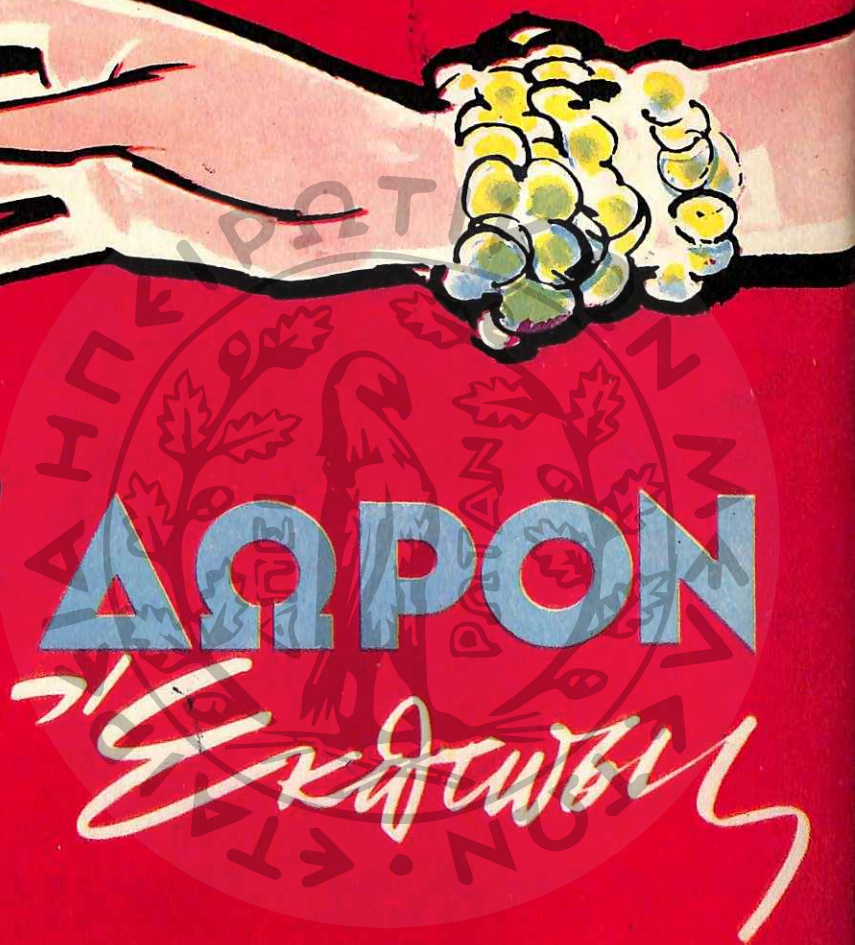

Οι προβλέψεις του Δρος ΚΑΜΑ για την περίοδο 17 — 23 Μαΐου 1962

ΖΩΔΙΑ...	ΥΠΟΘΕΣΕΙΣ...	ΑΙΣΘΗΜΑΤΑ...	ΥΓΕΙΑ... ΤΥΧΗ
 ΚΡΙΟΣ 22 Μαρτίου 20 Απριλίου	* Θα βρεθείτε στην ανάγκη να τροπο- ποιήσετε ώριμμένα σχέδιά σας. * Μά- θετε να υποχωρείτε όταν αυτό γίνεται απαραίτητο. * Είστε θα βγείτε κερδομέ- νος. * Αποφύγετε πρόσωπα, που έπι- διώκουν την περιπέτεια.	* Καλλιεργήστε μια ατμόσφαιρα εμπιστοσύνης, η οποία θα ώφελήσει πο- λύ τις σχέσεις με το άλλο φύλο. * Αν δεν κατορθώσετε ν' αποφύγετε κάποια παραβλήση, λίγη διπλωματία θα σας βοηθήσει να επαναφέρετε τη γαλήνη.	* Οι έργατες και οι γυναίκες, που έρχονται σ' επαφή με διάφορες ηλεκτρι- κές συσκευές ή προσέχουν πολύ, γιατί κάποιος κίνδυνος απειλεί τα χέρια τους. * Η Πανσέληνος έπιταχύνει την άναρ- ρωσι των ασθενών. * Τυχερό το 7.
 ΤΑΥΡΟΣ 21 Απριλίου 21 Μαΐου	* Όνειρα και έλπίδες πλησιάζουν στο σημείο να γίνουν πραγματικότητες. Μην άρχιστε πάντως τις θριαμβολογίες, πριν άποκλειρώστε την έπιτυχία σας. * Φρον- τίστε να μη δυσαρεστήσετε πρόσωπα, που έχετε πως είναι ευχίκα.	* Άγαπημένο πρόσωπο θα συμπερι- φερθή κάπως ψυχρά απέναντί σας και αυτό θα σας στενοχωρήσει. Πριν του κά- μετε παρατηρήσεις, εξακριβώστε αν δε φταί γι' αυτό η δική σας συμπεριφο- ρά. * Δείξτε στοργή και κατανόηση.	* Γενικό αίσθημα κοπώσεως, που ά- φελείται σε άναγκαίες του ζωικού συ- στήματος. Συστακτική πρηνή γυμνα- στική και τακτική περίπατοι στον κο- βαρό αέρα θα βοηθήσουν τον όρ, ανισμό να ξαναβρεί την ισορροπία του.
 ΔΙΔΥΜΟΙ 22 Μαΐου 22 Ιουνίου	* Δεν πρέπει τις ημέρες αυτές να εξοφείτε από το δρόμο, που έχετε χα- ράζει. Κάθε καινοτομία θα ήταν έπι- κίνδυνη. Δεν εύνοείται από τα άστρα και θα προκαλούσε μεγάλη άνασιάντωση στον οικονομικό τομέα.	* Μη κάνετε τίποτα, χωρίς να ζητή- στε και τη γνώμη άγαπημένου προσώ- που. Κάθε αθαύρητη πρωτοβουλία θα το στενοχωρούσε. * Άγνιμεταπίστε από κοινοί τα προβλήματα, που παρουσιάζο- νται και φροντίστε να βρήτε μια λύση.	* Το πεπτικό σύστημα παρουσιάζει κατά τις ημέρες αυτές μεγάλη ευαισθη- σία. Προσέχετε γι' αυτό το φαγητό σας και φροντίστε να είναι πάντοτε φρέσκο και καθαρό το κάθε τι που τρώτε. * Χρώμα σας το μπλέ.
 ΚΑΡΚΙΝΟΣ 23 Ιουνίου 23 Ιουλίου	* Άνωμαλίες οικονομικής φύσεως, που άφελούνται σε μια άπερίσκεπτη ένε- γεια, που προφάτου παρελθόντος. * Έξ συμψη-πώντως, κάτι σημαντικό, που θα κάναν την έργασία να παρουσιάσει ένα ιδιόιτερο ενδιαφέρον.	* Πρέπει να μάθετε τις έπιθυμίες ά- γαπημένου προσώπου και όχι να ζητάτε διαρκώς να έπιβάλλετε τις δικές σας άποψεις. * Ο έγωϊσμός σας αυτές θα κά- νουν πολύ άσάρεστη έντύπωση γύρω σας. * Γράμματα από μακριά.	* Προκειμένου να υποβλήθετε σε μια έγχειρηση, δε θα μπορούσε να βρεθεί πιά κατάλληλη στιγμή. Φροντίστε όμως πο- νημένως ν' άκολουθήσετε κατά γράμμα τις οδηγίες του γιατρού σας. * Το μαρ- γαριτάρι σας φέρνει τύχη.
 ΛΕΩΝ 24 Ιουλίου 23 Αυγούστου	* Η στιγμή δεν είναι κατάλληλη για να έπιφέρει άλλαγές στην έργασία. * Θα έχετε πάντως μια πολύ καλή ιδέα, την οποία δεν πρέπει ν' άφιστε άνεκμε- τάλευτη. * Σας έδίδεται η ευκαιρία να κάνατε νέες γνώσεις.	* Η Πανσέληνος ατάνει την άδε- ξιά της και την άφρημάδα. Κίνδυνος να χάσετε κάτι πολύτιμο και να ξεχά- στε κάτι, που θα στενοχωρήσει πολύ ά- γαπημένο πρόσωπο και θα το κάνει να πιστέψει πως το παραμελείτε.	* Η καρδιά άπαιτεί ν' άποφεύγετε την υπερκόπωση και τις ζωηρές συγκι- νήσεις. * Οι άδρες, που πλνρίζουν τα έξήνα άς προσέχουν πολύ. Η περι- οδος είναι γι' αυτούς ιδιαίτερα κρίσι- μη. * Το κόκκινο σας κολακεύει.
 ΠΑΡΘΕΝΟΣ 24 Αυγούστου 23 Σεπτεμβρίου	* Τώρα που ώριμμένα σχέδια βρί- σκονται πολύ κοντά στην πραγματοποίη- ση, παρουσιάζονται άπρόδλεπτα έμπο- διά. Δεν πρέπει ν' άναγκάσετε τις προ- σπάσεις, αν δε θέλετε άνοι οι κόποι σας να πάνε χαμένοι. * Όπλιση με θάρρος.	* Οι άσχυοι θα διαλύσουν μ' εύκο- λία τα νέφη, που είχαν συσσωρευτεί σ' ό- νόν, άφελοντας τις εύτυχίας τους. Βοηθή- στε, αν ό η Πανσέληνος και η Άφροδίτη, που εξαμάλυνουν κάθε διαφορά και άπο- μακρύνουν κάθε κίνδυνο παρεξηγήσεων.	* Διώξετε κάθε άνησυχία και κάθε καύση σκέψι, για να έξασφαλιστε στον όργανισμό των άστρον, συνεχή και ή- μο ύπνο, από τον όποιο έχει μεγάλη ή- νάγκη. * Οι άνω των 40 να παρακο- λούθουν την πίεση τους.
 ΖΥΓΟΣ 24 Σεπτεμβρίου 23 Οκτωβρίου	* Χάρις στην εύτροφία και τη δι- πλωματία σας, έμπνέετε γύρω σας τη συμπάθεια και δε δυσκολεύεστε να βρή- τε στην κατάλληλη στιγμή πρόσωπα πρόθυμα να σας βοηθήσουν. * Μη χά- νετε άσκαπα τις άρες σας.	* Η περίοδος αυτή θα παρουσιάσει για σας ένα έξωκοιτό ενδιαφέρον από αίσθηματικής πλευράς. * Προκειμένου δύνα να δεσμευτείτε ή να πάρете κά- ποια σοβαρή άπόφαση, αναβάλετε την για την 28η Μαΐου και μετά.	* Πάψετε να είσθε ένας κατά φα- ντασίαν άσθενής και να βρίσκετε διαρκώς έπάνω σας τα συμπτώματα διαφόρων ά- σθενειών. * Έξασφαλίστε στον όργανισμό άφθονο ύπνο και όπλιση με α- σιδοβία. Νά τα καλύτερα φάρμακα.
 ΣΚΟΡΠΙΟΣ 24 Οκτωβρίου 22 Νοεμβρίου	* Η Πανσέληνος έπηρεάζει ευνοϊκά την έργασία. Έπωφελήθετε και φροντί- στε να μη χάνετε πολύτιμο χρόνο. * Προκειμένου να συνεργαστείτε, προημι- στε πρόσωπο του Λέοντος ή του Αιγόκε- ρω. Θα έπιτύχετε καλά άποτέλεσματα.	* Αποφύγετε να ένασθώμστε σε ά- γαπημένο πρόσωπο ένα δυάρεστο πα- ρελθόν, ή κάποιο σφάλμα του, που εί- χε σέχον λησμονηθεί. Θα το πληρώσει και θα καταστρέψετε έτσι όχι μόνο το παρόν, αλλά και το μέλλον του δεσμού.	* Μείωση της αντίδράσεως του όρ- γανισμού σας έλθέται σε διαφόρους κιν- δύνους. Γι' αυτό αύξήστε τις προφυλά- ξεις και άποφύγετε τις έπισκέψεις σε άρρώστους. Ιδίως αν η άρρώστια τους είναι μεταδοτική. * Τυχερό το 8.
 ΤΟΞΟΤΗΣ 23 Νοεμβρίου 22 Δεκεμβρίου	* Μη άφιστε να σας παρασύρει πρό- σωπο, που έξρει να μιλά άρακα και να δίνει άφειδώς ύποσχέσεις. * Προσπαθή- στε να ανακαλύψετε, που βρίσκειται πραγματικά το συμφέρον σας και βασί- σείτε μόνο στις ικανότητές σας.	* Σας αγαπούν και έπιδιώκουν τη συμπροία σας, γιατί έχετε πεί οτε ν' άποφύγετε βίτη έα δυσαρεστούσε τους άλλους. * Ευνοϊκή έπίδραση της Άφρο- δίτης σας βοηθεί να έπιτύχετε μια κατά- στητη μόνο στις ικανότητές σας.	* Αποφύγετε τα όιοιπνευματώδη πο- τά και τα μπαχαρικά, αλλά θα παρου- σιάζει μια όδυνήρη άζωπύσωση των αίμορροϊδων. * Σε περίπτωση άναγκα- σιών, μιά άνάληψη αίματος έπιβάλλεται. * Φροντίστε έγκαιρως μόνι τα δόντια.
 ΑΙΓΟΚΕΡΩΣ 23 Δεκεμβρίου 20 Ιανουαρίου	* Άπρόδλεπτο έσοδο θα βελτιώσει τα οικονομικά. Κάνετε πάντως μια λογική διαχείριση του χρήματος και άποφύγετε να δημιουργήτε χρέη, γιατί θα σας βλά- σουν σε δύσκολη θέσι. * Ένδιαφέροντα νέα από το έξωτερικό.	* Ευχάριστη έκπνοή για τις αίσθη- ματικές σχέσεις, έκτός αν συνδέσσει με πρόσωπο του Ταύρου. * Για τους παν- τρεμένους, δε θα λείψουν οι συζυγικές σκηές, θα βρουν όμως ένα τρόπο να έ- παναφέρουν τη γαλήνη στο σπίτι τους.	* Προκειμένου για παιδιά, πρέπει να προσέχουν πολύ τους άδενές τους. Οι άδρες την καρδιά και τα νεφρά και οι γυναίκες το ουροποιητικό σύστημα. * Σπώρ και συχνοί περίπατοι θα ώφε- λήσουν τους πάντες.
 ΥΔΡΟΧΟΟΣ 21 Ιανουαρίου 19 Φεβρουαρίου	* Χρειάζεται προσοχή, γιατί τα άστρα και ιδιαίτερα ο Άρης, σας άδούν σε ά- συλλόγιστες σπατάλες και σε έξοδα, για τα όποια θα μετασώσετε, σε Έσδα- γασία με ήλικιωμένο και πεπειραμένο πρόσωπο θ' άποδόσει άποτέλεσματα.	* Θα δοθεί στους έρωτευμένους, μά και στους παντρεμένους μια ευκαιρία να διαπιστώσουν πως τους αγαπούν περισ- σότερο απ' όσο νομίζουν. * Οι νέοι δεσμοί, που θα δημιουργηθούν όμως τό- ρα είναι προκαταδικα καταδικασμένοι.	* Χάρις στην έπίδραση των άστρον ή όγεια παρουσιάζει αίσθητη βελτίωση και έξασφαλίκεται έτσι την ασιοδοκία σας. * Έξασφαλίστε στον όργανισμό ένενα άφθονο ύπνο ήμερησίως, για να έ- ναβρή την ισορροπία του.
 ΙΧΘΥΣ 20 Φεβρουαρίου 21 Μαρτίου	* Ο Ήλιος σας προικίζει με μιά διαύ- γεια πνεύματος, που θα σας βοηθήσει πολύ στο έπαγγελματικό τομέα. Μια λαμπρή ιδέα θα σας έπιτρέψει να βελ- τώσετε και να σταθεροποιήσετε την έ- παγγελματική σας θέσι.	* Θα συμβεί κάτι, που θα σας έπι- τρέψει να εξακριβώσετε τον πραγματικό χαρακτήρα προσώπου, για το όποιο έ- ξασφαλίσατε να έδωσατε. * Μη δείτε σε διάφορες διαδόσεις μεγαλύτερη σημασία απ' ό,τι τους αξίζει.	* Λίγος ήρεμος ύπνος το μεσημέρι, μετά το φαγητό, θα συνέβαλλε πολύ στην έξασφάλιση της νευροκτονίας. * Σχηματίστε γύρω σας μια άτμόσφαιρα ευαισθησίας και μη χάνετε ευκαιρία για διασκέδαση, ιδίως στο ύπαιθρο.

ΚΟΥΣΕΝΤΟΣ

Για
Τὰ ΠΕΝΤΕ
ΧΡΟΝΙΑ
ΤΟΥ
ROL

ΔΩΡΟΝ

ΕΚΔΩΣΕΙΣ